KARA MURAT'IN YENİ SERÜVENİ

KARDEŞ KANI

BUGÜN BAŞLADIK

Fatih Sultan Mehmet birden şaşırdı, yüzünün çizgileri gerildi gözlerinden ateş saçarak kükredi:

-Nee? Doğru mu söylediklerin?

Sadrazam Mahmut Paşa, anlattıklarının padişahı bu kadar kızdıracağını ummamıştı.

Bütün yürekliliğine rağmen, bu öfkeli kasırganın, bu fırtınanın önünde korkudan titreyerek hareketsiz kaldı.

Fatih'in bakışlarında şimşekler kıvılcımlanıyordu. Sesi gök gibi gürledi:

-Nasıl olur bu Mahmut?

Sadrazam Mahmut Paşa'nın kalın kaşlarının gölgelediği zeki gözlerinde, üzücü bir haberi padişaha bildirmenin sıkıntısı vardı.. Biraz titreyen sesiyle:

-Duyduklarımı, öğrendiklerimi söylemek borcumdur Sultanım, dedi.

-Demek, Sırbistan'da bir kardeşim yaşıyormuş.

Demek Osmanlı tahtında hak iddia ediyormuş?

-Şu anda etmese bile, ileride edecek Sultanım.. Sırp Kralı George Brankoviç, Macar Kralına bir elçi yollayarak, Davut adındaki Osmanlı Şehzadesi'nin kendi elinde bulunduğunu, bu şehzadeyi Türklere karşı kullanmak için para ve asker yardımına ihtiyacı olduğunu bildirmiş...

Fatih bir an dalgın kaldı, sonra ağır ağır konuştu:

-Demek bu sahte şehzadeyi kışkırtarak ülkemde bir iç savaş çıkartmak istiyorlar.

Sadrazam Mahmut Paşa kederli bir tavır takındı, söyleyeceği sözlerin, Padişah üzerinde yıldırım tesiri yapacağını biliyordu. Korku dolu bir sesle:

-Galiba şehzade sahte değil Sultanım.. dedi.

Bu söz, Fatih'in müthiş bir öfke ile sarsılmasına sebep oldu.

Birden kaplan gibi atılıp Mahmut Paşa'nın sakalından tuttu, koca sadrazamı şiddetle sarsarak haykırdı:

-Ne demek istiyorsun Mahmut?

-Mahmut Paşa rengi uçarak tekrarladı:

-Bu şehzade sahte değil galiba, dedim.

Fatih Sultan Mehmet daha da içerledi, Mahmut Paşa'yı birkaç kere sarstı, silkeledi.

Paşa, efendisinin karşısında bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu. Gözlerini kapamış, sararmıştı...

nılmaz bağlılığındandı..

Bir süre sonra Fatih'in öfkesi yatıştı, fırtınalı bir deniz gibi karışan yüzü yavaş yavaş eski haline geldi. Ağır ve içe işleyen bir sesle:

-Anlat, dedi. Neden sahte olmadığını anlat!

Uğradığı hakaretlere rağmen yılmayan Mahmut Paşa'nın gözlerindeki pırıltı, bu adamın bitmez tükenmez azmini ve iradesini ortaya koyuyordu. Fikr-

Bizanslı tarihçi Kalkondil bu olayı anlatırken, "Çöplükten ipekli sedirlere yükselen köleler için padişahtan tokat yemek utandırıcı bir şey değildir, belki şereftir" diyor...

Oysa, çok cesur ve mert bir insan olan Mahmut Paşa'nın bu hakarete dayanması "Şereflenmek" duygusundan çok, padişaha olan derin saygısı ve inalerini açıkça söylemekten onu kimse vazgeçiremezdi! Kesin bir dille üsteledi:

-Sırp Kralı George Brankoviç'in elinde bulunan bir belge Şehzade Davut'un babanız Sultan Murat Han'ın oğlu olduğunu ispatlıyor!

-Yani kardeşim olduğunu öyle mi?

-Evet!

-Nasıl bir belge bu?

-Babanız Sultan Murat'ın ölümünden sonra onun en genç karısı olan Sırp Prensesi Marya'yı ülkesine geri yollamıştınız...

Fatih, babasının son karısı ve kendisinin üvey annesi olan o genç kadını hatırladı :

-Evet !. Marya Sultan'ı, babası Sırp Kralı Georges Brankoviç'in yanına göndermiştim. Ona büyük bir maaş bağlamış, zengin hediyelerle gönlünü almıştım. Son nefesine kadar babamın yanından bir saniye

Fatih bir an dalgın dalgın kaldı. Sonra ağır ağır konuştu :

-Yaa? Demek mesele bu. Şimdi daha iyi anlıyorum. Bu hesaba göre çocuğun şimdi yirmi yaşlarında olması gerekiyor...

-Evet !.

-Peki nasıl ispat edecekler bu çocuğun Osmanlı tahtının varislerinden olduğunu?

bile ayrılmamış, fedakârca ona hizmet etmişti...

Mahmut Paşa'nın yüzünde derin bir acı ifadesi belirdi :

-İşte, Marya Sultan Edirne'den ayrıldığı vakit, Sultan Murat'tan hamile imiş. Bir süre sonra doğurmuş ve uzun zaman bu sırrı saklamış... Fakat şimdi durumu babası Sırp Kralı Brankoviç öğrenmiş bulunuyor...

Mahmut Paşa bitkin bir halde mırıldandı :

-Üvey anneniz Marya Sultan, babanız ölüm döşeğinde iken ona bir belge yazıp imzalatmış. Sultan Murat bu belgede, ülkesinin bir kısmını, yeni doğacak çocuğuna bıraktığını vasiyet ediyormuş...

İş gittikçe daha büyük bir önem taşımaya başlıyordu. Bu çocuk ve bu belge Türk düşmanlarının elinde öldürücü bir silah olabilirdi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 EYLÜL 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 87 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun başına nasıl bir belâ çıkarabileceklerini düşünen Hıristiyan devletler, elbette bu şehzadeye destek kesilecekler, yeni bir iç savaş çıkartacaklardı.

Parçalanan, ikiye bölünen bir ülkenin hali ise çok kötü olurdu.

Babasının zamanından beri kendisine, diş bileyen bir sürü fırsatçı, elbette Şehzade Davut'un yanına geçmekte tereddüt etmeyecekti.

Sırp Kralı, genç hükümdarı tam can alacak yerinden yakalamıştı.

Fatih, acı acı eski kardeş kavgalarını hatırladı.

Yıldırım Bayezit'in ölümünden sonra şehzadeler arasında çıkan taht mücadelesi Türk ülkesini sarmış, dağılmanın, yok olmanın eşiğine kadar getirmişti.

On yıl süren iç savaşta Türk, Türk'ü kırmış kardeş kanı oluk gibi akmıştı.

Şimdi, arka arkaya yaptığı fetihlerle Hıristiyan dünyasını paramparça eden, İslâmın kılıcını Belgrad kapılarına kadar götüren Fatih Sultan Mehmet'e, bir erkek kardeşi olduğu ve karşısına çıkarılarak Türk ülkesini parçalamak isteyecekleri haber veriliyordu.

Padişahı öfkelendiren bu olmuştu.

Oysa, ülkeyi sarsan iç savaşları önlemek amacıyla Edirne'de tahta çıktığı gün, henüz kundakta olan

biricik kardeşi Şehzade Ahmet'i saraydaki hamamın kurnasında boğdurmuştu... Minik şehzadenin cesedi Küpeli Sultan Camii'nin bir köşesindeki küçük mezarda yatıyordu.

Devletin birliğini korumak için buna mecburdu.

Şimdi, bir başka kardeş çıkıyordu karşısına...

Hem de, gerçek mi, sahte mi olduğu kesinlikle bilinmeyen bir kardeş...

Kaşlarını çattı, şimşek saçan gözleriyle bakındı, sert bir hareketle elini önündeki masanın üstüne indirdi :

-Anlaşılan, mertçe dövüşerek yıkamadıkları Türk ülkesini, böyle çirkin oyunlarla, mahvetmek istiyorlar. Buna asla izin vermeyeceğim !diye haykırdı.

Hemen bir toplantı düzenledi.

Padişah, bu vezirler toplantısında vezir olma -

Fatih, Kara Murat'a bakarken içinden "Eğer isteseydi, şimdiye kadar onu çoktan vezir yapardım" diye düşündü...

Fakat Kara Murat her seferinde "İstemem ulu hünkâr ! Paşalık da, vezirlik de istemem !. Saraya kapanırsam, paslanırım, körlenirim !" demişti.

Kara Murat, koca Fatih'i kendisine hayran bırakan tek insandı belki de...

Padişah gözlerini ona çevirerek sordu :

yan birini, Kara Murat'ı da çağırmıştı...

Mahmut Paşa, Sırbistan'daki casuslarından elde ettiği bilgileri vezirlere anlattı.

Hepsi dehşet içinde kalarak bir ağızdan haykırdılar :

-Bu belgeyi ve çocuğu yok etmek lâzım...

Yalnız Kara Murat bir şey söylememişti.

Her zamanki sakin ve soğukkanlı haliyle vezirlerin şaşkınlığını seyrediyordu.

-Sen ne dersin bu işe Kara Murat?

Kara Murat sakin, fakat saygı dolu bir sesle cevap verdi :

-Vezirleriniz doğru söylüyor derim ulu hünkâr. O belgeyi ele geçirmek gerek. Bir yabancının elinde, bir çocuğun, Osmanlı tahtının varislerinden olduğunu bildiren bir belgenin bulunması son derece tehlikelidir... Koca ülkeyi bir çırpıda ikiye bölebilir.

Fatih, bakışlarını vezirlerinin üzerinde dolaştırarak sordu :

-Bu işi başarabilecek güçte ve cesarette bir adamınız var mı ?

Vezirler, sanki önceden anlaşmışlar gibi Kara Murat'a döndüler :

-Kara Murat başarır devletlûm !..

Savaş alanlarında büyük ün yapmış bu adamların, kendisine karşı duydukları güven Kara Murat'ı

çok duygulandırdı.

Vezirlerin sözlerinde ve bakışlarında açık bir övgü vardı.

Delikanlı sıkılarak başını öne eğdi.

Çünkü hayatta hoşlanmadığı bir şey varsa, o da yaptığı işlerden dolayı yüzüne karşı övülmesiydi.

Fatih, keskin bakışlarını Kara Murat'ın gözlerine dikti :

-Evet ! Bu senin görevin Kara Murat ! Benim

soyumdan geldiğini iddia eden bir kimsenin, bu ülkenin başına çorap örmesine izin veremem. Ben senden o sahte şehzadenin başını ve babamın ölüm döşeğinde kendini bilmeden imzaladığı o belgeyi istiyorum.

Kara Murat hafifçe başını eğdi :

-Ferman hünkârımındır !

Fatih memnunlukla gülümsedi :

-Bu iş, savaş kazanmaktan daha zor ! Allah yardımcın olsun ! Yanına dilediğin kadar adam ve dilediğin kadar para al !..

Kara Murat hayretle başını kaldırdı..Gözlerinde saf bir şaşkınlık ifadesi belirmişti...

-Parayı anladım, bazı kapıları açmak için kullanmak gerek. Fakat adamı ne yapayım ulu hünkâr !.

Fatih de şaşırdı:

-Yoksa bu işi tek başına yapmayı mı, düşünüyorsun ?

Kara Murat, iri siyah gözleriyle Padişah'a bakıyordu. Alçak gönüllü bir gülümseyişle :

-Yalnız gidersem daha rahat hareket ederim dedi.

Büyük padişah, Kara Murat'la konuşurken, onu vezirlerinden daha üstün tutarak son derece yumuşak bir dil kullanıyordu :

-Peki, orası senin bileceğin iş ! Ben sana tam yetki veriyorum... Ne zaman gidiyorsun?

-Hemen şimdi !..

★★★

Sırp Kralı George Brankoviç'in oturduğu Semendere şehrini sinsi bir heyecan sarmıştı.

Kral bir süredir hastaydı.

Kralın iki oğlu, Prens Lazar ile Gereguar, ayrı ayrı hükümet kurmak hevesindeydiler. İkisi de, babalarının ölümünden sonra boşalacak tahtı nasıl kapacaklarını planlıyorlardı.

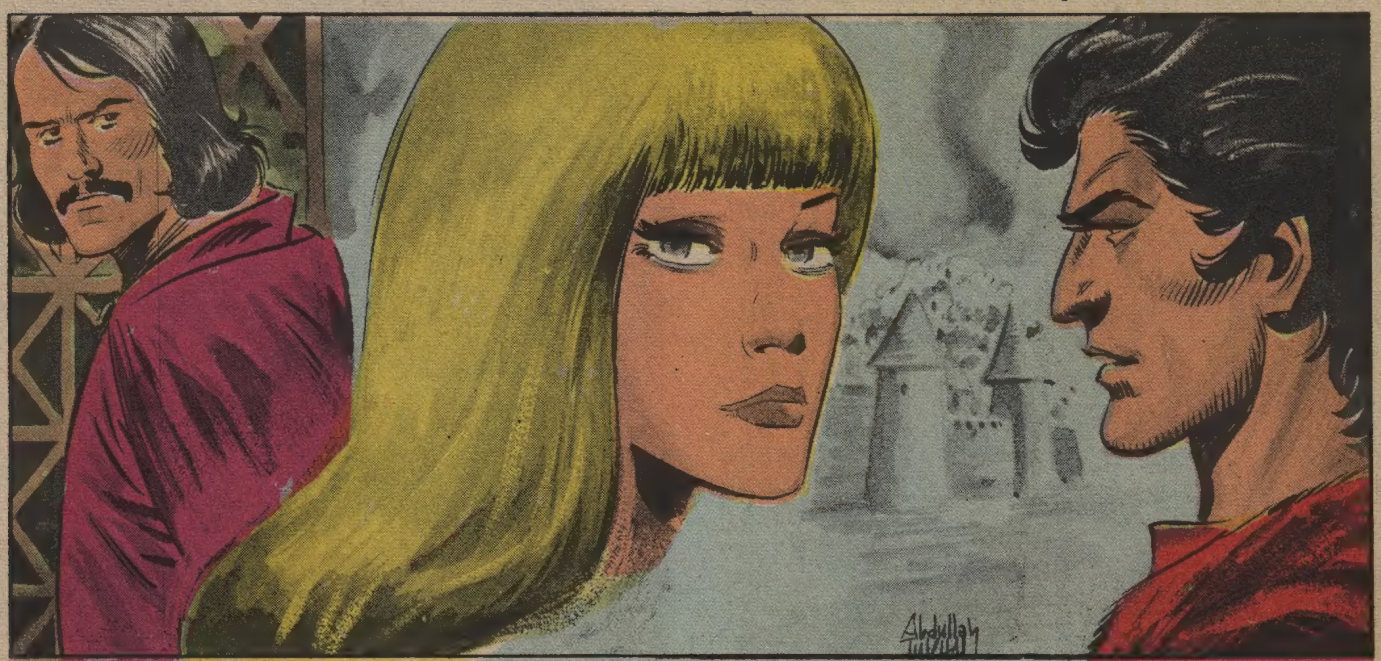

Tahtta gözü olan bir başka kişi daha vardı.

Bu, kralın kardeşinin kızı olan Prenses Kondosya idi.

Sözle anlatılmayacak güzellikteydi...

Hiç bir erkeğin, onun büyüleyici güzelliğinin etkisi altında kalmamasına imkân yoktu...

Prenses Kondosya'nın iktidar hırsı yalnız Sırbistan tahtı ile bitmiyordu.

O, Osmanlı ülkesine de hakim olmak istiyordu.

Hedefi, dünyanın en kudretli imparatorluğunun sultanı olmaktı.

Bunun için elinde iki koz vardı : Amcası olan Sırp Kralı George Brankoviç'ten aldığı Sultan Murat'ın imzasını taşıyan gizli belge ve Şehzade Davut !..

Genç kadının vücudunda, en ihtiraslı aşkla, en büyük devleti yönetme isteği bir arada yaşıyordu.

Prenses Kondosya, sinirli adımlarla dolaştığı salonun penceresine yaklaştı, sarayın avlusunda Sırbistan'ın en usta silahşorlarından eskrim dersi alan Türk şehzadesi Davut'u bir süre, alev saçan gözleriyle seyretti.

Şehzade Davut 20 yaşında, iri yapılı, son derece güçlü bir gençti. Büyük bir ustalıkla kullandığı kılıcı-

lacaksın ! Sen padişah olacaksın ! Çünkü ben sultan olmak istiyorum. Dünyanın en kudretli kadını olmak, insanlara hükmetmek istiyordum. Seninle benim aramа girecek her şey mahvolmaya mahkûmdur.

Şehzade Davut'un yüzünde, her an büyük serüvenlere atılmaya hazır, cüretkâr ve korkusuz bir ifade vardı. Kartal bakışları, hafif kemerli burnu, genç yaşına rağmen yüzünün sert çizgileri, halindeki emredici tavır, onun Osmanlı ruhu taşıdığını gösterme-

nın karşısında en yaman savaşçılar bile duramıyordu. Atılganlığı ve yırtıcılığı ile herkesi yıldırmıştı.

Onu seyrederken Prenses Kondosya'nın dudaklarında bir gülümseme gezindi :

-Ne kadar güzel kılıç kullanıyor ! Gerçek bir şehzade ! Kafası da bileği gibi güçlüyse mükemmel bir padişah olur.

Sonra kendi kendine hırsla mırıldandı :

-Şehzade Davut ! Şehzade Davut ! Sen benim o-

ye yeterdi.

Kılıç çalışmasını bitirdikten sonra yüzündeki terleri silerek hızlı adımlarla saraya girdi, odasına gitti.

İçeride Prenses Kondosya'nın kendisini beklemekte olduğunu görünce hafifçe titredi.

Nedense bu kadına karşı derin bir saygı duyuyordu.

Belki de Sultan Murat'ın imzasını taşıyan gizli belgeyi elinde bulundurduğu içindi bu... Hayatı o belgeye bağlıydı... Osmanlı tahtında hak sahibi olduğunu başka türlü ispat edemezdi...

Prenses Kondosya yüzünde tatlı bir gülümseyişle :

-Sizi pencereden seyrettim. Mükemmeldiniz Prens !.. dedi.

Şehzade Davut'un dudakları titredi, sinirli sinirli güldü :

-Beni böyle insan üstü bir çaba ile çalışmaya iten, içimdeki kin ve nefrettir. O, koca bir imparatorluğu yönetirken, aynı babanın oğlu olan ben burada, Sırp saraylarında bir sığıntı gibi yaşıyorum. Bu yüzden ağabeyimden nefret etmekte haklıyım sanırım.

Prenses Kondosya'nın yumuşak ve hülyalı bakışları delikanlıyı sardı, insanın içine işleyen bir sesle :

-Hayır Prens !. dedi. Siz bu sarayda bir sığıntı değilsiniz. Siz, Sırp Kralı George Brankoviç'in torunusunuz... Bu saray aynı zamanda sizindir. Siz hem Osmanlı Padişahlığında, hem Sırp Krallığında hakkı olan bir kimsesiniz... Ve ben size bunu sağlamak için bütün gücümü kullanacağım...

Şehzade Davut'un mağrur bakışlarında çelik ışıltısı gibi bir pırıltı dolaştı. Sert bir sesle konuştu :

-Teşekkür ederim Prenses ! Duygularımı en iyi anlayan insan sizsiniz. Ağabeyim olan Türk Padişahı Sultan Mehmet'e duyduğum nefreti kelimelerle anlatamam ! Ya ben onun vücudunu dünyadan kaldıracağım, ya da o benimkini... Ah Prenses ! Annemi saraydan atıp, benim hakkımı gaspeden o adamı elime geçirip de tırnaklarımla ciğerlerini şöyle bir sökebilsem, hayatımın yarısını feda ederim !...

-Sökeceksiniz Prens ! O mutlu gün uzakta değildir ! Papaya ve Macar Kralına elçiler yolladık ... Aynı zamanda, Fatih Sultan Mehmet'in can düşmanları olan Karaman Beyi İshak ile Akkoyunlu Hükümdarı Uzun Hasan'a da haber saldık. Bu arada Fatih'e karşı olan diğer beyleri de gizlice kışkırtıyoruz. Bütün bunlardan toplayacağımız yardımla onu ezeceğiz !.

Prenses Kondosya bir süre sonra Şehzade Dayut'un yanından ayrılırken, dolu dizgin bir atlı, atını

saraya doğru sürüyordu.

Caddelerden dört nala geçti ve hayvanı saray bahçesinde bırakarak koştu, merdivenleri üçer üçer çıktı. Şehzade Davut'un odasının önüne gelince kapıyı vurarak hızla içeri girdi.

Şehzade Davut adamı görünce yerinden sıçradı, heyecanla sordu :

-Nasıl? Yeni bir haber var mı Ralf?

-Evet Prensim ! Kızın izini buldum !..

Şehzade Davut şevinçle bağırmamak için kendini güç tuttu. Elini kalbine götürdü.. Şiddetle çarpıyordu. Bu bir aşk titremesiydi.

-Çabuk söyle ! diye haykırdı. Nerede gördün ? Ne zaman gördün ? Yanında kimse var mıydı ? Kimin nesiydi ? Haydi, durma, söyle ! Geceleri rüyalarıma giren o kızdan bahset bana ! Bu hizmetlerini karşılıksız bırakmayacağım... Dük mü, vali mi, paşa mı, ne olmak istiyorsan söyle, yapacağım !

Ralf saygı dolu bir sesle :

-Söyleyeceğim Prens... Söyleyeceğim ! dedi. Yalnız daha önce şunu söylememe izin veriniz. Ben ne düklük, ne valilik, ne paşalık isterim...

Şehzade Davut, sevdiği kızı bir an unuttu, hayretle sordu :

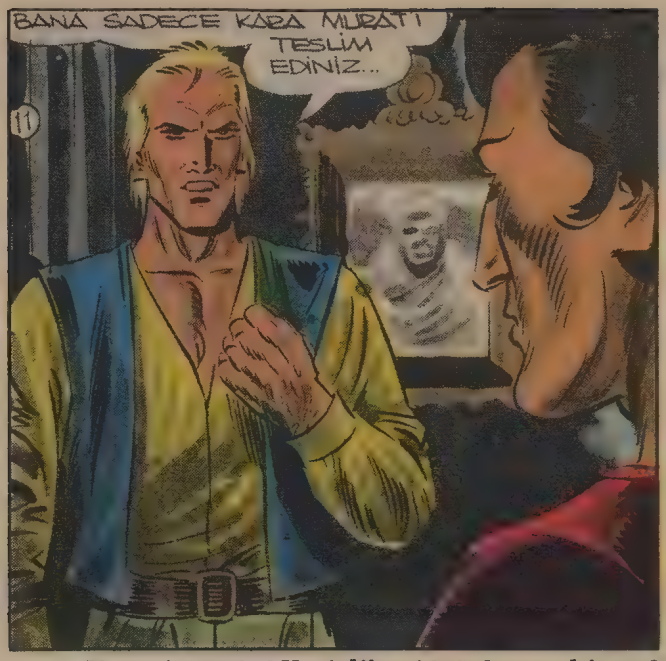

-Ya ne istersin? Vezirlik mi? Sadrazamlık mı?

Ralf acı acı gülümsedi :

-Hayır Prensim, hayır ! Siz Osmanlı Padişahı olduktan sonra tek isteğim var !

-Uzatma, söyle nedir?

-Bütün bunların yerine bana sadece Kara Murat'ı teslim ediniz...

-Kara Murat mı? Kim bu Kara Murat?

-Sultan Mehmet'in fedaisi... Onu paramparça

etmek, parmaklarımla gözlerini oymak, kılıcımla barsaklarını deşmek istiyorum...

-Sana ne yaptı da, bu kadar kin duymana sebep oldu?

-Kardeşim Alf'ı öldürdü ! Kalleşçe oyuna düşürerek beni de yüzlerce kişinin önünde rezil etti !

Şehzade Davut şaşırdı :

-Nasıl? Senin gibi bir adamı yendi ha? Olur şey değil !

Ralf'ın yüzü hırsla gerildi.

-Hayır Prensim... Beni yenmedi. Yenemez de.. Yalnız oyuna düşürdü...

-Nasıl oldu bu?

-Tamışvar Sarayına, Türk düşmanı olan Kont Kinis'i öldürmeye gelmişti. Kont onu yakaladı, idama mahkûm etti. Onu oklayarak öldürecektik... Kont alay olsun diye eline bir de kılıç vermişti. Sözde düelloydu bu.. Meğer hınzırın gizli bir yerinde sakladığı hançeri de varmış... Bu hançeri ok gibi fırlatıp kardeşim Alfı'ı vurdu. Ben o şaşkınlıkla elimdeki oku iyi atamadım, kurtuldu. Hırsımdan günlerce ağladım. İntikam almaya yemin ettim. İşte bu amaçla gelip hizmetinize girdim. Sizin padişah olmanız için bir köle gibi itaatle çalışacağım... Karşılığında Kara Murat denen o haini bana teslim etmenizi istiyorum...

Şehzade Davut, kabul ettiğini bildirir şekilde başını salladı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

EKİM 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 88 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

—Öfkeni anlıyorum Ralf...Peki...Padişah o - lursam, o herifi kulağından tutup sana teslim edece - ğim !

Ralf sevincinden sapsarı kesildi :

-Bunun için köleniz olurum prensim...

Birden Şehzade Davut'un aklına yine o kız gel - di. İçindeki aşk ateşi yeniden alevlendi :

-Bırak bunları da şimdi, sevdiğim kızdan bah - set bana...Adı Olinka değil mi? Olinka...Ne güzel bir isim...Bu kız benim olacak, anlıyor musun Ralf? Hayali bir an bile gözümden silinmiyor. Dünyada her şeyi, şöhreti, serveti, kudret ve hâkimiyeti onun uğru - na feda edebilirim. Onun aşkı, damarlarımı yakıp, kal - bimi kavuran bir alev sanki...

-Sakin olunuz prensim...Olinka, orta halli bir asilzadenin kızıdır. Sizi görünce hemen âşık olacağı - na eminim. Bu yakışıklılığa, bu güce, bu zenginliğe hangi kadın dayanabilir ? Ona bir görünmeniz yeter..

Şehzade Davut, kalbini saran aşkın ateşiyle de - rin derin içini çekti :

-Ah Ralf...Sen benim sırdaşımsın. İçimdeki duyguyu anlatamam. Olinka'yı kollarıma alıp bir sı - kabilsem, kırmızı gül goncasına benzeyen dudakları - nı bir öpebilsem dünyanın en mutlu adamı olurdum . Onu nerede görebilirim, dersin?

-Babasının malikânesi Gusla köyü yakınların - da...Kız her gün kırlara çıkıp, atıyla tek başına ge - ziyor.

-Peki, şu halde Gusla yakınlarındaki kırlarda bekleyip o kızla karşılaşmaya çalışacağım. Ah, o ka - dar heyecanlıyım ki, onunla karşılaştığım vakit in - şallah kendimde konuşacak gücü bulurum.

-Eğer bu size zor gelecekse, emredin, kızı tu - tup zorla getireyim prensim...

Şehzade Davut, Ralf'ın bu teklifine şiddetle itiraz etti :

-Hayır ! Olmaz ! Bir genç kızın kalbi asla zorla kazanılamaz ! Öyle yaparsak onu sonsuza kadar kaybederim...

Bu sırada salondaki perde hafifçe kımıldadı . Perdenin arkasında, az önce Prenses Kondosya ' nın çıktığı kapı vardı.

Prenses, Şehzade Davut'un adamının, dolu diz -

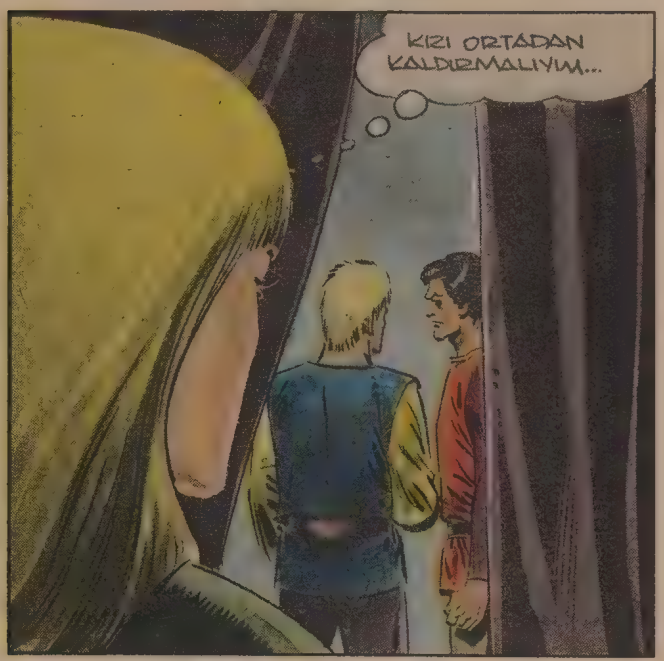

su içini alev gibi yakmıştı.

Kendi kendine büyük bir kinle mırıldandı :

-Anlaşıldı ! Davut o kızı seviyor ! Hem onun için, hem benim için felâket bu. Eğer kızı ortadan kaldırmazsam, bütün emellerim hayal olur. Osmanlı Padişahı olmaya aday şu şehzadeye bakın...Tuh kalbına...Bir prens, önüne çıkan ilk kıza âşık olur mu ? Bu aşkın, Davut'un kalbinde kuvvetlenmesine asla izin

gin saraya gelip efendisinin odasına koştuğunu görünce, içini bir şüphe kurdu kemirmeye başlamış ve gidip perde arkasındaki gizli kapıdan bütün konuşmaları dinlemişti.

Prenses Kondosya, Şehzade Davut'un Olinka adında bir kıza âşık olduğunu duyunca kalbinin burkulduğunu, gözlerinin kararmakta olduğunu hissetti.

Kadınlık gururu yaralanmış, kıskançlık duygu -

vermemeliyim...

Sinirli bir şekilde odasına döndü, Muhafız Komutanı Vilado'yu çağırdı. Gusla yakınındaki malikânede oturan Olinka adlı kızı yakalayıp getirmesi için emir verdi, sonra hırçın bir sesle ekledi :

-Davut'un yüreğinde uyanmaya başlayan bu sevgiyi söküp atmalıyız Vilado...Yoksa ben sultanlığa veda ederim, sen de başkomutanlık hülyasına...

Komutan Vilado,kızın saraya getirilmesinin nasıl bir sonuç vereceğini anlayarak titredi :

-Onu öldürmek şart mı? Başka çare yok mu?

Prenses Kondosya sert bir sesle sordu :

-Kızı tanıyor musun?

-Hayır...

-O halde neden acıyorsun? Bu yufka yüreklilik sana yakışır mı? Derhal emrimi yerine getir...

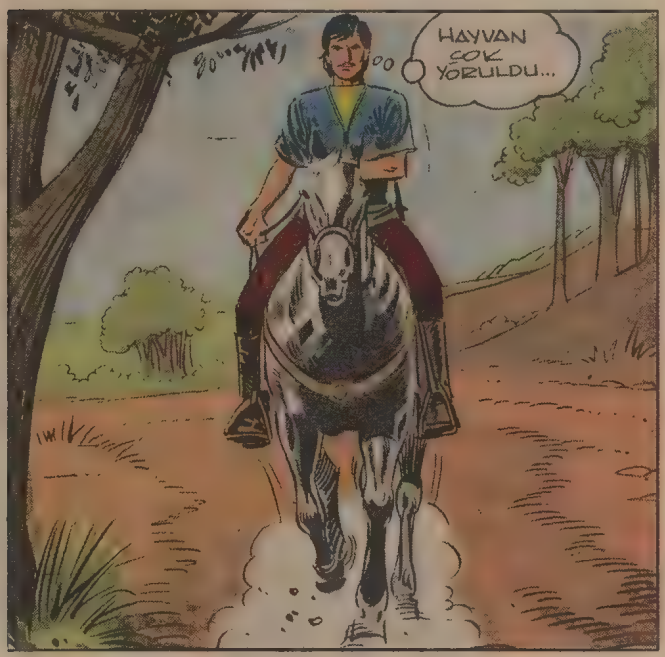

Güneş parlaktı, fakat yakıcı değildi.

Kara Murat,ıssız kır yolunda atını sürerken düşünüyordu :

-"Sırp sınırını aşalı iki gün oldu.Durmadan yol alıyorum.Semendre'ye varmadan önce şu hayvanı dinlendirecek ve karnını iyice doyuracak bir han bulmalıyım...Zavallı,iyice yoruldu."

Yol kıvrıla kıvrıla ilerliyor,ileride, söğütlerin

Komutan Vilado odadan çıkarken kendi kendine mırıldandı :

-Zavallı kızcağız.Ama madem bizim başarıya ulaşmamız için onun ölmesi gerek...Öyleyse varsın, ölsün...

★★★

Çiçek açan ağaçlardan kırlara iç açıcı kokuların yayıldığı,kuşların bahar şarkıları söylediği tatlı bir gündü.

gölgesinde akan ırmağı izleyerek sola dönüyordu.

Kayaların üzerinden sıçraya sıçraya neşeli bir çağıltıyla akan suyun on metre kadar yakınında atı durduran Kara Murat hayvanın yelesini usul usul okşayarak mırıldandı :

-Yol sola dönüyor ama bizim karşıya geçmemiz gerek dostum.Nasıl,kendine güveniyor musun? Karşıya atlayabilecek misin?

Irmak hayli genişti. Atlamak zordu. Hayvan yorgun olmasa bu engeli aşabilirdi. Fakat günlerdir dinlenmeden yol alıyordu.

Kara Murat gülümseyerek konuştu :

-Ne o sevgili dostum? Gözüne kestiremedin mi? Fakat biz önümüze çıkan ırmakları, dereleri herkes gibi köprülerden geçecek olsak, gideceğimiz yere bir ayda varırız. Oysa vaktimiz çok az. Haydi bakalım şansımızı bir deneyelim...

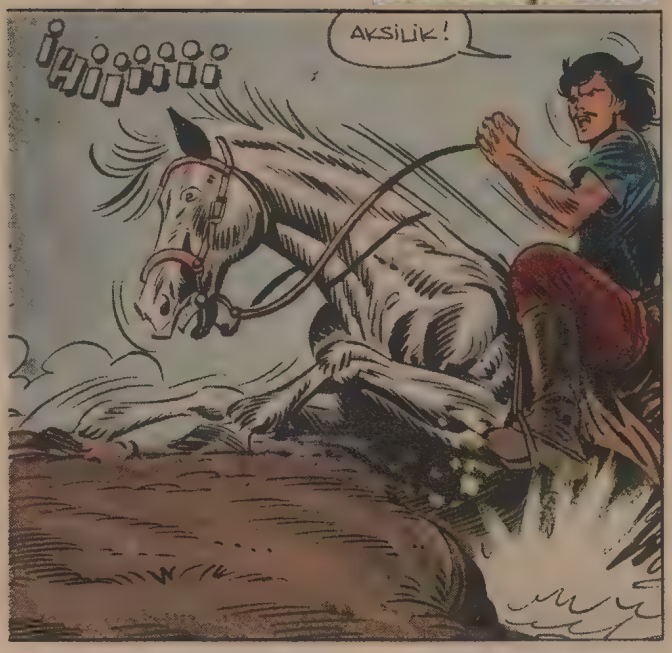

Kara Murat dizginleri kastı, baldırlarını sıkıştırdı, atını birkaç adım geriye aldı, sonra dizginleri birdenbire boşalttı.

Hayvan kişnedi, hızla ileri fırladı, yay gibi gerilerek öbür kıyıya doğru uçtu...

Fakat çok yorgundu. Sıçrayışı kısa kaldı. Ön ayakları karşı tarafa değdi. Arka ayakları ırmağa gömüldü. Kara Murat kendini bir anda serin suların içinde buldu.

İki saniye sonra kendini toparladı, birkaç kulaç ta kıyıya ulaşıp çıktı. Sinirli sinirli kişneyen atı da dizginlerinden çekip çıkardı. İkisinin de üzerinden sular dere gibi akıyordu.

Kara Murat her zamanki neşeli sesiyle :

-Gördün mü düştük işte, dedi. Ama ne zararı var? Aldırma... Bir yerimiz kırılmadı ya. Kalkar, üzerimizi kurutur, yola devam ederiz. Niye kişneyip duruyorsun? Bunda utanılacak bir şey yok ki... Bu

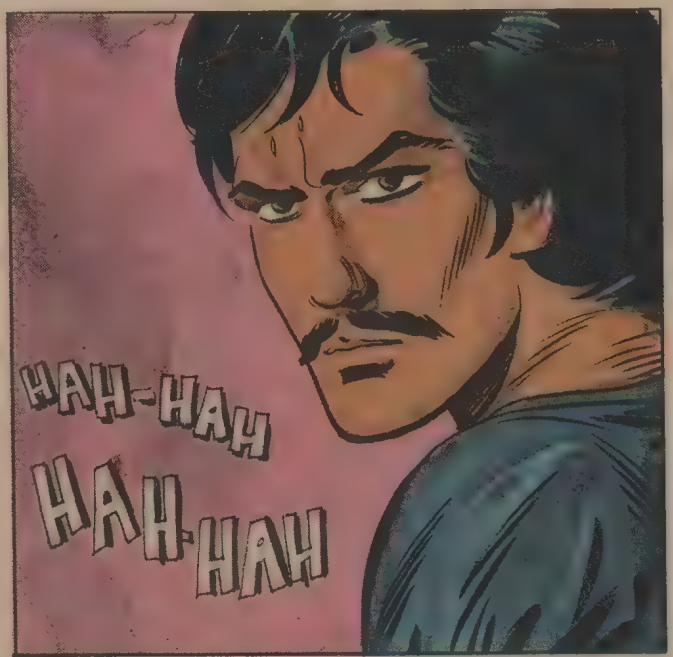

halimizi kim görecek?

Birden ağaçlar arasından bir kahkaha yükseldi. Bu, neşeli, çın çın öten bir kahkahaydı :

-Hah, hah, ha...

Kendisiyle alay edildiğini anlayan Kara Murat, hafifçe kaşlarını çatarak dikkatle çevresine bakındı, hiç bir şey göremedi.

Fakat aynı kahkaha gittikçe hızlanarak devam ediyordu : "-Hah, hah, ha... Hah, hah, ha..."

Kara Murat, üzerinden sular damlayan elbiselerine bakarak mırıldandı :

-Halim gerçekten gülünecek gibi... Ama öyle bile olsa kimseyi kendime güldürmem. Gülenin kahkahasını ağzına tıkarım...

Sonra sesini yükselterek bağırdı :

-Kimdir gülen terbiyesiz?

Alaylı bir ses cevap verdi:

-Ben...

Atını Kara Murat'a doğru sürerek :

-Ne o? Bana kılıç mı çekeceksiniz şövalye ? dedi. Sesi, insanın ruhuna işleyen bir tatlılıktaydı.

Kara Murat, genç kızın güzel gözlerinden saçılan ışıkların kalbini ısıttığını hissetti. Kızgınlığı geçti. Hafifçe başını eğerek onu selâmlarken sert bir sesle :

-Bu alaylı kahkahaları atanın bir erkek olmasını dilerdim. Yazık ki, karşıma bir kadın çıktı...

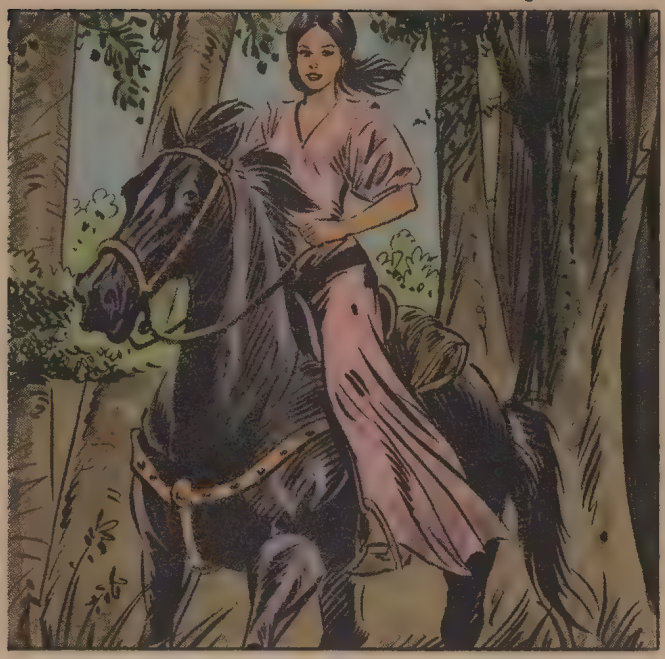

Sık ağaçlar arasından, yağız atlı bir süvari çıktı.

Elini hızla kılıcına doğru atan Kara Murat birden dondu kaldı...

Atın üzerinde çok güzel bir genç kız vardı.

Beyaz elbisesiyle çiçek gibi göz alıcıydı.

Uzun, siyah saçları, esen rüzgârla uçuşuyordu.

Gözleri, uzun kirpiklerin gölgesinde birer elmas gibiydi.

dedi.

Genç kızın dudaklarında hafif bir gülümseme çiçeklendi :

-Kızmakta haklısınız, özür dilerim. Kendimi o kadar tuttuğum halde gülmeden edemedim. Beni bağışlayınız lütfen...

Genç kız konuşurken bütün dikkatiyle Kara Murat'a bakıyordu. Delikanlının yumuşayan sesinden öfkesinin geçtiğini anlamıştı :

-Benim adım Olinka, dedi. Ya sizinki?

-Kara Murat...

-Türk'sünüz galiba?

-Evet...

-Burada ne yapıyordunuz?

-Semendre'ye çalışmaya gidiyorum...

Olinka'nın ince kaşları hayretle kalktı :

-Çalışmaya mı? Ben Türkleri sadece savaşır - lar diye biliyordum...

kınlık gösteriyormuş...

-Siz padişaha düşman mısınız?

-Evet...

-Neden?

Kara Murat günlerce, kendini bu çeşit sorula - ra karşı hazırlamıştı. Hiç duraklamadan cevap verdi:

-Çünkü ben, padişahın, boynunu vurdurduğu Sad- razam Çandarlı Halil Paşa'nın yeğeniyim...

Bir süre böyle konuştular. Olinka elini, sallaya-

Kara Murat genç kıza tatlı tatlı baktı:

-Ben de kılıcımla çalışacağım zaten...

-Demek silahşorsunuz?

-Evet...

-Sarayda mı çalışacaksınız?

-Niyetim öyle...

-Kimin yanına gireceksiniz?

-Prenses Kondosya'ya baş vuracağım...Duy - duğuma göre padişaha düşman olan Türklere çok ya -

rak atını sürüp giderken :

-Allahaısmarladık, dedi. Ben de sık sık Semen - dre'ye giderim. Belki tekrar görüşürüz...

Kara Murat, gözden kayboluncaya kadar Olinka'- nın arkasından baktı :

-Ne güzel kız...Bakışlarının sıcaklığı içimi ı - sıttı. Islaklığımı bile unuttum âdeta...Şimdi bir ateş yakıp elbiselerimi kurutayım...Bahar günü olması - na rağmen hava oldukça serin...

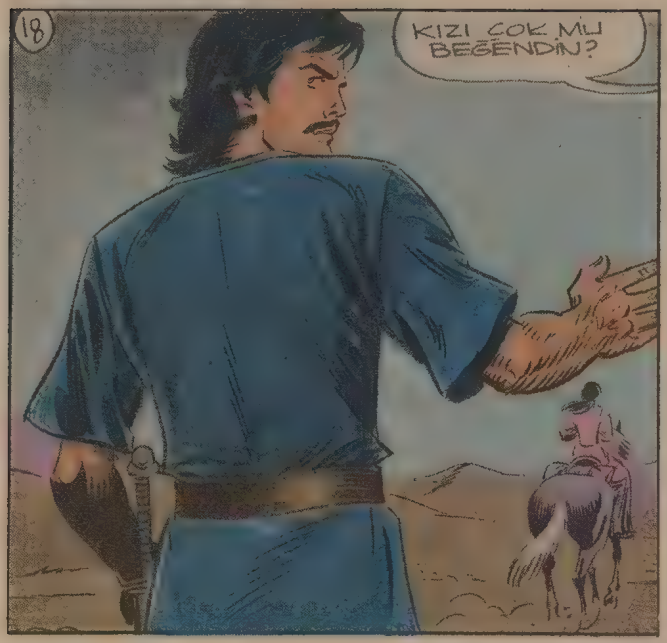

Bu sırada birden arkadaki ağaçların dalları aralandı. Yaprakların arasından Şehzade Davut'un öfkeden kararmış yüzü göründü. Uzun süreden beri gizlice Kara Murat'la Olinka'yı seyrediyordu. Bakışların da kanlı ve korkunç bir ifade vardı.

Atını sürerek Kara Murat'ın yanına yaklaştı, hırçın ve gür sesi ile :

-Ooo...Bu ne dalgınlık? Kızı çok mu beğendin? dedi.

Kara Murat ağır ağır döndü. Şehzade Davut'un öfkeden kasılmış yüzüne hayretle baktı.

Şehzade Davut gürledi :

-Cevap ver...Az önce giden kızı tanıyor musun?

Kara Murat kızmadı, sakin bir sesle :

-Sana ne? dedi.

Şehzade Davut yumruklarını sıkarak bağırdı :

-Benimle böyle sert konuşursan sonun çok fena

olur...Sertleşme de sorduklarıma cevap ver... Onu tanıyor musun?

-Biraz önce tanıştık. Kıskandın mı?

Şehzade Davut bir sıçrayışta atından indi, eli belindeki kılıca doğru uzandı :

-Onunla konuşman hiç hoşuma gitmedi yabancı...Bu yüzden seni öldüreceğim...Çek kılıcını...

Kara Murat'ın ilk andaki şaşkınlığı dağılmıştı. Şimdi hafif hafif gülüyordu :

-Düello mu edeceğiz, Güzel...Islak elbiselerim beni yavaş yavaş üşütmeye başlamıştı. Hareket edersem biraz ısınırım...

Şehzade Davut, kınından hızla sıyırdığı kılıcını kaldırdı :

-Kolla kendini...Şu anda Sırbistan'ın en iyi hocalarından ders almış bir silahşorun karşısında bulunuyorsun...

KARDEŞ KANI

Kara Murat alay etti :

-Aman ne güzel...Bir ders de benden alırsın.. Hem ben ücret filan da istemem...

Şehzade Davut, öldürücü bir kinle hamlesini yaptı.

Kara Murat'ı tanımıyor, kim olduğunu da bilmiyordu. Bu yüzden çok çabuk hakkından geleceğini ve Olinka'nın arkasından giderek yetişip, ona aşkını ilân edebileceğini sanıyordu.

Şehzade Davut, genç yaşına rağmen, Sırbistan'da kılıç ustası olarak ün yapmıştı. Kendine has şimşek gibi vuruşlarıyla birçok kişiyi haklamıştı.

Kara Murat'ı da ilk hamlede devirmek istedi, fakat başaramayınca şaşırdı..

Büyük öfkeyle yaman bir hücum daha yaptı ... Bu saldırısı da boşa gitti...

Şehzade Davut o zaman, karşısındaki adamın kudretini anladı...

Bu, o güne kadar karşılaştığı rakiplerin en çetiniydi... İş uzayacağa benziyordu...

Her geçen saniye, Olinka'nın daha da uzaklara gittiğini düşününce kuduracak gibi oldu... Kılıcını havada korkunç bir hızla döndürerek rakibinin savunmasını kırmaya çalıştı.

Kara Murat, Şehzade Davut'un gücünü anlamış, üstelik delikanlının korkusuz hamlelerini beğenmişti...Bu yüzden kendi kudretini göstermek istemiyor, yalnız savunmada kalıyordu.

Şehzade Davut bu yabancıyı düelloya çağırdığına pişman olmuştu. Sevdiği kızın uzaklaştığını düşündükçe kafası allak bullak oluyordu. Öfkeli bir sesle homurdandı:

-Bana bak yabancı...Şansın varmış. Bir süre daha yaşayacaksın...Çünkü şimdilik bu düelloyu bırakmam gerekiyor.

Kara Murat sakin fakat biraz alaylı sordu :

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 EKİM 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 89 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

-Neden o?

-Vaktim yok.. Bu iş biraz uzayacağa benziyor çünkü.. Oysa hemen kızın arkasından gitmek zorundayım.. Onu kaybetmemem gerek...

Kara Murat kılıcını kınına koydu:

-Hay hay... Gidebilirsin.. Düelloya başka bir zaman devam ederiz...

Şehzade Davut aceleyle atına atlayıp hayvanı sürerken bağırdı:

-Adım Prens Davko'dur.. Seni yarın Semendre'deki Opanka Oteli'nde bekleyeceğim.. Gelmezsen korkaklığını kabul etmiş olacaksın!

Davko "Davut" kelimesinin değiştirilmiş şekli idi. Şehzade, tanınmamak istediği zamanlar bu takma adı kullanırdı..

Kara Murat, atını çılgın gibi süren delikanlının arkasından gülümseyerek baktı:

-Geleceğim küçük prens! Zaten benim kısmetime hep prensler, beyler, kontlar, dükler çıkar..

Derhal ateş yakıp, elbisesini kurutup, yarım saat kadar sonra yola koyuldu.

Genç kızın hayali gözlerinin önünden silinmiyordu.

Kalbine işleyen o bakışlar, parlayan siyah gözler, yolunu aydınlatan bir ışıktı sanki...

Kızın peşinden deli gibi giden o genç prens kimdi acaba?

-Her halde şımarık bir aşık! diye düşündü, sonra omuz silkerek atını mahmuzladı...

★★★

Şehzade Davut, Olinka'ya yetişmek için atını hırsla kamçılıyor:

-Haydi! Haydi! diye haykırıyordu.

At koşmuyor, uçuyordu sanki...

Kıza yetişmek, aşkını anlatmak, onu göğsünün üstüne bastırıp saraya götürmek, kollarının arasına

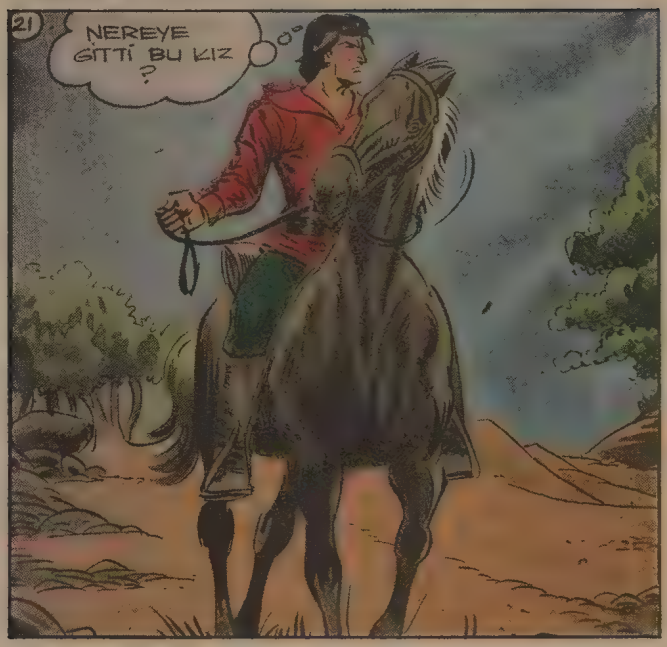

almak, saçlarını koklamak isteği içini kavuruyordu.

Fakat atını uzun süre sağa sola koşturduğu halde Olinka'nın izine rastlayamadı.

Kız, yer yarılmış içine girmişti sanki..

Nereye gitmişti?

Birkaç dakika içinde nasıl kaybolmuştu?

Şehzade Davut büyük bir öfke içinde geri dönüp kızı kaybetmesine sebep olan Kara Murat'ı aradı..

Onu bulup karnını deşmek, vahşi bir zevkle ka-

dımı alırım!

★★★

Kara Murat, Şehzade Davut'un kendisini öldürmek için aradığından habersiz, atını bir patikadan Semendre'ye doğru sürüyor, dudakları arasından, o devirde pek ünlü olan bir serhat türküsü mırıldanıyordu:

"Yiğidim boşuna pala savurma,
Öldürde düşmana acı duyurma!"

nını akıtarak öfkesini yatıştırmak istiyordu. Ama bulamadı. Dişlerini gıcırdatarak:

-Allah kahretsin! O da yok olmuş! diye homurdandı...

Bir süre daha dolaştıktan sonra umudunu kesince sarayın yolunu tuttu. Bir yandan da sinirli sinirli söyleniyordu:

-İnşallah yarın Opanka gelir!. Korkak birine benzemiyordu. Her halde kaçmaz!. O zaman ö-

Böyle giderken birden duyduğu garip seslerle irkildi, atının dizginlerini çekerek durdu.

Yandaki ağaçlıklar arasından iki kişinin konuşmaları geliyordu. Konuşmuyor, âdeta bağırıyorlardı.

Kalın ve gür bir erkek sesi:

-Rica ederim zorluk çıkartmayın! Sizi götürmek için emir aldım! diyordu.

Güzel, fakat hırçın bir kadın sesi ona hakaret edercesine cevap veriyordu:

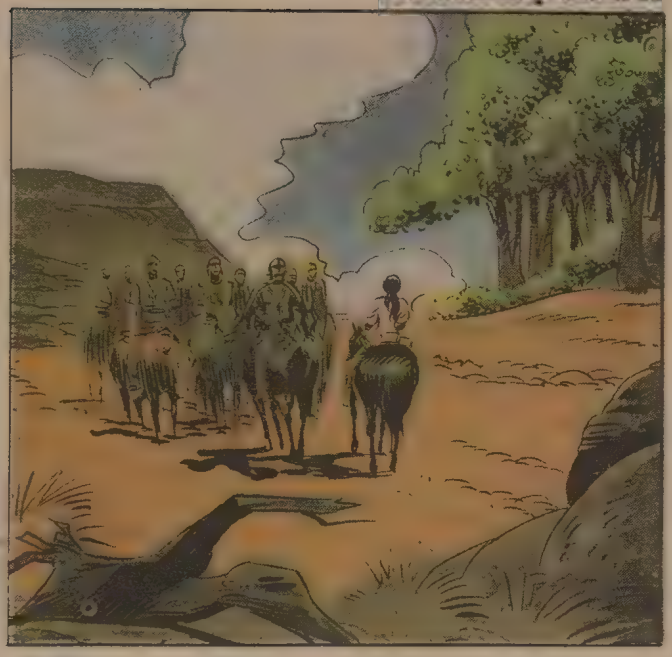

-Buna hakkınız yok!. Çekilin önümden!. Defolun!..

Erkeğin sesi tehdit edici bir hal aldı:

-İnadı bırakın! Yoksa zor kullanacağım! Gerekirse kolunuzdan tutup sürükleyerek götüreceğim sizi... Aldığım emir böyle..

-Aldığınız emir yerin dibine batsın! Beni asla götüremezsiniz...

Kara Murat atını yavaşça seslerin geldiği yana sürdü.

Önündeki ağaç kümesini geçtikten sonra durdu, dikkatle baktı.

İlerideki düzlükte, at üstünde bir kadın ve onun yolunu kesen bir erkek duruyordu. Erkeğin arkasından tepeden tırnağa silahlı sekiz atlı vardı.

Kara Murat, kadını bir bakışta tanıdı ve kalbi heyecanla çarptı..

Bu, bir saat önce, ırmağa düştüğü sırada şen

kahkahalar atan genç kızdı..

-O!.. Ta kendisi!.. Olinka! diye mırıldandı.

Genç kızın bahar gibi iç açıcı, göz okşayıcı bir güzelliği vardı.

Kara Murat, ağaçların bol yapraklı dalları arasından onları seyrederken, müthiş bir öfkenin kalbinde kaynadığını hissetti, kendi kendine mırıldandı:

-Eğer bu herif kızı rahatsız ediyorsa, vay haline!

Genç kızın, karşısındaki adama dikilen gözlerinde kin ve nefret ifadesi okunuyordu. Güzel yüzünü bir endişe bulutu gölgelemişti.

Elindeki kırbacı kaldırarak haykırdı:

-Önümden çekilecek misiniz, yoksa sizi kırbaçlayayım mı?

Prenses Kondosya'nın, Olinka'yı yakalayıp saraya getirmekle görevlendirdiği Komutan Vilado kahkahalarla güldü:

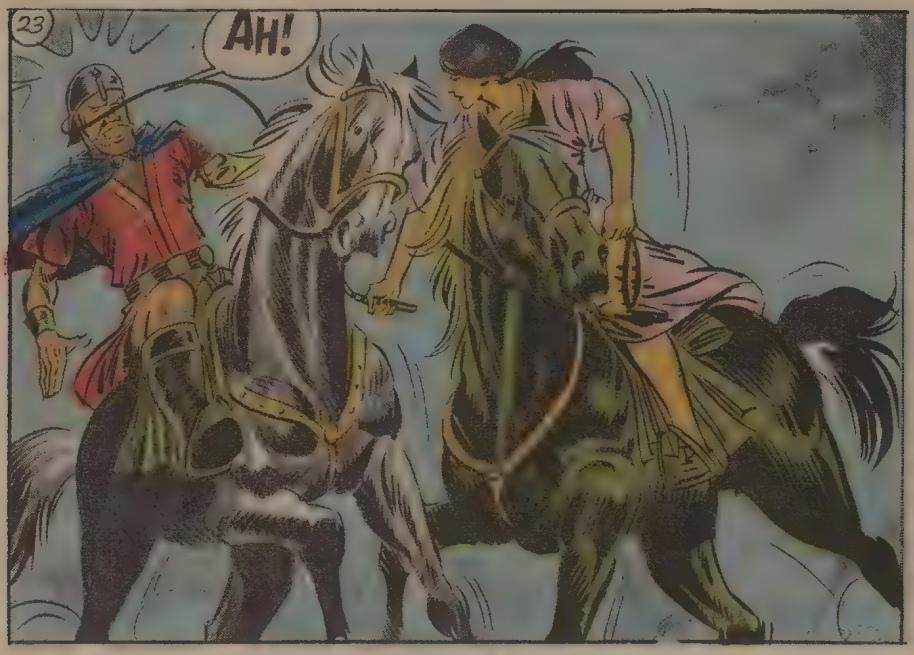

-O kırbacı bana vurabileceğinizi mi sanıyorsunuz?

Olinka'nın kırbacı havada yılan ıslığı gibi bir ses çıkardı ve korkunç bir hızla Komutan Vilado'nun yüzünde şakladı...

Adamın duyduğu acı, gözlerinden ateş gibi fırladı.. Ağzından boğuk bir küfür çıktı, elini yüzüne götürdü...Kırbaç yanağında kanlı bir iz bırakmıştı.

Komutan Vilado, korkunç bir sesle homurdandı:

-Anlaşıldı! Seni zorla götürmekten başka çare yok!

Öfke içinde atını genç kıza doğru sürdü...

Yüzü fırtınalı bir deniz gibi karışmıştı.

Gözlerinde şimşekler çakıyordu...

Olinka'yı uzun saçlarından tutup, yerlerde sürüklemek, onu saraya böyle götürmek istiyordu...

Adamlarının önünde yüzüne yediği kırbaç Komutan Vilado'ya çok ağır gelmişti..

O anda kızı öldürebilirdi bile...

Olinka'yı kolundan tutup, atın üzerinden almak için hızla elini uzattı...

Fakat aynı anda Komutan Vilado ile genç kızın arasına yıldırım gibi bir gölge girdi. Sert bir ses ağaçlar arasında çın çın öttü:

-Geri çekil pis herif! Dokunma ona!

Komutan Vilado atının üzerinde tokat yemiş gibi sarsıldı.

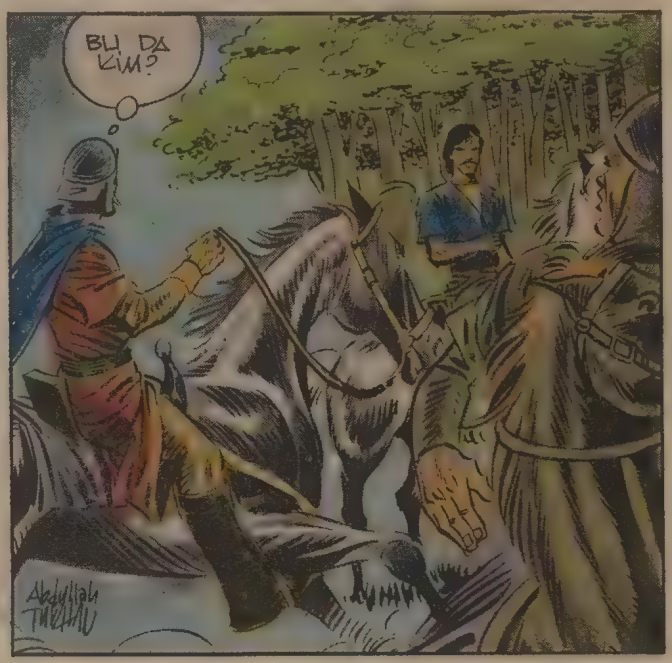

Karşısında, genç bir atlı duruyordu. Sert bakışlarında inanılmaz bir cüretin ışıltıları yanıyordu.

Kimdi bu adam?

Nereden gelmişti?

Ne cesaretle işine karışıyordu?

Komutan Vilado, korkunç bir öfke nöbeti içinde boğulurcasına haykırdı:

-Kimsin sen? Ölümüne mi susadın?

Kara Murat alay etti:

-Ölümü düşünmeyecek kadar gencim babalık?. Bu kızı rahat bırakıp gitmezsen, ölüm seni bulacak..

Komutan Vilado tehdit dolu gözlerle bir an Kara Murat'a baktı.

Delikanlı atının üzerinde dimdik duruyordu. İri, siyah gözleri üzerine dikilmişti. Yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu...

Vilado, başını hafifçe yana çevirerek arkasın -

daki sekiz muhafıza baktı.. Hepsi de büyük bir öfke içinde, yabancının üzerine atılmak için işaretini bekliyordu...

Bu yabancının tek başına dokuz kişiye kafa tutması akıl alacak şey değildi...

Vilado, tecrübeli bir savaş adamı olduğu için gözlerini hızla çevresinde dolaştırıyor, genç adamın yardımcıları olup olmadığını araştırıyordu...

Neyine güveniyordu bu yabancı?

İstese şimdi onu kıskıvrak yakalatıp, ağaçlar -

dan birine astırabilirdi.

Dişlerini gıcırdatarak homurdandı:

-Bize karşı gelmekle büyük suç işliyorsun delikanlı! Dikkat et, seni zindanlarda çürütebilirim!..

-Çok konuştun... Kızı bırakıp gidecek misin, yoksa kılıcımla göğsünde kanlı bir delik açayım mı?

Komutan Vilado, yabancıyı sözle korkutamayacağını anlamıştı. Yüreği öldürücü bir kinle kabardı,

gözleri döndü...

Kara Murat, komutanın bu korkunç halini kılı bile kıpırdamadan sessizce seyrediyordu.

Kendisini korumak isteyen yabancının hayatının tehlikede olduğunu sezen genç kız atını onun yanına sürdü, titreyen sesiyle:

-Sizi öldürecekler! Lütfen beni bırakıp gidiniz! dedi.

Kara Murat'ın bakışları donuk ve sertti. Gözlerini korkusuzca karşısındaki adamlara dikmişti:

-Hiç bir şey yapamazlar, gönlünüz rahat olsun, dedi..

Olinka'nın yüzünde derin bir hayret ifadesi belirdi:

-Nasıl? Tek başınıza dokuz kişi ile mi dövüşeceksiniz?

-Gerekirse, evet...

-Göz göre göre öleceksiniz...

Kara Murat hafifçe gülümsedi:

değer..

Olinka'nın yüzü pembeleşti, gözlerini önüne eğdi:

-Teşekkür ederim ama ölmenizi istemiyorum.

Bu arada Komutan Vilado, yabancının tek başına olduğuna inanmıştı.. Ya bir şarlatan, ya da bir deli ile karşı karşıya olduğunu düşünüyordu. Adamları-

na dönerek bağırdı:

-Yakalayın şu herifi!

İki muhafız, atını hızla Kara Murat'a doğru sürdü..

Delikanlı daha belindeki kılıcını bile sıyırmamıştı..

Olinka heyecandan tırnaklarını avuçlarına gömerek gözlerini yumdu:

-Tanrım, öldürecekler onu, diye mırıldandı..

Kulaklarını bir an havada çarpışan kılıçların madensel sesi doldurdu.. Bu seslere küfür ve homurtular karıştı.. Sonra acı bir çığlık kanını dondurdu... Olinka büyük bir ıstırap içinde inledi:

-Yazık! Benim yüzümden öldü zavallı!

Korka korka gözlerini açtığı vakit, kılıcından kan damlayan Kara Murat'ın atının üzerinde heykel gibi durduğunu görünce ağzından bir sevinç çığlığı fışkırdı...

Komutan Vilado'nun da gözleri dehşetle yerinden fırlamıştı..

Bu ne müthiş adamdı böyle?

Bir şarlatan değildi demek ki...

En güvendiği iki muhafızını birer vuruşta yere sermişti..

Dişlerini gıcırdattı, gözleri döndü. bakışları bulandı. Burnuna kan kokuları geliyordu. Kudururcasına haykırdı:

lamışlardı. Üçüncü saldırıyı daha dikkatli ve daha öldürücü yapmak için bir an durdular..

Kara Murat, atını Olinka'nın yanına sürdü..

Kısa bir an bakıştılar..

İkisinin de kalbi heyecanla çarpıyordu..

Genç kız garip bir duygunun tüm benliğini sardığını seziyordu.

Nasıl bir duyguydu bu? Korku mu? yoksa sevgi mi?

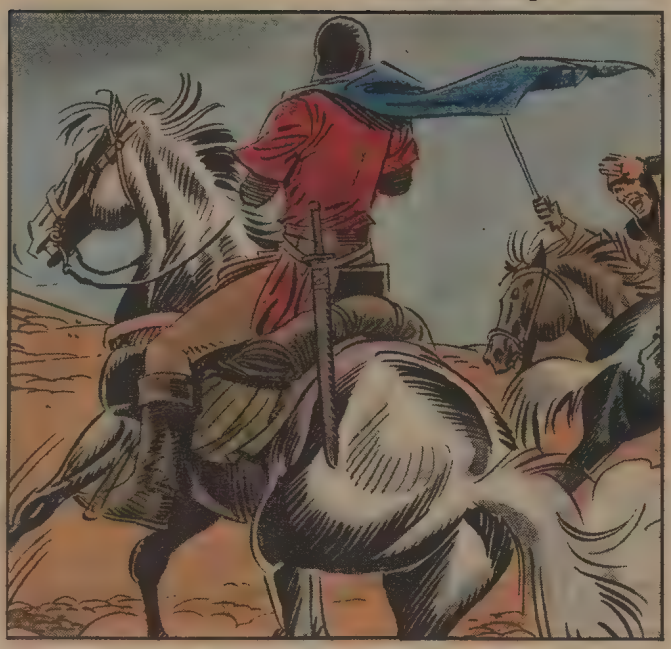

-Gebertin şunu..

Altı muhafız birden Kara Murat'ın üzerine saldırdı..

Delikanlı hafif bir baldır dokunuşu ile atını şahlandırdı ve kılıcını havada şimşek gibi döndürerek adamları geri püskürttü..

Bu arada yaralanan bir iki muhafız acı acı bağırdı..

Şimdi, karşılarındaki yabancının gücünü iyi an-

Kara Murat gülümseyerek sordu:

-Titriyorsunuz.. Korkuyor musunuz yoksa?

Olinka'nın yüzünü ışıklı bir gülümseme kapladı. delikanlıya saf bir hayranlıkla bakarak:

-Hayır! dedi. Siz yanımdayken artık hiç bir şeyden korkmam...

Komutan Vilado, gök gürlemesi gibi bir sesle adamlarına tekrar bağırdı:

–Ne duruyorsunuz sersem herifler.. Gebertin şunu..

Muhafızlar hep bir ağızdan haykırarak ileri atıldılar:

–Vuralım!

–Kaçırmayalım!

–Gebertelim!

–Haine ölüm!

İki arkadaşlarının ölümü onları birden çıldırtmış gibiydi..Gözlerinde kin ve öfke alevleri vardı:

Kara Murat da atını adamlara doğru sürdü.Çetin bir çarpışma başladı..

Savaşın her türlüsüne alışkın olan tecrübeli hayvan, sahibinin en ufak bir hareketinin bile anlamını kavrıyor, sağa sola atılıyor sıçrıyor, şahlanıyor, çifteler savuruyor, ele avuca sığmıyordu...

Muhafızlar kudurmuşcasına saldırıyorlardı..

Kara Murat'ın uzun kılıcı kan ve ölüm saçıyor,

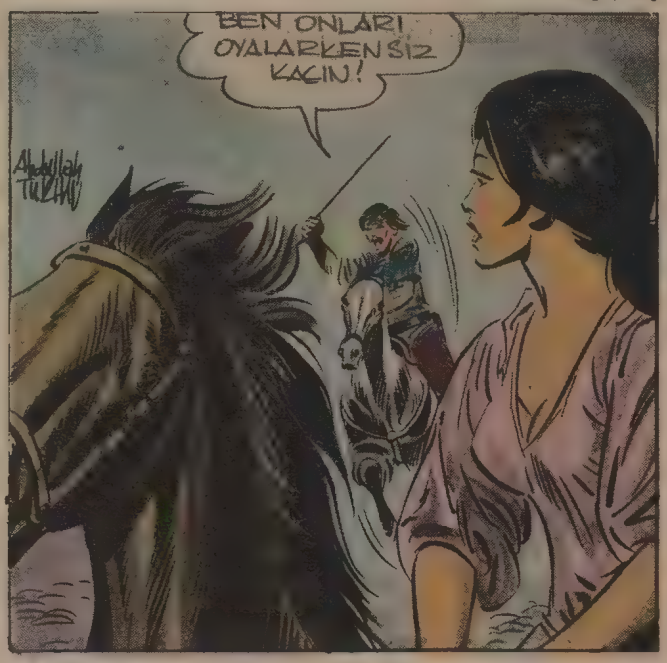

akıl almaz bir ustalıkla aynı anda birkaç yere birden yetişiyordu..

Komutan Vilado, öfkesinden kudurmuş gibiydi:

–Tuh Allah belânızı versin. Bir herifi haklayamıyorsunuz..Haydi, atılın! Vurun! Öldürün!...Yoksa hepinizi kazığa vurdururum..

Olinka, büyülenmiş gibi kımıldamadan bu inanılmaz dövüşü seyrediyor. "Tanrım, onu koru" diye dua ediyordu..

Bu sırada Kara Murat ona seslendi:

–Haydi! Durmayın! Ben bunları oyalarken siz kaçın...

O zaman genç kız kendisine geldi..

Gerçekten burada durmasının hiç bir faydası yoktu..

Atını ağaçların arasına doğru hızla sürerken:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 EKİM 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 90 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

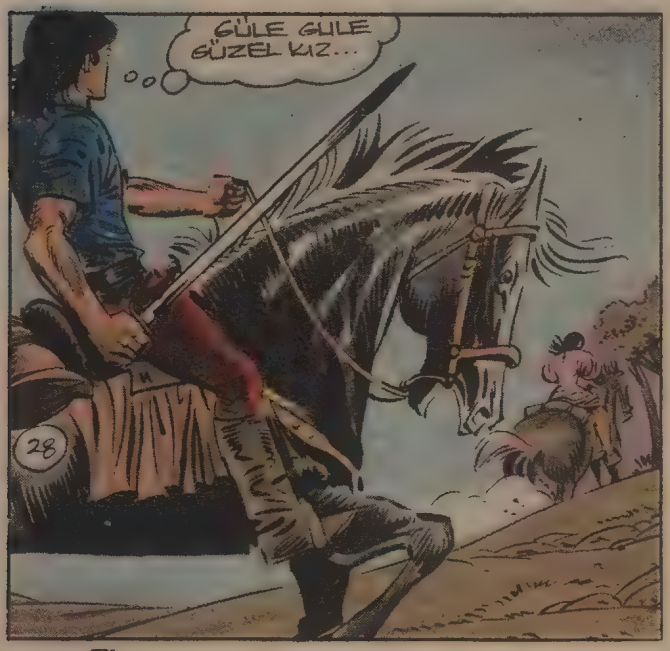

-Sağ ol yiğit yabancı!..Bu yardımını unutmayacağım! diye haykırdı...

Kara Murat bir yandan dövüşürken, bir yandan da uzaklaşan genç kıza bakarak mırıldandı:

-Güle güle güzel kız...Ben de seni unutmayacağım...

Kara Murat bu kan ve ölüm kasırgası arasında bile kalbini ılık bir duygunun sardığını, içinin hafifçe titrediğini hissetti.

Olinka'nın kaçtığını gören Komutan Vilado çılgıncasına bağırdı:

-Kız kaçıyor! Tutun! Peşini bırakmayın!

Muhafızlar Kara Murat'ı bırakarak kızın arkasına düşmek istediler. Fakat delikanlı canlı bir ölüm heykeli gibi karşılarına dikildi:

-Geri basın rezil herifler! Yol kapalı, geçemezsiniz!

Kanlı dövüş yeniden başladı.

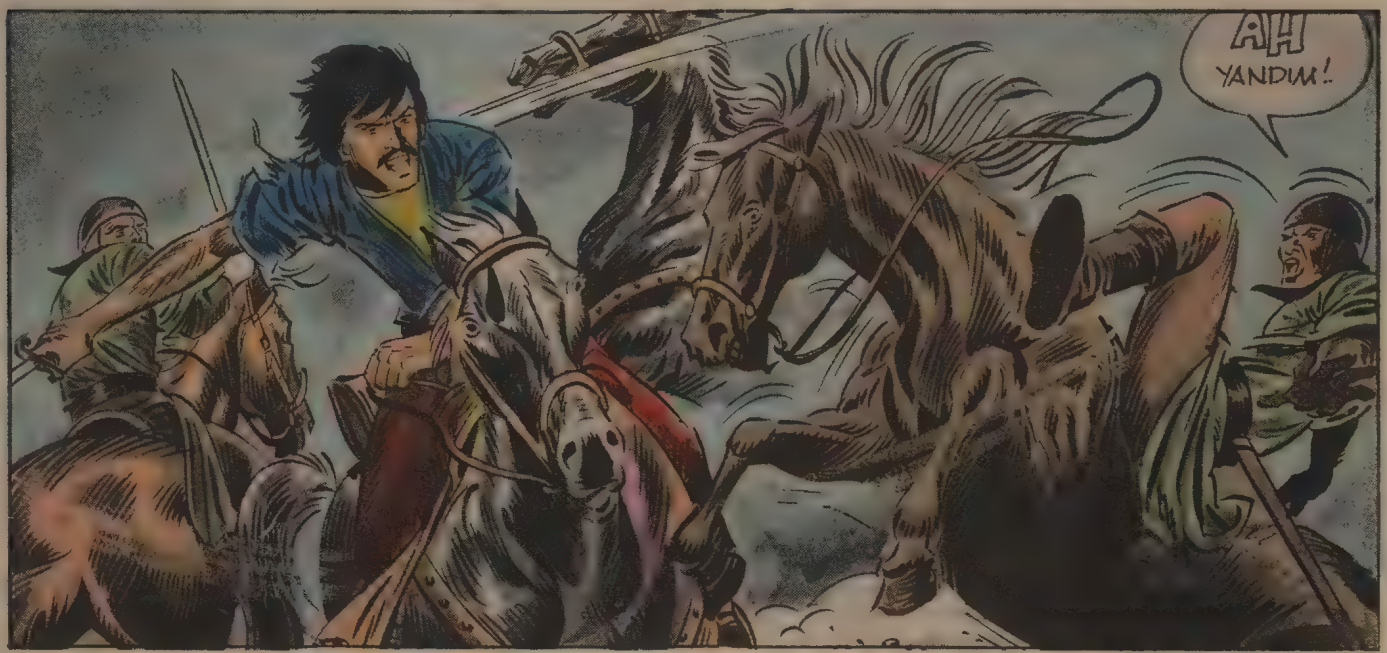

Kara Murat, atını görülmemiş bir ustalıkla kullanıyor, eğilip kalkıyor, bükülüyor, uzanıyor, uzun kılıcıyle her atılışında kanlı bir delik açıyordu...

Kılıç sesleri, küfürler, homurtular, acı haykırışlar ormanı inletiyordu.

-Ah!..

-Alçak herif!

-Yandım!

-Dayanın arkadaşlar! Öldürelim!

Kara Murat'ın her yanı kan içinde kalmıştı... Omuzunda ve kollarında açılan yaralar onu kızıla boyamış, elbiseleri parçalanmış, yüz kasları gerilmiş bakışları korkunç bir hal almıştı.

Kara Murat artık iyice yorulmuş, dakikalardır sarf ettiği olağanüstü güç onu bitirmişti. Şimdi, karşısında sadece üç muhafız vardı. Onlar da yaralıydı. Ötekilerin bir kısmı yerde acı acı bağırarak can çekişmekteydiler...

Bazıları ise çoktan ölmüştü...

Genç kızın artık tamamen gözden kaybolduğu - nu, onu ele geçirme olanağının kalmadığını gören Komutan Vilado, dövüşe devam etmenin gereksizliğini anladı.

Hem, bu şeytan yabancıyı haklamak imkânsız görünüyordu.

Öfkesinden yüzü mosmor olmuştu. Adamlarına geri çekilme emri verirken, Kara Murat'ı son bir kez

Sonra süklüm püklüm uzaklaşmakta olan mu - hafızlara bakarak arkalarından seslendi :

-Bunu saymam baylar ! Yine beklerim !

Kara Murat, düşmanları gözden kaybolduktan sonra atını ağaçlar arasında sürdü...

-İyi ki kaçtılar, yoksa atın üstünde duracak halim kalmamıştı ! diye düşündü...

Vücudunda açılan yaralardan akan kanlar onu halsiz düşürmüştü...

tehdit etti:

-Bunu çok pahalıya ödeyeceksin yabancı ! Büyük bir suç işledin ! Seni asla affetmeyeceğim !

Kara Murat'ın alaylı alaylı güldüğünü görün - ce daha da kızdı :

-Seni, tırnaklarını kerpetenle söküp, gözlerini oyarak korkunç işkencelerle öldürteceğim...

-Üzgünüm komutan ! Yazık ki o günleri göre - meyeceksin !

Yaralar derin olmamakla beraber ona çok kan kaybettirmişti...

Parçalanan elbisesi kanlı vücuduna yapışıyor - du.

Birkaç dakika sonra, atın üzerinde duramaya - cağını anlayarak hayvanı durdurdu, indi, bir taşın üzerine oturdu...

Başı dönüyordu...

Gittikçe zayıf düşüyor, gözkapakları iniyordu..

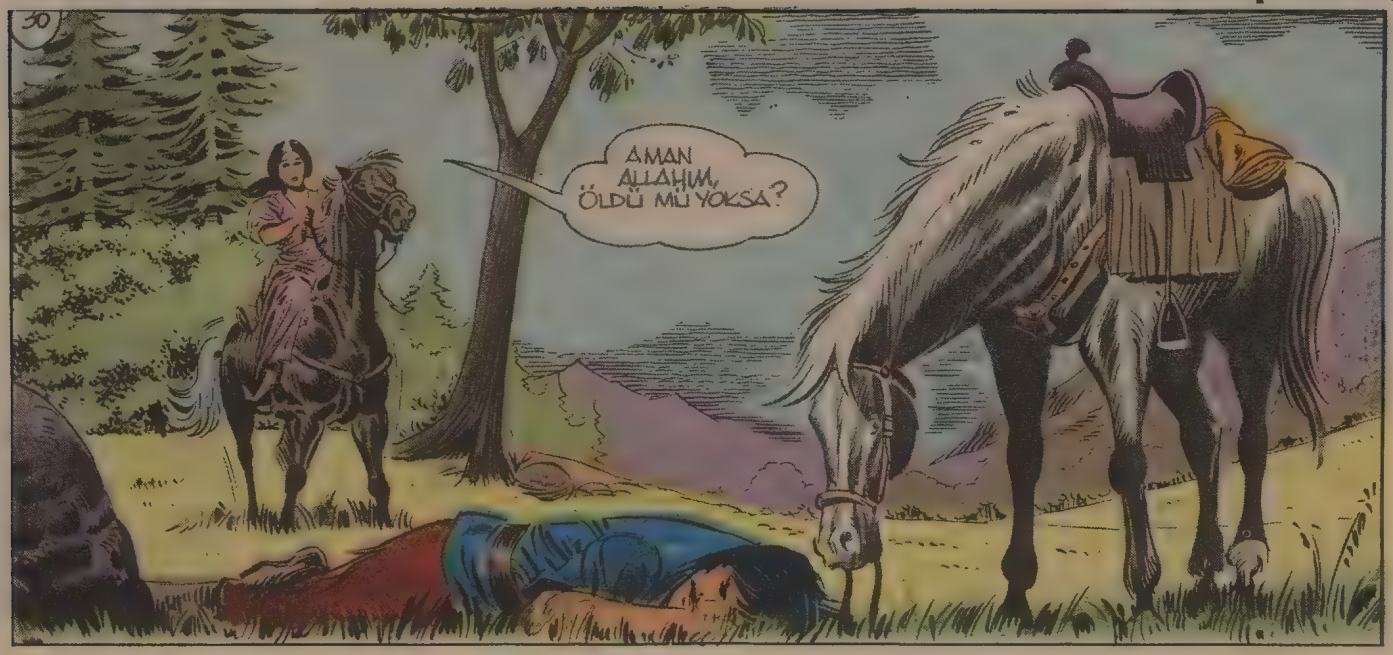

Usulca çimenlerin üzerine uzandı. Uyku gibi bir şey bütün vücudunu kaplıyordu... Birden kendinden geçti...

Sadık atı acı acı kişnedi... Sahibinin yanına gelerek burnunu elbisesine sürttü, onu kokladı, uyandırmak istedi...

Bu sırada ilerideki ağaçların dalları aralandı, bir atlı Kara Murat'a doğru yaklaştı...

-Aman Allahım, öldü mü yoksa?

Bu, acı ve umutsuzluk dolu ıstırap çığlığını atan Olinka idi...

Ağaçların arasında gözden kaybolduktan sonra kaçmamış, gizlenerek kavganın sonunu beklemişti...

Atından inerek baygın yatan delikanlıya yaklaştı...

Gözleri derin bir keder bulutu ile nemlenmişti.

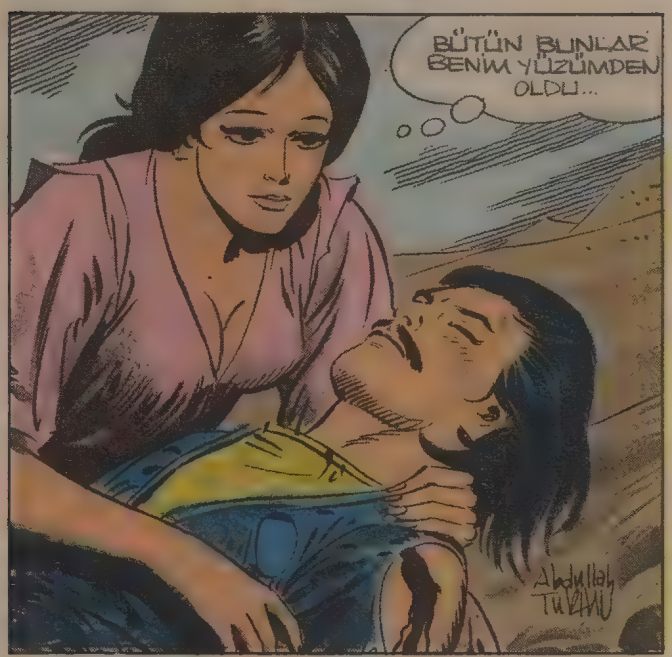

-İnşallah ölmemiştir! İnşallah ölmemiştir! Bütün bunlar benim yüzümden oldu! diye inledi...

Yaş dolu gözlerle çevresine bakındı...

Kimseler yoktu...

İki iri damla, kirpiklerinin arasından yanaklarına doğru yuvarlandı.

Elbisesinden bir parça kopardı, gitti, ağaçların arasından akan derede ıslatarak döndü, titreyen elleri ile delikanlının yüzündeki kanları sildi.

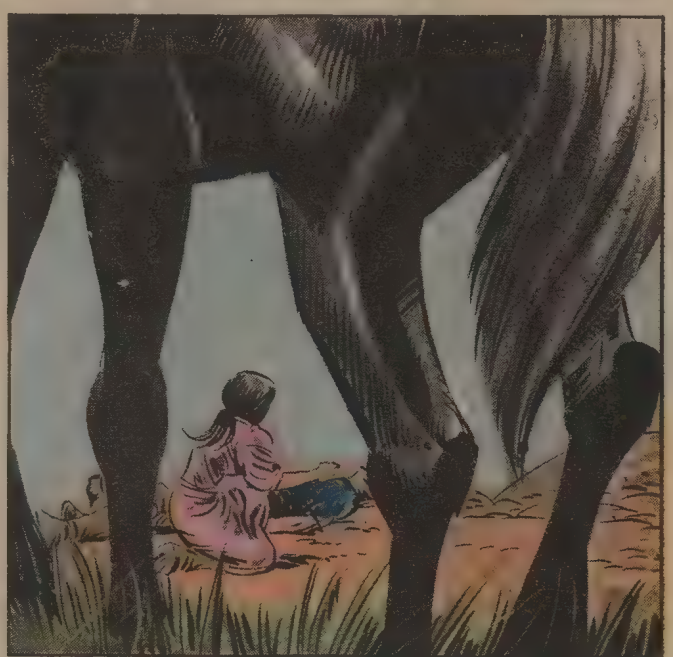

Kara Murat'ın omuzunda küçük bir yara vardı. Fakat bu küçük yaradan çok kan akıyordu.

Olinka derin bir ıstırap içinde :

-Kanı durduramazsam ölür! diye mırıldandı.

Kara Murat'ın gömleğini yırttı, kanın aktığı yarayı buldu, elindeki ıslak bezi yaraya bastırdı :

-Nasıl fışkırıyor kan! Tanrım, bana yardım et!

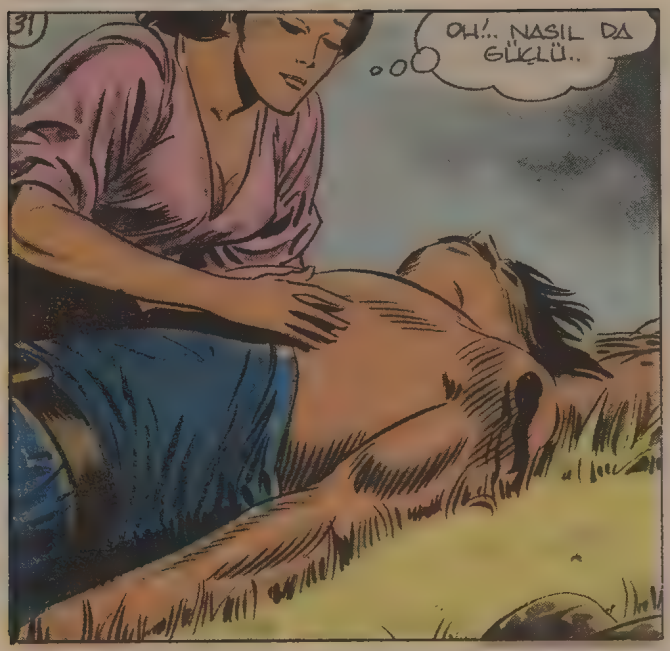

Kara Murat'ın yırtılan gömleğinin altından geniş, adaleli göğsü görünüyordu... Olinka elini usulca, bu kıvrım kıvrım adalelerin üzerinde dolaştırdı :

"-Oh ! Nasıl da güçlü ! Şimdiye kadar hiç bir Türk görmemiştim. Bütün Türkler bunun gibi mi acaba?" diye düşündü.

Baygın yatan gencin ne kadar güzel bir yüzü vardı ! O kadar sakin ve tatlı görünüyordu ki, Olinka gözleri ile görmese bu gencin az önce tek başına dokuz kişi ile dövüştüğüne inanmazdı !

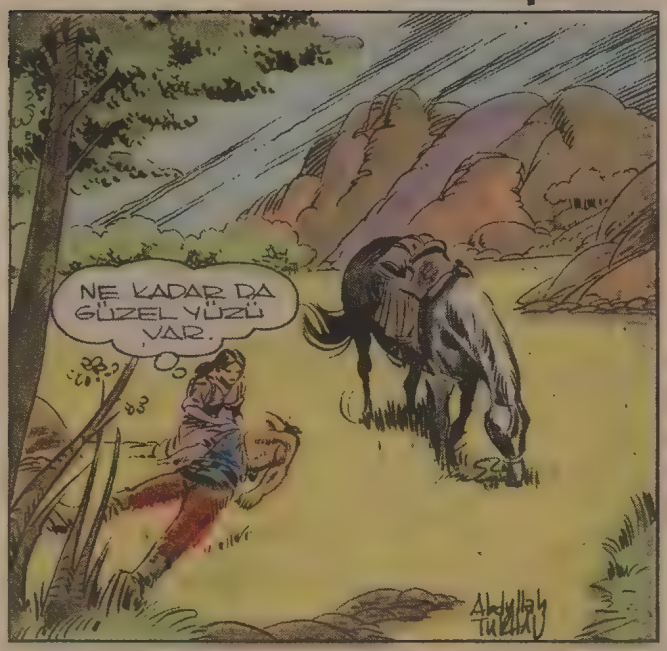

Bu sevimli insan, kavga anında bir kaplan kadar yırtıcı ve atılgan oluyordu...

Olinka, güçsüz kolları ile Kara Murat'ı kaldırıp ata yükleyemeyeceğini bildiği için başını kaldırıp umutsuzlukla çevresine bakındı.

Yanlarına kadar gelen Kara Murat'ın atı, baygın yatan sahibini kokladı, acı acı kişnedi...

Olinka babası ile beraber yaşadığı köşke dönüp

yardım getirmekten başka çare olmadığını düşündü..

Ama o zamana kadar bu yiğit genç kan kaybından ölmez miydi?

Perişan bir halde :

-Tanrım, yardım et bana... diye inledi.

Arkasından keskin bir ses duyuldu :

-Size nasıl bir yardımda bulunabilirim?

Genç kız tepeden tırnağa titredi, hızla geri döndü :

Karşısında, sivri burunlu, sinsi bakışlı zayıf, uzun boylu bir adam duruyordu. Kurnaz ışıltılarla parlayan gözlerini Olinka'nın gözlerine dikmişti.

Esrarlı bir gülümseme ile :

-Gerçi ben Tanrı değilim ama, size yardım edebilirim, dedi.

Genç kız içinde bir güvensizlik duygusunun kabardığını hissetti.

Bu sinsi bakışlı adam hiç hoşuna gitmemişti . Ama şu anda bir yardımcıya o kadar çok ihtiyacı vardı ki :

-Bu yaralı genci ata bindirip, Boğdonoviç Köş - kü'ne kadar götürmeme yardım ederseniz size üç altın verirm, dedi.

Adam uzun bir ıslık çaldı :

-Üç altın mı dediniz ? Siz bana bu kadar para verdikten sonra bu adamı köşke değil, öbür dünyaya

dan donar kalırdı...

Yumuşak ve hülyalı bakışlarını Kara Murat 'a çevirdi, yaranın artık eskisi gibi kanamadığını görünce rahatladı...

Sinsi bakışlı yabancı adam, Kara Murat'ı koltuklarının altından tutarak kaldırırken genç kıza :

-Siz de ayaklarından tutarak bana yardım edin küçük hanım, dedi...

Az sonra Boğdonoviç Köşkü'ne doğru yola ko -

bile götürürüm...

Olinka kaşlarını çattı :

-Sadece köşke götürmenizi istiyorum...

Yabancı adam, aşırı bir saygı ile eğildi :

-Emredersiniz, şimdi , bu yaralı genci fazla sarsmadan nasıl ata bindirebiliriz acaba?

Adam düşünmek ister gibi gözlerini kapadı. Asıl amacı gözlerindeki sevinç ışıltılarını gizlemekti.

Olinka bu garip pırıltıları görmüş olsa korku -

yuldular.

★★★

Sinsi bakışlı yabancı adam birden haykırdı :

-Eyvah...Gelenler var...

Olinka sapsarı kesildi. Kalbi küt küt atarak ileriye doğru baktı.

Bir tepenin yamacından dört atlı doludizgin kendilerine doğru yaklaşıyordu.

Genç kızın yüzünde derin bir acı ifadesi belirdi. Kara Murat'ı bırakıp kaçamayacağını düşünürken birden gözleri sevinçle parladı...

Gelenler babasının adamlarıydı...Babası da onların önünde at koşturuyordu...

Genç kızın yanına yaklaşınca biraz kızgın bir sesle :

-Olinka... Nerede kaldın? Seni çok merak ettik, dedi.

Eliyle Kara Murat'ı göstererek sordu :

-Kim bu yaralı genç ?

-Bir Türk !.. Beni büyük bir tehlikeden kurtardı ama kendisi de yaralandı !..

Bogdonoviç atını sürdü, eğilip Kara Murat'ın yüzüne baktı, omuzundaki yarayı inceledi, sonra :

-Yarası önemli değil. Sadece biraz fazla kan kaybetmiş. Hemen köşke götürüp tedavi edelim, dedi.

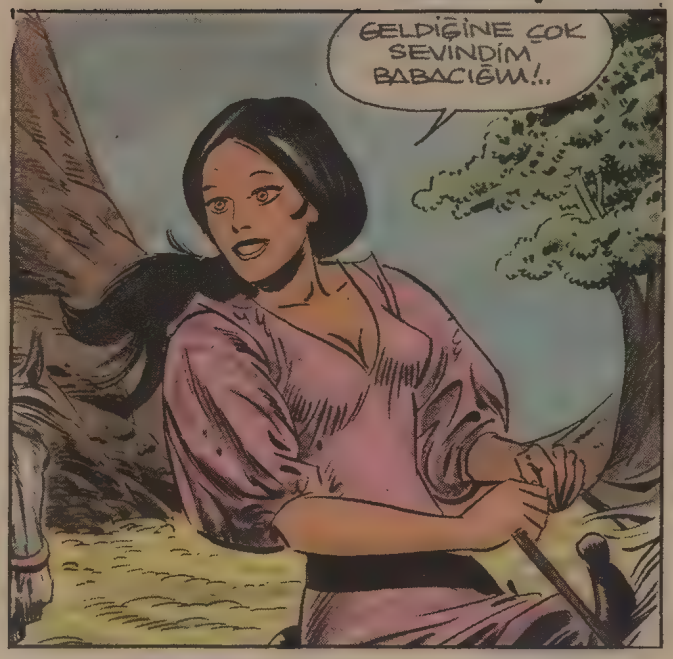

Genç kızın yüzünü bahar gibi saf ve tatlı bir gülümseme kapladı :

-Geldiğine çok sevindim babacığım. Olanları anlatınca gecikmemi bağışlayacaksın.

Olinka'nın babası Kosta Boğdonoviç yaşlanmaya yüz tutmuş, beyaz saçlı, pos bıyıklı, fakat dinç bir adamdı. Karısı öldükten sonra hayatını kızının şefkat ve sevgisinden aldığı durgun ve mahzun bir mutluluk içinde geçirmeye başlamıştı.

Boğdonoviç'in adamları derhal ağaç dallarından bir sedye yaparak iki atın arasına bağladılar. Kara Murat özenle sedyenin içine yerleştirildi.

Bu sırada az önceki sinsi bakışlı adam baba ile kızın yanlarına yaklaştı, dişlerinin arasından ıslık gibi çıkan sesiyle :

-Paramı verin gideyim, artık bana ihtiyacınız kalmadı ! dedi.

Üç altını aldıktan sonra onların yanından uzaklaşırken kendi kendine :

-Bugün şansım çok iyi gidiyor ! diye mırıldandı. Kızın kim olduğunu öğrendim. Bu habere Prenses Kondosya her halde çok sevinir ve iyi para verir. Çünkü koskoca komutan Vilado'nun yapamadığı işi ben başardım.

Adamın yüzünü şeytanca bir gülümseme kaplamıştı. Gözlerinde vahşi bir sevincin ışıltıları vardı .

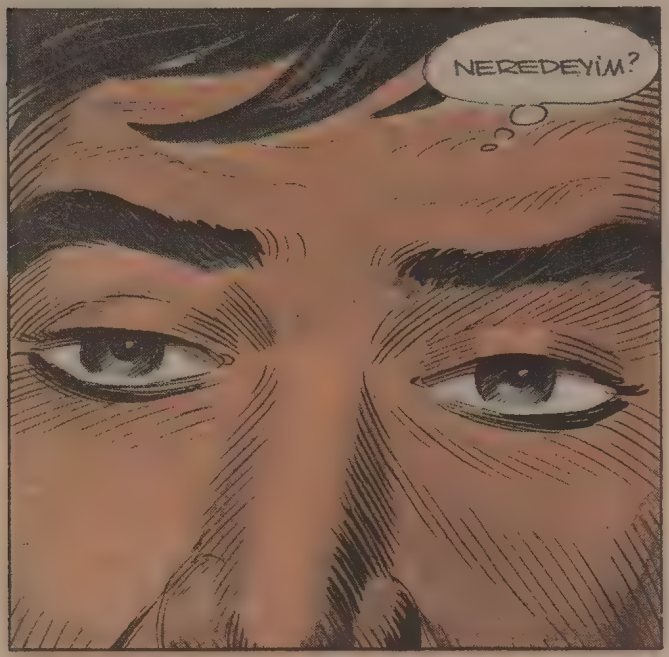

Gözlerini zorla açtı...

Önce her tarafı bulanık gördü.

Karşısında birtakım insanlar vardı.

Kimlerdi bunlar?

Neredeydi?

Buraya nasıl gelmişti?

Birden, o güzel gözlü kızı ve onun hatırı için yaptığı müthiş kavgayı hatırladı.

Adı Olinka idi... Olinka ne demekti?

Bu adam Prenses Kondosya'nın casusu Mihailo Mihaloviç'ti. Atını dört nala şehre doğru sürdü.

★★★

Kara Murat uzun süre baygın yattıktan sonra kendine geldi.

Gözkapakları titredi, dudakları aralandı ve ağzından hafif bir inilti çıktı.

Bütün vücudu sızlıyordu.

Kafası, fırtınalı bir gün gibi uğulduyordu.

Slav dillerinde bir çiçeğin adıydı... Tarlalarda buğday başaklarının arasında yetişen bir çiçeğin adı..

Aklına o gelince belli belirsiz gülümsedi. Genç kız gerçekten adına benziyordu... İnsanın koparmaya kıyamayacağı kadar sevimli bir çiçek gibiydi Olinka...

Sırplar "Olinka" adını hiç kullanmazlardı. Fakat Baba Bogdonoviç nedense kızına bu adı vermekte ısrar etmişti...

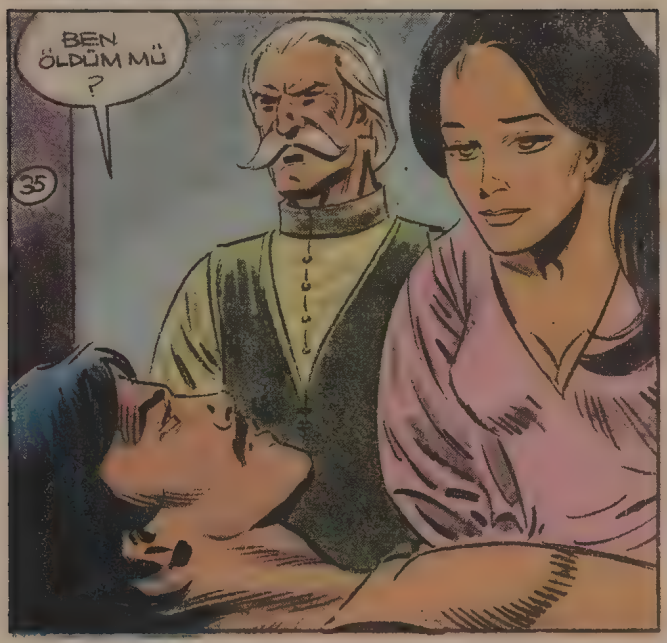

Kara Murat kanlı dövüş bitince bir süre rasgele yol aldığını, bir ara atından inip bir taşın üzerine oturduğunu, bu sırada devamlı kan kaybetmekte olduğunu hatırladı. Sonra her şey kafasından silinmiş ti...

Gözlerinin önündeki sis perdesi yavaş yavaş dağılınca, üzerine doğru eğilmiş olan Olinka'yı tanıdı, dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi, mırıldanarak sordu :

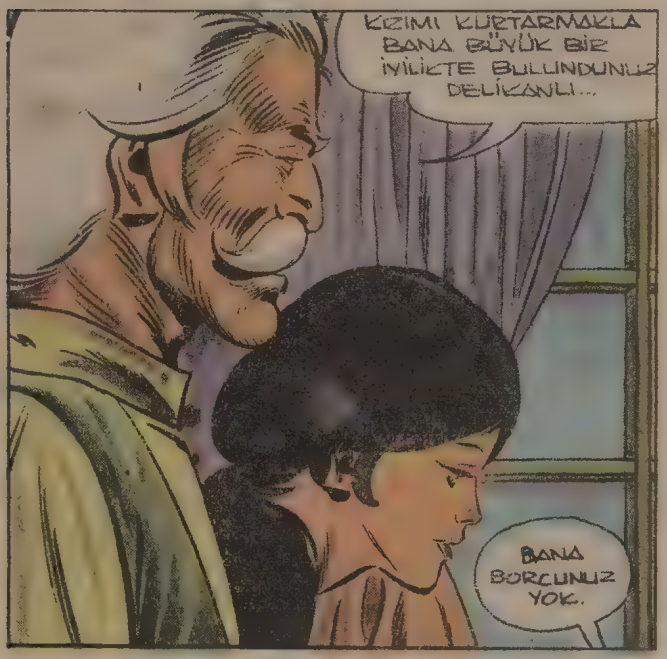

-Teşekkür ederim, çok şakacısınız !

Genç kızın biraz gerisinde duran babası Boğdoroviç iki adım ilerledi :

-Çok şükür kendine gelebildin delikanlı, dedi. Yaraların derin değil. Birkaç güne kadar eski gücüne kavuşursun. Kızımı kurtarmakla bana büyük bir iyilikte bulundun. Sana borçlandım.

Kara Murat, övülmekten hoşlanmayan bir yaradılışa sahipti. Sıkıldı, kızardı, biraz sertleşen sesiyle:

-Ben öldüm mü?

Tatlı bir ses :

-Ölmeyi de nereden çıkardınız ? dedi.

Kara Murat bitkin bir halde olmasına rağmen yeniden gülümsedi :

-Kendimi bir meleğin kolları arasında görüyorum da ondan...

Olinka'nın yüzü pembeleşti, iri, güzel gözlerini utangaç bir ifade kapladı :

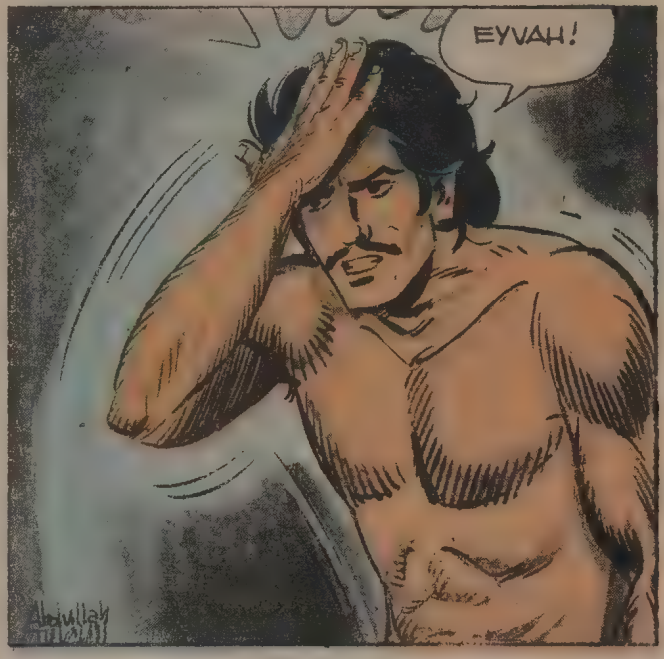

-Bana borcunuz yok ! dedi. Benim yerime kim olsa aynı şeyi yapardı.

Sonra birden telâşlandı, aklına gelen düşünceyle irkilerek heyecanlı bir sesle sordu :

-Bugün günlerden ne?

Olinka :

-Perşembe ! dedi.

Kara Murat elini alnına vurdu :

-Eyvah !

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

22 EKİM 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 91 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

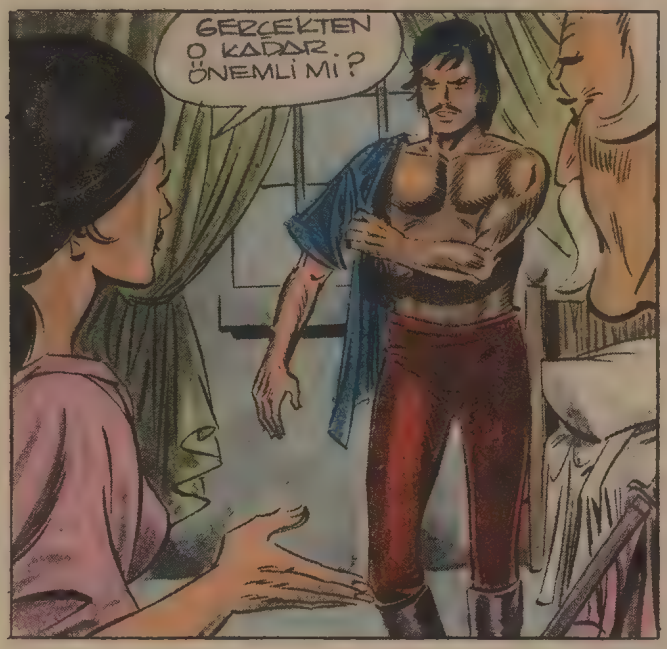

Genç kız rengi uçarak mırıldandı :

-Ne var ?Ne oldu ? Neden birden renginiz değişti ?

Kara Murat içinde bulunduğu durumu, yaralarını, halsizliğini unutmuştu. Hemen çıkıp gitmek istiyormuş gibi ayaklandı :

-Çok geç kaldım ! Çok geç... Gördünüz mü aksiliği ?Bugün önemli bir randevum vardı. Yetişebilir miyim acaba ?

ye sordu.

Kara Murat, yattığı yerin yanıbaşında duran kılıcını beline takarken cevap verdi :

-Evet !

-O kadar güzel mi ?

-Kim ?

-Buluşacağınız kimse...

-Eh...Fena sayılmaz...

Olinka hafifçe sarardı, içini çekerek :

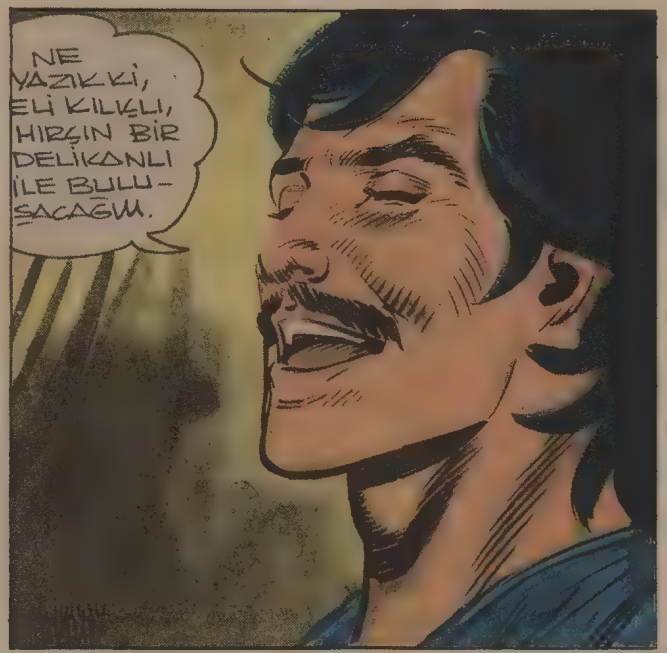

Olinka, Kara Murat'ı saf bir hayranlıkla süzüyordu.

Bu gençte kendisini çeken, bağlayan gizli bir güç vardı sanki...

Böyle yakışıklı bir erkek kiminle buluşabilirdi? Her halde güzel bir kadınla...

Bu düşünceyle içinde kıskançlık rüzgârı esti.. Kırgın bir sesle :

-Randevunuz gerçekten o kadar önemli mi ? diye sordu.

-Yaa ?dedi. Demek güzel bir kadın ?

Şaşırma sırası bu kez Kara Murat'a gelmişti:

-Ne kadını ?Hangi kadından söz ediyorsunuz?

-Buluşacağınız kadından...

Kara Murat şen bir kahkaha attı :

-Bende o şans nerede? Ne yazık ki, eli kılıçlı, öfkeli bakışlı, hırçın bir delikanlı ile buluşacağım ... Kanımı dökmeye and içmiş bir insan..Üstelik fena silahşor da sayılmaz.

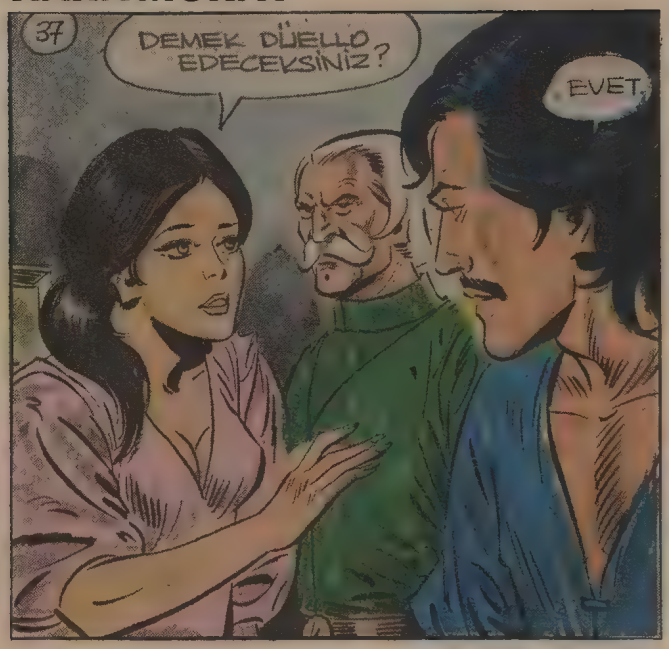

Olinka bir an, sevinmek mi, üzülmek mi gerektiğini kestiremedi..İçinde iki duygu aynı anda çarpıştı..Derin bir hayretle Kara Murat'a bakarak korku ile mırıldandı:

-Demek düello edeceksiniz?

-Evet!

-Bu halinizle mi?

Genç kızın yüzü iyice sararmış, gözlerini bir acı ifadesi kaplamıştı.

-Delikanlı haklı kızım...Düello, bir erkek için şeref meselesidir. Ona engel olamayız...

Genç kız itiraz etti:

-Fakat baba, bu bile bile ölüme gitmek demek..

-Sen erkek olmadığın için, bu duyguyu anlayamazsın kızım...

Olinka kederli ve çaresiz bir tavırla boyun eğdi. Şu erkeklerin şeref anlayışı ne kadar tuhaf oluyordu?

Şu er

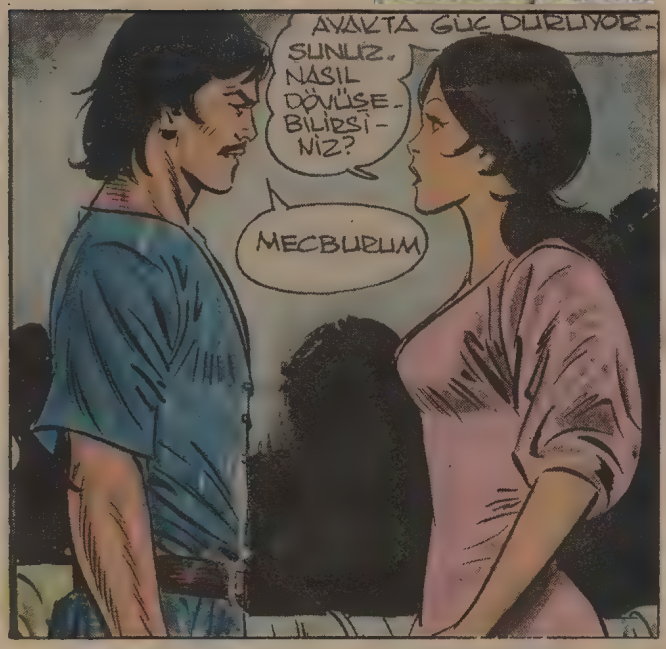

Kara Murat şaşılacak bir soğukkanlılıkla:

-Halimde ne var? diye sordu.

Olinka'nın sesi heyecandan düğümlendi:

-Bitkinsiniz...Ayakta güç duruyorsunuz..Nasıl dövüşebilirsiniz?..

-Mecburum...Aksi halde korkaklığı kabul etmiş olurum...

Konuşmaları sessizce dinleyen Boğdonoviç söze karıştı:

Kara Murat'a dönerek fısıldarcasına sordu:

-Hemen gidecek misiniz?

Kara Murat onun gözlerinin içine baktı, yumuşak bir sesle:

-Evet Olinka, hemen gitmem gerek, hoşça kal! dedi. Genç kızdan ayrıldığı için kalbinde derin bir hüzün vardı...

★★★

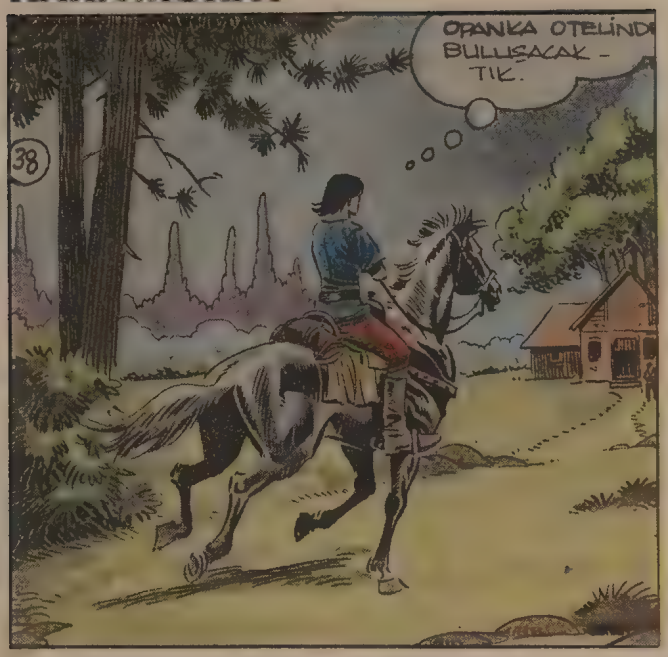

Kara Murat, Bogdonoviç Köşkünden ayrıldıktan sonra bir saat kadar yol aldı. Bir gün önce kendisini düelloya çağıran Prens Davko ile Opanka Oteli'nde buluşacaktı.. Prens Davko'nun, bulmak ve yakalamak için ta İstanbul'dan kalkıp geldiği Şehzade Davut olduğunu bilmiyordu tabii...

Yapacağı düelloyu ve uğrunda bir sürü insanla dövüştüğü Olinka'yı düşüne düşüne yoluna devam etti.

Karnı acıkmıştı. Küçük bir binanın önünde atını

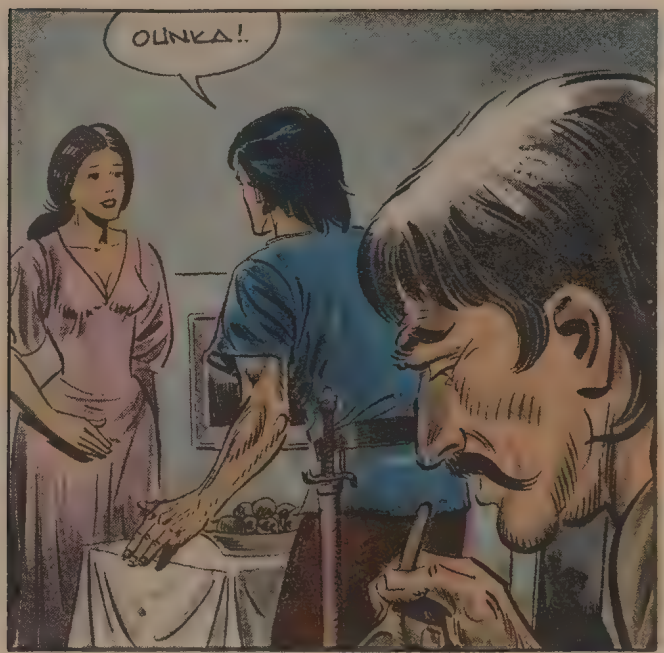

-Buradayım! diye bağırmamak için kendisini güç tuttu.

Onunla yeniden konuşmak, tatlı sesini duymak, gözlerinden yayılan ışıltılarla kalbini ısıtmak isteği ile kıvrandı.

Genç kızın, lokantanın içinde dolaşan bakışları Kara Murat'a takılınca birden sevinçle ışıldadı:

-Ben de sizi arıyordum. Bulamayacağım diye

durdurdu. Burası bir kır lokantasıydı. İçeri girdi, yemek ısmarladı.

Bir aralık duyduğu seslerle başını kaldırdı, çevresine göz attı, lokantacıyla konuşan kızı görünce donakaldı. Gözleri kamaştı, kalbi çarpmaya başladı. Heyecan içinde:

-O....Ta kendisi...Olinka! diye mırıldandı.

Evet, lokantacıyla konuşan genç kız bir saat kadar önce ayrıldığı Olinka idi.. Kara Murat:

öyle korktum ki...

-Beni neden arıyorsunuz?

-Yaralısınız.. Üstelik yabancısınız.. Sizi, gideceğiniz yere kadar götürmek istedim.. Böylece düello yapacağınız yeri arayarak boş yere yorulmazsınız.

Olinka'nın tatlı bakışları Kara Murat'ı öylesine sarmıştı ki, delikanlı içinde ılık bir sevgi ırmağının aktığını hissetti..

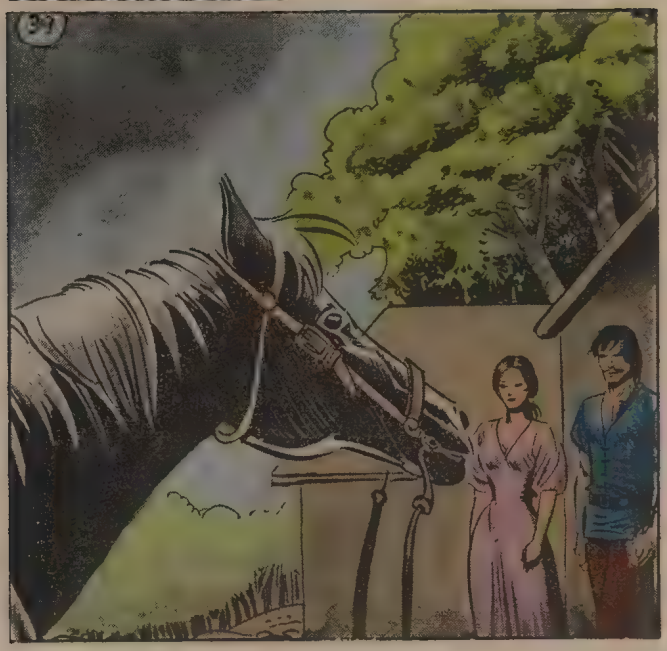

Alçak gönüllü bir gülümseyişle:

-Teşekkür ederim Olinka! dedi.

-Rakibinizle nerede buluşacaksınız?

-Opanka Oteli'nde..

Genç kızın dudaklarında çiçeklenen gülümseme onu bir kat daha güzelleştirdi:

-Orasını biliyorum.. Bütün düellocuların buluştukları yerdir.. Gidelim..

Kara Murat, Olinka ile birlikte lokantadan çı-

ortalığı inletiyordu..

Köşkün kapısını kırarak geniş avluya dolan esrarengiz atlılara karşı koymak isteyen birkaç hizmetçi ve uşak, kanlar içinde yere serildi..

Olinka'nın babası Kosta Bogdonoviç, eline enli bir pala geçirerek avluya fırladı. İlerlemiş yaşına rağmen, canlı bir ölüm makinesi gibi önüne gelen saldırganlardan bir çoğunu biçti..

Palasını savururken beyaz saçları havada uçu-

karken "Bu kızın önünde hiç kimse beni yenemez.. Onun güzelliği bana inanılmaz bir güç veriyor".. diye düşündü.

★★★

Kara Murat ile Olinka Semendre surlarını aşıp şehre girerken, tepeden tırnağa silahlı, kalabalık bir atlı grubu Boğdonoviç Köşkünü basıyordu..

Nal sesleri ile at kişnemelerine kılıç şakırtıları karışıyor, korkunç küfürler, çığlıklar, haykırışlar

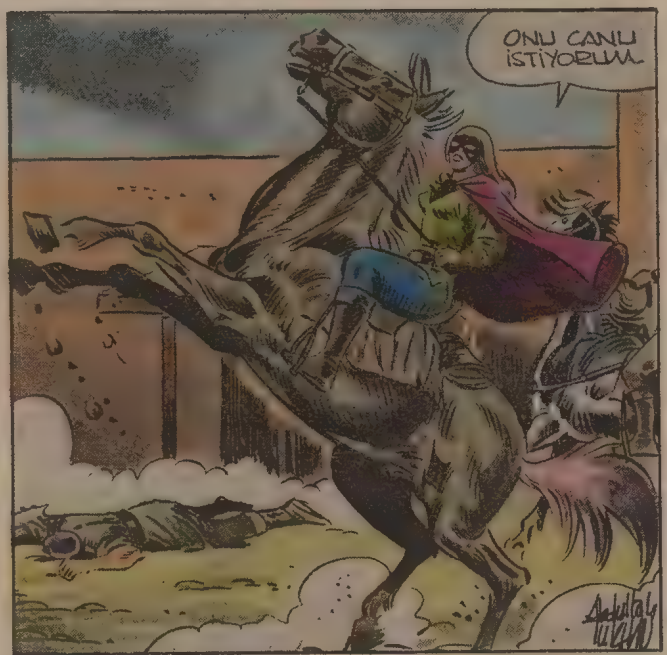

şuyor, kalın ve gür sesi avluyu inletiyordu:

-Savulun bre köpekler!.. Defolun!..

Kanlı pala, her kalkıp inişinde bir kafa bir kol, ya da bir bacak uçuruyordu.

Atlıların başında, siyah pelerinli, yüzü maskeli bir süvari vardı.. Adamlarına emirler yağdırıyor:

-Öldürmeyin! Onu canlı istiyorum! diye bağırıyordu...

Çın çın öten bu öfkeli ses Boğdonoviç'i birden titretti:

-Aman Allahım! Bu bir kadın! Baskını yapan bir kadın... Kim olabilir? Ne istiyor bizden.. Eski bir düşmanım mı acaba?

Gerçekten, vahşi süvarileri yöneten bir kadındı. Yüzünü örten siyah maskenin altından gözleri kara bir elmas gibi ışıldıyordu.

Baba Boğdonoviç gençlik yıllarında yaman bir savaşçıydı. Şimdi de üzerine saldıranları enli palasıyla birer birer doğruyordu.

Ne var ki, konakta, kendisinden başka eli silah tutan adam yoktu.. Tek başına daha ne kadar dayanabilirdi?

Yavaş yavaş soluklarının sıklaştığını, adalelerinin kasıldığını, dayanılmaz bir yorgunluğun tüm vücudunu sardığını hissediyordu.

Buna rağmen palası havada yılan gibi ıslık çalıyor, öfkeyle haykırıyordu:

-Çekilin, geri basın soytarılar!

Avlu kan içinde kalmıştı.

Yerlerde cesetler yatıyordu. Yaşlı savaşçıyı, bir vuruşta yere sereceklerini sananlar derin yaralar almışlar, perişan hale gelmişlerdi..

Boğdonoviç yorgunluktan cins bir at gibi soluyordu..

Bir süre daha dövüştü fakat sonunda palası elinden düştü, kıskıvrak yakalandı..

Prenses Kondosya'dan başka kimse olmayan atlıların komutanı:

-İhtiyar domuz amma da kuvvetliymiş! diye sinirli sinirli söylendi.

Konaktaki bütün aşçı, hizmetçi ve uşaklar yakalanmış, avluya çıkarılmışlardı.. Hepsi de korkudan titriyor, birbirine vuran çeneleri garip tıkırtılar çıkarıyordu. Renkleri uçmuş, gözleri iri iri açılmıştı.

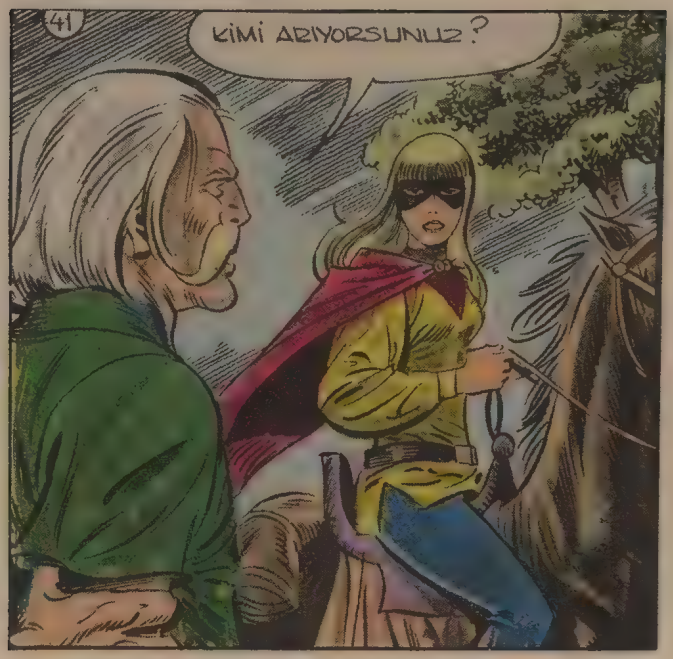

Prenses Kondosya sert bir sesle emretti:

-Her tarafı arayın!

Kolları iki muhafız tarafından sımsıkı tutulan Baba Boğdonoviç hâlâ soluk soluğa idi. Kısa fakat sert dövüş yaşlı adamı iyice hırpalamış, bitirmişti:

-Kimi arıyorsunuz?diye sordu güçlükle..

Prenses Kondosya'nın sesi güzel, fakat acıma - sızdı:

-Bulamazsak sana sorarız Kosta Boğdonoviç.!..

Haydi arayın!..

Adamlar emri alır almaz konağı didik didik aramaya başladılar..

Prenses Kondosya, casus Mihailo Mihaloviç'ten Olinka'nın yerini öğrenir öğrenmez harekete geç - mişti...

Kararı kesindi..

Şehzade Davut'un âşık olduğu bu kızı yok ede - cekti..

Bir gün önce Olinka'yı elinden kaçıran Komutan Vilado'ya güvenemediği için baskını kendi yönetmek zorunda kalmıştı.

Şimdi avluda, hüzünlü, korkunç, içler acısı bir manzara vardı. İnsanlar, kafaları koparılmış, tavuk ölüleri gibi yerde yatıyorlardı.

Adamlar, bütün konağı aradıktan sonra gelip "Kız yok", dedikleri vakit bu iki kelime prensesin i- çindeki bütün insanca duyguları silip süpüren bir kin kasırgası yarattı:

-O halde babasından öğreniriz nerede olduğunu" diye haykırdı:

★★★

Kara Murat ile Olinka şehrin kalabalık cadde - lerinden geçip, eski fakat büyük bir binanın önünde atlarını durdurdular. Olinka:

-İşte, Opanka Oteli burası! dedi.

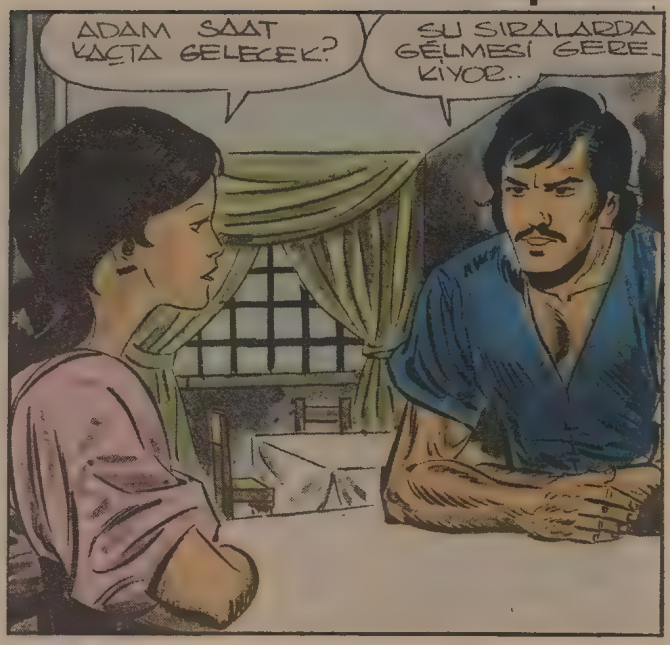

Kara Murat, otelin önünde büyük bir levha gördü. Üzerinde siyah bir yazı ile Sırpça "Opanka" diye yazılıydı.

Otelci onları kapıda karşıladı:

-Buyrunuz efendim, buyrunuz. Otelimizin şarabı ve yemekleri pek ünlüdür..

Kara Murat, otelciye düello edeceği Prens Davko'nun gelip gelmediğini sordu. Henüz böyle bir kimsenin gelmediğini öğrenince keyifle ellerini oğuştu -rarak:

-O halde yemek yemeye vaktimiz var! dedi.

Açlıktan içinin kazındığını hissediyordu.

Otelci, hazırladığı nefis yemekleri getirmek için mutfağa koşarken genç kız titrek bir sesle Kara Murat'a sordu:

-Adam saat kaçta gelecek?

-Şu sıralarda gelmesi gerekiyor..

-Düellonun şartlarını kararlaştırdınız mı? Ta-

banca ile mi yoksa kılıçla mı vuruşacaksınız?

-Hangisi olursa olsun.. Benim için hepsi bir.. Ama kılıçla daha eğlenceli olur sanıyorum..

Olinka gözlerini ayırmadan Kara Murat'a bakıyordu. Yolda hep onu düşünmüştü.. Bir gün önce kendisini kurtarmak için hayatını tehlikeye atan ve yaralanan delikanlının bu haliyle düello etmesinin çok tehlikeli olduğunu biliyordu.

En küçük bir zorlamada yaraları açılabilir, dü-elloyu kaybedebilirdi.

Bu da ölüm demekti!

Oysa genç kız, Kara Murat'ın ölmesini istemiyordu.

Onun yanında kendisini mutlu hissediyor, içini sınırsız bir sevinç dolduruyordu.

Bu sırada otelci birbirinden güzel yemekler getirmişti. Hepsi de iyi pişmiş lezzetli yemeklerdi..

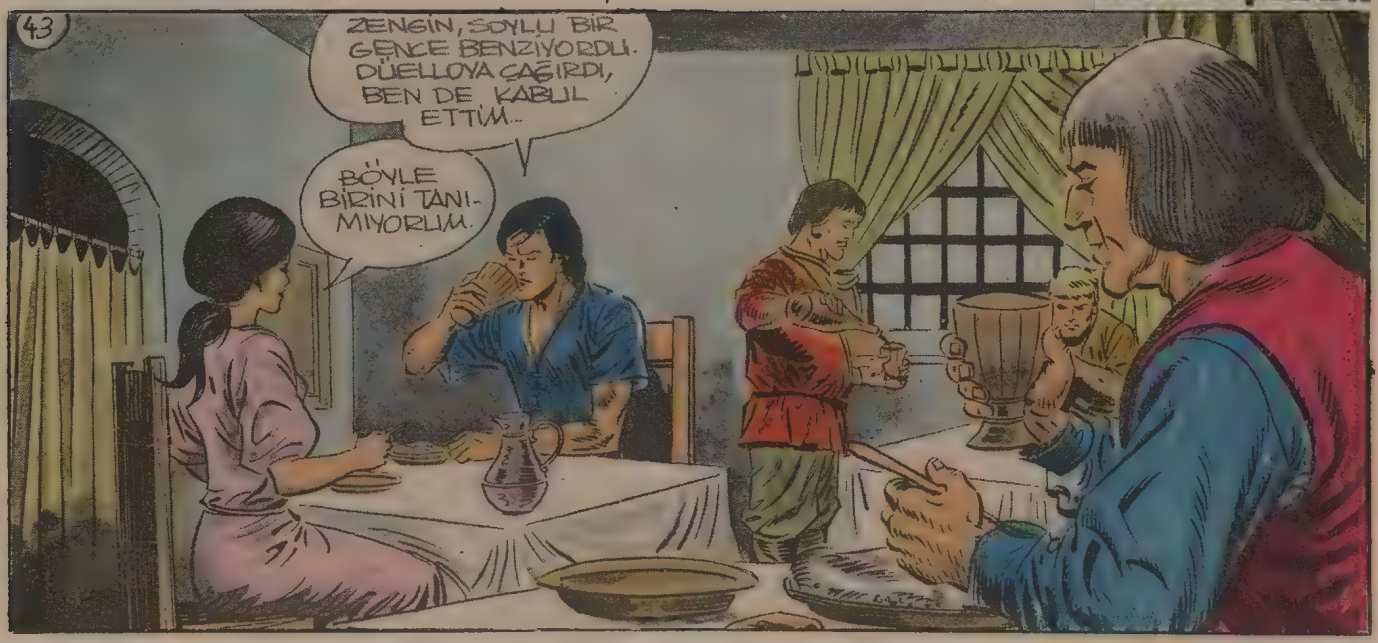

Kara Murat büyük bir iştahla yemeye başladı. Ölüm randevusunu beklerken ne kadar sakindi.. Bir ara:

-Biliyor musun Olinka, bu düelloyu senin için yapacağım dedi.

Genç kızın, uzun kirpikli gözleri büyüdü, yüzünü derin bir hayret ifadesi kapladı:

-Benim için mi ?Anlayamadım..

Kara Murat, ırmak kenarında karşılaştığı Şeh - zade Davut'u anlattı:

-Zengin, soylu bir gence benziyordu.. Mağrur tavırlı, ateşli bir âşık hali vardı. Seninle konuştuğumu görünce çılgına dönmüş olacak ki, hemen düello - ya çağırdı. Ben de kabul ettim..

Olinka, Kara Murat'ın anlattıklarını büyük bir şaşkınlık içinde dinledi. Sonra kesin bir dille:

-Böyle birini tanımıyorum! dedi.

Kara Murat gülümsedi:

-Az sonra gelecek. O zaman tanırsın, yakışıklı bir genç.. Beğenirsin belki de...

Olinka birden öfkelendi, yüzü gerildi, sertleşen sesiyle:

-Gelmeyecek! dedi.

Bunu söylerken gözleri ateş gibi yanıyordu.

Kara Murat kalbine kızgın bir şeyin saplandı - ğını hissetti. İçine bir kıvılcım düştü. Bu kıvılcım a-

levlendi, yangın halini aldı. Acaba kıskançlık denen duygu bu muydu?

Acı acı mırıldandı:

-Hani onu tanımıyordun?

Olinka aynı kesinlikle cevap verdi:

-Tanımıyorum!

-O halde gelmeyeceğini nereden biliyorsun?

-Çünkü seni yanlış yere getirdim...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

29 EKİM 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 92 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

Kara Murat hayretle yerinden sıçradı. Yumruk gibi bir şey boğazına tıkandı:

-Yanlış yere mi ? Burası Opanka Oteli değil mi?

Olinka'nın dudaklarında garip bir gülümseme dalgalandı:

-Evet, Opanka Oteli ama, Küçük Opanka Oteli. Düellocuların buluştuğu Opanka Oteli ise şehrin öbür ucunda...

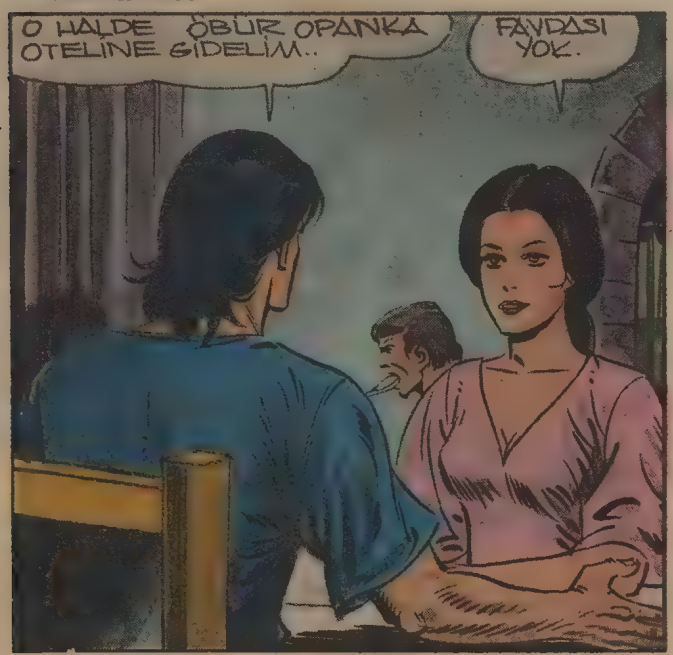

sında çeşitli düşünceler kaynaşıyordu:

-Madem düello yeri burası değil, o halde öbür Opanka Oteline gidelim, dedi.

Genç kızın, uzun kirpiklerinin gölgelediği zeki gözlerinde kurnaz bir ışıltı belirdi:

-Faydası yok. Çünkü artık yetişemeyiz.. Şehri bir baştan öbür başa geçmek en az iki saat sürer.

Kara Murat'ın içinde büyüyen bir sıkıntı vardı. Yüzünü derin bir üzüntü kaplamıştı. Hazin bir

-Demek beni aldattın?

-Evet....

-Neden yaptın bunu?

Genç kızın kalbi ağır bir yükten kurtulmuş gibiydi. Sinirli ve boğuk bir sesle:

-Düello yerin dibine batsın ! dedi. Bu halinle nasıl dövüşürsün? Ölmek mi istiyorsun?

Kara Murat öfkesini belli etmemeye çalıştı. Hafifçe kaşlarını çatarak bir süre düşündü. Kafa -

sesle:

-Yazık ! diye mırıldandı. Adam beni korktu sanacak. Bunu yapmamalıydın Olinka. Hayatımda ilk kez, verdiğim sözü tutamıyorum...

Olinka boynunu büktü:

-Yaralı halinle dövüşemezdin.. Bunun için önledim düelloyu...

Kara Murat genç kızın gözlerinin içine dikkatle baktı:

-Hayatımla neden bu kadar ilgileniyorsun?

Olinka, en temiz düşüncelerin parladığı güzel gözlerini indirdi, pembe dudaklarının arasından "Çünkü seni seviyorum"diye haykırmamak için kendini güç tuttu. Sesi heyecandan düğümlenerek :

-Sana hayatımı borçluyum! diye mırıldandı.

Kısa bir sessizlik oldu. Bu sessizlikte, sözle anlatılmayacak kadar derin duyguların ifadesi vardı.

anlamamış gibi davrandı. Gözleri güneş vurmuş bir göl gibi parlıyordu :

-Nedir o korktuğun şey?

Kara Murat kıza cevap vermedi, fakat içinden âşık olmaktan korktuğunu itiraf etti...

Çünkü aşk bir savaştı :

Aşkta da, savaşta olduğu gibi vuruşma ve heyecan vardı...

-Bana kızmadın ya? diye ekledi Olinka...

Kara Murat bir an dalgın kaldı. Sonra ağır ağır konuştu :

-Hayır! İstesem de sana kızamam. Çünkü o kadar temiz, o kadar saf bir güzelliğin var ki, sana bakarken kızmıyor, korkuyorum...

Olinka belki Kara Murat'ın ne demek istediğini anladı. Kadınca bir duyguyla sezdi bunu.. Fakat

Oysa Kara Murat zaten savaş içindeydi...

İkinci bir savaşla uğraşacak zamanı yoktu...

-Seni evine kadar götüreyim Olinka, dedi.. Gecikirsen baban merak eder...

★★★

Aynı anda, Semendre şehrinin öbür ucundaki Opanka Oteli'nde siyah mantolu bir delikanlı yanında saygıyla duran adama öfke içinde soruyordu :

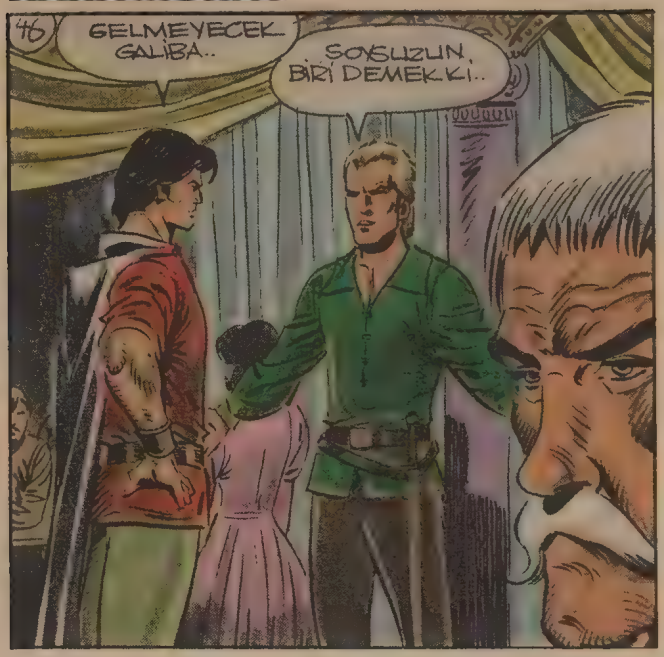

-Bu işe ne dersin Ralf? Vakit geç oldu. Gelmeyecek galiba...

Ralf cevap verdi :

-Benim fikrim şu efendim: Herif erkekçe ölmektense, korkakça yaşamayı seçti. Soysuzun biri demek ki...

Şehzade Davut dişlerini sıktı, gözlerinden ateşler saçarak homurdandı :

-Adamın Olinka ile mutlaka bir ilgisi var Ralf. Sezgilerimin beni yanıltmadığına eminim.. Onu bulup öldüremezsem rahat edemem...

Ralf saygı ile eğildi :

-Hiç üzülmeyin efendim. Sizin elinizi kana bulaştırmanıza gerek yok. Ben o adamı bulur, kulaklarını keserim... Kızı da en geç birkaç gün içinde size teslim edeceğime emin olabilirsiniz.

-Pekâlâ Ralf, bu işi sana bırakıyorum.

★★★

Semendre'de bunlar olurken, Gusla köyü yakınlarındaki Bogdonoviç Köşkü'nde, vahşi bir oyunun bütün hazırlıkları tamamlanmıştı.

Siyahlar giyinmiş olan Prenses Kondosya'nın yüzünü kaplayan maskesinin altından soğuk bakışları görünüyor, bu bakışlar insanı titretiyordu. Komutan Vilado'ya :

-Haydi bakalım adamı konuştur! dedi.

Komutan, bir gün önce orman yolunda Olinka'yı elinden kaçırdığı andan beri huzursuzluk içindeydi.. Prensesin gözünden düşmekten korkuyordu. Bu ihtimal aklına geldikçe titriyor, içini bir nefret dalgası sarıyordu.

Gözden düşmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Ya ummadığı anda sırtına indirilen bir hançer darbesi ile öldürülmek, ya da prensesten uzaklaşmak.

Prensesten uzaklaşması, onun için ölüm kadar kötüydü.

Bir kişiliği, mevkii kalmayan zavallı, çaresiz, gereksiz ve gülünç bir insan olarak paçavra gibi bir kenara atılmak çok acıydı...

Hayır... Böyle yaşamaktansa, her türlü cana-varlığı yapmaya razıydı... Ölmemek için öldürmeliydi...

Siyah bir tortu gibi içine çöken bu kaygı ile, karşısında duran Bogdonoviç'e nefretle baktı...

Avlunun ortasındaki direğe sımsıkı bağlanmış

olan baba Bogdonoviç şimdi ona çok iğrenç görünü-yordu. Bu adamı konuşturur, kızın yerini öğrenebilirse, prensesin gözüne girebilirdi.

Boğuk bir sesle :

-Söyle, kızın nerede? diye sordu.

Bogdonoviç, beyaz yeleli yiğit başını gururla dikti. Konuşurken bıyıkları titriyordu :

-Bilmiyorum! Bilsem de söyleyeceğimi mi sanıyorsun?

Komutan Vilado'nun gözlerinde zalim ışıklar yandı :

-Ben söyletmesini bilirim!

-Her şey elinde!.. İstediğini yap!..

-Ne istediğimi şimdi görürsün!

Avlunun ortasında büyük bir ateş yakıldı.. İki adam uzun, kalın bir zinciri ateşe atarak kızmasını bekledi...

Konak halkı üzüntülü gözlerle bu manzaraya

bakıyordu... Çaresiz ve umutsuzdular... En ufak bir harekette bu zalim adamların kendilerini kılıçtan geçireceklerini biliyorlardı.

Bogdonoviç Köşkü'nün kâhyası olan Marko Banats ile 18 yaşındaki kızı Stanoyka da bu hazin manzarayı seyreden konak halkının arasındaydı... Genç kız ıslak gözlerini ateşte kızaran zincirlerden ayırmadan babasına sordu :

-Efendimize ne yapacaklar baba?

Marko titreyen sesiyle cevap verdi:

–Bilmiyorum kızım...Herhalde iyi şeyler yapmayacaklar...Yazık...Çok iyi insandı Bay Bogdonoviç..Ne istiyor bu Allahsızlar ondan?

Zincirin halkaları ateşin içinde kıpkırmızı bir kor haline gelince adamlar onu birer maşa ile iki ucundan tutup ateşten çıkardılar..

Vilado,Bogdonoviç'in göğsünü açtı:

–Haydi bakalım...Söyle...Olinka nerede?

yandı...

Yanık bir et kokusu etrafa yayıldı.

Boğdonoviç'in ağzı korkunç bir acı ile büzüldü, gözleri yuvalarından fırladı, boynundaki damarlar parmak parmak şişti...

Birbirine kenetlenen dişlerinin arasından derin bir ıstırap inilitisi çıktı,vücutu gerildi,adaleleri kasıldı,gözlerinden fışkıran yaş taneleri yanakların dan aşağıya sicim gibi indi...

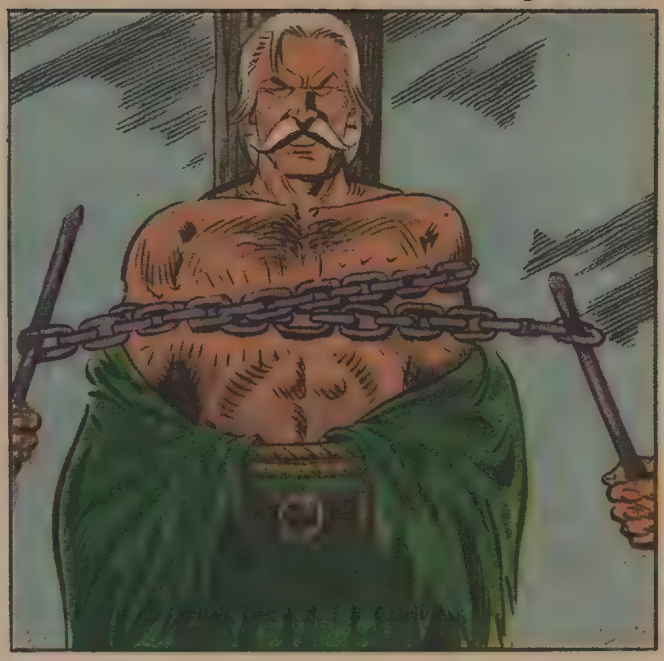

Bogdonoviç tükürür gibi cevap verdi:

–Ne kalın kafalı şeysin ! Bilmiyorum dedim ya!

Komutan Vilado sinsi sinsi güldü:

–Ben seni şimdi konuşturururum!

Vilado'nun bir işareti ile,iki adam yaklaşıp maşalarla tuttukları kor halindeki zinciri Bogdonoviç'in çıplak göğsüne sardılar...

Tüyler ürpertici bir cızırtı duyuldu...

Önce göğüsteki kıllar kavruldu sonra deri ve et

Az sonra komutanın işareti ile zinciri çektiler. Vilado yeniden sordu:

–Olinka nerede?

Bogdonoviç hızlı hızlı soluyordu.Gözleri kıpkırmızıydı...Yanaklarına inen yaşlara engel olmaya çalışıyor,ama başaramıyordu..Vücudu hâlâ acıdan kasılıyordu...

–Bu daha başlangıç ! ... dedi Komutan Vilado ... Sonra ekledi:

–Konuşana kadar devam edeceğiz. Bizi uğraştırmazsan iyi edersin.

Boğdonoviç bitkin bir halde mırıldandı:

-Bilmiyorum...

Adamlar zinciri tekrar yaklaştırdılar... Ateş yeniden çıplak göğse dolandı, etleri kavurdu. Acıdan inleyen Bogdonoviç, dayanılmaz bir ıstırapla kendini bağlayan ipleri gerdi, koparmak, kurtulmak istedi. Karın adaleleri bir kasılıp, bir gevşiyordu...

Adamın inanılmaz inadı, Komutan Vilado'yu umutsuzluğa düşürür gibi oldu... Yanık et kokusu midesini bulandırıyordu... "Ne yapayım?" der gibi gözlerini Prenses Kondosya'ya çevirdi...

Kara Prenses bir heykel gibi dimdik duruyordu. Bogdonoviç'in konuşmamakta ısrar etmesi, yüreğini öldürücü bir kinle kabartmıştı. Sesi avluda çın çın öttü:

-Devam edin!

Konak halkı, efendilerinin içler acısı haline sessiz sadasız göz yaşı döküyordu. Nefretini haykırmamak için kendini zor tutan Marko Banats maskeli kadına bakarak:

-Kadın değil bir canavar! diye mırıldandı...

Kızı Stanoyka inledi:

-Bir şeyler yapamaz mıyız baba?

-İmkânsız kızım... Gücümüz yetmez...

-Bay Boğdonoviç bizim velinimetimizdi. Bize

çok iyiliği dokunmuştu... Sefalet içinde yüzdüğümüz sıralarda bize yardım elini uzatmış, konağında iş vermişti...

Marko'nun gözleri kederle doldu:

-Ona çok şey borçluyuz kızım, ama elimizden ne gelir?

Komutan Vilado acılar içinde kıvranan Boğdonoviç'e yaklaşarak:

-Konuşsan daha iyi olmaz mı ihtiyar keçi! diye haykırdı... Şimdiden sonra yapacaklarımızın yanında bu hiç kalır...

Boğdonoviç boğuk bir sesle:

-Allah belânızı versin! Ne isterseniz yapın!. diye homurdandı. İçinde bulunduğu müthiş acılara rağmen bir yandan da düşünüyordu.

Kimdi bu kadın?

Kimdi emrindeki adamlar?

Bu düşman başka bir düşmandı... Daha zalim, daha acımasızdı...

Bogdonoviç, kızının, Kara Murat'la Semendre'ye gittiğini biliyordu. Hatta Opanka Oteli'ndeki düelloyu da biliyordu. Fakat onları ele vermektense her şeye razı idi... İşkenceye, acılara, ölüme...

Çünkü, Olinka'sız bir yaşayışa katlanamazdı...

"Allah vere de şu sıralarda dönmeseler.."diye düşündü...

Kızımı neden arıyorlardı?

Ne istiyorlardı Olinka'dan?

Onu bulur bulmaz öldürecekleri muhakkaktı...

Ama neden? Ne yapmıştı? Suçu neydi?

Maskeli kadın, Bogdonoviç'in gözüne insan haline girmiş bir şeytan gibi görünüyordu.

Eski düşmanlarını bir bir aklından geçirdi. Sonunda hiç birinin bu kadar gaddar olamayacağına karar verdi.

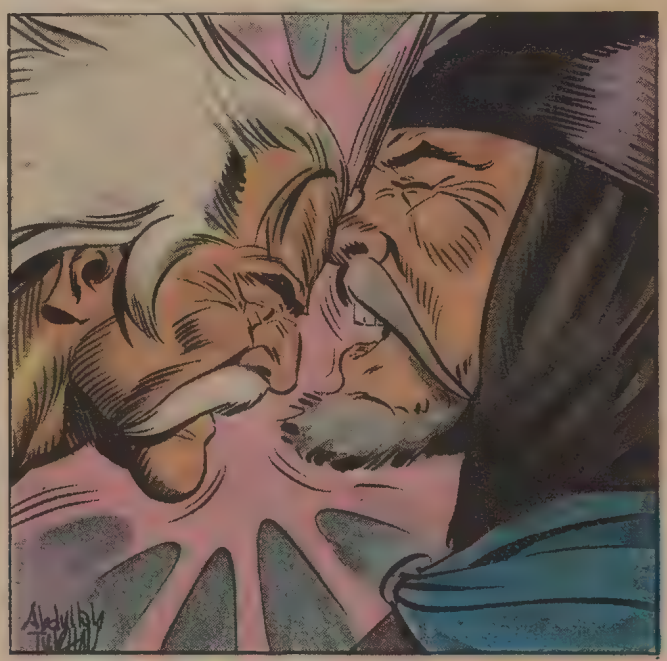

Komutan Vilado, soğuk, donuk yüzünü ona iyice yaklaştırmıştı.

Bunu görünce Bogdonoviç'in bütün vücudu ürperdi, acılarını unuttu, heyecanla titredi.

Direğe kollarından ve gövdesinden bağlıydı ama başı ve ayakları serbestti...

Birden, Komutan Vilado'nun suratına, şimşek gibi bir kafa darbesi indirdi..

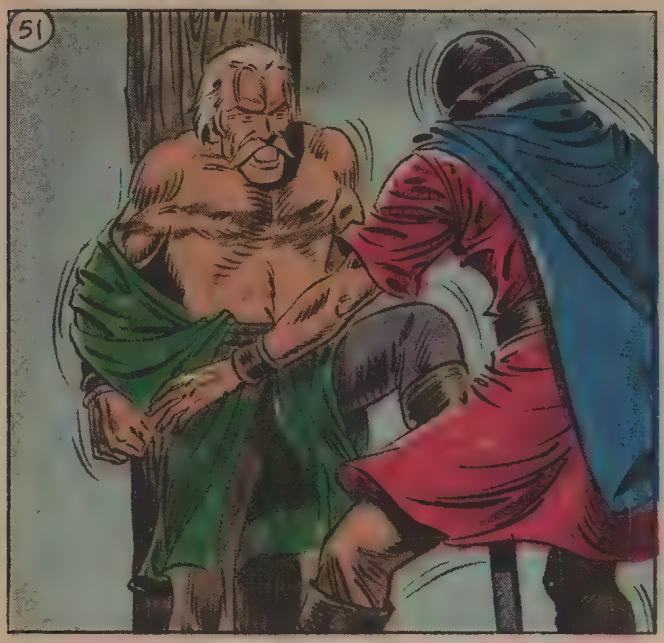

Neye uğradığını şaşıran adamın ağzı burnu bir anda kan içinde kaldı, sarsıldı, sendeledi, düşmemek için kendini zor tuttu.

Herkes donmuş kalmıştı... Kimse kımıldaya - madı....

Bogdonoviç bundan yararlanarak Komutan Vilado'nun iki bacağının arasına müthiş bir tekme savurdu...

Koca adam, danalar gibi böğürerek yere serildi, vücudu kasıldı, kıvrandı ve bayıldı kaldı...

Avluya korkunç bir sessizlik çöktü...

Konak halkı, Bogdonoviç'in bu hareketinin ce - zasının ölüm olduğunu anlamıştı. Hepsi titriyor, bembeyaz kesilen dudakları arasından mırıltı halinde anlaşılmaz dualara çıkıyordu...

Prenses Kondosya'nın gözlerinde kin ateş gibi

yandı, ne yapacağını düşünür gibi bir an durdu, sonra:

-Tırnaklarını sökün! diye haykırdı.

Konuşurken, sert, korku uyandıran, erkek gibi bir tavır takınıyordu. Sesindeki kadınca güzellik ol - masa, insan onu erkek sanabilirdi...

Adamlar yavaş yavaş Bogdonoviç'e yaklaştı. İ- ki kişi ayaklarını sıkıca tutarken, üçüncüsü diz çökerek onun çizmelerini çıkardı.

Elinde bir kerpeten vardı.

Az sonra ayak tırnaklarını birer birer, sökmeye başladı.

Sökülen tırnakların yerinden kan fışkırıyordu..

Bogdonoviç'in çeneleri kaskatı kesilmişti. Ba - ğırmıyor, fakat bütün vücudu fırtınaya tutulmuş gibi titriyordu. Titreme o kadar müthişti ki, bağlı olduğu direk bile şiddetle sarsılıyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 KASIM 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 93 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

Kâhyanın kızı Stanoyka bu insanlık dışı manzarayı seyrederken, gözlerinden sicim gibi yaşlar iniyordu. Hıçkırarak babasına sordu:

-Efendimize bütün bunları Olinka'yı bulmak için yapıyorlar değil mi baba?

Kosta inledi:

-Evet kızım... Çok namussuz herif bunlar...

-Olinka'yı bulurlarsa efendimizi bırakacaklar mı?

-Kızma baba... Ona çok şey borçluyuz... Bu borcumuzu ödememizin zamanı geldi...

-Anlayamıyorum Stanoyka, neler saçmalıyorsun?

-Saçmalamıyorum baba... Şunu demek istiyorum. Bu adamlar Olinka'yı tanımıyorlar. Onu konakta hep iyi giyinmiş bir asilzade kızı olarak aradılar.. Oysa elbisesini değiştirip bir kâhya kızı kılığına girebilirdi pekâlâ...

Kosta, kızının düşündüğü şeyi anlamıştı. Onu

-Her halde bırakırlar...Ama Olinka'yı da öldürürler...

-Bay Boğdonoviç bize çok iyilik yaptı değil mi baba?

Kâhya dehşetle irkildi. Kızarmış gözleriyle kızına baktı:

-Ne demek istiyorsun?

Stanoyka siyah, parlak gözlerini korka korka babasına cevirdi:

kolundan tutup, çılgıncasına sarstı:

-Sen delirdin mi? Kendini öldürtmek mi istiyorsun?

Stanoyka rengi uçan babasına soluk bir gülümseme ile baktı:

-Affet beni baba ve lütfen bana engel olma. Bay Boğdonoviç'i kurtaracağım...

Sonra birden ok gibi atıldı, hızla avlunun ortasına doğru koşmaya başladı. Bir yandan da acı acı

feryatlar atıyor:

-Katiller..Bırakın babamı..Ne istiyorsunuz bizden?... diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu...

Konak halkı da, Prenses Kondosya da,adamları da birden donmuş gibi hareketsiz kaldılar...

Herkes susmuştu... Şaşkınlık içindeydiler.

Stanoyka delirmiş miydi?... Neden böyle çılgıncasına ortaya atılmıştı?

Genç kızın fedakârlığını ancak bir süre sonra

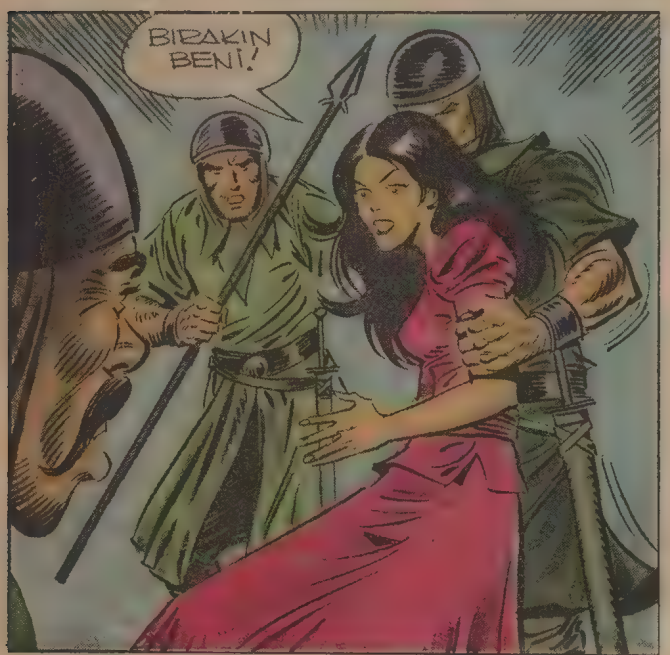

Stanoyka hem koşuyor, hem ağlıyordu:

-Baba, babacığım! Öldürecekler seni! Bırakın babamı alçaklar!

Prenses Kondosya, sakin, fakat duyanları titreten bir sesle:

-Yakalayın şu kızı! dedi adamlarına...

Muhafızlar koşup Stanoyka'yı kıskıvrak yakaladılar. Genç kız hâlâ çırpınıyor:

-Bırakın! Bırakın beni! diye haykırıyordu.

anlayabildiler.

Prenses Kondosya'nın gözlerinde bir zafer ışıltısı dolaştı:

-Nihayet yavru ceylan ortaya çıktı, diye sevinçle mırıldandı...

Baba Boğdonoviç ter içindeydi. Sapsarı çehresinin üzerinde gözleri ateş gibi yanıyordu. Kendisine doğru koşan kıza derin bir hayretle bakarak düşündü:

"Stanoyka ne yapıyor? Çıldırdı mı bu kız?"

Prenses Kondosya soğuk bir tavırla emretti:

-Öldürün!

Boğdonoviç kalbine bir hançer yemiş gibi sarsıldı. Bütün acılarını unutmuş, korkunç bir öfke içini yakmıştı. Mosmor kesilerek ulurcasına bağırdı:

-Hayır! O benim kızım değildir! Öldürmeyin onu! Bırakın! Büyük bir hata işliyorsunuz...

Prenses Kondosya adama vahşi vahşi baktı:

—Kızın değilse neden bu kadar yırtınıyorsun?

Sonra adamlarına dönerek emrini tekrarladı :

—Öldürün !..

Enli bir kılıç Stanoyka'nın başını gövdesinden ayırdı...

Uzun bir kan sütunu fıskiye gibi fışkırdı ve başsız gövde yere yıkıldı...

Konak halkının büzülen ağızlarından acı feryatlar fışkırdı, gözleri korku ve dehşetle doldu.

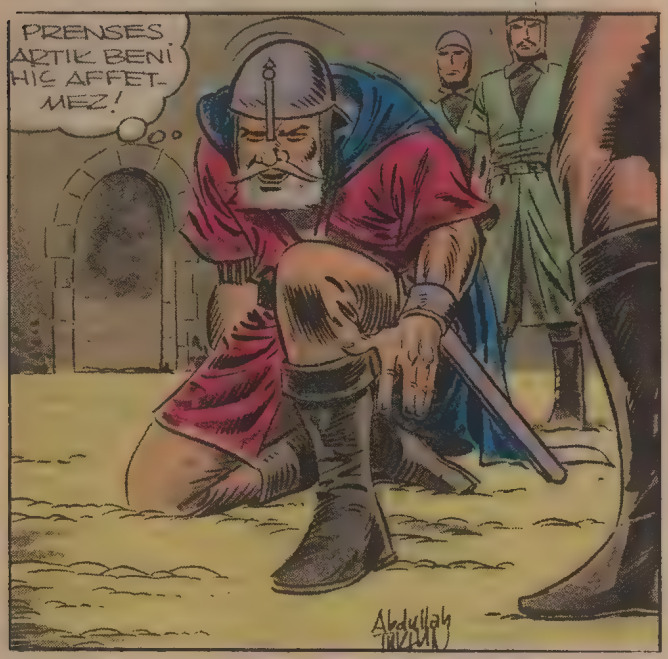

Komutan Vilado'yu gördü, alaylı bir sesle:

—Bakın onu unutuyorduk! dedi.

Komutan Vilado inleyerek kendine gelmişti. Bir an şaşkın şaşkın çevresine bakındı. Gözleri Prenses Kondosya'ya takılınca korku ile titredi. Artık bu kadın kendisini hiç bir zaman bağışlamazdı. Perişan bir halde kalktı, boğuk bir sesle:

—Ne oldu? diye sordu.

Kondosya ona dik dik baktı ve zalim bir kahkaha

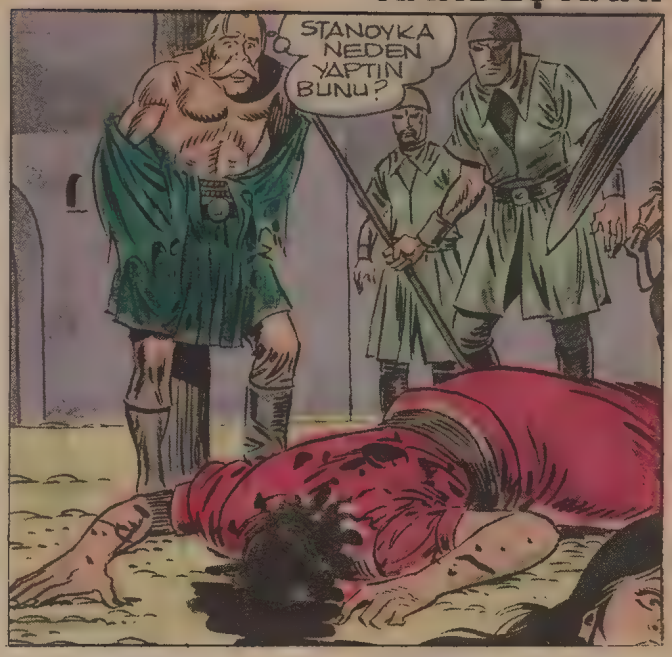

Boğdonoviç'in yiğit yüzünde derin bir keder vardı. Acı acı içini çekti:

"Stanoyka, neden yaptın bunu?"

Perenses Kondosya. Olinka sandığı kızın cesedine seviçten titreyerek baktı:

-Sevdiğin kız öldü, Şehzade Davut ! Artık her şeyinle benimsin" diye mırıldandı. Sesinde sınırsız bir ihtiras seziliyordu. Halinde, kanlı, zalim bir hükümdar edası vardı. Bu sırada yerde baygın yatan

kopardı:

—Kızı bulduk, öldürdük !

Komutan Vilado genç kadına, hayran bir kıskançlıkla baktı. Ne yaman bir insandı bu ! Demek inatçı Boğdonoviç'i konuşturmayı başarmıştı...İlgi ile sordu:

—Hani, nerede?

—İşte, kesik başı orada duruyor...

Komutan Vilado artık iyice ayılmıştı... İleride topraklara bulanan kanlı başa ürpererek baktı...

Bir gün önce orman yolunda gördüğü, eşine az rastlanır güzellikteki kızı düşündü.. O canlı, hayat dolu, insanın bakmaya kıyamadığı kız şimdi yerde kesik bir baştan ve cansız bir gövdeden ibaretti demek ki...

Güzel yüzün ne hale geldiğini görmek için dayanılmaz bir merakla yaklaştı, ayağının ucuyla dokunarak kesik başı çevirdi...

Ansızın midesinde bir bulantı hissetti, genç kızın yüzüne bakamadı.

Dikkatli bakabilseydi, o kesik başın Olinka'ya ait olmadığını bir anda anlardı.

Komutan Vilado :

-Kız öldüğüne göre işimiz bitti demektir! diye homurdandı. İçinde garip bir sızı vardı. Sonra, birden aklına gelmiş gibi sordu :

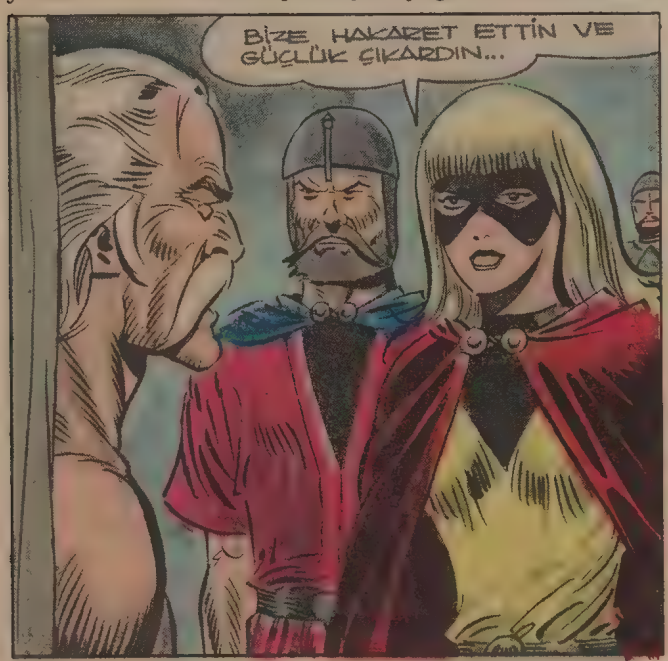

-Bu inatçı ihtiyarı ne yapalım?

Kondosya şeytani bir kahkaha attı :

-Her halde sağ bırakacak değiliz.. Kızının öcünü almak için peşimize düşmesini hiç istemem...

Sinirli adımlarla gidip Boğdonoviç'in karşısına dikildi, öfkeli bir sesle :

-Yalan söylemekte inat ederek bizi oyaladın ... Hakaret ettin ve güçlük çıkardın.. Bunun cezasının ne olduğunu biliyor musun?

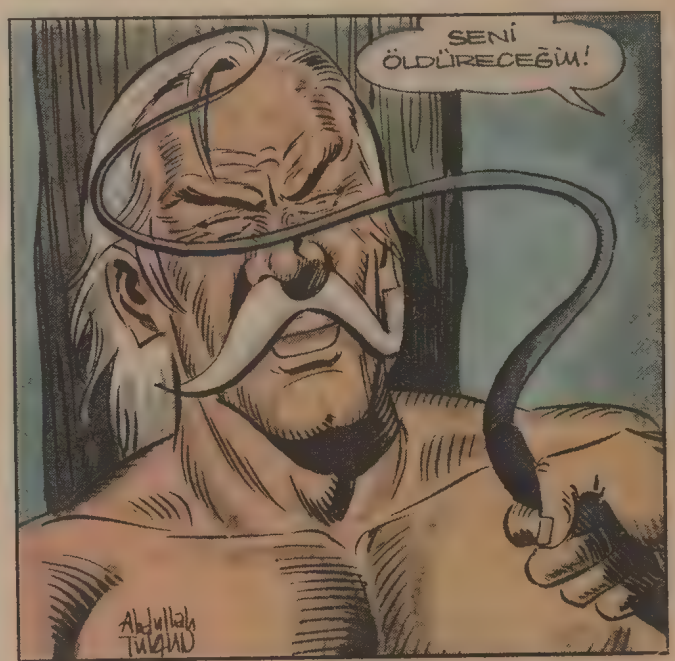

Boğdonoviç nefretle Kondosya'nın yüzüne tükürdü :

-Bana ne yapabilirsin sefil yaratık! En fazla canımı alırsın o kadar.. Defol karşımdan!..

Kondosya birden yumruk yemiş gibi sarsıldı gözleri maskesinden dışarı fırlar gibi oldu. Elindeki kamçıyı hızla adamın yüzüne indirerek kükredi :

-Seni öldüreceğim!

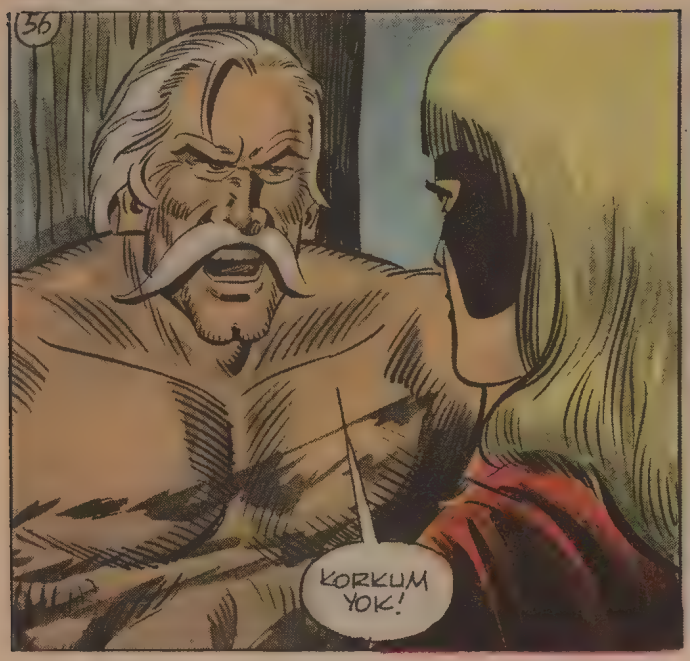

Boğdonoviç ona dik dik baktı, buz gibi bir sesle:

-Öldür, korkum yok ! dedi.

Kondosya müthiş bir buhranın pençeleri arasında kudurmuşçasına haykırdı :

-Bakalım ölmeden önce çekeceğin korkunç acılara dayanabilecek misin?

Sonra Komutan Vilado'ya dönerek, cinayete susamış bir canavar hırsıyla emretti :

-Çabuk bir kazık hazırlayın, ucunu sivriltin ve

iyice yağladıktan sonra bu inatçı köpeği üzerine oturtun !..

★★★

Kara Murat ile Olinka, Semendre'yi çeviren surlardan çıkmışlar, yemyeşil bir düzlükte at koşturmaya başlamışlardı.

Olinka coşkun bir neşe içinde :

-Ben senden daha hızlı at koştururum! diye bağırdı.

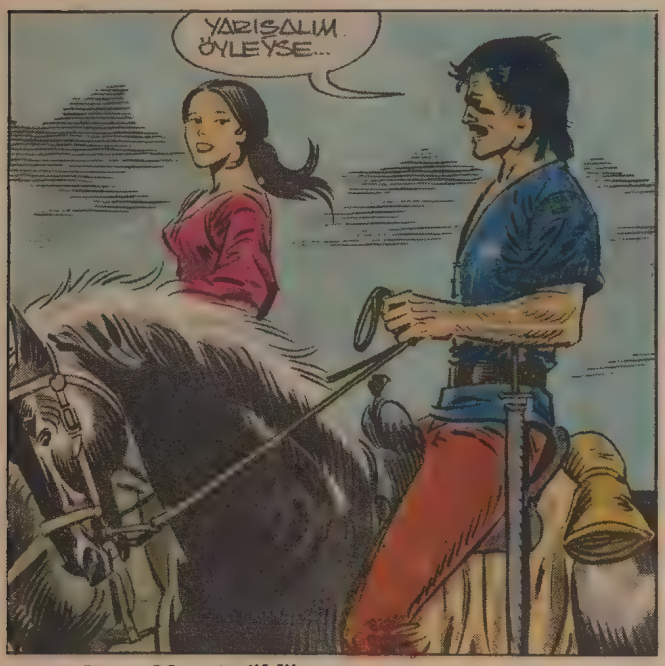

Kara Murat güldü :

-Yarış mı etmek istiyorsun?

-Evet !

Genç kız, küçücük kalkık burnu ve pırıl pırıl yanan gözleriyle çok güzeldi.

Kara Murat, gözlerine zevk veren bu güzelliğe uzun uzun baktı :

-Pekâlâ, yarışalım öyleyse...

Olinka, kırbacını şaklatıp, atını kuş gibi uçurdu.

Kara Murat da aynı hızla onun arkasından gitti...

Kırlar yemyeşildi. Çimenlerin arasında kırmızı, sarı, mavi binlerce kır çiçeği yetişmişti. Çiçeklerin üzerinde renk renk kelebekler nazlı nazlı uçuşuyordu.

Kara Murat, çayırın bitip, ormanın başladığı noktada kıza yetişti :

-Duralım Olinka !

Olinka, alayla karışık neşeli bir sesle sordu

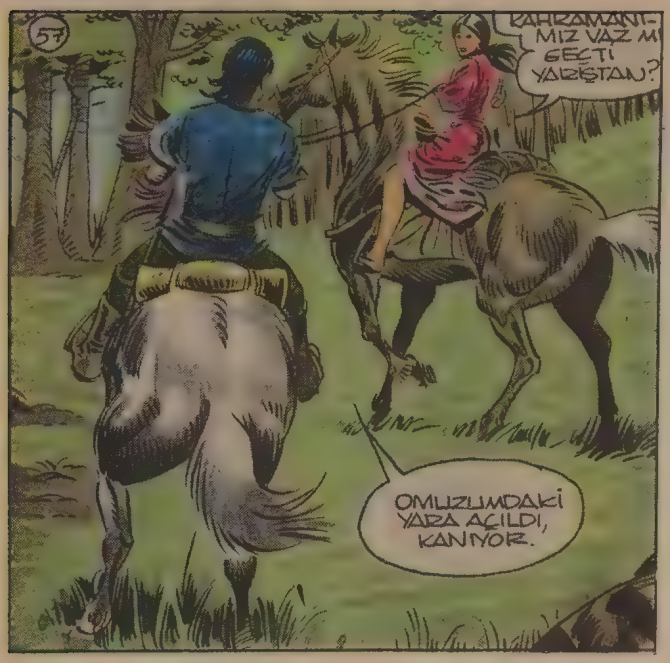

-Ne o? Kahramanımız vazgeçti mi yarıştan?

-Hayır! Vazgeçmedim Olinka? Ama bu yarışa başka bir zaman devam etsek iyi olacak...

-Neden o?

-Çünkü omuzumdaki yara açıldı, kanıyor!

Olinka'nın yüzü birden ciddileşti, rengi sarardı, titrek ve endişeli bir sesle haykırdı :

-Kanıyor mu? Aman Allahım! Benim şımarıkça bir isteğim yüzünden oldu bu!

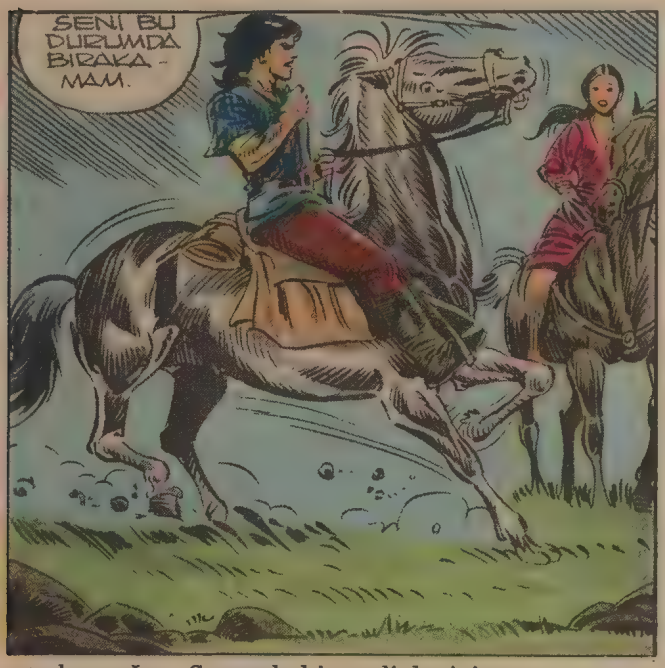

sardıracağım. Sonra da biraz dinlenirim...

Genç kız hırçın bir tavırla omuz silkti :

-Hayır! Seni bu durumda bırakamam! Bir de yaralı halinde düello edecektin ha! İyi ki o saçma düelloyu önledim...

Kara Murat gülümsedi :

-Önemli bir şeyim yok dedim ya.. Sözüme güvenebilirsin... Biraz dinlenirsem, eskisinden daha sağlam kalkarım ayağa...

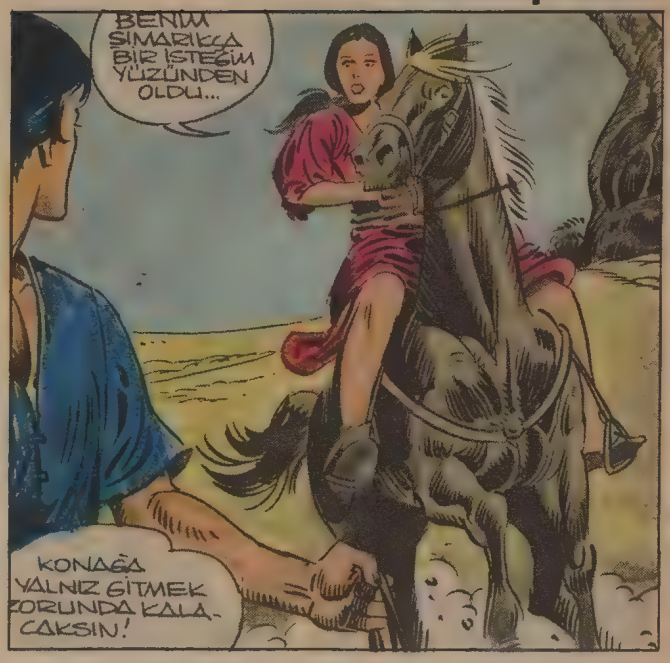

Kara Murat başını salladı, yumuşak bir sesle:

-Hayır Olinka, dedi. Üzülecek kadar önemli değil! Yalnız daha fazla at sırtında kalamayacağımı hissediyorum... Korkarım ki, konağa yalnız gitmek zorunda kalacaksın...

Olinka uzun kirpiklerinin arasından uzun uzun Kara Murat'a baktı :

-Peki sen ne yapacaksın?

-En yakındaki bir hana gidip, yaramı yeniden

Durdu, kızın gözlerinin içine bakarak içini çekti :

-Eh, artık ayrılalım!

Olinka itiraz etti :

-Hayır! Beni kolay kolay atlatamazsın...

-Yani gitmeme engel mi olacaksın?

-Sana engel olan yok... Ama ben seni yalnız bırakmayı düşünmüyorum...

-Baban merak etmez mi?

-Babam mantıklı bir insandır. Durumu anlatınca hoş görür...

Atlar hafif bir yokuşu iniyorlardı. Kara Murat ileriye baktığı zaman, küçük bir hanın kırmızı kiremitli damını gördü :

-Peki Olinka, öyleyse şu hana gidelim. Belki geceyi orada geçiririz...

Delikanlı, sözünü tamamlamadan atını sürdü,

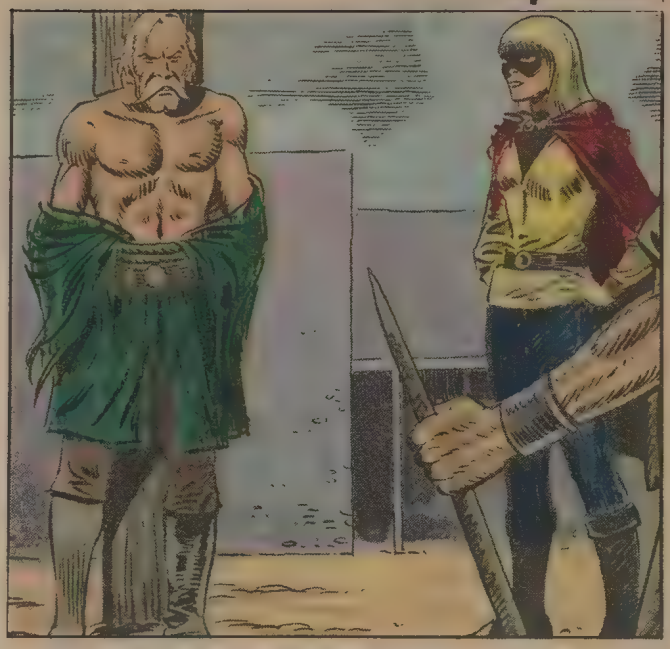

genç kız da onun peşinden gitti...

★★★

Prenses Kondosya, zalim bakışlarını Baba Boğdonoviç'e dikmişti.

Yaşlı adamın korkusuz hali onu çileden çıkarıyordu.

Bir metre uzunluğunda bir kazık yerde duruyordu. Ucu bıçak gibi sivriltilmiş ve iyice yağlanmıştı...

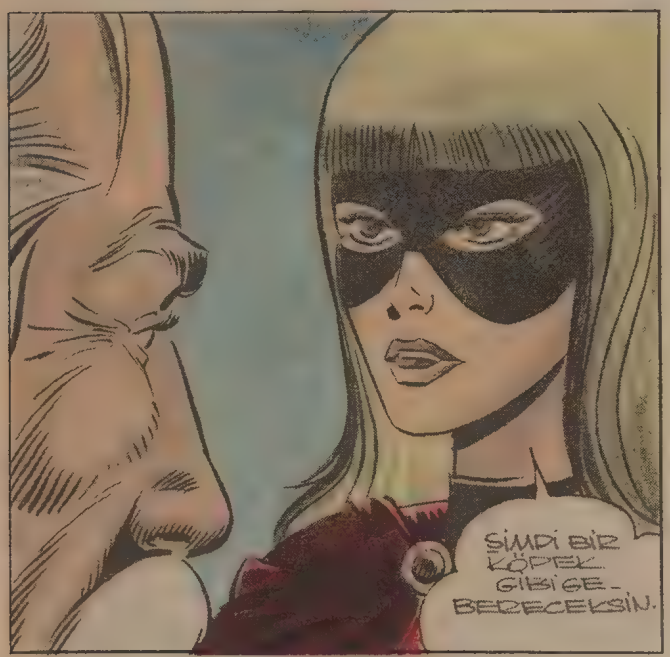

Konak halkı, sapsarı yüzlerle, sessiz sessiz bu korkunç manzaraya bakıyordu.

Kondosya, yaşlı adama doğru nefretini haykırdı:

-Şimdi, bir köpek gibi gebereceksin!

Boğdonoviç'in göğsünde, ateşten zincirlerin açtığı yaralar bütün iğrençliğiyle görünüyordu. Etler kızarmış ve şişmişti... Ama adam, bunun acısını duymuyordu bile... Kendine yapılacak korkunç işkence,

bütün yürekliliğine rağmen aklını başından almıştı..

Bunu belli etmemeye çalışıyor:

-Tanrım ! Hemen canımı al da, beni bu sefil insanlar karşısında küçük düşürme ! diye yalvarıyordu.

Kazığa geçirme işlerinde usta oldukları anlaşılan iki kişi sımsıkı bağlı olan Boğdonoviç' i sırt üstü yere yatırdı. Ayak bileklerine bağladıkları ipleri iki ayrı yana doğru çekerek adamın bacaklarını iyice ayırdılar.

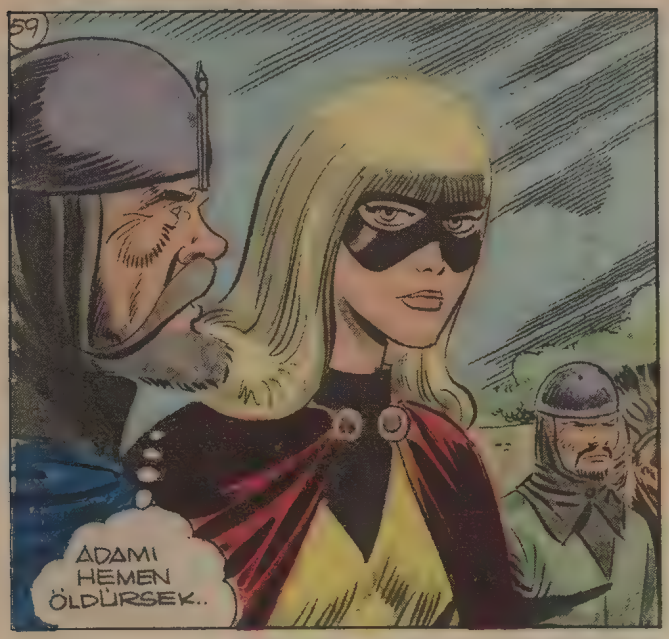

Üçüncü adam, kazığı, sivri ucu tam bacaklarının arasına gelecek şekilde yerleştirdi.

Prenses Kondosya bu vahşi sahneyi garip bir tutku ile seyrediyor, yapılanlardan sanki bir haz duyuyormuş gibi zevkle yutkunuyordu.

Komutan Vilado, bütün sertliğine rağmen Boğdonoviç'e acıdı, perensese:

-Adamı kazığa geçirmesek de, hemen öldürsek.. diyecek oldu, fakat Kondosya'nın buz gibi bakışlarını

görünce titreyerek sustu.

Kazığı tutan adam diz çöktü, elindeki hançerle Boğdonoviç'in pantalonunun iki bacağı arasındaki bölümünü kesti, büyükçe bir delik açtı. Bu, kazığın, mahkûmun vücuduna kolayca girebilmesi için gerekliydi...

Boğdonoviç sivri kazığın, vücuduna dokunuşu ile titredi, gerildi, bağlarını koparmak için büyük bir güç sarf etti ama başaramadı.

Cellât durumundaki adam, hazırlıklarını tamamladıktan sonra soğukkanlı bir hareketle ayağa kalktı, konakta bulduğu iri bir tokmağı eline aldı, kazığa ölçülü bir şekilde hafif hafif vurmaya başladı.

Adam, darbelerin yavaş olmasına çok dikkat ediyor, her vuruşunda kazık yumuşak gövdeye santim santim giriyordu.

Bacakları iple gerilerek iki yana ayırılan Boğdonoviç'in vücudu korkunç bir acı ile kıvranıyor, bü-

zülen ağzından insan sesine benzemeyen vahşi çığlıklar fışkırıyordu.

Tokmak insafsız bir şekilde inmeye devam ediyordu.

Duyulan kuru ve tok sesler avludaki herkesin kanını dondurmuştu..

Zavallı vücut ıstırapla geriliyor, büklüm büklüm oluyor, insanlık dışı işkence bütün vahşetiyle sürüyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA G...

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 KASIM 1975 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 94 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

Kazığı Boğdonoviç'in vücuduna çakan adam bir ara durdu, eğildi, kanlı gövdeyi dikkatle inceledi. Kazığın sivri ucunun doğru yolda olup olmadığına baktı.

Bir insanı canlı olarak kazığa geçirmek büyük incelik isteyen bir işti. Yanlış bir darbe ile parçalanacak hayatî bir organ, adamın hemen ölmesine sebep olurdu. Kazığın, bağırsakları, ciğerleri ve kalbi delmeden vücuda girmesi gerekiyordu.

Prenses Kondosya sadist bir heyecanla bağırdı:

-Dikkat edin... Kazığa geçtikten sonra en az birkaç saat yaşamalı... Köpek gibi inleye inleye can vermezse kafanızı koparırım!

Bu ürperti verici manzara karşısında, bütün konak halkı buz kesilmişti. Hepsinin dişleri birbirine vuruyor, dizleri titriyordu. Gözlerinde sonsuz bir dehşet ifadesi vardı.

Ölçülü tokmak darbeleri bir süre daha devam ettikten sonra, kazığın sivri ucu yavaş yavaş Boğdonoviç'in göğüs kemikleri arasından çıktı, aynı anda kıpkızıl bir kan fışkırdı...

Zavallı adam artık haykırmıyor, kesik kesik inliyordu... Dudakları arasından çıkan sesler, inlemekten çok ulumayı andırıyordu...

Tokmağın kazığa her inişinde, gözleri yuvalarından fırlarcasına açılıyor, ıstırapla gerilen yüzünü, ölümü çağıran bir ifade kaplıyordu... Ölüm onun için bir kurtuluştu... Şu anda ölmekten başka bir isteği yoktu!

Tokmak darbeleri, kazığın ucu Boğdonoviç'in boğazı hizasına gelinceye kadar sürdü.

Artık vücut kazığa iyice geçmişti...

Şişe geçirilen bir koyun gibiydi...

Kazığın girdiği yerden de, çıktığı yerden de kanlar akıyordu.

Yüzü mosmor olmuştu.

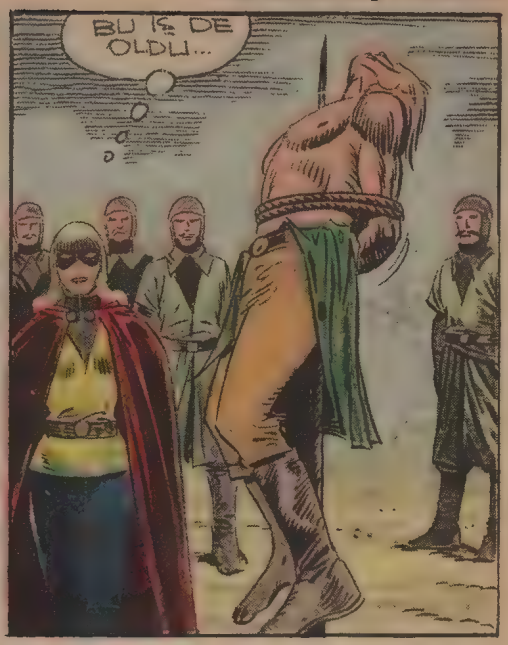

Kocaman kocaman açılan gözleri cam gibi parlıyor, soluk alırken gırtlağından garip hırıltılar çıkıyordu.

Ortalığa korkunç bir sessizlik çökmüştü.

Prenses Kondosya, dudaklarında memnun bir gülümseme ile :

-Hâlâ yaşıyor ! Aferin iyi becerdiniz bu işi ! dedi, sonra alaylı alaylı sordu :

-Ölmesi ne kadar sürer ?

-En az üç saat...

-Güzel... Şimdi kazığı kaldırıp, avlunun ortasına dikin...

Adamlar, Bogdonoviç'in vücudunu fazla sarsmamaya çalışarak kaldırdılar ve kazığı avludaki daha büyük bir kazığa çaktılar... Şimdi zavallı adam orta yerde dimdik duruyordu.

Bu iş de bittikten sonra kanlı prenses, geride olayın hiç bir tanığını bırakmamak için bütün konak

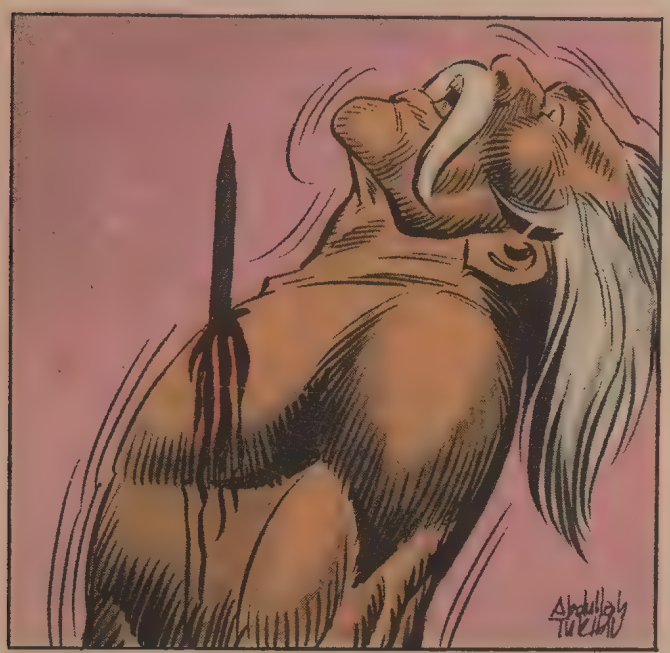

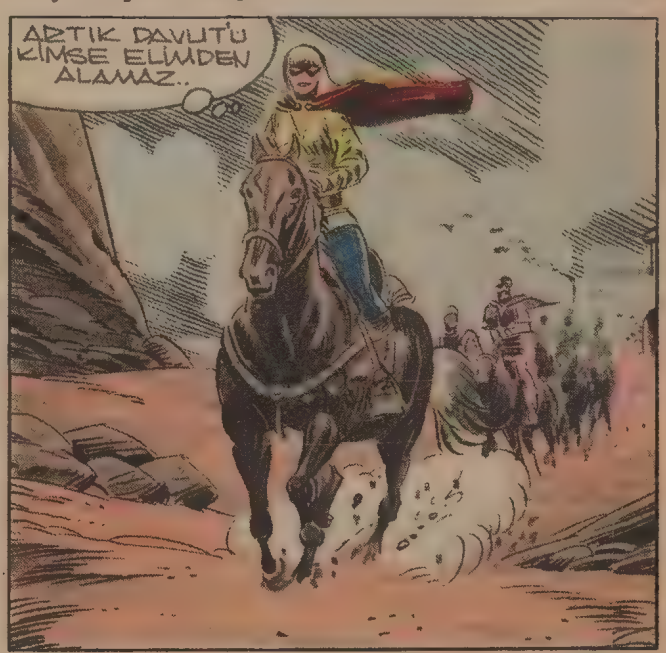

halkını kılıçtan geçirtti ve adamlarıyle beraber geldiği gibi gürültüyle gitti...

Avluda henüz sağ olan tek kişi vardı...

Dayanılmaz acılar içinde kıvranarak can çekişen Kosta Boğdonoviç'ti bu...

Onun da artık moraran yüzü tanınmaz hale gelmişti...

Bembeyaz kesilen dudakları arasından anlaşılmaz beddualar yağıyordu.....

Titreyen vücudu can çekişmekteydi...

Prenses Kondosya, adamlarının önünde atını dörtnala sürerek konaktan uzaklaşırken yüreği çılgın bir sevinçle çarpıyordu. İri, güzel gözlerini çok uzaklara dikmişti... İhtiraslı bir sesle :

-Bu iş de böylece bitti ! diye mırıldandı.

Şehzade Davut'u artık elinden kimse alamazdı..

Davut demek, Osmanlı İmparatorluğu demekti..

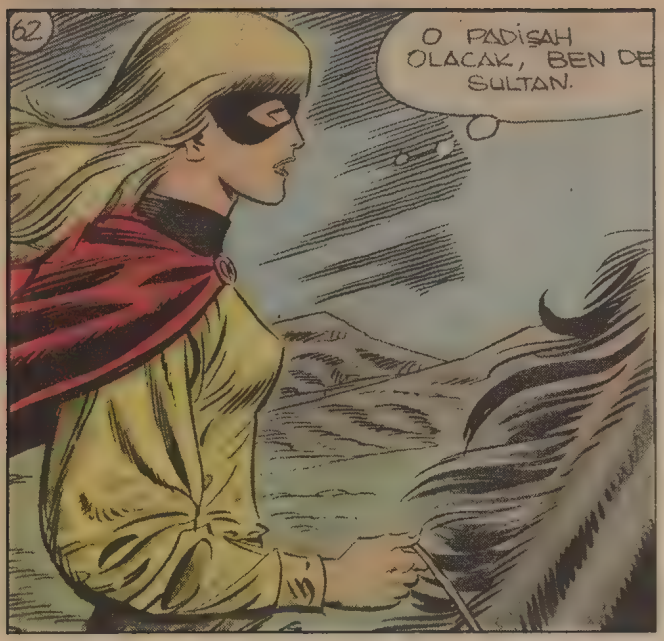

Bunu düşünürken, gözlerinde kıvılcımlar uçuş - tu :

-O padişah olacak, ben de Sultan... Zenginim... Pek çok insana sözüm geçiyor. Kudretli ve kuvvetli - yim... Ama bu bana yetmiyor. Mutlaka dünyanın en büyük ülkesine hükmetmek istiyorum...

Dişlerini gıcırdatarak soluk soluğa söylendi :

-Buna kimse engel olamayacak ! Amacıma u - laşmak için, önüme çıkan her şeyi yok edeceğim ...

Geniş düzlüğe, kara bir bulut gibi çöken karga - lar havalanıyor, iniyor, ölülerin gözlerini gagalıyor, sonra tekrar uçuşuyorlardı.

Kara Murat'la Olinka'nın avluya girdiklerini gö- rünce korkup, telâşlı kanat çırpışlarıyla havalanarak kaçtılar.

Ortada şimdi hazin bir manzara vardı.

Delik deşik olan cesetler, korku verici bir deh - şet tablosu yaratıyor, çevreye mide bulandırıcı bir

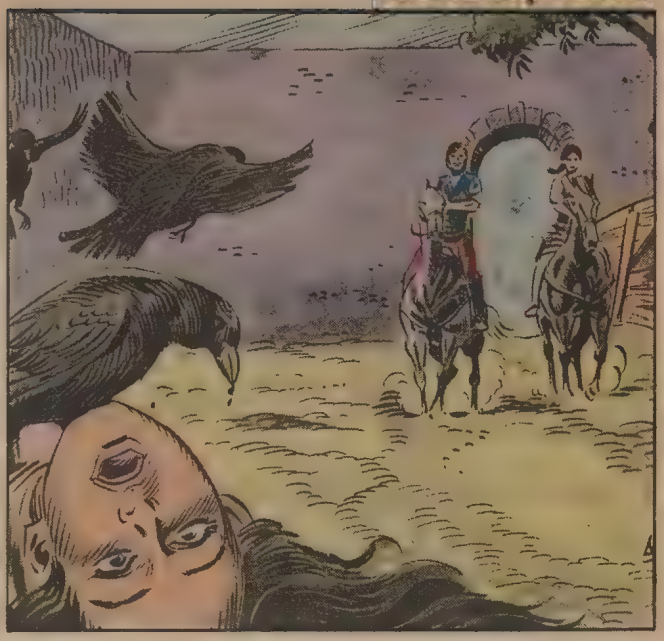

Tıpkı bugünkü gibi...

★★★

Kara Murat ile Olinka ertesi sabah köşke ulaş- tıkları vakit tüyler ürpertici bir manzara ile karşı - laştılar.

Atlar acı acı kişnedi.

Avluda, kanlar içinde yatan, başları kesik, kol - ları ve bacakları kopuk cesetlerin üzerinde yüzlerce karga uçuşuyordu.

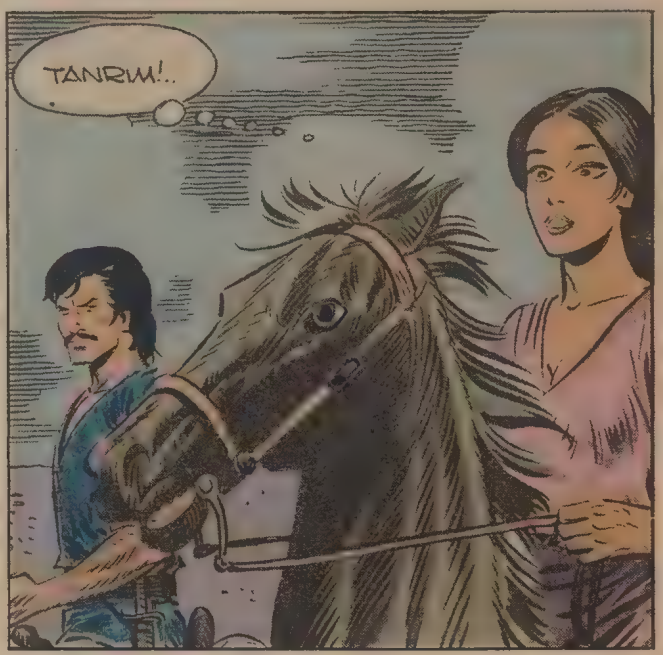

koku yayılıyordu.

Kara Murat, bütün soğukkanlılığına rağmen don- muş kalmıştı. Hayatında birçok vahşet sahneleriy - le karşılaşmıştı ama, bu kadar iğrencine ilk kez rast - lıyordu.

Delikanlı, içinde derin bir acı duydu. Genç kıza baktı, vücudunun her tarafının titremekte olduğunu gördü. Sapsarıydı. Gözleri büyümüş, yüzünü korkunç bir ifade kaplamıştı.

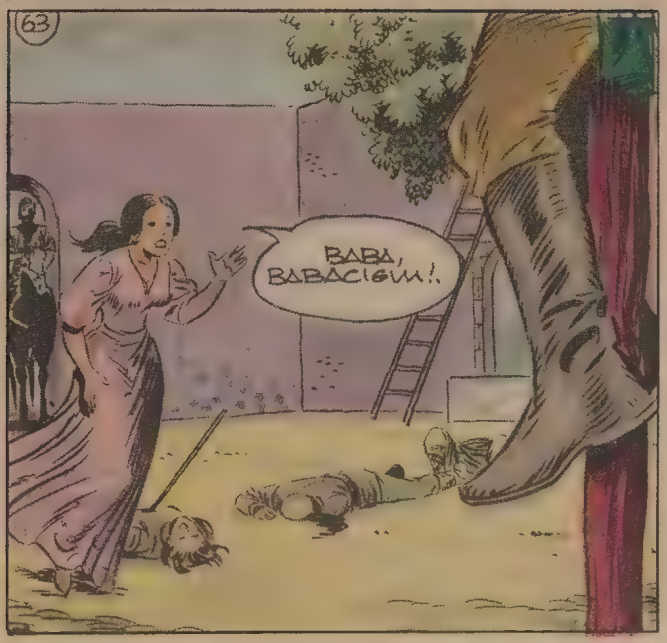

Olinka, birden kazığa geçirilmiş olan Kosta Boğdonoviç'i görünce şiddetle sarsıldı, bakışları ıstırapla bulandı, ağzından müthiş bir haykırış fırladı :

-Baba ! Babacığım !

Kara Murat bu feryatla taş kesildi.

Kız koştu, babasının direğe çakılı ölüsü önünde diz çöktü, hıçkırmaya, yumruklarıyla göğsünü dövmeye başladı.

Duyduğu acı sonsuzdu.

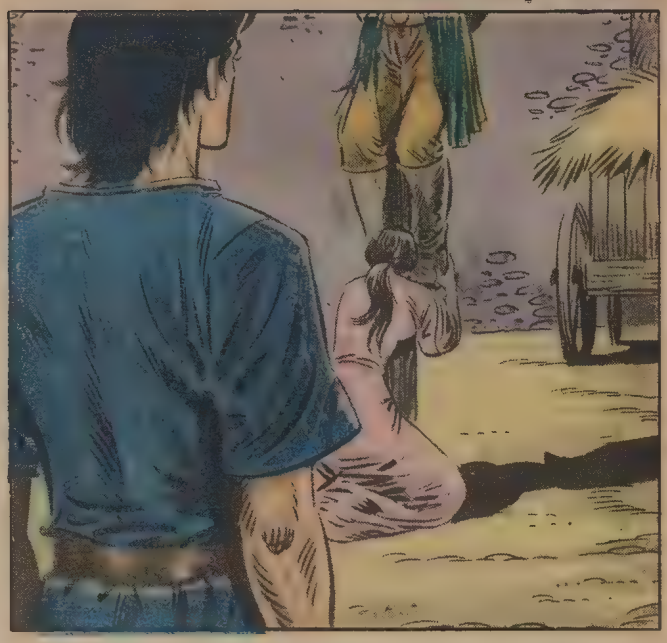

Bir şeyler söylüyor, bu kıyımı yapanlara lânetler yağdırıyor, söyledikleri hıçkırıklar arasında kayboluyordu.

Olinka bir süre sonra sustu. Artık ağlamıyordu. Hatta ıstırap çektiğinin bile farkında değildi. Alnı buz gibi bir ter içindeydi. Duyduğu acı onu dondurmuştu sanki...

Kara Murat genç kızı kolundan çekerek ayağa kaldırdı :

-Sen içeri git, ben babana bir mezar hazırlayayım. Öteki ölüler için de köylülere haber veririz, gömerler ! dedi.

Olinka'nın göğsü hıçkırıklarla kabardı, cesetlere basmamaya çalışarak, perişan bir halde köşke doğru yürüdü.

Binanın damına ve ağaçlara konmuş olan kargalar cesetlere yeniden saldırmak için sabırla onların gitmesini bekliyordu.

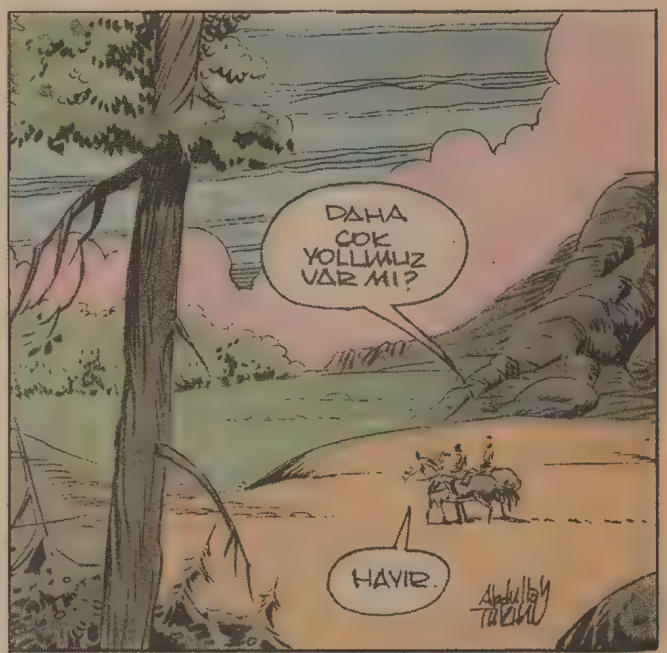

Kara Murat ölü yiyici kuşlara tiksinerek baktı. Ama bu katliamı yapan insanlar, kargalardan çok daha iğrençti. Onlara karşı duyduğu nefret bir şimşek gibi gözlerinde parladı.

★★★

-Olinka !..

-Efendim...

-Daha çok yolumuz var mı?

-Hayır... Yarım saat sonra varırız...

-Binada kimse yaşıyor mu?

-Sadece iki sadık uşak var... Babamla Semendre'ye indiğimiz zamanlar kaldığımız evdir orası ... Benden başka hiç kimse bilmez.

-Güzel... Bir süre saklanman gerekecek.. Çünkü çok korkunç düşmanların var. Üstelik kim olduklarını da bilmiyorsun... Haydi, mahmuzla atını bir an önce varalım...

Genç kız, ses çıkarmadan hayvanı mahmuzladı.

Kara Murat bir yandan atını mahmuzlarken, bir yandan da keskin tırnaklarını beynine geçiren soruların cevabını bulmaya çalışıyordu.

Katliam nasıl olmuştu?

Olinka'nın düşmanları kimlerdi?

Kızdan ne istiyorlardı?

Bu kan içici canavarlar bir haydut sürüsünden mi ibaretti?

Bir gün önce ormanda kızın yolunu kesen adamlar kimdi?

Kara Murat ile Olinka, Boğdonoviç'i gömdükten sonra derhal kanlı köşkten ayrılmışlardı.

İki saattir yoldaydılar...

Olinka'nın güzel gözlerindeki keder hâlâ silinmemişti. Babasının öldürülüşü genç kızı sarsmış, yıkmış, bitirmişti. Korkunç sahne bir türlü kafasından gitmiyordu. Hayatta yapayalnız kalmış olmanın ezikliği kalbinde derin bir sızı yaratıyor, bazen ölmeyi bile düşünüyordu.

Olinka'yı neden kaçırmak istemişlerdi?

Onlardan birini ele geçirebilse, bunların cevabını öğrenebileceğini sanıyordu...

Yanıbaşında at koşturan kıza omuzunun üzerinden sevgiyle bakarak seslendi:

-Üzülme Olinka, intikamını alacağız!

Genç kız üzgün ve acı bir ifadeyle haykırdı:

-İntikam mı? İntikam neye yarar?Ölen babamı diriltir mi?

-Diriltmez elbette...Fakat insanı rahatlatır... Semendre'de yapılacak bazı önemli işlerim var..Onları hallettikten sonra babanın katillerini arayacağım.

Olinka dalgındı.Gözlerinin eski parlaklığı kaybolmuş,donuklaşmıştı.Yüzünü bir hüzün kaplamış, omuzları çökmüş,boynu bükülmüştü.Umutsuz bir sesle :

-Beni de öldürecekler ! diye hıçkırdı.

Kara Murat sertleşen sesiyle :

-Hayır ! Öldüremeyecekler ! Sana kalkan eller kırılacaktır ! Yemin ederim ! dedi... Gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Genç kız ona tatlı tatlı baktı.Saatlerdir ilk kez dudaklarında gülümsemeye benzer bir ifade dolaştı.. Ama hiç bir şey söylemedi.

Atlarını Semendre'nin dar sokaklarında süre -

rek ahşap bir konağın önünde durdular...Boğdonoviç'in şehirdeki eviydi burası.

Kapıyı yaşlı bir uşak açtı.Genç kız içeri girerken Kara Murat :

-Her tarafı iyice kapat ve kapıyı benden başka kimseye açma ! diye onu uyarmayı unutmadı...

Olinka'nın gölgesi az sonra konağın penceresinde belirdi.Gözlerini uzaklaşan delikanlıya dikmişti . Onu gözden kaybedinceye kadar üzgün üzgün baktık -

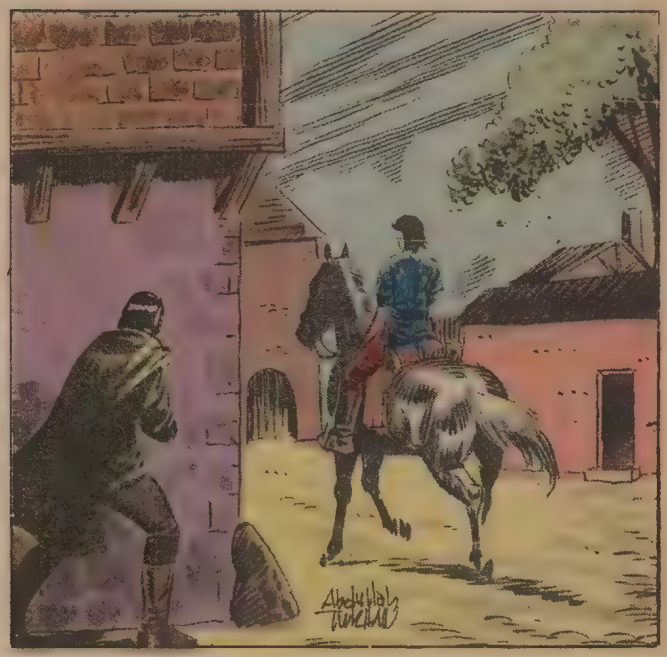

tan sonra pencereden çekildi, kendini bir yatağın üzerine atarak ağlamaya başladı.Küçük omuzları,şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyordu.

★★★

Kara Murat atını şehirde ağır ağır sürerken, onu otuz adım kadar geriden esrarengiz bir adam takip ediyordu.Üzerinde siyah bir pelerin bulunan bu adam, Prenses Kondosya'nın casusu Mihailo Mihaloviç'ti...

Mihaloviç Kara Murat'a şehrin ana caddesinde rastlayınca önce çok şaşırmış :

"Allah Allah !.. Ormanda Olinka ile beraber taşıdığımız yaralı genç değil mi bu? Ne çabuk iyileşmiş. Daha dün ölecek gibiydi !" diye mırıldanmıştı..

Casus, duvarlara sürtünürcesine gizlenip saklanarak Kara Murat'ı izlerken, bir yandan da şöyle düşünüyordu :

"-Bu adam dün, prensesin askerlerine karşı koy-

du. Onlardan birçoğunu öldürdü. Şu halde ben de onu gebertir, kafasını prensese götürürsem, iyi bir mükâfat alırım demektir... Yaşasın... Bugünlerde şansım oldukça iyi gidiyor..."

Sivri hançerinin kabzasını pelerininin altından hırsla sıktı ve Kara Murat'ın üzerine saldıracak en uygun zamanı beklemeye başladı.

Fakat, bir ara delikanlının, tek başına sekiz as-

kerle dövüşmüş olduğu aklına gelince gözü yıldı, çaresizlik içinde kıvrandı.

Tek başına ona saldırması çok tehlikeliydi...

Bu sırada Kara Murat Opanka Oteli'ne girmişti. Niyeti atını orada bırakmak birkaç lokma da yemek yemekti...

Mihaloviç, Kara Murat'ın otelden çıkmasını sabırla bekledi. O kadar sabırlıydı ki, gerekirse gece

yarısına, hatta sabaha kadar bekleyebilirdi. Onun mesleğinde yüz yüze dövüşmek yoktu. Sabretmek ve fırsatını bulunca arkadan hançerlemekti hüneri...

Prensesten alacağı altınları düşündükçe gözleri parlıyor, kalbi sevinçle çarpıyordu.

Mihaloviç, otelin yakınında pusu kurmuş beklerken, sokağın köşesinden hırpani kılıklı iki kişinin çıktığını ve kendisine doğru ilerlediğini gördü.

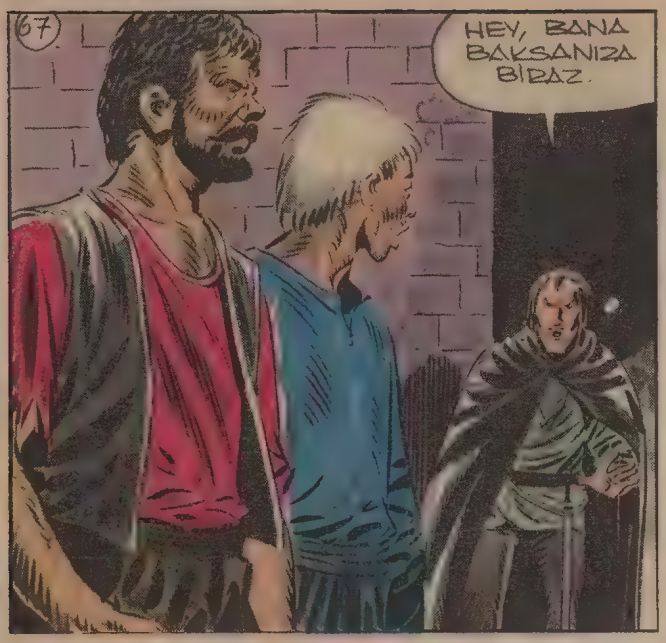

Kılıklarına bakılırsa, bunlar üç beş kuruş için adam boğazlayan haydut takımından olacaktı...

Mihaloviç'in gözleri aradığını bulmanın sevinciyle ışıldadı...

Bu tehlikeli haydutları Kara Murat'a karşı kullanıp, onu öldürtebilirdi.

Adamlar yaklaşınca onlara seslendi :

-Hey, bana baksanıza biraz...

Hırpani kılıklı iki adam durdu, şaşkın şaşkın

-Tabii isteriz... Bu da sorulur mu?

Mihaloviç sırıttı :

-Güzel... Şimdi beni dinleyin öyleyse... Az önce şu otele genç bir adam girdi...

İki haydut, dikkatle onu dinliyordu. Casus devam etti :

-O adamın suratı hiç hoşuma gitmiyor. Sinirimi bozuyor. Bilmem ne demek istediğimi anladınız mı?

Mihaloviç'e doğru döndü :

-Bize mi seslendin asilzadem?

Mihaloviç gözünün ucuyla hanın kapısını kollayarak cevap verdi :

-Evet, size seslendim... On düka altını kazanmak ister misiniz?

Serseriler "On altın" sözünü duyunca birden canlandılar. İkisinin de gözleri iri iri açıldı. Uzunboylu olanı homurdandı :

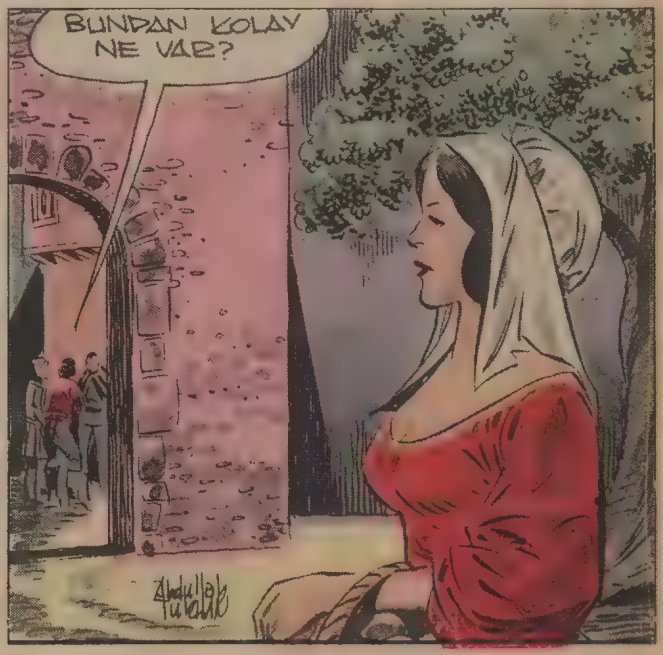

Serseriler göz kırptı :

-Suratı hoşunuza gitmediğine göre, onu bu dünyadan kaldırmak gerek, öyle değil mi?

Mihaloviç'in yüzünde memnun bir ifade belirdi :

-Evet çok anlayışlı insanlarsınız. Kabul ediyormusunuz?

Serseriler kahkahalarla güldüler :

-Kabul etmek de söz mü? Biz çok daha zor işleri başarmış insanlarız... Bundan kolay ne var?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 KASIM 1975 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI:95 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

Mihaloviç birden ciddileşti. Adamların işi bu kadar kolay sanmalarına içerlemişti:

-Dikkat edin! Herif çok tehlikeli biridir. Onu gizlice takip edeceğiz. Ben işareti verir vermez üzerine atlayıp geberteceksiniz. Eğer ilk hamlede . haklaya - mazsanız, o sizi tepeler ha !..

Serseriler yine kahkahalarla güldüler :

-Atma babalık !. Bizi tepeleyecek adam daha a- nasından doğmadı. Sen herifi göster, gerisine karışma !..

Mihaloviç birden sustu, kalbi heyecanla attı. Gözleri, avını gören bir boğa yılanının gözleri gibi ışıldıyordu..

Otelin kapısı açılmış, Kara Murat dışarı çıkarak sokakta yürümeye başlamıştı..

Mihaloviç, kiralık katillere :

-İşte bu adam ! diye gösterdi.

Serseriler, hançerlerini sıyırıp hızla atılmak istediler. Mihaloviç telâşla onları durdurdu:

-Ne yapıyorsunuz? Aptallık etmeyin. Peşimden gelin ve ben işaret vermeden sakın saldırmayın! Yoksa mahvolursunuz !..

Mihaloviç, sonuçtan emin olmadan hücuma geçmek istemiyordu. İki serseri sıkıntı içinde mırıldandı:

-Bu gidişle herifi elimizden kaçırırsak sorumluluk kabul etmeyiz bayım !

Mihaloviç kızdı :

-Ne demek istiyorsunuz?

-Demek istediğimiz şu ki, fazla çekingen davranıyorsunuz. Bize kalsa şimdiye kadar adamı çoktan öbür dünyaya yollamıştık...

Serserilerin kendilerine çok güvenmesi Mihaloviç'i iyice kızdırıp, tedbiri bırakmasına sebep oldu. Öfkeli öfkeli homurdandı :

-Hadi, gösterin kendinizi öyleyse !

Kara Murat, birden bire önüne düşen iki karaltıyı görünce önce irkilir gibi oldu, eli hızla kılıcının kabzasına doğru uzandı. Sonra karşısındaki adamların kılığına bakınca şöyle düşündü:

-"İkisi de adi birer sokak serserisi... Bunları haklamak için kılıcımı bile çekmeme gerek yok."

İki adam, bu sırada Kara Murat'ın burnunun ucuna kadar sokulmuştu. Kısa boylusu gözlerinden ateşler saçarak hırladı :

-Ya paranı, ya canını !

Kara Murat korkacağı yerde hafifçe gülümsedi.. Elini kesesine attı, sakin bir sesle :

-Canımı alamazsınız.. Ama istiyorsanız paramı alın ! dedi.

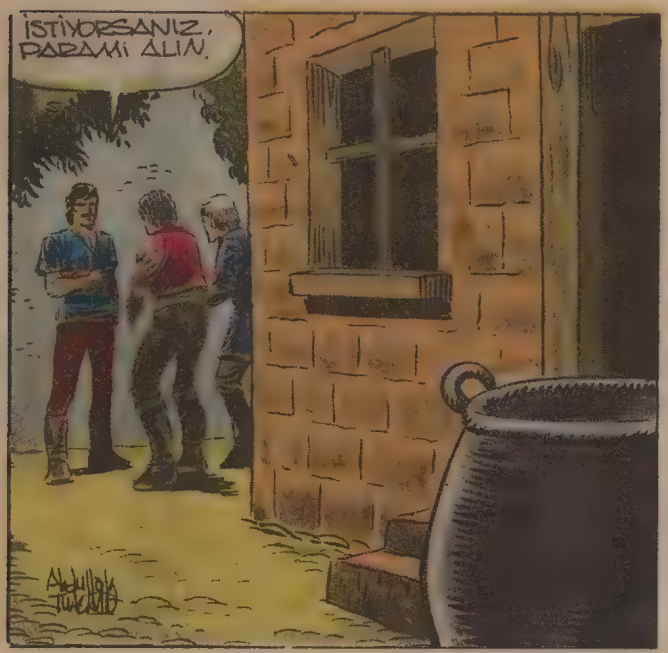

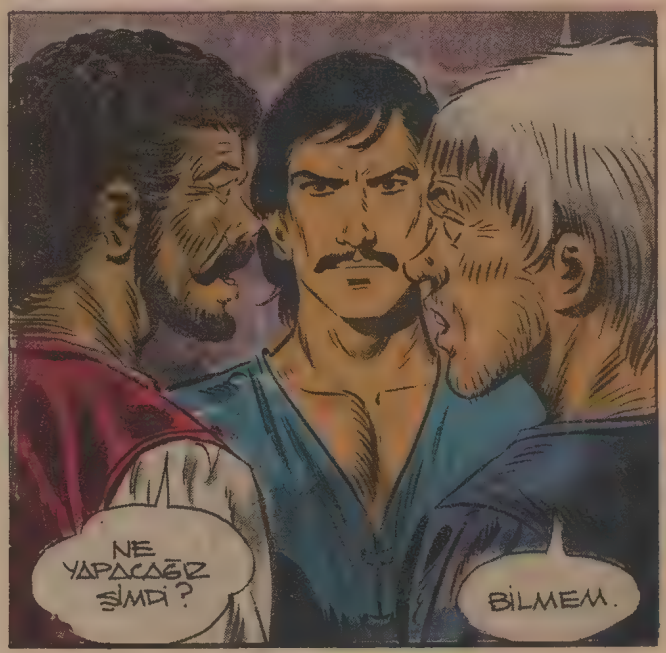

Delikanlı onları, açlıktan gözü dönmüş, karın tokluğu için adam soyan iki zavallı serseri sanarak acımıştı..

Haydutlar afalladılar !

Bu ne biçim adamdı böyle ?

Hem korkmuyor, hem de kendilerine para veriyordu...

İlk defa böyle bir insana rastlıyorlardı.

Uzun boylusu haykırdı :

-Sen bizimle alay mı ediyorsun?

-Hayır, paramı almak istediniz, ben de veriyorum...

İki serseri, yine şaşkın şaşkın birbirlerine baktı. Yüzlerini gülünç denecek kadar garip bir ifade kaplamıştı :

-Ne yapacağız şimdi?

-Bilmem.. İlk defa başımıza geliyor böyle bir şey...

-Bu durumda öldüremeyiz onu ...

-Öldüremeyiz vallahi... Herif hiç karşı koymuyor.

-Kuzu gibi adamı boğazlamak bize yakışmaz...

-Ne yapalım peki?

-Bırakalım gitsin!

-Olmaz! Onu öldürmek için para aldık!

-O halde kulağından tutup canlı götürelim, kendi öldürsün...

rek :

-Haydi, yürü! dedi.

Kara Murat sordu :

-Beni nereye götürüyorsunuz?

Serseriler neşeli neşeli güldüler :

-Seni öldürmek için bize para veren adama...

Bu sırada sokağın köşesinden, olup bitenleri merakla seyreden Mihailo Mihaloviç, iki serseri ile Kara Murat'ın kendine doğru geldiklerini görünce bir an

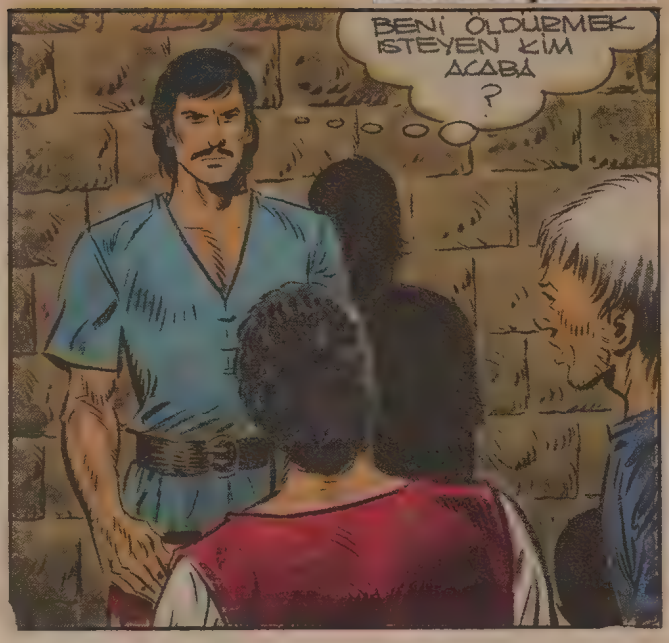

Kara Murat büyük bir şaşkınlık içinde onları dinliyordu.

Konuşmalardan, bu adamları birisinin kiralamış olduğunu anlamıştı...

Kendisini öldürmek isteyen düşmanı kimdi acaba?

Büyük bir merak içini sardı, hiç direnmeden adamlarla birlikte gitmeye karar verdi.

Uzun boylu serseri, Kara Murat'ı omuzundan ite-

şaşırdı :

-Aptallar! Herifi yakalamış getiriyorlar. Niye öldürmediler acaba? diye homurdandı.

Kara Murat'ı ite kaka, Mihaloviç'in önüne getiren adamların yüzlerinde görevlerini başarmış insanların gururu vardı. Kısa boylusu, Mihaloviç'in kendilerine dik dik baktığını görünce, boynunu bükerek:

-Bayım, bu kuzu gibi bir adam! Onu siz bile öldürebilirsiniz! dedi.

KARDEŞ KANI

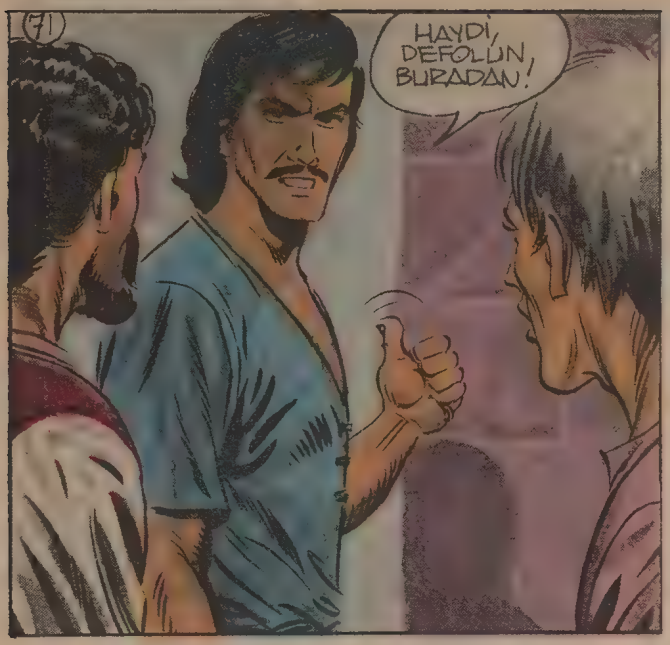

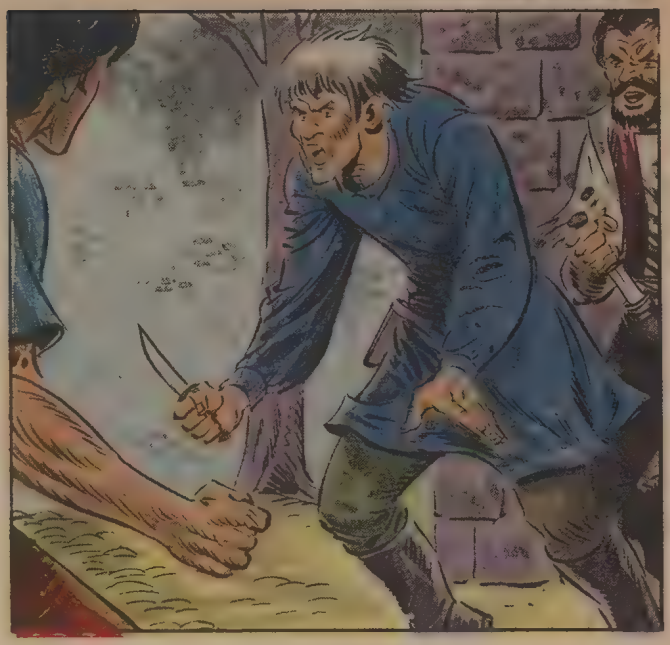

Kara Murat, kendisini öldürtmek isteyen adamı sessiz bir merakla seyrediyor, geçmişteki düşmanlarını bir bir kafasında canlandırarak :

"Acaba bu kim?" diye düşünüyordu.

Adamın yüzünü ilk defa gördüğüne emin olunca, 'Onu şimdi konuşturur, gerçeği öğrenirim!" diye düşündü. Sonra iki serseriye dönerek sert bir sesle :

-Haydi, işiniz bitti, defolun buradan, dedi.

Kara Murat'ın bakışları buz gibi ve korkunçtu.

Serseriler bir an şaşırdılar...

İkisi de, dakikalardır kuzu gibi duran delikanlının birden bire değiştiğini, bakışlarının karardığını, saçlarının diken diken olduğunu görerek ürperdi. Fakat kolay kolay korkup kaçacak cinsten insanlar değillerdi.

Uzun boylu serseri, hızla hançerini çekerek gürledi :

-Bize hakaret ediyorsun ha! Şimdi canını cehen-

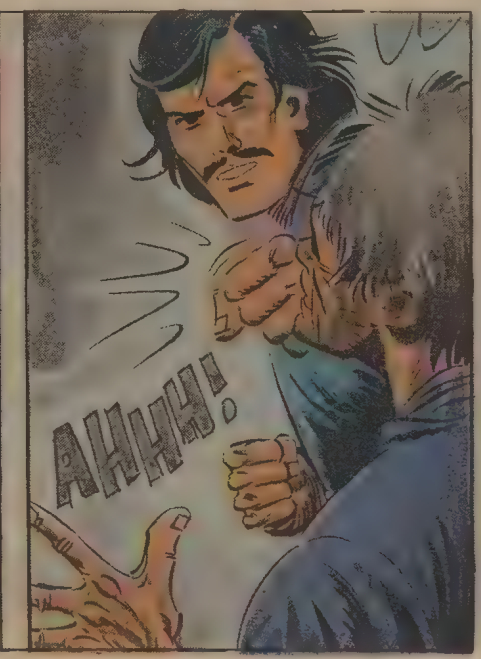

neme göndereyim de gör !

Kısa boylusu da bıçağını sıyırdı:

-Geber !

Kanlı bir kavganın başlamak üzere olduğunu gören Mihailo Mihaloviç sessizce bir kenara çekilerek beklemeye başladı..

Bu kanlı iki haydutun, delikanlıyı koyun gibi boğazlayacaklarından emindi.

Kısa boylu serseri, öfkeden kudurmuş halde korkunç bir hamle yaptı.

Kara Murat yana sıçradı...

Adamın salladığı hançer, delikanlının arkasındaki evin sokak kapısına olanca hızıyla saplandı. Aynı anda balyoz gibi bir yumruk kısa boylu serserinin burnunu ezdi. Adam kan tükürerek yere yuvarlanırken Kara Murat uzun boylu serserinin şimşek gibi inen hançerinden eğilerek kurtuldu, müthiş yumruğunu onun midesine gömdü...

İki saldırgan da, kısa bir zaman içinde yere serilmişti..

Ummadığı bu sonuç karşısında casus Mihailo Mihaloviç'in gözleri yerinden fırlar gibi oldu. Korku ile Kara Murat'a bakarak :

"En iyisi kaçmak !" diye düşünürken delikanlının öfkeli bir kasırga gibi üzerine indiğini gördü, dehşet içinde dondu kaldı.

Simdi bacakları titrivor. dizleri birbirine çarpıyordu.

-Cevap ver ! Beni neden öldürtmek istedin?

-Acı bana beyzadem !

-Söyle köpek !..

-Bağışla ! Bir yanlışlık oldu. Seni birine benzettim.

-Kimsin sen?

Mihaloviç'in gözleri korku doluydu. Ağzından köpükler fışkırıyordu. Can havliyle çırpınırken kelimeler ağzından kesik kesik fırladı.

Kara Murat yırtıcı bir kaplan gibi atılarak Mihaloviç'i boğazından tutup şiddetle sarstı:

-Söyle bakalım, beni neden öldürtmek istedin?

Boğazını sıkan güçlü parmakların baskısı ile mosmor olan Mihaloviç'in yüzü korkunç bir şekil aldı :

-Merhamet ! Acı bana yiğitim, diye inledi.

Kara Murat kükredi :

-Ben... Saraya... Mensubum...

Delikanlı birden parmaklarını gevşetti. Duyduğu kelime ilgisini çekmişti...

Mihaloviç boğazındaki öldürücü kıskacın hafiflediğini hissederek derin bir soluk aldı.

Kara Murat sordu :

-Saraya mı dedin?

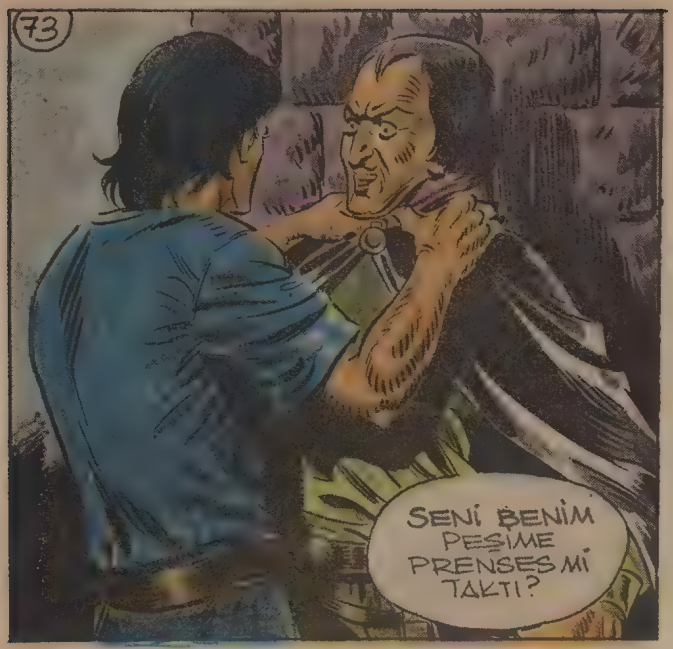

Mihaloviç, Kara Murat'ın havasının birden değiştiğini sevinçle fark etti, gözleri umutla parladı. Saraya mensup olmasının delikanlıyı ürküttüğünü sanarak bir solukta :

-Evet ! dedi. Ben sarayın adamıyım. Eğer beni öldürürsen Prenses seni asla affetmez !

-Seni benim peşime Prenses mi taktı?

-Hayır ! Onun haberi yok! Ben seni birine benzettim, yanılmışım !

şine bir ordu takar, istediği anda seni öldürtür !

-Sözünü ettiğin, Prenses Kondosya mıdır?

-Evet !

-Şehzade Davut'u himaye eden, Fatih'e düşman olan asi Türkleri çevresinde toplayan kadın değil mi?

-Evet !

-Sen onun adamı mısın?

-Evet !

Kara Murat'ın parmakları tekrar demir bir mengene gibi kapandı. Mihaloviç'in boğazından boğuk, acıklı bir hırıltı çıktı.

-Bo... Boğuluyorum...

Kara Murat bağırdı :

-Doğruyu söylemezsen hiç acımam...

-Vallahi doğru söylüyorum. Prenses seni nereden tanısın? Hem tanısa ve öldürtmek istese, bu işi bana mı verirdi? O öylesine kudretlidir ki, dilerse pe-

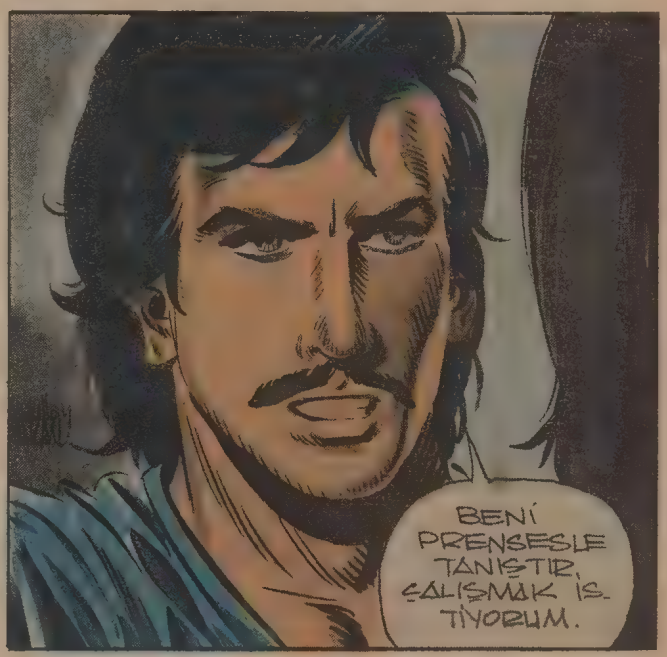

Kara Murat birden sevindi. Bu adamın, kendisini neden öldürtmek istediği onun için artık önemli değildi. Prenses Kondosya ile umduğundan daha kolay karşılaşacağını düşünerek içini bir sevinç dalgası sardı.

Adama dönüp hükmeder bir sesle :

-Yürü ! dedi. Beni Prensesle tanıştır. Onun hizmetine girip çalışmak istiyorum. Bana bu yardımı yapmazsan kendini ölmüş bil !

Boğazına yapışan çelik parmakların gevşediğini hisseden Mihaloviç, dünyaya yeniden gelmiş gibi derin bir soluk aldı. Hayattan tam umudunu kestiği anda karşısına çıkan bu fırsat onu deli gibi etmişti. Bakışlarındaki sevinç ışıltılarını gizlemek için bir süre gözlerini kapadı, sonra kurnaz bir tavırla:

-Hay hay yiğitim, buyur gidelim, dedi.

Az önce kül gibi olan yüzünün rengi yavaş yavaş eski haline dönmüş, içini coşkun bir sevinç kaplamıştı. Kıs kıs gülerek:

-Bizi bağışla Beyzadem, dediler.

Kara Murat soğuk bir tavırla başını sallayarak gitmelerini işaret etti. Serseriler bu izni alınca, arkalarına bile bakmadan koşarak sokağın köşesini dönüp, gözden kayboldular.

★★★

Semendre Sarayında, Prenses Kondosya'nın oturduğu dairenin kapısında bekleyen Şehzade Davut'un önünde duran bir hizmetçi:

"Sersem, kendi ayağı ile kapana giriyor" diye düşündü.

Bu sırada yerde yatmakta olan iki serseri yavaş yavaş ayılmıştı.

Yüzlerinde büyük bir şaşkınlık vardı. Semendre'de hiç görmedikleri bu delikanlının tek başına kendilerini yere sermesini akılları almıyor gibiydi...

İkisinin de gözleri yıldığı için kekeleyerek:

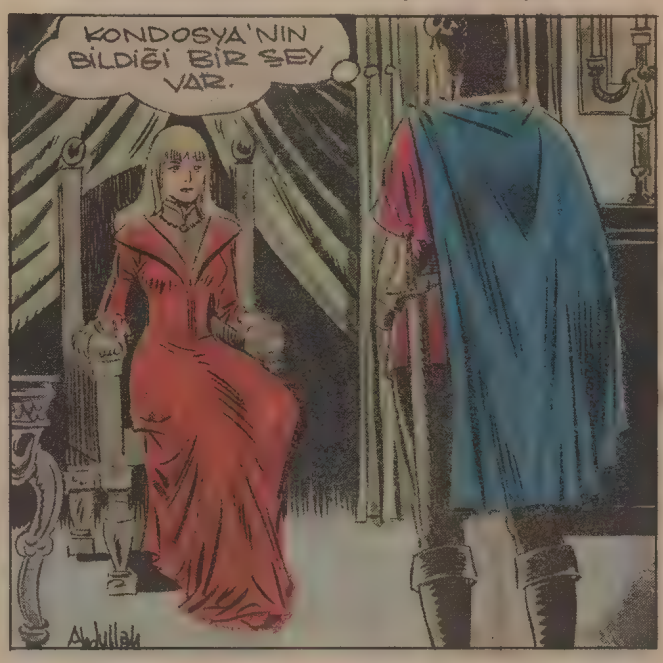

-Buyurun, Prenses hazretleri sizi bekliyor, dedi.

Şehzade Davut hızla içeri girdi.

Kondosya her zamanki koltuğuna oturmuştu. Dudaklarında alaylı bir gülümseme vardı:

-Olinka'yı buldunuz mu?" diye sordu.

Şehzade Davut ansızın sarsıldı, alnında buz gibi bir terin belirdiğini hissetti. Kondosya'nın bu alaylı sözlerinden, her şeyi bildiğini anlamıştı.

Bütün gücünü topladı. İnecek en ağır darbeyi bile güler yüzle karşılamaya karar verdi.

Kondosya, uzun parmaklı, güzel ellerini bir süre oturduğu koltuğun kenarında gezdirdi. Düşünceli görünüyordu. Yumuşak bir sesle :

-Bakın Prens ! dedi. Sizinle bir işe girdik. Başaramazsak bu ikimizin de sonu olur. Durumun önemini bildiğiniz halde siz hâlâ basit gönül serüvenleri peşinde koşuyorsunuz..

-Biliyorum.. Fakat kıza yaklaşmanız, az daha sizin ölümünüze sebep olacaktı...

Şehzade Davut alaylı bir tavır takındı :

-Beni kimin öldüreceğini öğrenebilir miyim?

Prenses Kondosya buz gibi bir sesle cevap verdi:

-Ben...

Şehzade, tepeden tırnağa titredi. Bu sözler ona unuttuğu bir gerçeği hatırlatmıştı.

Prensesin sesi gerçi çok yumuşaktı, ama aynı zamanda korkunçtu da.. Çünkü bir tehdit havası vardı sözlerinde...

Şehzade Davut sarardı, heyecandan boğulan bir sesle itiraz etti :

-Bu basit bir gönül serüveni değil. Ben onu seviyorum... Fakat aramızda hiç bir şey geçmediğine yemin ederim. Üstelik daha beni tanımıyor bile...

Prenses, şehzadenin sözünü kesti.

Kondosya'nın yüzünde renksiz bir gülümseme belirdi.

Her kelimeyi Davut'un kafasına perçinlemek istercesine yavaş yavaş devam etti.

-Anlaşmamıza göre siz Osmanlı tahtına oturacaksınız. Bütün Anadolu'nun Bulgaristan, Romanya ve Yunanistan'ın hâkimi olacaksınız. Ben de size Sırbistan tahtını armağan edeceğim. Çünkü amcam Kral Brankoviç ağır hasta.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 KASIM 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 96 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

—Yakında ölecek.. Oğulları Lazar ile Gereguar, taht için şimdiden birbirlerinin kuyularını kazmaya hazırlanıyorlar. Kim kazanırsa onu ortadan kaldırmak ise benim için zor olmayacak. Komuta edeceğiniz ordular, Macaristan'ı, Arnavutluk'u hatta Avusturya'yı bile zaptedecek.. Böylece dünyanın en büyük imparatorluğunu kurmuş olacaksınız. İşte size uzattığım elin yardımıyle yapabileceğiniz bunlardır...

Kondosya, göz kamaştırıcı düşüncelerini anlatırken, adeta coşmuştu. Ateş saçan bakışları ile Davut'u büyülemiş gibiydi. Hararetli hararetli devam etti:

—Oysa siz, bütün bunları basit bir kız uğruna tepmek istiyorsunuz. Bunun için deli olmanız gerekir. Elimdeki vesika, Osmanlı tahtının varisi olduğunuzu ispatlıyor. Bu bize çok taraftar kazandıracak, Sultan Mehmet'i sarsacaktır. Beraberce başarıya ulaşacağız Bütün bunlara karşılık ne istediğimi biliyorsunuz. Si-

zin karınız olacağım. Size kazandırdığım şerefi, serveti ve kudreti sizinle paylaşacağım. Tamam mı?

Şehzade Davut, prensesin anlattığı şeylerle bir hayal içinde yüzüyor, kendini şimdiden Osmanlı tahtına kurulmuş görüyordu. Son cümle ile kendine geldi. Rüya birdenbire bitmiş, şimdi gerçeğin katı yüzüyle karşı karşıya gelmişti.

Ürkek bir tavırla prensese baktı.

Bu eşsiz güzellikteki kadın, onun için hiç bir şey ifade etmiyordu.

Onda Olinka'nın masum bakışları, sevimliliği insanın içine işleyen sade güzelliği yoktu,

Eşine az rastlanır muhteşem bir güzellik.. Fakat ürpertici ve tehlikeli.. Uzaktan güzel görünüp de elinizi fazla yaklaştırdığınız vakit yakıp kavuran ateş gibi...

Şehzade Davut bütün gücünü toparladı, prense - sin yüzüne bakmadan, bir solukta bütün düşüncele - rini özetledi:

-Ben Olinka'yı seviyorum prenses!

Kondosya hiç şaşırmadı. Böyle bir cevabı bek - liyordu zaten.. İndireceği darbenin etkisini ölçmek istiyormuş gibi Şehzade Davut'u uzun uzun süzdü .. Bakışları, ağının ortasında pusu kurmuş bir dişi ö - rümceğinki kadar müthişti...

Dudaklarının arasından zayıf bir inilti çıktı:

-Öldü ha! Öldü demek?

Prenses Kondosya büyük bir soğukkanlılıkla:

-Öldü! diye tekrarladı.

Şehzade Davut'un boğazına yumruk gibi bir şey takılmıştı. Neredeyse boğulacaktı. Üzüntüsünü bas - tırmaya çalışarak sordu:

-Kim öldürdü?

Prenses Kondosya hafifçe gülümsedi:

-Artık onu sevmeniz imkânsız Prens!

-Neden?

-Çünkü Olinka öldü..

Darbe gerçekten korkunçtu.

Şehzade Davut'un yüzü mosmor oldu, gözleri acıdan büyüdü. Yutkundu.. Bir şeyler söylemek istedi. Sesi çıkmadı..

Odadaki eşyalar, gözlerinin önünde fırıldak gibi dönüyordu sanki...

-Sevgili dostum! Üzüldüğünüzü, acı çektiğinizi görüyorum. Ama kendinize gelin.. Sizi bekleyen işle - ri unutmayın...

Şehzade Davut kendisini güçlükle tutuyordu.. Neredeyse ağlayacak, saçlarını yolacak, başını duvar - lara vuracaktı.

Dudaklarının ucuna kadar gelen küfürü zor bas - tırarak boğuk bir sesle aynı soruyu tekrarladı:

-Kim öldürdü?

Prenses Kondosya, kızı kendisinin öldürttüğünü söyleyemezdi. Davut'un kalbinde belirecek kin tohumları kötü sonuçlar doğurabilirdi.

-Kimin öldürdüğünü bilmiyorum, dedi. Galiba bir yabancıymış..

Şehzade Davut kuduran bir öfkeyle sarsıldı:

-Yabancı mı? Tamam.. Mutlaka odur... Önceki gün kır yolunda rastladığım adamdır katil.. Olinka'ya nasıl da dikkatli bakıyordu.. Ah alçak.. Korkak köpek.

Şehzade Davut'un davranışlarına şaşırmış gibi bakan Prenses Kondosya sordu:

-Katili tanıyor musun?

Şehzade Davut, öfkeyle dişlerini gıcırdattı..

-Evet! Tanıyorum.. Hatta düelloya bile davet ettim ama gelmedi.. Keşke gördüğüm anda öldürseydim. Şimdi bütün şehri tarayarak onu bulacağım.. Elimden asla kurtulamayacak.. Yemin ederim...

Düelloya da gelmedin! Seni bir elime geçirirsem, bütün vücudunu dilim dilim doğrayacağım...

Şehzade Davut'un kalbinde her şey yıkılmış, çökmüştü..

Taht kavgası, padişah olma isteği, her şey kafasından silinmişti..

Şu anda tek şey düşünüyordu.

İntikam...

★★★

Kara Murat, Mihaloviç'ten hiç hoşlanmamıştı.. Adamın sinsi bakışları onu rahatsız ediyor, içinde güvensizlik duygusu yaratıyordu. Beraberce saraya doğru yürürlerken:

"Herif ahlâksız birine benziyor. Ama bana ne? Beni Prenses Kondosya'nın yanına götürecek olduktan sonra gerisinin ne önemi var?" diye düşündü.

Bir süre sonra Mihaloviç:

-İşte geldik, dedi.

Karşılarında Semendre Sarayı bütün ihtişamıyle yükseliyor, kapılarında tepeden tırnağa silahlı muhafızlar dolaşıyordu.

Mihaloviç'in gözlerinde kurnaz bir tilkinin sevinci vardı. Dalkavukça eğilerek:

-Sen akıllı ve cesur bir insansın! dedi. Senin gibi bir silahşorla tanışıp arkadaşlık ettiğim için son derece mutluyum. Seni eski bir düşmanıma benzetip, öldürtmeye kalkıştığım için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam..

Kara Murat hafifçe kaşlarını çattı:

-Boş ver artık, bunları unut.. Şimdi saraya nasıl gireceğiz onu söyle..

Mihaloviç:

-Orası kolay! dedi.. Bütün muhafızlar beni tanır. Kollarımızı sallaya sallaya gireceğiz içeri.. Biliyor

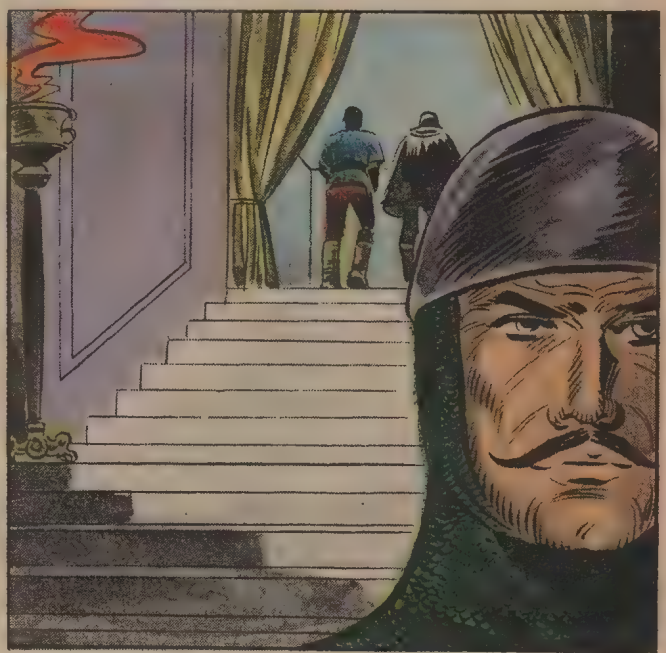

musun? Prenses Kondosya'nın yanında görev almayı istemekle çok akıllılık ediyorsun..

-Neden?

-Çünkü prenses, tehlikeleri hiçe sayan, boğuşmaktan yılmayan insanları çok sever... Eğer adam olmak istiyorsan prensesin her emrini yerine getirmeli, sonu nasıl biteceği belli olmayan tehlikeli işlere bile gözünü kırpmadan atılmalısın.

Kara Murat zoraki bir gülümsemeyle:

-Tamam, tamam, diye adamın sözünü kesti. Benim de aradığım bu zaten.. Servet, şan ve şöhret. Semendre'ye bunun için geldim..

-Beni takip et öyleyse...

Beraberce sarayın avlusuna girdiler, süslü bir kapıdan geçip, mermer merdivenlerden tırmandılar..

Koridorlarda subaylar, uşaklar, süslü elbiseler giymiş kadınlar vardı...

Bazı askerler Mihaloviç'ı selamladılar..

Sarayın değişik, neşeli, renkli bir havası vardı.

Kara Murat:

-Ne kadar güzel, diye içini çekti.

Mihaloviç sırıttı:

-Prensesin gözüne girersen, sen de burada bey gibi yaşarsın. Yakışıklısın üstelik.. Her gece koynuna bir başka kadın alırsın..

Bunları söylerken anlamlı anlamlı güldü, dirseğiyle Kara Murat'a hafifçe vurarak, devam etti.

-Hatta Prensesi bile..

Kara Murat şaşırdı:

-Prensesi de mi?

-Evet.. Prenses Kondosya hoşlandığı insanlara karşı çok cömerttir. Bak bak.. Önlerinden geçtiğimiz kadınlar seni nasıl dikkatle süzüyorlar... Beğendiler

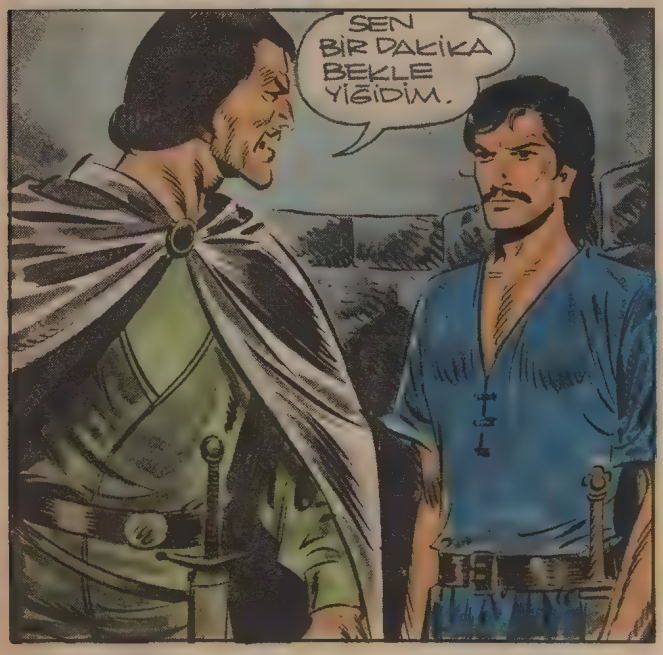

muhakkak. Yakışıklı gençsin vesselam..

Birçok koridor ve salonlardan geçtiler.

Artık etraf tenhalaşmıştı.

Koridorlarda tek tük muhafızlar görünüyordu.

Bir odaya girdiler. Mihaloviç:

-Sen bir dakika bekle yiğitim, diyerek gitti.

Kara Murat bulunduğu odayı gözden geçirirken birden titredi.

Taş duvarlar ıslak ıslaktı.. Her taraf küf kokuyordu. Köşelerde küçük halkalar ve zincirler vardı.. Yerlerde kurumuş kan lekeleri, görünüyor ve burası bir bekleme odasından çok işkence odasına benziyordu.

Dehşet içinde kalarak:

"Acaba tuzağa mı düştüm?" diye mırıldandı:

Odanın iki kapısı vardı. İkisini de yokladı, açа-

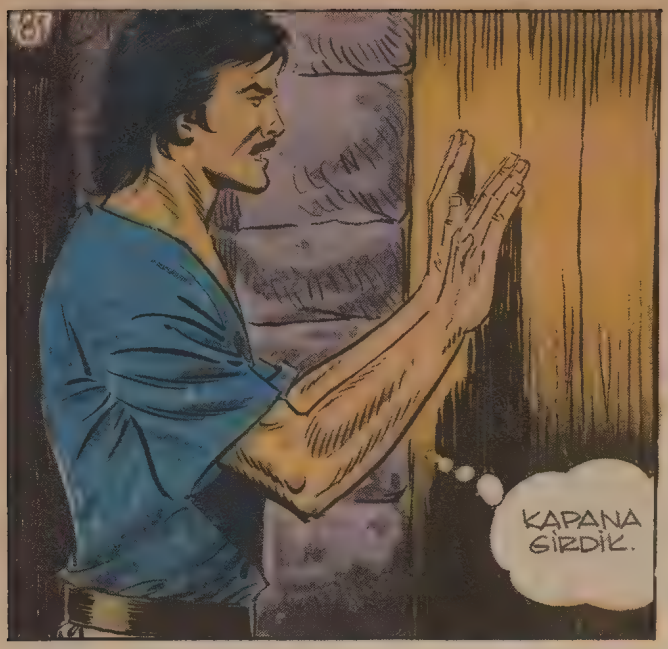

madı. Kilitliydi:

- Tuh Allah kahretsin! Aptal gibi kapana gir - dik! diye söylendi.

Evet... Burası mutlaka bir işkence odasıydı. Taş duvarlardaki çukurlar, halka ve zincirler işken - ce aletlerinin bağlanmasına yarıyordu.

Kendi kendine mırıldandı:

- Korkuyor muyum yoksa?

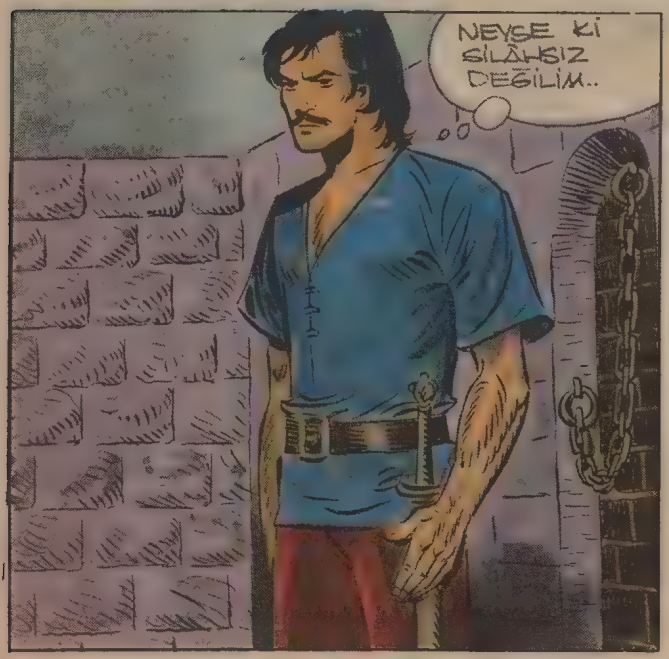

Peki kendisinden ne istiyorlardı?
Neden bu odaya kapatmışlardı?
Üzerine muhafızlar mı salacaklardı?
İşler gitgide karışıyordu.
Eliyle belindeki kılıcını yokladı:
"Neyse ki silahsız değilim" diye düşünerek bi - raz rahatladı.

★★★

Casus Mihaloviç, Kara Murat'ı odaya kilitledik-

Sonra acı acı gülümsedi:

- Hadi canım sende! Bu kadar basit bir şeyden korkulur mu? Bunun gibi çok yer gördüm ben..

Kara Murat, Mihaloviç'in iki serseriyi üzerine saldırtmasının bir rastlantı olmadığını şimdi daha iyi anlıyordu.

Gerçi buraya, tehlikeyi bile bile gelmişti. Prens- ses Kondosya ile bir an önce tanışmak, istiyordu. A - ma böyle bir tuzak ummamıştı.

ten sonra koşar adımlarla Prenses Kondosya'nın da - iresine gitti. Tam kapıdan içeri girerken o sırada Prenses'in yanından üzgün ve dalgın bir şekilde çık - makta olan Şehzade Davut'la çarpıştı:

- Ah! Özür dilerim! Bağışlayın beni efendimiz!

Şehzade Davut casusa tiksinerek baktı:

- Ne o? Bu ne telâş böyle?

- Prensese önemli bir haberim var efendimiz. Prensesin bir düşmanını yakalayıp hapsettim...

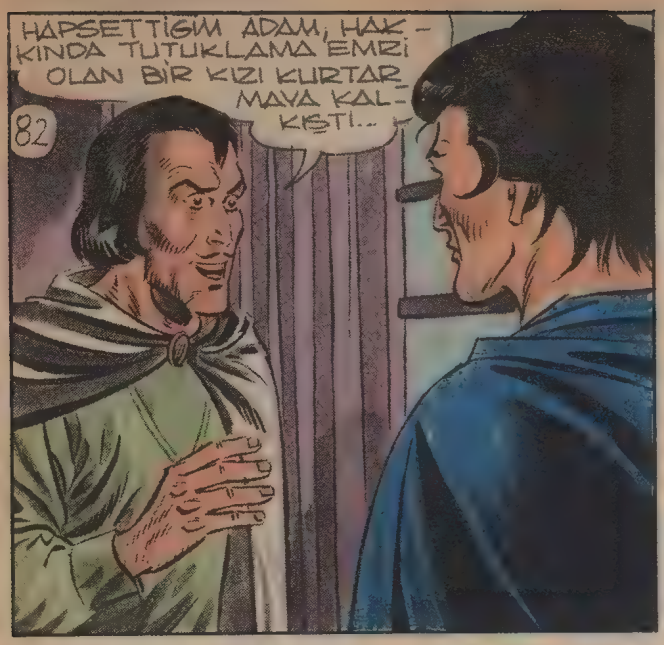

Şehzade Davut acı acı dudak büktü:

- Desene yeni bir kurban ve yeni bir işkence ! Bari gerçekten suçlu mu?

- Evet efendimiz..Prensesin adamlarına kılıç çekti.Hakkında tutuklama emri olan bir kızı kurtarmaya kalkıştı.

Şehzade Davut birden bu sözlerle ilgilendi.Ne dense ansızın Olinka'yı hatırlamıştı.Az önce onun öldüğünü duyunca yıkılmış, mahvolmuştu.Prensesin tu-

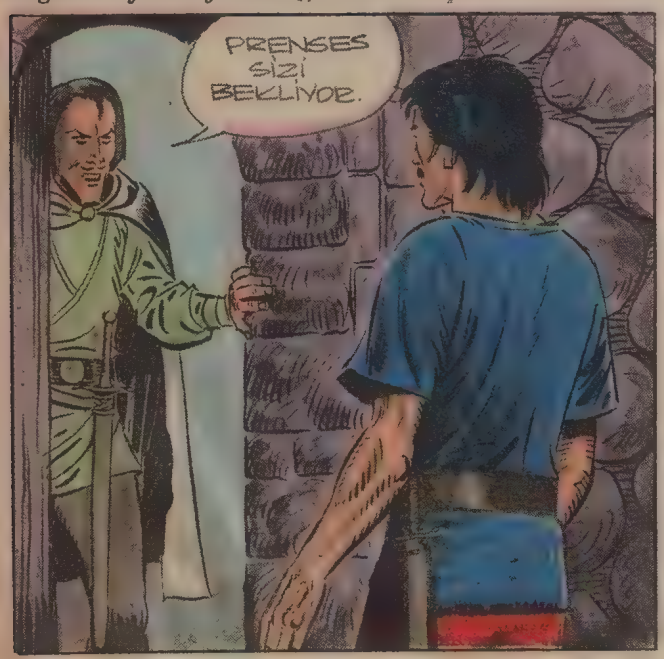

ken bir yandan da:

"-Odadaki izlere bakılırsa burada yaman kavgalar olmuş..Şimdi bunlara bir yenisi daha eklenecek galiba! " diye düşünüyordu.

Rengi hafif sararmıştı.Aklına çeşitli işkence aletleri,kızgın şişler, kerpetenler geliyordu.

O bunları düşünürken birden kapı açıldı, eşikte Mihaloviç'in sinsi yüzü göründü.

- Buyurun efendim,prenses sizi bekliyor.

tuklama emri verdiği kız kimdi acaba? Garip bir merak içini sardı.

Casus Mihaloviç'i kuşkulandırmamak için fazla soru sormadı. İlgisiz görünmeye çalışarak omuz silkip yürüdü.İçinden "Acaba bir kız için muhafızlara kılıç çeken adam kim?" diye mırıldandı.

★★★

Kara Murat kan lekeleriyle dolu olan odada kafese kapatılmış bir aslan gibi sinirli sinirli dolaşır -

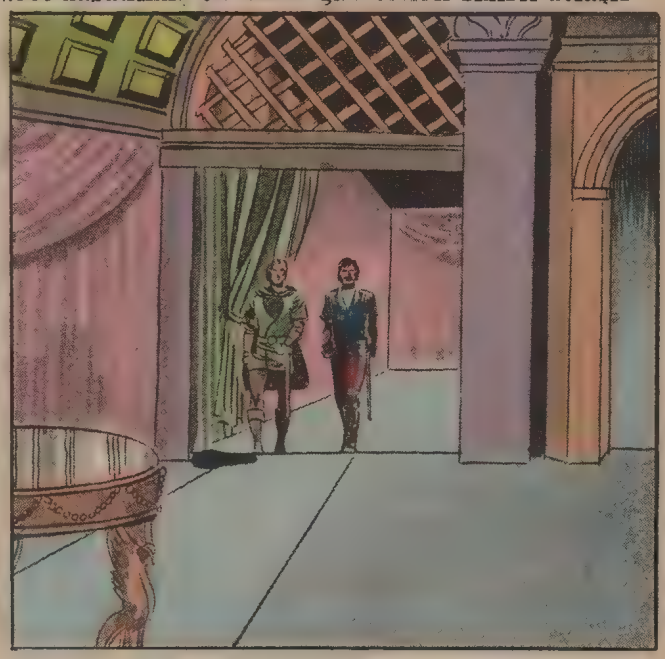

Kara Murat bir an şaşırdı.

Odaya silahlı askerlerin dolmasını beklerken bu ne demek oluyordu? Yoksa yine bir tuzak mı?

Fakat Mihaloviç'in çağrısı o kadar tabiiydi ki, Kara Murat'ın şüpheleri bir anda dağıldı. Boş yere kuşkulandığı için sıkıldı, âdeta utandı.

Mihaloviç, tekrar öne düştü. Değerli eşyalarla döşenmiş birkaç odadan geçtikten sonra muhteşem bir salona girdiler. Mihaloviç:

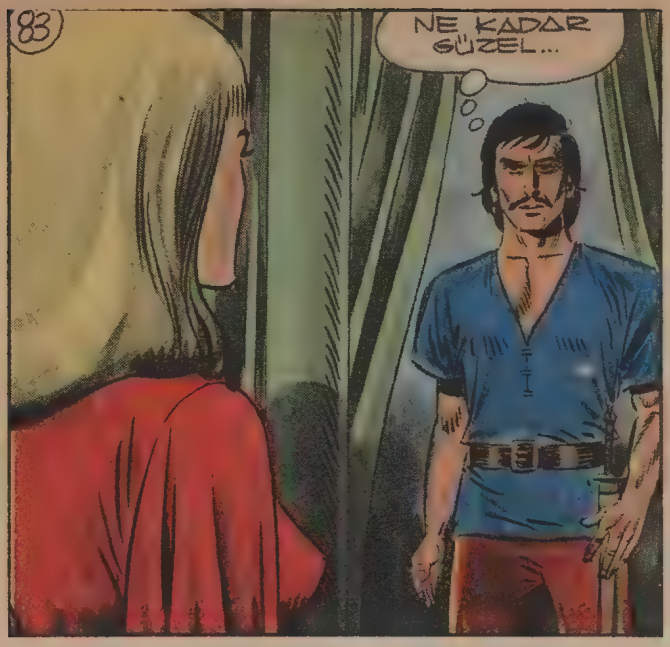

- İşte burası! diyerek sessizce çekilip gitti.

Prenses Kondosya salonun ortasında, ayakta duruyordu.

Onu görünce Kara Murat'ın gözleri âdeta kamaştı. Delikanlı bu kadar çekici güzellikte bir kadına çok az rastlandığını düşündü.

Kibar bir tavırla eğilirken elini, Avrupalı silahşorlar gibi zarif bir hareketle kılıcının kabzasına götürdü. Bir yandan da şaşkınlığını belli etmeye çalışıyordu.

Fakat Kondosya, Kara Murat'ta uyandırdığı etkiyi görmüş, hafifçe gülümsemişti. Erkekler üzerinde hep aynı çarpıcı etkiyi yaratmakla övünürdü.

Birkaç saniye sonra Kara Murat'ın şaşkınlığı tamamen geçti. Şimdi gözlerini Kondosya'nın gözlerine dikmiş, bakıyordu.

İki çift göz arasında sessiz bir savaş oldu. Sonunda Prenses bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Sinirlendi ve heyecanlandı.

Kondosya ömründe ilk kez karşısında tam bir erkek üstünlüğü ile durup kendisine sakin, fakat dimdik bakan bir adam görüyordu.

Duruşu terbiyeli, fakat bakışları alaycı idi.

Genç kadının heyecanlandığı güzel göğsünün hızlı hızlı kalkıp inişinden anlaşılıyordu..

Bir kaya kadar sert olan bu kalp şimdi, çırpınan ürkek bir kuş gibiydi..

Prenses Kondosya, "Acaba bana ne oldu birdenbire?" diye düşündü.

Kara Murat'ın erkeklik taşan duruşu, alaylı gülümsemesi, temiz bakışları, yüzünden okunan mertlik, biçimli vücut yapısı onu etkilemişti. Yumuşak sesle:

- Az önce işkence odasına hapsedilmiştiniz!. dedi.

Kara Murat umursamaz bir tavırla:

- Biliyorum! diye cevap verdi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 ARALIK 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 97 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

Prenses Kondosya gülümsedi :

-Biliyorsunuz demek... Peki, sizi neden oradan çıkarıp buraya getirttiğimi de biliyor musunuz?

-Hayır !

-Hakkınızda duyduklarım, içimde sizi daha yakından tanıma isteği uyandırdı...

Kara Murat, salonu iyice gözden geçirdikten sonra karşısında duran eşsiz güzellikteki kadına dikkatle baktı ve içinden şunları geçirdi :

-"Bu kadın ne demek istiyor, bir türlü anlayamadım.. Ama ne olursa olsun, o kadar güzel ki, onunla biraz çene çalmak isterim."

Kondosya sordu :

-Siz önceki gün tek başınıza sekiz kişiyle dövüşen ve onları kaçırtan şövalye değil misiniz?

Dövüştüğü insanların Kondosya'nın adamları olduğunu bilmeyen Kara Murat derin bir hayret içinde.

-"Allah, Allah.. Basit bir kavga ne kadar çabuk

yayılmış etrafa..." diye düşündü...

Kondosya :

-Yaptıklarınızı hayranlıkla dinledim ! diye devam etti.

Kara Murat alçak gönüllü bir gülümseyişle cevap verdi :

-Sizin her şeyi kolayca beğenen bir insan olmadığınızı sanıyorum. Bu bakımdan sözleriniz bence çok değerlidir Prenses...

-Kılıcınız gibi zekânız da güçlü... Gerçekten benim hayret ve takdirimi kazanan çok az insan vardır dünyada...

Prenses Kondosya, o zalim ve sert kadın, Kara Murat'a bakarken heyecanlanıyordu..

Delikanlının dünyaya metelik vermez sakin hali, keskin bakışları, ılık ses tonu Prenses'te sebebini kendisinin de anlayamadığı bir titreme yaratmıştı. İçinden :

-Garip şey ! Ben mi heyecanlanıyorum ? Hadi canım sende ! . Dünyada beni heyecanlandıracak erkek var mıdır ? Erkeklerin hepsi benim için bir oyuncaktır" dedi.

Şu basit ve fakir görünüşlü genç, dünyayı yönetmeye hazırlanan Kondosya'yı nasıl oluyor da heyecanlandırıyordu ? Olur şey değil ! . .

-Mihaloviç sizin iş aradığınızı söyledi , dedi Prenses Kondosya...

Kara Murat kadının dediğini yaptı. Bir yandan da düşünüyordu :

-"Demek Osmanlı tahtına göz diken kadın bu .. Gerçekten zeki, kurnaz ve tehlikeli . . En tehlikeli tarafı da güzelliği galiba... Bu dişiliğiyle Şehzade Davut'u çılgına çevirmiştir muhakkak... Güzelliğini silah olarak kullanıp başarıya ulaşacağını kendisi de biliyor . . Acaba Şehzade Davut nerede ?"

Kondosya sordu :

Kara Murat :

-Evet ! diye cevap verdi.

-Benim yanımda çalışır mısınız ?

Delikanlı memnun bir tavırla başını eğdi :

-Ben de sizden bunu isteyecektim . .

Prenses Kondosya dantelalarla süslü geniş bir koltuğa oturdu :

-Ayakta durmayın, gelin oturun yanıma ! dedi . .

Gözlerinde garip kıvılcımlar tutuşuyordu.

-Düşünceli görünüyorsunuz ? Bir şey mi var ?

-Yoo, hayır ! Görevimin ne olacağını düşünüyordum...

-Göreviniz, benim emirlerimi yapmak...

Kara Murat'ın erkekçe duruşu, Kondosya ' nın kalbinde aşk ve ihtiras kıvılcımları yaratmıştı. Ondaki çekiciliğin nedenini öğrenmek istercesine delikanlıya sokuldu, güzel ağzını ona uzattı :

-Öp beni ! . .

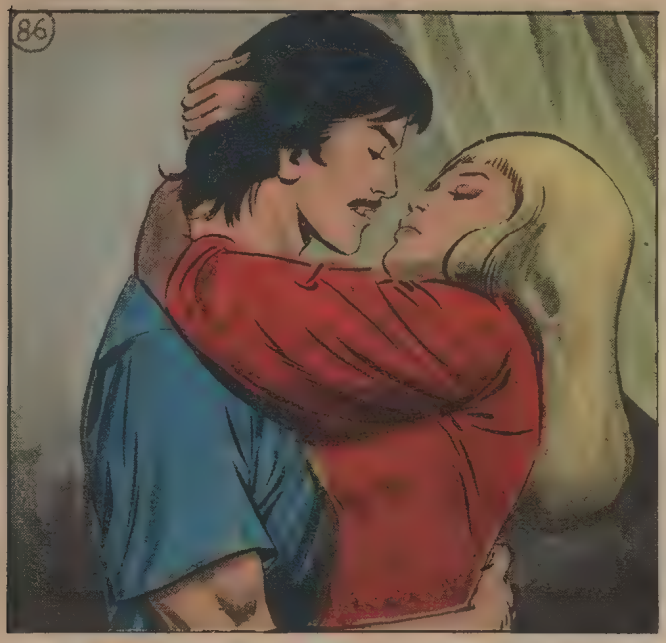

Kara Murat gülümsedi :

-Bu bir emir mi?

Prenses Kondosya'nın beyaz kolları delikanlı - nın boynuna dolandı, ılık nefesi yüzünü yaladı :

-Ben emirle sevilecek kadar çirkin bir kadın mıyım?

Kara Murat kalbinin titrediğini hissetti. Yanı- başına kadar gelen bu güzelliği reddedemezdi. Red- detmesi için sebep de yoktu. Prensesle daha, çok işi

ağzından koparırcasına ayırdı :

-İlk imtihanı başarı ile geçtiniz. Diyebilirim ki, bugüne kadar rastladığım en ateşli erkeksiniz...

Kara Murat ciddi mi, yoksa alay mı olduğu anlaşılmayan bir sesle :

-Teşekkür ederim Prenses! dedi. Ama gerçek- te ateşli olan sizsiniz... Ben, olsam olsam, bu ateşi canlandıran küçük bir kıvılcım olabilirim...

olacaktı çünkü...

Yüzüne doğru uzanan ve bir gül goncasının pem- be katmerlerini andıran nemli dudakları kanatırca - sına öptü...

Bir alev, dudaklarından beynine, oradan da kal - bine saplandı sanki...

İki genç gövdeyi, derin bir şehvet titremesi sardı.

Prenses Kondosya dudaklarını Kara Murat'ın

-Güzel konuşuyorsunuz.. Şimdi söyleyin baka - lım.. O kızı da böyle öpüp, iltifatta bulundunuz mu?

-Hangi kızı?

-Hani şu ormanda kurtardığınız kızı canım .. Olinka'yı ...

-Demek onu tanıyorsunuz...

-Elbette... Babası kralın en sadık adamların - dandı... Zavallılar... Onlara öyle acıyorum ki...

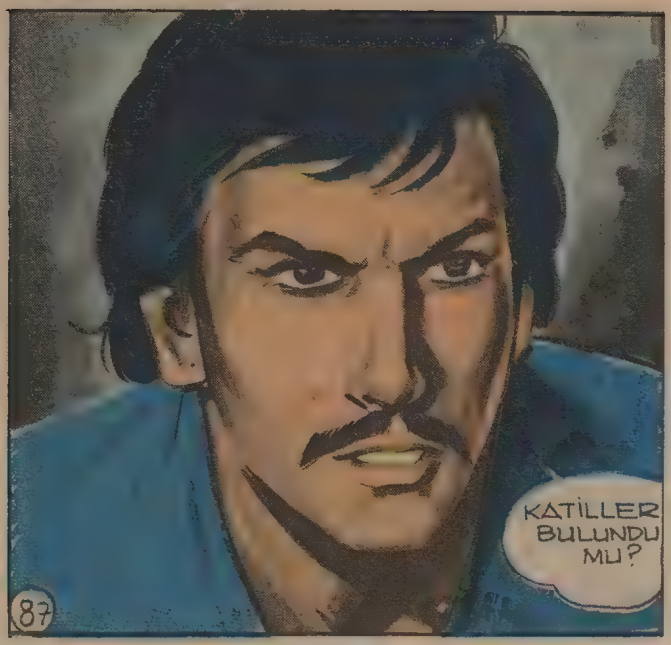

Kara Murat kanlı olayı Prensesin öğrenmiş olmasını normal karşıladı. Böyle bir vahşetin şehirde duyulmaması imkânsızdı. Bu tip haberler büyük bir hızla yayılırdı.

Köşkün avlusunda gördüğü cesetler gözlerinin önüne gelince büyük bir kinle yüreği kabardı.. Bogdonoviç'in kazığa geçirilmiş vücudu, olayı yaratan katillere karşı duyduğu nefreti artırıyordu. Boğuk bir sesle :

ölmesine üzüldüm. O kadar gençti ki...

Kondosya bunları söylerken bir iyilik meleği gibiydi. Sesi titrek ve hüzünlü çıkıyordu. Cinayeti onun düzenlediğini bilmeyenler, olaya gerçekten üzüldüğüne inanabilirdi...

Vahşeti Prenses'in yapmış olabileceğini hiç düşünmeyen Kara Murat büyük bir sadelikle :

-Yanılıyorsunuz, Olinka ölmedi, dedi.

-Katiller bulundu mu? diye sordu.

Prenses Kondosya'nın rol yapma kabiliyeti fevkaladeydi. Üzgün bir tavırla başını eğdi :

-Ne yazık ki hayır. Soruşturma devam ediyor.. Fakat hiç bir ize rastlanamadı. Olay sırasında köşkte olsaydınız siz bu katliamı önlerdiniz her halde...

-Önlemeye çalışırdım...

-Yazık... Katillerin, kendilerine direnecek kimseyle karşılaşmadıkları anlaşılıyor. En çok Olinka'nın

Prenses Kondosya birden, kalbine bir hançer yemiş gibi sarsıldı. Gözlerini kapadı ve sarardı.

Olinka ölmemiş miydi?

Bu ne demek oluyordu?

Genç kızın kafasının koparılışını gözleriyle görmemiş miydi?

Yoksa bir başkası mıydı o?

Olinka'yı her düşünüşünde yüreği öldürücü bir kinle kabarıyordu.

İşte şimdi de kafasına yine ölüm ve intikam düşünceleri dolmaktaydı...

Kara Murat iri, siyah gözleriyle Prensese bakıyordu. Onun halindeki değişikliğe önce bir anlam veremedi. Sonra sevinmiş olabileceğini düşündü.

Gerçekten Prenses Kondosya çok kısa süren şaşkınlık anını, büyük bir sevinç ifadesiyle kapatmayı başardı. Sahte bir gülümseme ile :

-Olinka ölmedi mi? İşte buna çok sevindim, de-

di. Oysa herkes öldüğünü söylüyor. Nasıl oldu bu iş?

Hüzünlü, korkunç ve içler acısı manzara Kara Murat'ın gözlerinin önünden gitmiyordu. Dişlerini gıcırdatarak :

-Çok basit, dedi. Baskın yapıldığı sırada Olinka benimle beraber başka yerdeydi...

Prenses Kondosya fena halde içerlemişti.. Bir oyuna geldiğini düşündükçe delirecek gibi oluyordu..

Demek Boğdonoviç'e doğru koşarak, "Baba" diye haykıran kız onu aldatmıştı.. Peki neden yapmıştı bunu?

Kondosya o kızın fedakârlığını anlamayacak kadar bencil ve haris bir kadındı... Bu yüzden aklı bir türlü almıyordu.

Bir an dalgın kaldı.. Sonra ağır ağır konuştu:

-Bu habere herkes çok sevinecek. Şimdi nerede Olinka? Neden saraya baş vurmadı? Neden kraldan a-

dalet istemedi?

Kara Murat Prensesi baştan aşağıya süzdü :

-Kimbilir? Belki korkmuştur... Bir süre gizlenmeyi uygun görmüş olabilir...

-Olabilir tabii.. Onu himayeme almak isterim. Ne de olsa kimsesiz kaldı zavallı...

-Sizin gibi bir hami bulduğu için her halde sevincektir.. Yakında saraya baş vurur sanırım...

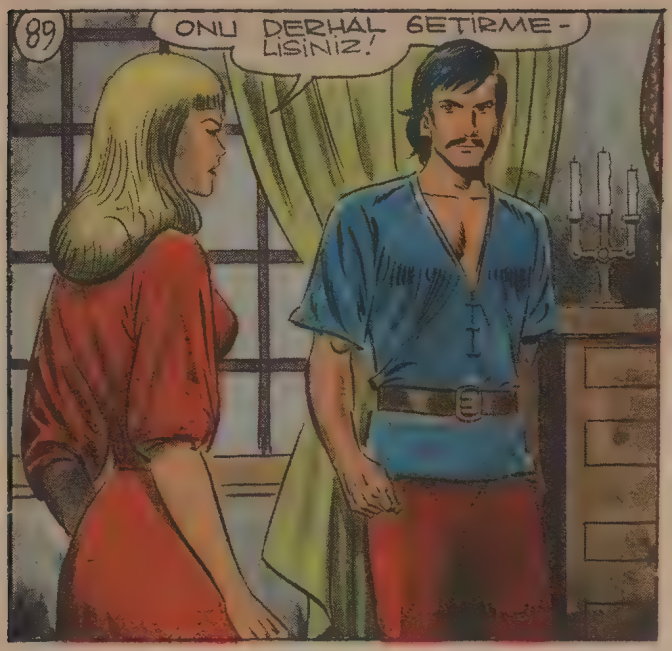

Prenses Kondosya hemen dilini değiştirdi. Hükmeder bir tavırla :

-Olinka'nın dışarıda hayatının tehlikede olduğunu bilmiyor musunuz? Onu derhal getirmelisiniz, dedi.

Bunları söylerken dikkatle Kara Murat'ı süzüyor, zeki bakışlarıyle, bir şeyler sezip sezmediğini anlamaya çalışıyordu.

Bu sırada umulmadık bir şey oldu.

Salonun kapısı birden gürültüyle açıldı ve içeri

-Odama izinsiz girmek cesaretini nereden buluyorsunuz Komutan?

Vilado korkuyla titredi :

-Fakat... Bu haydutla sizin tek başınıza olduğunuzu öğrenince...

Kondosya boğulurcasına haykırdı :

-Defol sersem herif... Kapının dışında emirlerimi bekle...

bir sürü muhafızla birlikte Komutan Vilado girdi. Adam heyecanla :

-Prensesim. Konuştuğunuz adamın bize kılıç çeken haydut olduğunu biliyor musunuz? diye haykırdı.

Aynı anda Prenses Kondosya'nın kendisine dikilen korkunç bakışlarını görerek dondu kaldı... Bir gaf yaptığını çok geç anlamıştı.

Kondosya öfkeli öfkeli soludu :

Kara Murat, Komutan Vilado'yu görünce derhal tanımış ve bir anda her şeyi anlamıştı... Kafasında çakan şimşek, bütün gerçeği gözlerinin önüne sermişti. Bir an, yaptığı gevezelikleri düşünerek aklı başından gitti. Şaşırdı, aptallaştı âdeta ... İçinden :

—Şimdi mahvoldum, diye mırıldandı.

Bütün bunları öğrendikten sonra, Prenses kendisini her halde sağ bırakmak istemezdi...

Sonra düşünmeye devam etti :

-"Ne yapalım. Oldu bir kere.. İnsan bir kere ölür ! Ölümden korkmadığımı, bu saray eşkiyalarına göstermeliyim"...

Soğukkanlılıkla işin sonunu beklemeye başladı. Boğuşmaktan, dövüşmekten korkusu yoktu. Ölmeden önce herkese meydan okumak, kıyasıya çarpışmak, bir Türk'ün Azrail karşısında bile pervasız davrandığını göstermek istiyordu.

Kara Murat'ın yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu. İçinde onlara karşı bir nefret duygusu kabarıyordu :

-Evet. Yüzü unutulmayacak kadar iğrenç, dedi.

Prenses, güzel fakat vahşi gözlerinden Kara Murat'ın erkek yüzüne dikkatli bir bakış uzattı...

Bu genç, saf görünmekle beraber, son derece kurnaz ve cesur bir insandı. Onun düşmanlığını kazanmak tehlikeliydi. Gerçi artık elinde bulunuyordu ama, onu öldürtmektense, faydalanmak yoluna gitmeyi tercih ederdi. Böyle adamlara son derece ihtiyacı vardı... Hem Olinka'nın yerini ondan başka bilen de yoktu..

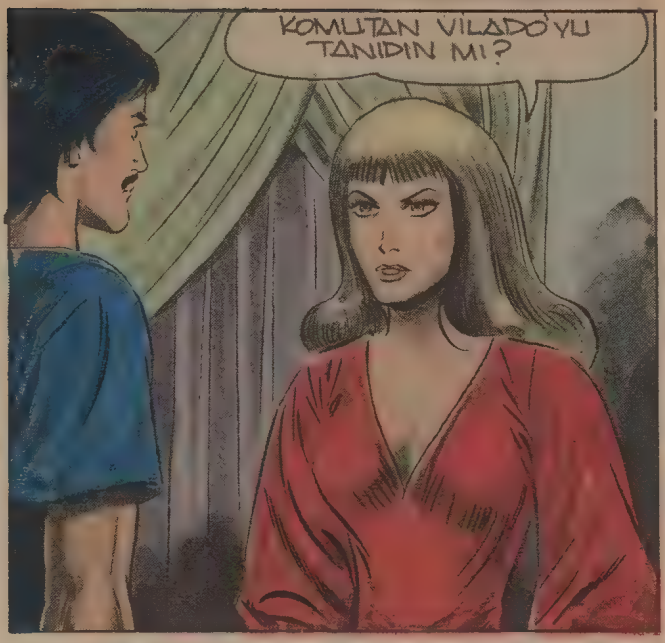

Prensesin, Komutan Vilado'yu kovduğunu görünce :

-"Hım.. İş biraz uzayacak galiba" diye düşündü...

Odada yine yalnız kalmışlardı...

Doğrusu Prensesin cesaretine diyecek yoktu...

Genç kadının Kara Murat'a dikilen gözlerinde tarif edilmez bir soğukluk vardı :

-Komutan Vilado'yu tanıdın mı?

Sesinin tonunu değiştirdi. Yumuşak bir ifadeyle:

-Gerçekten yürekli bir insansın, dedi. Seni kutlarım. Hayatının tehlikede olduğunu bildiğin halde kılın bile kıpırdamıyor...

Kara Murat, dünyaya metelik vermeyen alaycı tavrıyla cevap verdi :

-Bizde bir laf vardır Prenses...Korkunun ecele faydası yoktur, derler...

-Güzel bir söz...Fakat her şeye rağmen bu, suçunu affettirmez..Gerçi saldırıya uğrayan bir kızı kurtarmaya çalışmak güzel bir harekettir.Fakat bu kızı saraya mensup kişiler arıyorsa, bu kız ülkeye zararlı bir kişiyse onu korumanın. kurtarmanın cezası ölümdür...

Kara Murat, inanılmaz bir soğukkanlılıkla cevap verdi :

-Cezama razıyım...

Bir yandan da, "Ne olacaksa olsun..Adamlarını çağırsın da başlayalım dövüşe.."diye düşünüyordu.

Gerçi istese bir atılışta Prenses'i kıskıvrak yakalayabilirdi ama o, canını kurtarmak için bir kadını rehin almaya tenezzül etmeyecek kadar soylu bir ruha sahipti...

Prenses Kondosya garip bir şekilde gülümsedi:

-Demek cezana razısın..Yok canım...Ben o kadar zalim bir insan değilim.Seninle gayet iyi anlaşabileceğimizi sanıyorum.Bu yüzden cezanı affettim.Fakat bir teklifim var...

-Ne olduğunu öğrenebilir miyim ?

-Elbette..Bundan böyle benim emrimde çalışacaksın...

-Bu konuda daha önce anlaşmıştık sanıyorum..

-Evet..Fakat tekrarlamakta yarar var. Buna razı mısın?

-Tabii..Benim de istediğim yanınızda çalışmak zaten...

Prenses Kondosya'nın yüzünde derin bir umut ifadesi belirdi..Her şey umduğundan daha kolay olacaktı galiba...Karşısındaki gencin gözlerini kamaştırmak gerektiğini de düşündü.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 ARALIK 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 98 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

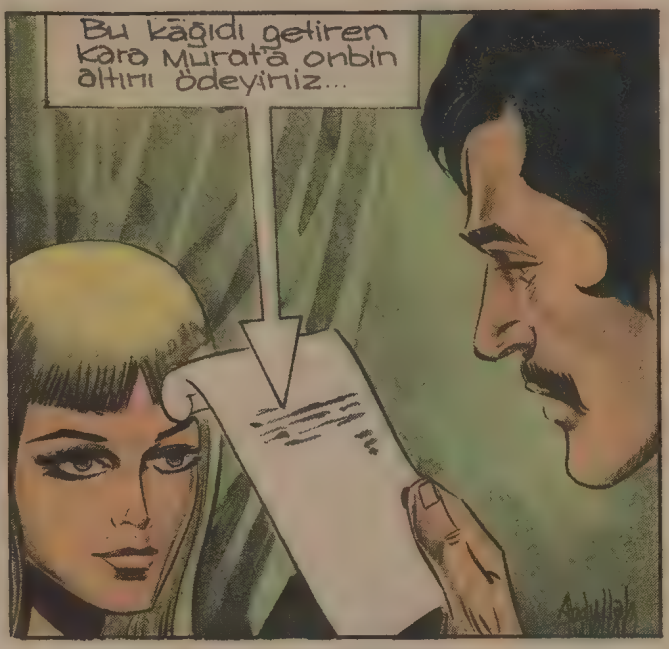

-Senin paraya ihtiyacın vardır her halde. Maaşın ayda on bin altın olacak...

Kara Murat derin bir hayret ıslığı çaldı.

-On bin mi? Çok para! Ben ömrümde bu kadar parayı bir arada görmedim...

Prenses gülümsedi :

-Ben yanımda çalışanları zengin ederim.

Sonra yürüdü, masadan bir kâğıt ve kalem çıkarıp şunları yazdı :

"Kral Hazinesi Veznedarlığına :

Bu kâğıdı getiren Bay Kara Murat'a on bin altın ödeyiniz."

Prenses, kâğıdın altını imzalayıp Kara Murat'a uzattı.

Delikanlı kâğıdı aldı, dikkatle okudu... Prensesin bu davranışından, sarayda büyük bir nüfuz sahibi olduğu anlaşılıyordu.. Onun bir imzasıyle on bin altın ödenmesi, başka türlü açıklanamazdı.. Nefretini gizlemeye çalıştı :

-Sağolun Prenses! Artık emrinizdeyim.

-Şimdi söyleyin öyleyse, kız nerede?

-Hangi kız?

-Olinka!

Kara Murat omuz silkti :

-Bilmem...

Prenses birden hırçınlaştı:

-Bilmek zorundasın. Beni iyi dinle.. İlk görevin bu. Olinka'yı bana getireceksin...

Kara Murat' irkildi. Prensese dik dik baktı.

Kondosya, kararının kesin olduğunu bildirmek ister gibi başını salladı :

-İtiraz istemem.. Olinka'yı getireceksin. Eğer ona zaafın varsa, öldürtmeyeceğime söz veriyorum. Bu konuda güvenimi sarsmayacağını umarım.

Kara Murat korkunç bir gülümseyişle:

-Keşke bana güvenmeseydiniz! diye cevap verdi.

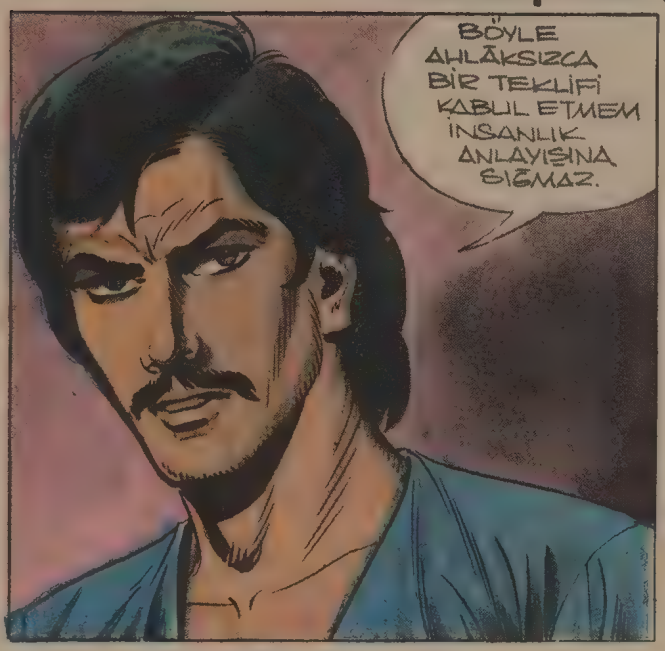

Kondosya hayretle yerinden sıçradı. Rengi uça - rak sordu :

-Neden?

Kara Murat'ın bakışlarında kıvılcımlar tutuş - maya başlamıştı. Sert bir sesle :

-Bir kuzuyu, kurdun eline teslim edemem de on- dan, dedi.

Kondosya, "Bu adam acaba deli mi?" dercesine ona baktı. Bu kadar açık sözlü bir insana ilk kez rast-

aldatmam ise Türklüğüme yakışmaz. Şu anda yüzünü- ze tükürmeyişimin nedeni kadın olmanızdır... Fakat işlediğiniz cinayetleri cezasız bırakacağımı da sanma- yınız...

Kondosya birden bembeyaz kesildi. Kara Murat'ı öldürücü bakışlarla süzdü. Dudaklarında zehir gibi acı bir gülümseme belirmişti.

Kara Murat onun bu halinden âdeta keyiflendi.... Belli ki, genç kadının içinde şiddetli bir mücadele

lıyordu. Fena halde içerlemişti:

-Demek emrime karşı geliyorsun?

-Evet...

-Neden?

-Sebebi çok basit... Ben bugüne kadar mertçe dövüşmeye alıştım.. Oysa siz beni kiralık bir katil gibi kullanmak istiyorsunuz.. Böyle ahlâksızca bir teklifi kabul etmem insanlık anlayışıma sığmaz.. Ka- bul ediyor gibi görünüp canımı kurtarmak için sizi

oluyordu. İyi şeyler düşünmediği muhakkaktı...

Birden salonda bir çıngırak sesi duyuldu... Kara Murat, Prenses'in bu çıngırağı nasıl çaldığını anlaya- madı bile...

Salonun kapıları gürültüyle açıldı ve içeri muha- fızlar doldu...

Aynı anda Prenses Kondosya bir perdenin arka- sındaki gizli kapıya atılarak ortadan kaybolmuştu...

Kara Murat korkunç bir kahkaha attı :

-Gelin bakalım it sürüsü. Prensesiniz doğru sözden hoşlanmıyor.. Bakalım siz kılıcımdan hoşlanacak mısınız?

Bunları söylerken uzun kılıcını sıyırıp salonun bir köşesine sıçrayarak savunma durumu aldı:

-Kellemi ucuza vermeyeceğim !

Gözlerinden ateşler saçarak, odaya giren kalabalığa meydan okurcasına dimdik durdu.

Adamların başında Komutan Vilado vardı.

Kara Murat'a doğru yürüyerek haykırdı :

-Teslim ol sersem !

Kara Murat alaylı bir tavırla cevap verdi:

-Ooo.. Saygı değer komutanın yüzünü görmek mutluluğuna erdiğim için çok sevinçliyim doğrusu ... Çünkü önceki gün orman yolundaki kavgada sadece tabanlarını görebilmiştim...

İlk karşılaşmalarında, yanındaki sekiz kişiye rağmen kaçmak zorunda kalışını hatırlayan Komutan Vilado kıpkırmızı kesildi. İnce alayın zehiri kalbinde büyük bir kin yarattı :

-Sabrımı taşırıyorsun ! Teslim olmazsan hemen geberteceğim seni..

Kara Murat soğukkanlılığını bozmadan :

-Ben hazırım ! dedi. Birkaç köpeğin havlamasından ürkecek kadar yüreksiz mi sandınız beni?

Muhafızlar homurdandılar :

-Bu kadarı da fazla ! Bırakın tepeleyelim komutanım !

Komutan Vilado'nun da kan beynine sıçramıştı .. Kapalı bir salonda, en az on kişinin karşısında olduğunu unutmuş gibi sakin bir tavırla konuşan bu yabancı neyine güveniyordu...

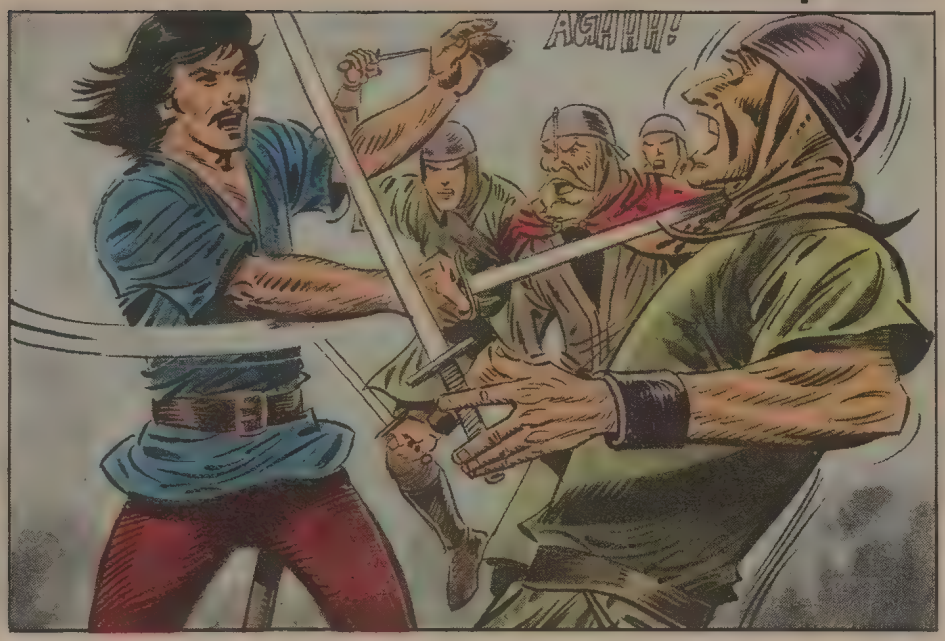

Öfkeden kendini kaybeden Komutan emrini verdi:

-Gebertin köpeği !

On adam birden saldırdı.

Hepsi de kan dökme hırsı içinde homurdanıyordu.

Kara Murat'ın yüzü, her dövüşe başlarken olduğu gibi korkunç bir görünüş almıştı :

-Savulun reziller ! diye haykırarak onların saldırısını karşıladı..

Salonu çelik sesleri doldurmuştu.

Adamlar âdeta böğürerek atılıyordu :

-Yaşatmayalım ! Gebersin !

-Vurun !

Birden boğuk bir haykırış duyuldu. Bu, boğazından aldığı bir yara ile cansız yere serilen saldırganlardan birinin sesiydi...

Kara Murat'ın elindeki kılıç yılan gibi ıslık çalıyor, bir ölüm makinesi gibi havada dönüyordu...

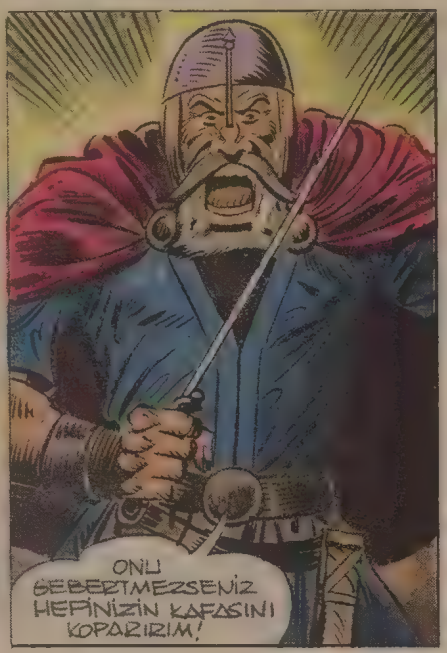

Acı bir ses daha duyuldu :

-Ah kolum !

Bunu başka çığlıklar izledi :

-Yüzüm !. Yüzüm parçalandı !

-Yandım anam !

Kanlar içinde kalan adamlar dehşet içinde geri çekildiler..

Tek başına hepsine karşı koyan Kara Murat'a korkudan büyüyen gözlerle baktılar..

Eğer komutan Vilado olmasa, belki de dövüşü bırakıp, kaçacaklardı..

Komutan Vilado kudurmuş gibi haykırıyordu :

-Onu gebertmezseniz hepinizin kafasını koparırım !..

Kaçmakla ölümden kurtulamayacaklarını anlayan adamlar bağrışarak tekrar atıldılar..

Adamların son saldırıları çok şiddetli ve aman - sız oldu.

Kılıçlar birbirine çarpıyor, küfürler, homurtular, tehditler salonu inletiyordu.

Komutan Vilado bağırdı :

-Teslim ol Kara Murat ! Kurtulamazsın...

Her taraf kan içinde kalmıştı.

Kara Murat'ı kolayca yere sereceğini sanan mu- hafızlar yara bere içinde, perişan bir haldeydi. Fakat delikanlı da gücünün sonuna gelmişti.

Onun hâlâ teslim olmadığını gören Komutan Vilado içinden "Kavgacı olduğu kadar inatçı da.. Bu adam bizden yana olsa herkese meydan okurduk.. Ne yazık ki kafasızın biri !" diye düşündü. Sonra yüksek ses - le :

-Madem ki teslim olmuyorsun, o halde son dua -

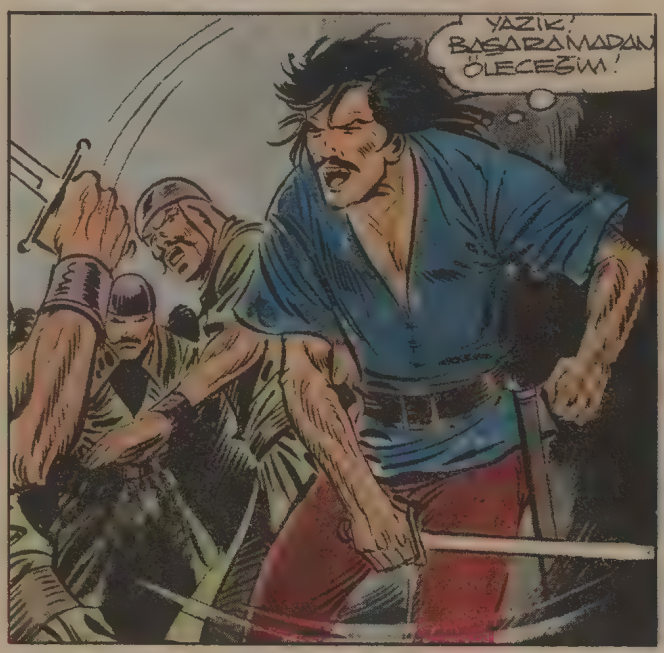

nı yap ! dedi.

Kara Murat gerçekten zor durumdaydı. Kurtuluş umudunun kalmadığını görüyordu.. O güç anda bile O- linka'yı hatırladı. "Zavallı kız, yapayalnız kalacak !" diye düşündü.

Fatih'in verdiği görev aklına gelince içi titredi, yüreği acıyla sızladı :

-"Yazık ! Başaramadan öleceğim !"

Bu düşünce ona yepyeni bir güç verdi. Umutsuz- luğun yarattığı bir çılgınlıkla vuruşmaya devam etti.

Bir yandan da ustaca manevralarla karşıdaki ka- pıya yaklaşmaya çalışıyordu..

Salonun görünür iki kapısı vardı.. Birincisi ken - disinin girdiği kapıydı. Onun tam karşısında ise Ko - mutan Vilado ile adamlarının girdiği kapı bulunuyor - du...

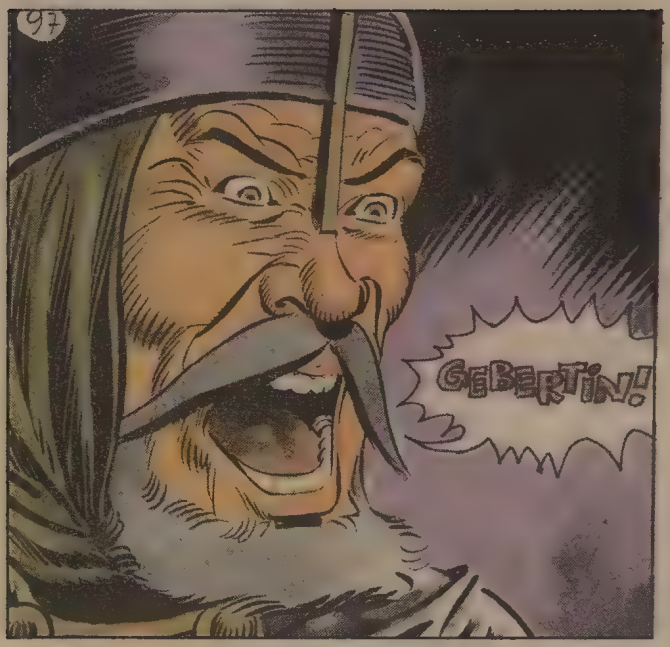

Kendi girdiği kapının kilitli olduğundan emindi .. Oysa karşı kapının aralık olduğunu görüyordu..

Kara Murat'ın son gücünü harcadığını sezen Komutan Vilado haykırdı :

-Ne duruyorsunuz sersemler! Gebertin !

Fakat muhafızların gözleri yılmıştı artık.. Daha dikkatli ve daha ağır hareket ediyorlardı..

Kara Murat çevresindeki çemberin yavaş yavaş daraldığını gördü.

-Allah kahretsin !

-Şeytan mı bu adam?

-Tutun! Kaçıyor !

Komutan Vilado öfkesinden tepiniyordu :

-Tuh!..Topunuz yerin dibine batın! Bir adamın hakkından gelemediniz...

Muhafızlar:

-Öldürün! Gebertin! diye haykırarak Kara Murat'

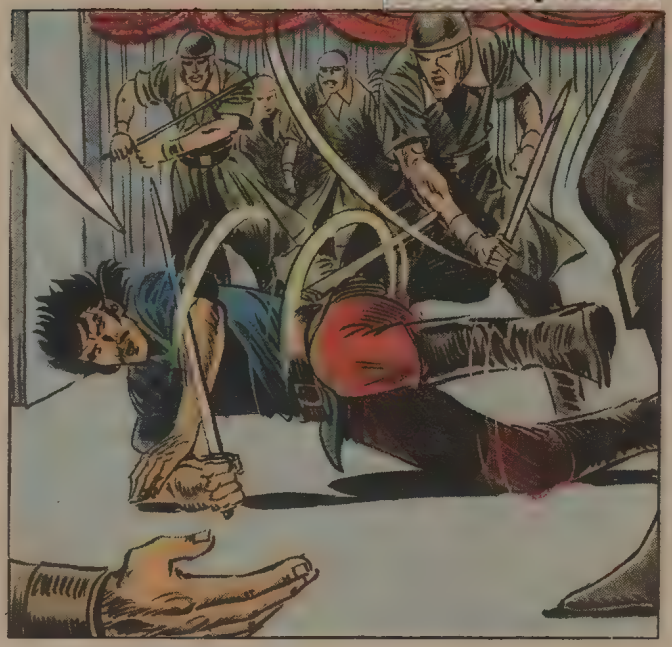

Ölüm yaklaşıyordu.

Kapıya birkaç adım kala kılıçlar kalktı, kollar üzerine doğru indi.

Kara Murat aynı anda kendini yere attı, kendi ekseni etrafında fırıldak gibi dönerek kapıya ulaştı ve yıldırım gibi dışarı çıktı.

Hızla inen kılıçlar boşlukta ıslık çaldı.

Ağızlardan acı feryatlar fışkırdı :

ın çıktığı kapıya atıldılar..

Aynı anda hepsi öfkeyle sarsıldı :

-Kapı kilitli..

-Dışarıdan kilitlemiş..

-Şeytan canını alsın !..

-Ne duruyoruz? Kıralım kapıyı..

Kara Murat koridora çıkıp, kapıyı adamların üzerine kilitleyince derin bir soluk aldı :

-Ohh! Dünya varmış! Az daha kelleyi kaybedi - yordum! diye sevinçle mırıldandı.

Fakat bu sevinci kısa sürdü :

-Şimdi ne yapacağım? Ne taraftan gitmeli acaba?

Kapıyı omuzlayan muhafızların homurtularına, kü fürlerine aldırış etmeden rasgele yürüdü :

Dikkati çekmemek için kılıcını kınına yerleştir - miş, üstüne başına çeki düzen vermişti..

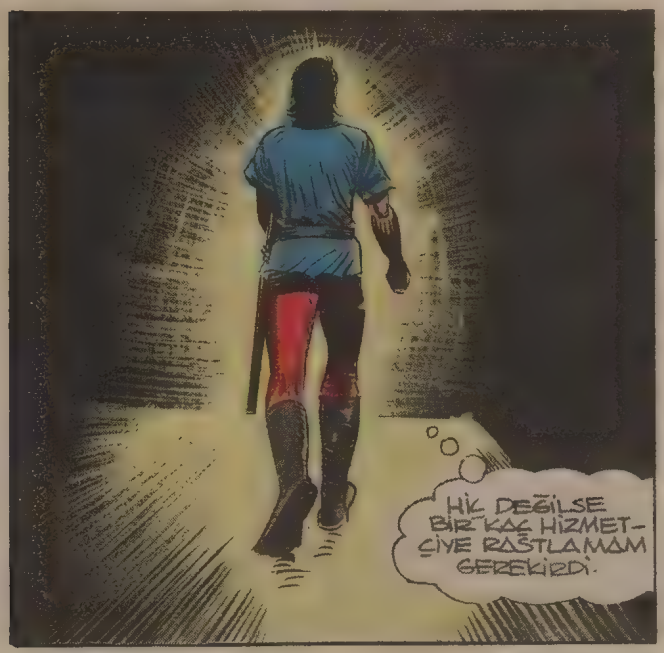

Neden kimse yoktu?

Hiç değilse birkaç hizmetçiye, uşağa rastlaması gerekmez miydi?

Kavga sırasında, salondan çıkacak gürültüleri duymamaları için Prenses Kondosya'nın emri ile u - zaklaşmış olabilirlerdi.

Ana koridora birçok yan koridorlar açılıyordu.. Bunların hangisine saparsa dışarı çıkabilirdi? Hiç

Çıktığı kapı çok sağlama benziyordu. Kırılınca - ya kadar uzun süre geçerdi..

Çabuk, fakat telâşsız adımlarla koridorda ilerle- meye başladı.

Bulunduğu koridor dar ve karanlıktı... Tepedeki tek tük deliklerden içeriye hafif bir ışık sızıyordu..

Boş kirodroda bir süre yürüdü.

Etraftaki sessizlik onu ürkütüyordu.

bir şey bilmiyordu.

Birden aklında bir şimşek çaktı.

-Sakın bir tuzak olmasın bu?

Sonra sinirli sinirli gülümsedi :

-Hadi canım sende.. Amma evhamlı olmaya baş- ladım..

Bu sırada koridorun gerilerinden gürültüler gel- meye başladı.

Küfürlerle tehditler birbirine karışıyor, sert ayak sesleri yankılar yaratıyordu :

-Ne tarafa gitti acaba?

-İkiye ayrılalım.. Siz o yana, biz bu yana...

-Mutlaka bulup işkembesini sökeceğiz herifin..

-Yoksa bizim kellemiz gidecek..

Kara Murat adımlarını sıklaştırdı.. Ama nereye gideceğini bilmiyordu. Dev sarayın uçsuz bucaksız koridorlarında kaybolmuştu.

Arkasından gelen sesler hızla yaklaşıyordu.

Kara Murat koşmaya başladı. Bir yandan da :

-Tazı gibi koku alıyor bu adamlar.. İzimi buldular galiba! diye düşünüyordu.

Tam koridorun köşesine ulaşmıştı ki, karşı taraftan da birtakım sesler gelmeye başladı.. Bunlar bir muhafız birliğinin ayak sesleriydi :

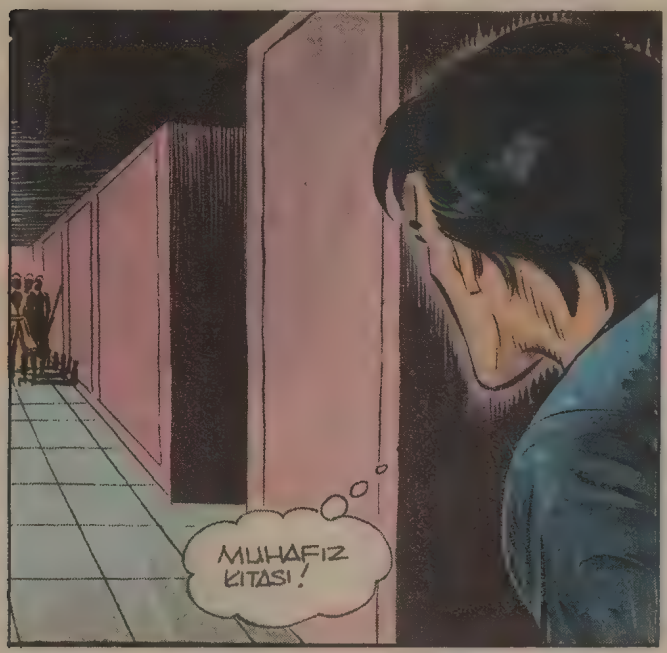

-Rap ... Rap... Rap...

Kara Murat endişe içinde:

-Şimdi sıkıştık galiba! diye mırıldandı.

Arkasından bağırıp çağırarak koşan kalabalığın sesi her saniye biraz daha yaklaşıyordu.

Önden ise, muhafız kıtasının sesi geliyordu.

Başını koridorun köşesinden ileri uzatarak baktı... Gelen on kişilik bir asker grubuydu.. Hepsinde de uzun namlulu birer arkebüz (Çakmaklı tüfek) vardı..

Kara Murat, rengi uçarak :

-İşte sonum geldi! diye düşündü...

Arkasında öfkeli bir kalabalık, önünde ise arkebüz birliği varken kuş olsa kaçamazdı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 ARALIK 1975 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI:99 FİYATI 100 KURUŞ

GÖKTUĞ'un yeni serüveni "Gaddar Yürekli Savaşçı"

(4'üncü sayfada)

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

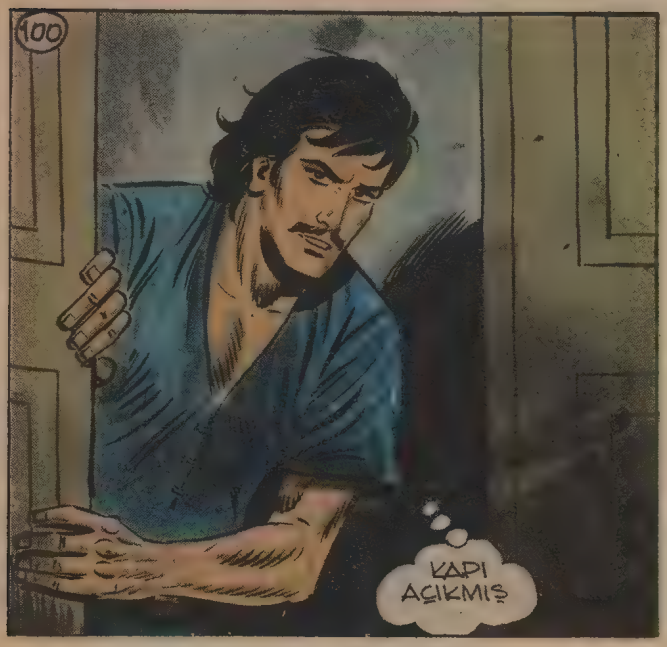

Çünkü etrafta bir pencere bile yoktu.

Bunu düşünerek umutsuzca çevresine bakarken kalbi yerinden fırlayacak gibi heyecanla çarptı...

Koridorda pencere yoktu ama, kapı vardı.

-Eğer bu kapı açıksa kurtuldum demektir ! diye sevinçle mırıldandı...

Kapıyı yokladı. Kilitli değildi. Ayağının ucuyla iterek açtı...İçeride kimse yoktu. Hızla girip kapadı.

Koridordaki sesler yaklaştı, yaklaştı...

Çok garip bir şeydi bu...

Az önce girdiği kapı kilitlenmişti !..

Hafif bir dokunuşla açılıveren kapının kilitlenmesi garip olduğu kadar korkunçtu da...

Kaşlarını çatarak :

-İşte bu fena ! diye mırıldandı.

Bulunduğu yer taş duvarları rutubetli, küçük ve soğuk bir odaydı...

Bağırsak, küfreden, lanetler okuyan adamlar gürültüyle geçti gitti...

Kara Murat'ın dudaklarının ucunda bir zafer gülümsemesi belirdi :

-Şimdi buradan çıkabilirim !

Fakat o ne?

Kara Murat'ın dudaklarındaki gülümseme donduğu kaldı...

Girdiği kapının tam karşısında, dar bir koridora açılan geçit vardı...

Cesur adımlarla yürüyüp, koridorda ilerlemeye başladı...

Her taraf ürkütücü bir sessizlik içindeydi...

İki dakika kadar yürüdükten sonra gittiği yolun, döne döne aşağıya inen taş merdivenle son bulduğunu gördü.

Başka çıkış yolu olmadığına göre, devam etmekten başka çaresi yoktu...

Sinirleri iyice gerilmiş, kanı damarlarında daha hızlı, daha öfkeli akmaya başlamıştı.

-Garip bir şeyler dönüyor ama, bakalım ne? diye düşündü...

Taş merdivenleri sıkıntı ile indi.

Kılıcını çekmiş, kabzasını avucunun içinde kinle sıkmaya başlamıştı...

du...

Bir çıkrıktan boşanan zincirlerin sesleri geniş yankılar yaptı...

Kara Murat topuklarının üzerinde şimşek gibi dönüp arkasına baktığı zaman, tavandan hızla inen demir bir parmaklığın, geçtiği yolu tıkamış olduğunu dehşetle gördü, sapsarı kesilerek homurdandı :

-Hiç şüphe yok, bir tuzak bu ! Fare gibi kapana

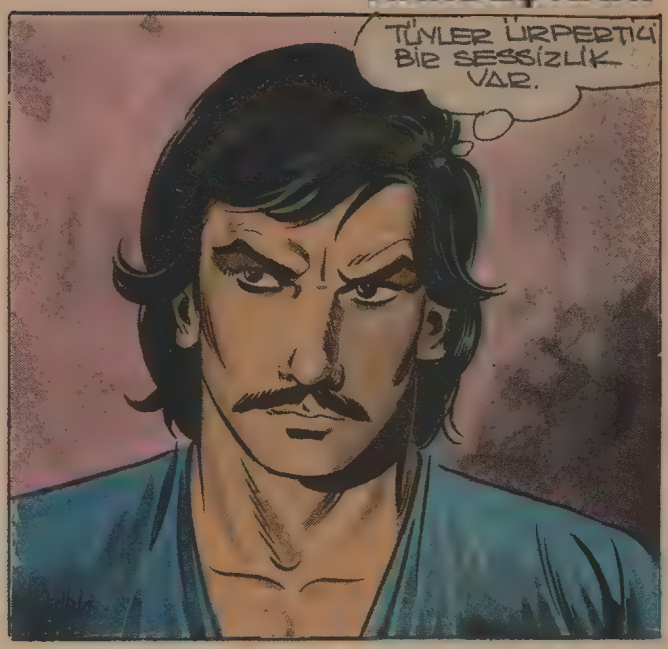

Sessizlik onu ürpertiyordu...

Bir mezar sessizliğine benziyordu bu sessizlik...

Kara Murat'ın bütün hatları gerilmişti. Gözleri kısık, çeneleri kaskatıydı...

Merdiven, yeni ve daha dar bir koridora açılıyordu...

Kalbi küt küt atarak birkaç adım ilerledi.

Ansızın korkunç bir uğultu kulaklarını doldur -

sokuyorlar beni !

Dişlerini gıcırdatarak devam etti :

-Fakat, elimde kılıcım oldukça canlı yakalayamazlar !...

İşler gittikçe sarpa sarıyordu.

Birden, koridorda vahşi, zalim, ilikleri dondurucu bir kahkaha duyuldu... Taş duvarlar arasında yankılar yapan bu ses, Prenses Kondosya'nın sesiydi :

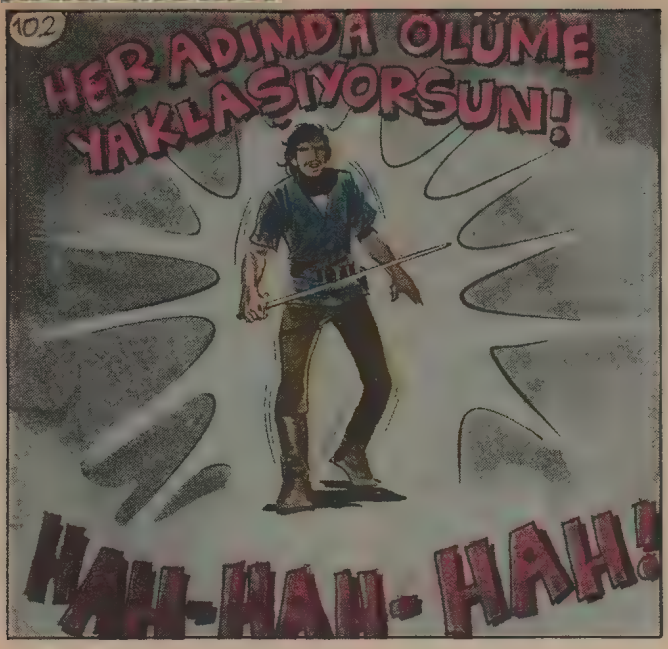

-Hah, hah, ha ! Elimden kurtulacağını mı sandın? Her adımında ölüme biraz daha yaklaşıyorsun !

Nereden geldiği belli olmayan ses sustu...

Kara Murat yumruğunu sıkarak haykırdı :

-Eğer buradan kurtulursam, bunu pahalıya ödeyeceksin !

Koridorlarda yine aynı ürpertici kahkaha duyuldu...

Birden saçları öfkeden diken diken oldu.

Kulağına, mırıltıya benzer bazı sesler gelmişti...

Durup dikkatle baktığı vakit, yan tarafta bir kapının olduğunu gördü...

İçeride birileri konuşuyordu...

Bir an kulaklarına inanamadı...

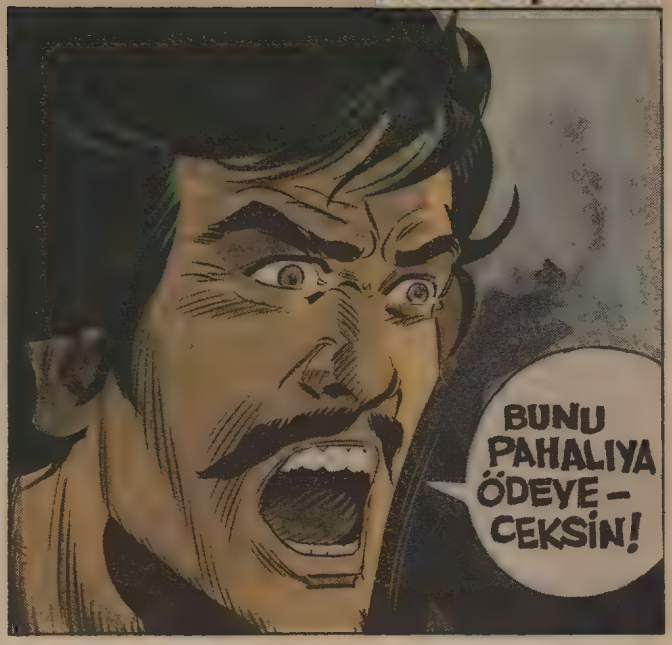

O zaman Kara Murat, kendi sesinin Prenses tarafından duyulmadığını, sadece, nasıl olduğunu bilmediği bir tertibat sayesinde bütün koridorlara aynı sesi dağıttığını düşündü...

-Anlaşılan sinirlerimi bozmak istiyor ! dedi kendi kendine...

Yürümeye devam etti...

Koridor dümdüz uzanıyordu...

Bu, Prenses Kondosya'nın sesiydi...

-Benden bahsediyor ! diye düşündü...

Prenses'in sesi :

-Ya koridorlarda bir fare gibi can verecek, ya da açık barıktığımız yollardan geçip, kendi ayağıyla işkence odasına girecek ! diyordu...

Kara Murat acı acı gülümsedi :

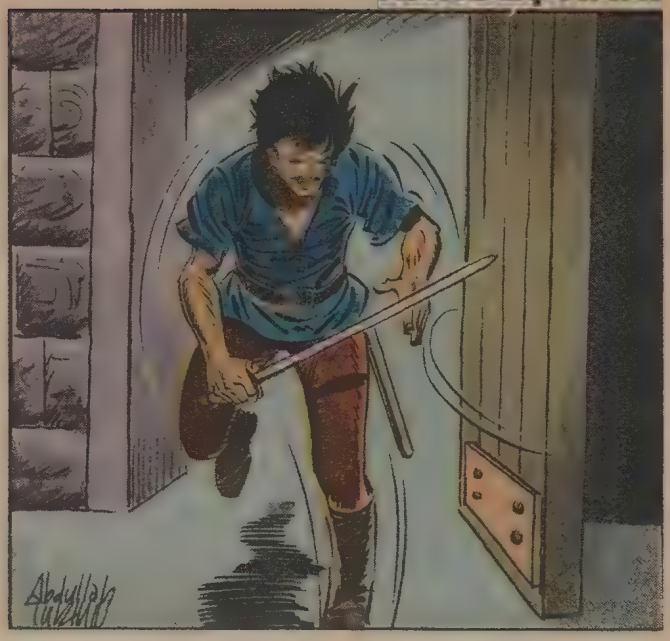

-Durum daha iyi anlaşılıyor...Benimle oyun oynuyor aşifte !..İşkence odasına gitsem bile, kuzu kuzu teslim olacağımı mı sanıyor?

O güne kadar az duyduğu bir öfkeyle bütün vücudu sarsıldı, buz gibi bir sesle :

-Şimdi ben ona gösteririm ! diye mırıldanarak olanca gücüyle kapıya yüklendi...

Birden hayret ve korku onu olduğu yere çiviledi sanki...

Kapı dokunur dokunmaz açılıvermiş, Kara Murat kendisini içeride bulmuştu...

Odada kimse yoktu...İnsana korku veren boş bir mahzendi burası...

Kara Murat, düşürüldüğü tuzağı anlayarak yıldırım hızıyla geri dönüp çıkmak istedi. Ama kapı kilitlenmişti bile...

İçindeki kızgınlık gitgide büyüyordu...

En çok, aptal yerine konuluşuna içerliyordu.

Alnında buz gibi terler birikmişti...

-Beni bu şekilde iyice yorduktan sonra üzerime çullanacaklar anlaşılan...diye mırıldandı.

Yavaş yavaş sinirleri bozulmaya, soğukkanlılığını kaybetmeye başlıyordu.

Karşısında yine, her zamanki gibi boş bir koridor uzanmaktaydı...

Ne gibi tuzakların, ne gibi oyunların hazırlandığı bilinmeyen korkunç bir koridor...

Aç bir canavar gibi ağzını açan soğuk bir koridor...

Kendini zorlayarak sinirlerine hâkim oldu :

-Demek bu yana gitmemi istiyorlar ! diye düşünerek yürüdü...

Nasıl olsa eninde sonunda karşısına çıkacak değiller miydi?

O zaman, ölmeden önce çarpışarak bütün kinini boşaltmak fırsatını bulacaktı...

-Postumu ucuza satmayacağım ! diye homurdandı.

Bir yandan da artık bu ölüm koridorlarından kurtulamayacağını düşünüyordu. Son görevini yapamadan ölecek olması ne kadar hazindi...

Tehlikenin ne zaman ve ne taraftan geleceğini bilmemek Kara Murat'ı ürkütüyor, öfkelendiriyordu...

Çarpışacağı düşmanını görebilse rahatlayacak, bir dostuna rastlamış gibi sevinecekti...

İki saate yakın bir süredir, boş koridorlarda yürümekteydi...

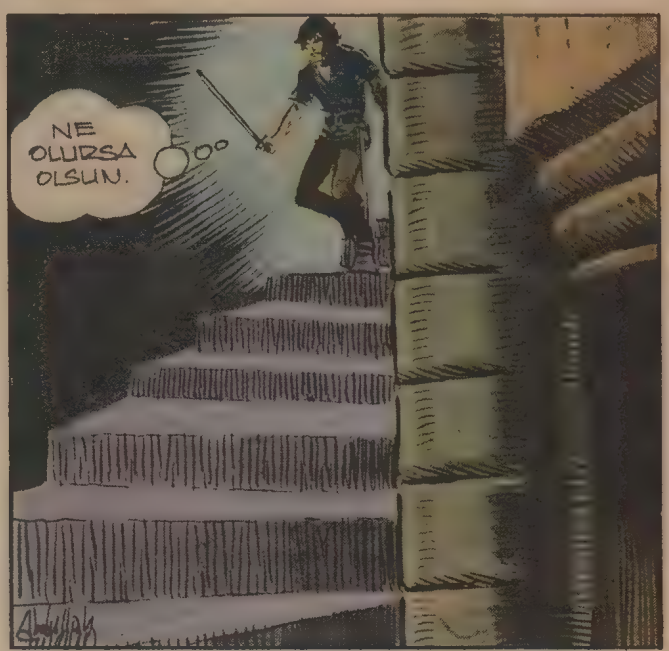

Nasıl bir tehlike onu bekliyordu?

Bir kapıyı açar açmaz patlayan silahlardan çıkacak kurşunlar onu delik deşik mi edecekti?

Yoksa yürürken ayağının dibinde bir çukur mu açılacaktı?

Koridorlara su verip, onu fare gibi boğabilirler di de...

Her şey beklenirdi bu şeytan ruhlu Prensesten.

-Ah ! Onu bir ele geçirsem ! diye kinle dişlerini sıktı.

Koridorun bitiminde yine taş merdivenler vardı...

Kara Murat artık işi oluruna bırakmıştı.

Sert adımlarla yürüyüp merdivenden indi...

Basamakların sonunda iki kapı vardı.. Biri kilitli, öteki ise açıktı. Kilitli kapıyı yokladı. Çok sağlamdı:

-Demek bu yoldan gitmemi istiyorlar ! diye acı acı gülerek açık kapıdan içeri girdi.

Aynı anda arkasındaki kapı gürültüyle kapandı..

Bütün kapılar gizli bir tertibatla yönetiliyordu.

-Acaba burası bahsettikleri işkence odası mı? diye düşünerek soğukkanlılıkla çevresine bakınırken,

paniğe kapılır, ya hıçkırıp yalvararak imdat ister, ya da aklını oynatırdı...

Oysa delikanlının çelik gibi iradesi daha yeni yeni zayıflamaya başlıyor, düşünceleri yavaş yavaş karışıyor, bulanıyordu.

Tavan başı hizasına kadar inmişti...

Saçlarına değince boynunu eğmek zorunda kaldı...

ansızın titredi...

Sınırsız bir korkuyla gözleri büyüdü, şahdamarlarının atışını, boynunun iki tarafında derin birer sızı halinde duydu...

Tavan üzerine iniyordu...

Ağır ağır, müthiş gıcırtılar çıkararak santim santim alçalıyordu...

Kara Murat'ın yerine bir başkası olsa, çoktan

Küçük odanın üç kapısı vardı...

İki büklüm olarak koşup, üçünü de bir bir yokladı... Hepsi kilitliydi !..

Tavan korkunç gıcırtılarla inmeye devam ediyordu...

-Galiba son anlarımı yaşıyorum ! diye düşündü.

Az sonra tavan ile zemin arasında sıkışıp kalacak ve pestil gibi ezilecekti !..

Fakat Kara Murat, gövdesinde bir solukluk can kaldıkça umudunu kaybetmeyen, direnen, boğuşan, imkânsızlıklarla savaşan bir yaradılışa sahipti...

Şimdi odanın içinde dizlerinin üzerinde yürüyebiliyordu...

Tavan, aynı tekdüze gıcırtısıyla korkunç inişine devam ediyordu...

Kara Murat'ın şakakları zonkluyordu... Gözleri yuvalarından fırlarcasına açılmıştı.

Kara Murat artık emekleyerek kapılara gidebiliyordu.

Belki onuncu defadır yokladığı üç kapının da kaya gibi sağlam olduğunu gördü...

Umut yoktu artık...

Demek Prenses'in, kendisine hazırladığı son buydu...

Bir savaşçı için en hazin son...

-Bu sefer kurtuluş yok ! diye düşündü...

Sonra kendi kendine kızdı :

-Kabahat bende... Salonda ne güzel dövüşüyordum... Ne vardı oradan kaçacak?... Kılıç elde, öle ne kadar çarpışırdım hiç olmazsa. Burada, tavanın altında sinek gibi ezilmekten daha iyiydi... Dövüşmeden pısırıkça ölmek çok acı !

Tavan iyice alçalmıştı...

Yere sırt üstü yatarak sessizce ölümü beklemeye karar verdi.

Tavan hâlâ gıcırdayarak yavaş yavaş alçalıyordu.

Birden sevinçten yüreği kuş gibi çırpındı...

Yerde bir kapak vardı...

Hemen hemen insan boyunda olan uzun bir kapak...

Derin bir heyecanla atılarak tırnaklarıyla kapağı kaldırmaya çalıştı. Bir yandan da :

-Ne kadar aptalım !.. Daha önce neden görmedim bunu? diye söylendi...

Hep kapılara atılmaktan, yere bakmamıştı hiç...

Tırnaklarını kanatırcasına uğraşıp kan ter içinde kalarak kapağı yerinden oynattı ve kaldırarak yana doğru kaydırdı...

Kapkaranlık bir boşluk uzanıyordu aşağıda ...

-Kapağı tam zamanında görmüşüm ! diye mırıldandı. Fakat sevinmeye vakit bulamadı.

Daha ne olduğunu anlayamadan, kuru, boğuk bir ses duyuldu ve üzerine tahta bir kapağın indiğini anladı... Elleriyle yokladığı vakit dehşet içinde kaldı :

-Bir tabut ! Tabuta kapattılar beni... Alçaklar! Demek bütün amaçları buymuş...

Tabutu içeriden yumrukladı, kırmak istedi ...

Hiç bir şey görünmüyordu...

Düşünecek zamanı yoktu... Yerde yuvarlanarak dönüp kendini deliğe bıraktı.

Şimdilik kurtulmuştu !..

Kurtulmuş muydu, yoksa çilesi daha yeni mi başlıyordu?

Birkaç saniye sonra tavan gürültüyle yere yapıştı...

Kara Murat tüyleri diken diken olarak :

Fakat, ceviz ağacından yapılmış çok sağlam bir tabuttu bu.. Artık kurtulamazdı...

İçine hapsedildiği tabutun, eğik bir zeminde, bir süre kaydıktan sonra sarsılarak, durduğunu hissetti. Bir takım sesler duydu :

-Kiliseden başrahip bekliyor.

-Neden?

-Tabuttaki ölü için tören yapılacak...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

74 ARALIK 1971 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 100 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

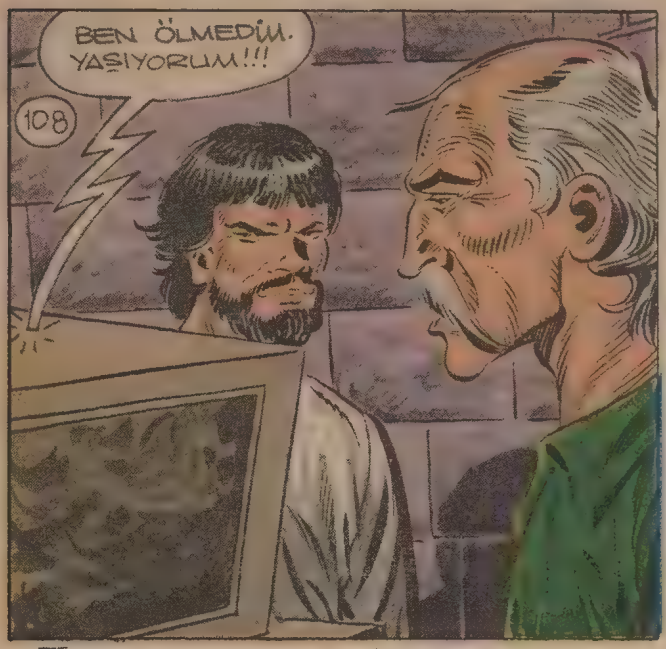

Kara Murat dehşet içinde haykırdı :

-Ben ölmedim rezil herifler! Canlıyım! Yaşıyorum...

Sesi, tabutun tahtaları arasında boğuldu. Buna rağmen dışarıdaki iki adamın onu duymamasına imkân yoktu... Fakat duymamış gibi davrandılar...

Sanki tabutta gerçekten bir ölü varmış gibi hareket ediyorlardı.

Tabutu kaldırarak sarayın kilisesine götürdüler...

Bir yandan da konuşuyorlardı :

-Mezar hazır mı?

-Kazılıyor...

-İyi bir yer seçseydiniz bari...

-Merak etme... Saray mezarlığının en güzel yerini ayırdık...

Tabutun içindeki Kara Murat'ın her yanından soğuk terler boşanıyordu. Kafası allak bullak olmuştu.

Duyduğu şeyler onu hem ürpertiyor, hem öfkelendiriyordu.

-Alçak herifler! diye homurdandı. Diri diri gömecekler beni... Üstelik bir Hıristiyan gibi tören yapacaklar... Hiç değilse Müslüman usulü gömselerdi...

Birkaç dakika sonra kilisede, korkunç bir ölüm töreni başlamıştı.

Kara Murat tabutun içinde, ölüm duasını tüyleri diken diken olarak dinliyordu.

Perişan bir haldeydi.

Haykırmak istedi, sesi boğuk boğuk çıktı.

-Namussuzlar! Bir kurtulursam, bütün bunların hesabını soracağım sizden.. Prenses Kondosya! Kork benden! Ölmem için dua et... Yoksa sağ kalırsam yemin ederim ki, seni yaşatmayacağım!

Sesinin dışardakiler tarafından duyulduğuna emindi. Ama duymamazlıktan geliyorlardı. Kimse onun bağırıp çağırmasına aldırış etmiyordu.

-Katiller, diye haykırırken tabutun tekrar kaldırıldığını hissetti. Az sonra ayaklar altında gıcırdayan çakıl seslerinden kiliseden çıktıklarını ve mezarlığa doğru yürüdüklerini anladı...

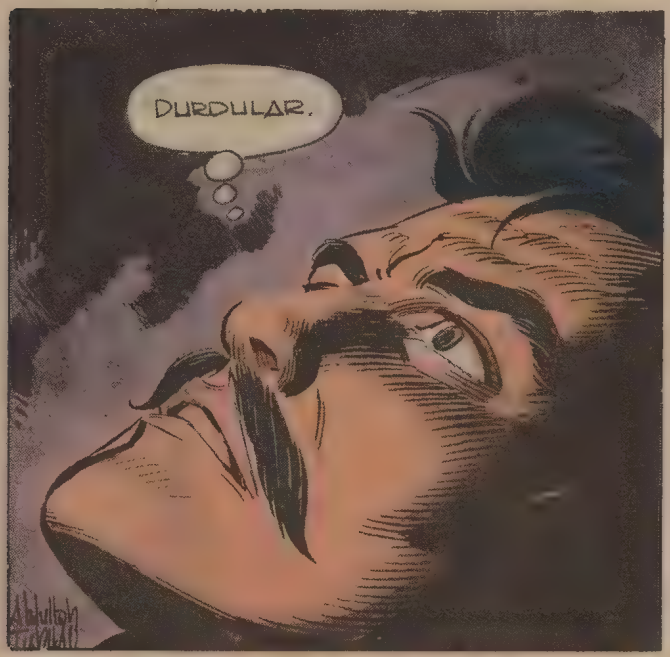

muştu sanki...

Gözleri iri iri açılmış, boyun damarları şişmişti...

Alnında biriken iri ter taneleri buz gibiydi...

Bir ara, adamların durduklarını hissetti.

Tabutu yavaşça yere indirdiler.

Başrahip :

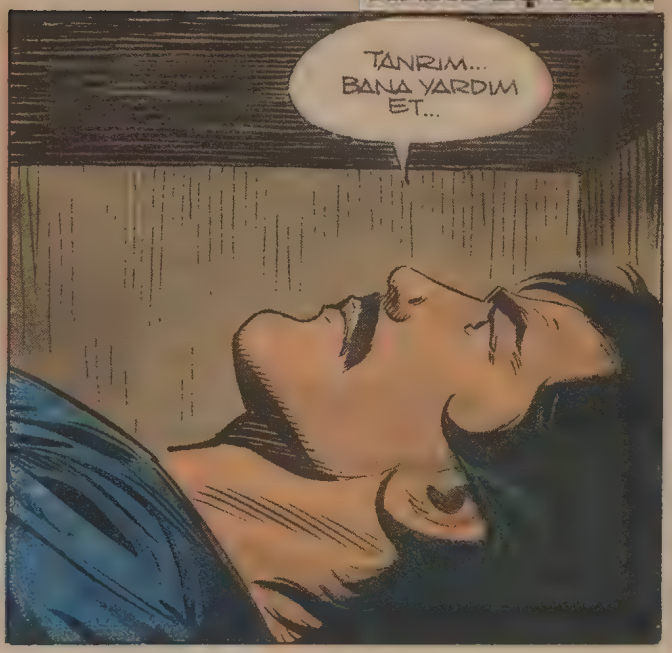

İçinde söndürülmesi güç bir öfke kaynıyordu. Birkaç dakika sonra diri diri gömülecekti. Ölene kadar kimbilir nasıl ıstırap çekecekti?

-Tanrım. Bana yardım et, diye mırıldandı.

Bugüne kadar birçok defa ölümle karşı karşıya gelmiş, ama kılı bile kıpırdamamıştı.

Şimdi ise titriyordu. Kanı damarlarında don-

-Tanrı günahlarını affetsin. Mezarında rahat uyu yavrum. dedi.. Etrafındakiler, hep bir ağızdan "Amin" diye mırıldandılar.

Kara Murat olanca gücüyle bağırdı :

-Allah belanızı versin. Çıkarın beni buradan... Yaşıyorum diyorum size duymuyor musunuz? İnsan diri diri gömülür mü?

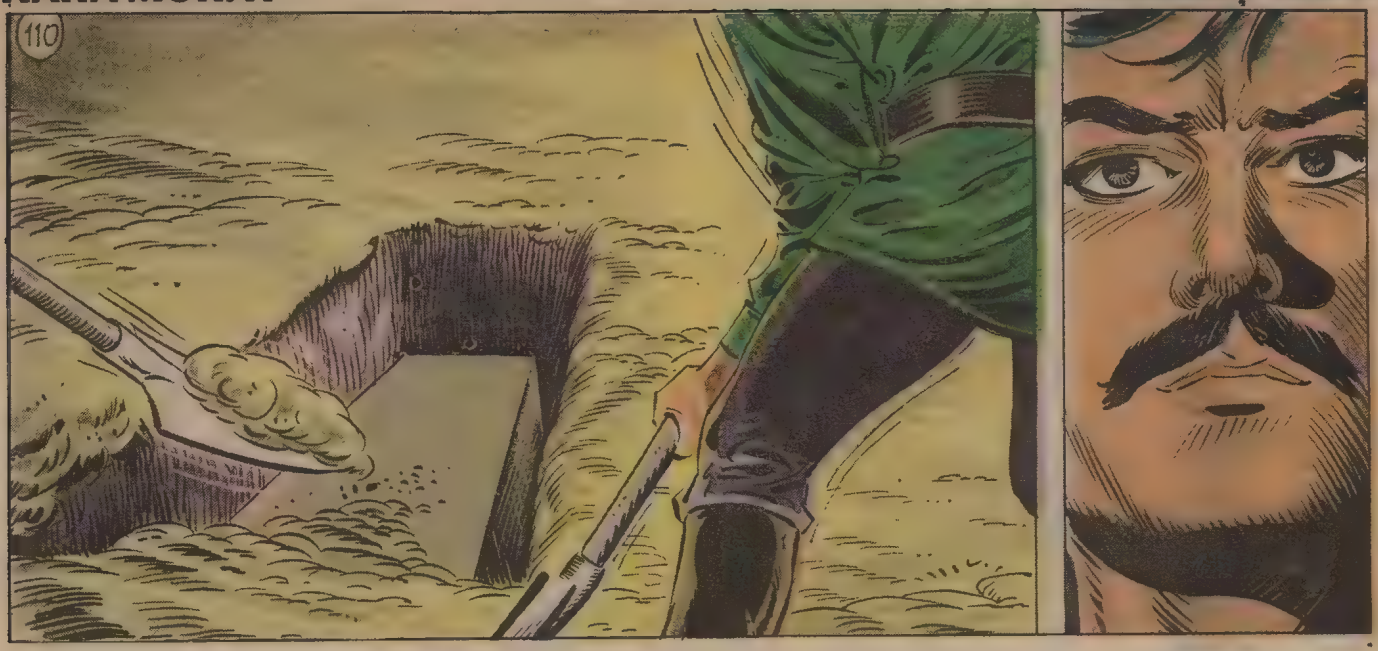

Tabut, yavaş yavaş çukura indirildi.

Artık hiç bir kurtuluş umudu yoktu.

Çaresizlik içinde kıvranarak ölümü bekleye - cekti...

Toprağa saplanan kürek seslerini duydu. Sonra topraklar tüyler ürpertici bir tempo ile tabutun üze - rine inmeye başladı...

Tabuta değen toprakların çıkardığı sesler, ku- laklarını tırmalıyordu...

Çırpındı, tepindi, bütün gücünü kollarında top - layarak kapağı kırmaya çalıştı ama boşuna...

Hiç bir umut yoktu...

Bir süre sonra tabutun üzerine atılan toprak sesleri duyulmaz oldu...

Artık tamamen gömülmüştü...

Üzerinde tonlarca toprak vardı...

Böyle dakikalar geçti...

Kara Murat, akan zamanın farkında değildi...

Vücudundaki titreme durmuştu...

Şimdi daha soğukkanlı düşünüyor, kurtulması - nın imkânsız olduğunu anlıyordu.

Aradan uzun süre geçtiği halde hâlâ rahat nefes alışına şaştı. O zaman ateş gibi yanan yüzüne serin bir havanın çarptığını farketti.

Bu hava nereden geliyordu? Dikkat edince ağzı hizasında bir delik açılmış olduğunu anladı.

Delikten yukarıya bir boru uzanıyor, temiz ha - va aşağıya bu borudan geliyordu...

Kara Murat'ın içinde yeni bir umut kıvılcımı tutuştu...

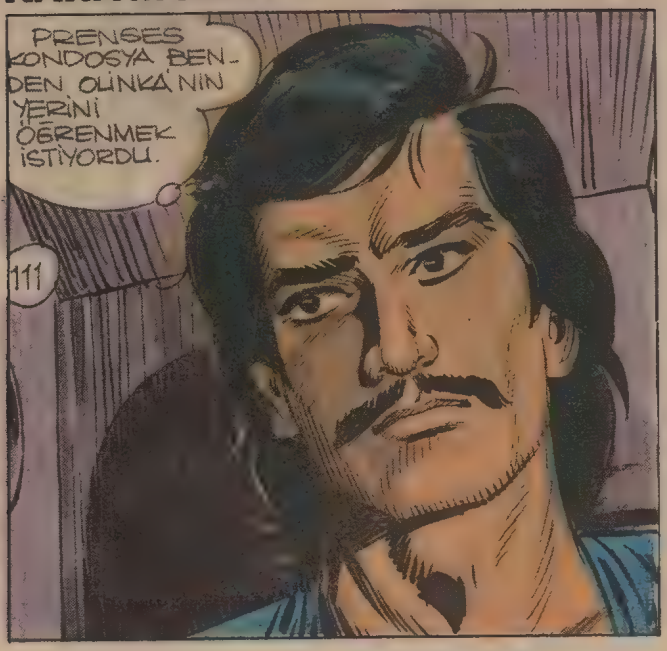

Bu hava deliğini bıraktıklarına göre henüz ölmesini istemiyorlardı. O halde Prensesin öğrenmek istediği bir şey vardı demek ki...

-Ne kadar aptalım... Prenses Kondosya benden Olinka'nın yerini öğrenmek istiyordu... Bütün bu sinir bozucu işkenceleri bunun için düzenledi. Ama yağma yok... Ağzımdan tek kelime alamaz...

Kararı kesindi...

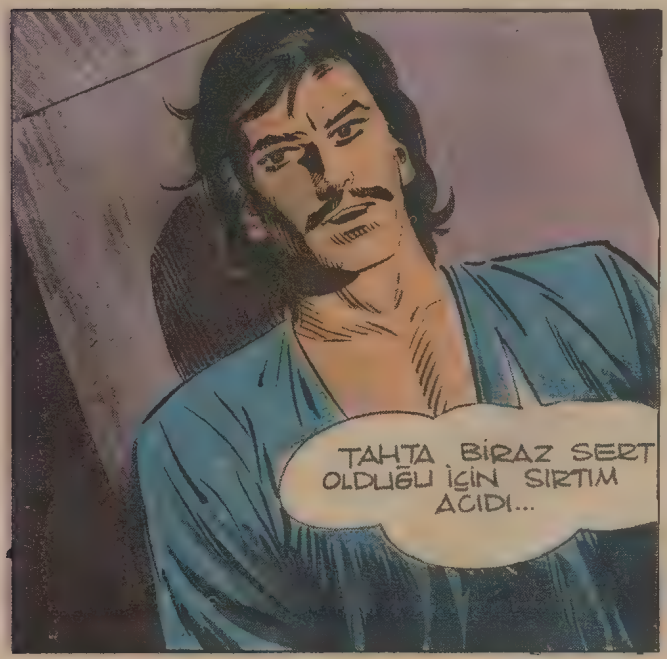

Kara Murat'ın yüreği öldürücü bir kinle kabarmıştı.

Fakat geçirdiği dehşet dolu saatlerin sinirlerini bozduğunu düşmanına hissettirmek istemedi. Sakin ve alaylı bir sesle :

-Fena sayılmaz, dedi. Ama tahta biraz sert olduğu için sırtım ağrıdı. Fakat çok tuhaf değil mi?

-Nedir tuhaf olan?

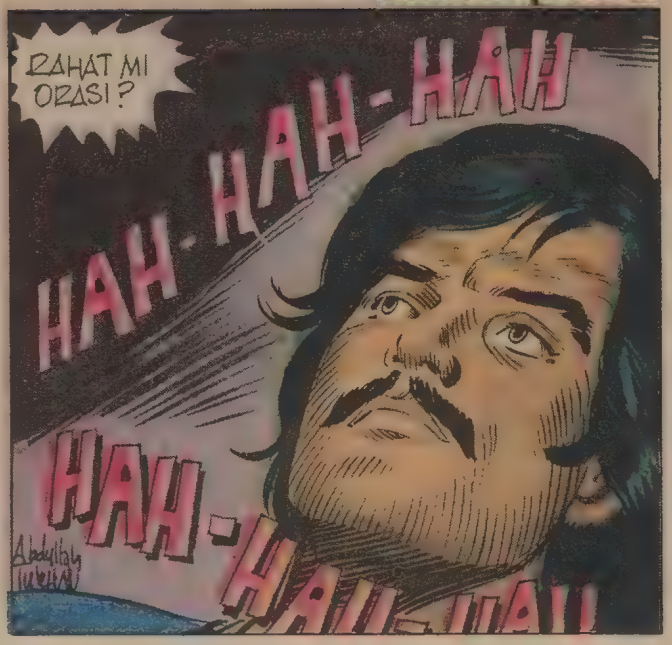

Ölecek, fakat konuşmayacaktı...

Hem konuşsa da sonunda ölecek değil miydi?

O bunları düşünürken, mezarın içinde zalim bir ses çınladı... Tabuta açılan borudan geliyordu bu ses...

-Hah hah ha... Kahramanımız diri diri mezarda yatıyor... Nasıl rahat mı orası?

Prenses Kondosya'nın sesiydi bu...

-Senin gibi mezar kaçkınları dışarıda dolaşırken, benim mezarda bulunmam...

Yukarıda, boruya ağzını yaklaştırarak aşağıya seslenen Prenses, birden şaşırdı kaldı...

Mezarda bile soğukkanlılığını, dünyaya metelik vermeyen tavrını elden bırakmayan bu genç, nasıl bir insandı böyle?

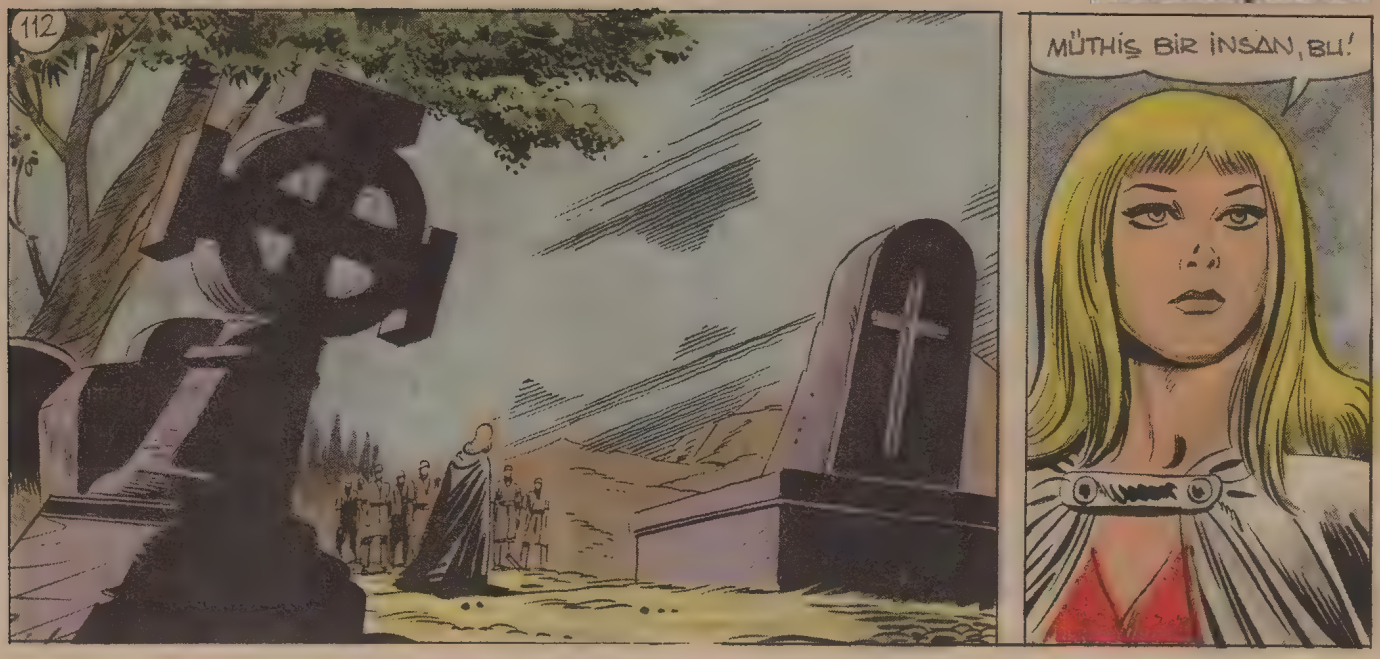

O da herkes gibi etten, sinirden ve kemikten yaratılmamış mıydı?

Bir sürü sinir bozucu işkencelerden sonra bu kadar sakin olması garip değil miydi?

Oysa Prenses Kondosya, korkudan yarı deli bir insanla karşılaşacağını, sesini duyar duymaz kendisini mezardan çıkarması için yalvaracağını, inleyip ağlayacağını sanmıştı...

Ne kadar yanıldığını şimdi anlıyordu.

Elinde olmadan titredi...

Kara Murat'ın olağanüstü gücü onu birden ürkütmüştü...

-Müthiş bir insan bu...İnsan değil bir şeytan sanki...diye mırıldandı...

Sesinde hayranlıkla karışık derin bir korku ifadesi vardı.

Kara Murat tabutun içinden seslendi :

-Prenses hazretleri benden bir şey mi öğrenmek istiyor?

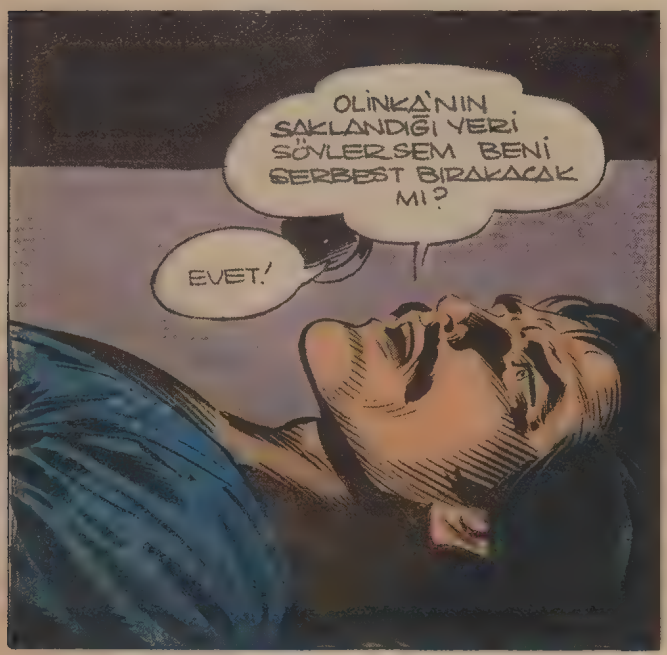

Kondosya ürpererek :

-Evet !dedi.

Kara Murat sordu :

-Olinka'nın saklandığı yer mi?

-Evet...

-Söylersem beni bırakacak mısın ?.

-Evet...

Aşağıdan boğuk ve tüyler ürpertici bir kahkaha geldi:

-Yalan söylüyorsun Prenses...Unutma ki, ben artık yarı ölüyüm.Ölülere yalan söylenmez...

Kondosya'nın sabrı kalmamıştı...

-Söylersen, fazla acı çekmeden ölmeni sağlarım...Söylemezsen günlerce mezarın içinde can çekişirsin...

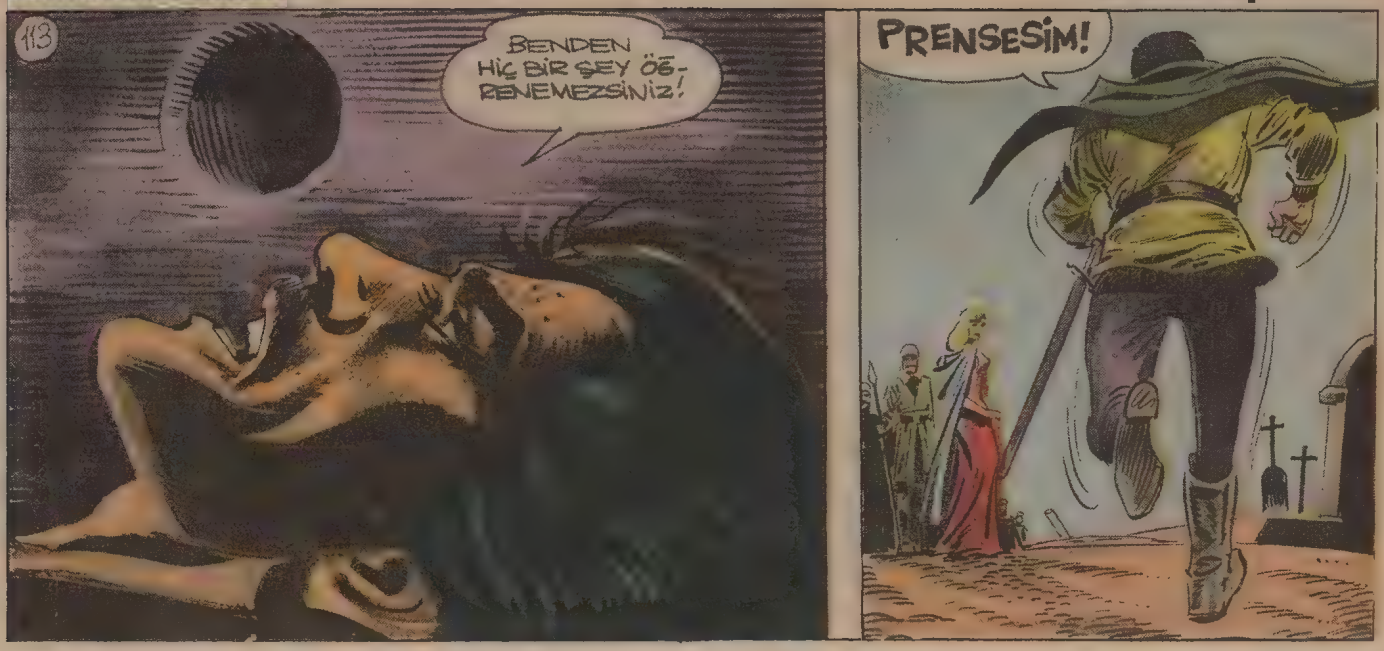

Kara Murat vahşi bir sesle cevap verdi :

-Boşuna kendini yorma Prenses, benden hiç bir şey öğrenemezsin... Şunu da unutma ki, buradan kurtulursam intikamım fena olacak...

Kondosya alay etti :

-Boş yere kafanı intikam düşünceleriyle doldurma. Çünkü kurtulamayacaksın...

-Kimbilir? Belli olmaz... Belki Tanrının sevgili kuluyumdur...

Bu sırada, siyah pelerinli bir adamın koşa koşa mezarlığa yaklaştığı görüldü. Hem koşuyor, hem de:

-Prensesim, Prensesim diye bağırıyordu...

Kondosya ve yanındaki silahlı muhafızlar merakla adama döndüler...

Gelen, casus Mihailo Mihaloviç'ti...

Prenses Kondosya, Mihaloviç'in önemli bir haber getirdiğini anlamıştı. İri gözlerini ona dikti :

-Ne var Mihailo?

Mihaloviç soluk soluğa :

-Kızın saklandığı evi buldum Prensesim! diye bağırdı.

Prenses Kondosya korkunç bir şekilde gülümsedi :

-Dediğin doğruysa iyi bir mükâfatı hak ettin!..

Söyle bakalım nerede?

-Veletova mahallesindeki iki katlı eski bir konakta...

-Emin misin?

-Eminim Prensesim... Kara Murat'a o civarlarda bir yerde rastlamıştım. Gidip kısa bir soruşturma yapınca her şeyi öğrendim...

Prenses Kondosya'nın yüreği sevinçle çarptı.. Ama yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu. Bir an dalgın kaldı.Sonra :

-Konakta muhafız filan var mı? diye sordu.

Mihaloviç kurnaz kurnaz gülümsedi :

-Bunu da öğrendim...Sadece iki yaşlı uşak var. Birkaç asker gidip,Olinka'yı olmuş bir meyve gibi konaktan koparıp getirebilir.

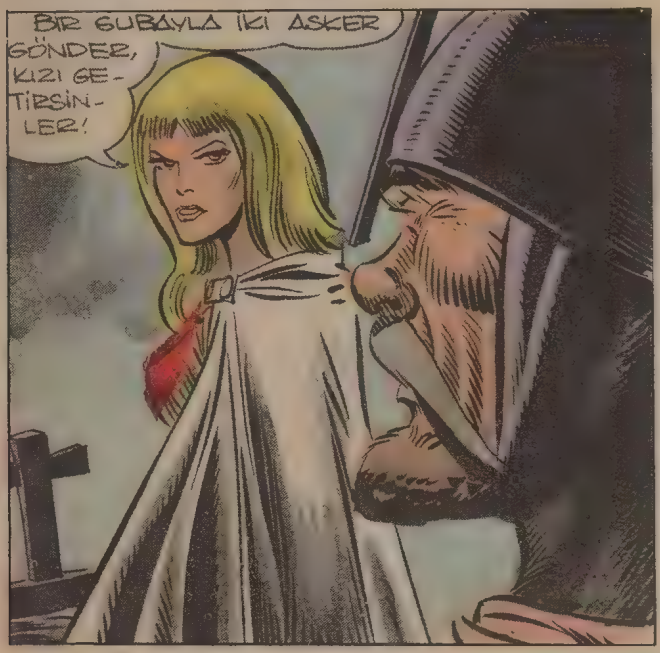

lıp saraya getirsinler...Yalnız,her şey gürültüsüzce olsun...

Kara Murat mezarın içinde,insanı şaşırtan bir soğukkanlılıkla yatıyordu.

Ölümü bekleyen o değildi sanki...

Mezarın korkunç soğukluğuna aldırış etmiyor gibiydi...

Bir ara yukarıdan gelen konuşmaları duyunca

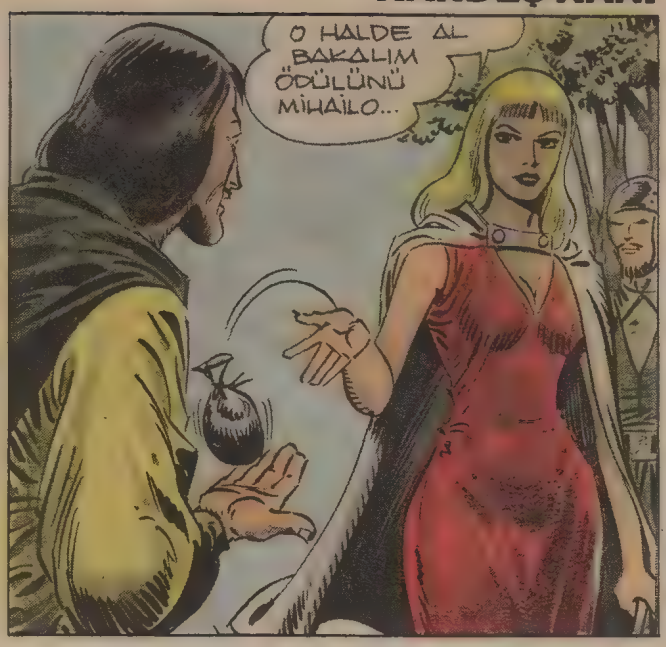

Prenses Kondosya keyiflendi :

-Güzel...O halde al bakalım ödülünü Mihailo..

Casus,Prenses Kondosya'nın attığı para kesesini havada yakaladı ve sevinçle kuşağının arasına soktu :

-Sağ olun perenseşim çok cömertsiniz...

Kondosya Komutan Vilado'ya dönerek emretti :

-Bir subayla iki asker gönder,kızı konaktan a-

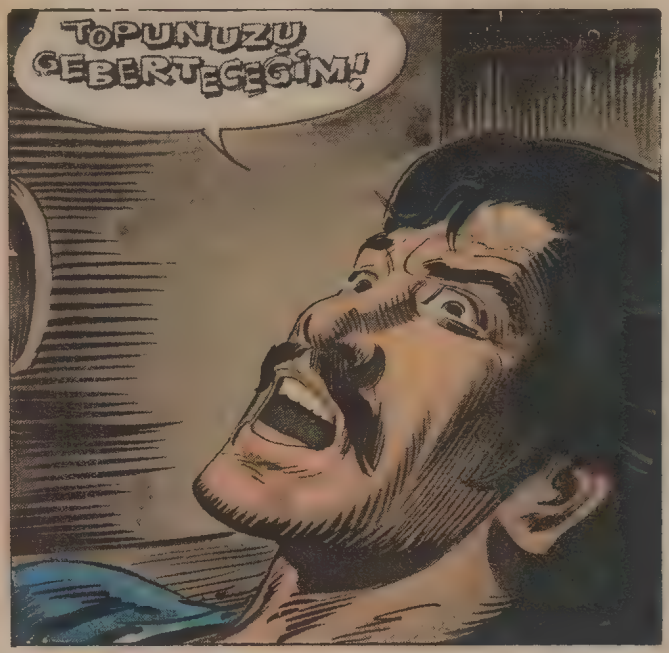

yıldırım çarpmış gibi sarsıldı.Gözlerinden öfke ateş gibi fışkırdı :

-Alçaklar!Olinka'nın yerini buldular demek!.. Zavallı kız!Tek başına ve savunmasız bir durumda kaldı!

Birden kendini tutamayarak nefretle haykırdı :

-Namussuzlar!Reziller!Katiller!.. Topunuzu geberteceğim sizin...

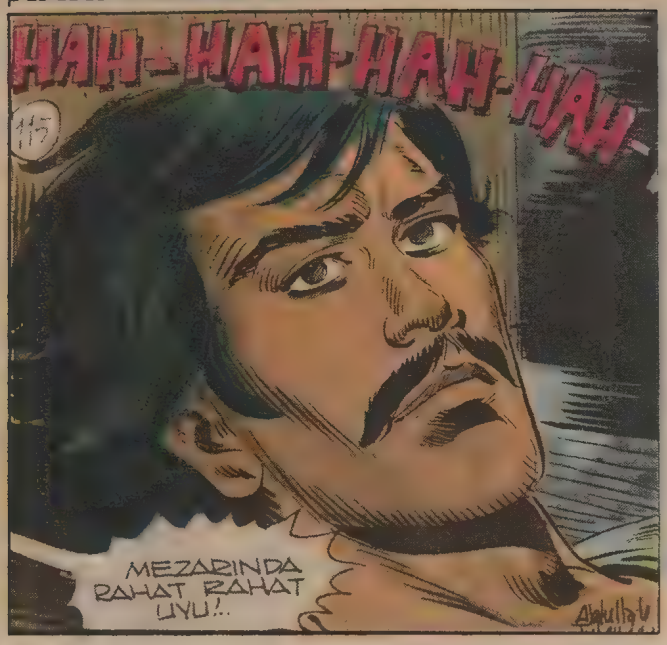

Yukarıdan Prenses Kondosya'nın alaylı kahkahası geldi.

-Bunu nasıl yapacağını çok merak ettim doğrusu... Hoşça kal... Mezarında rahat rahat uyu...

Bir süre sonra, çakıl taşları üzerinde uzaklaşan ayak sesleri duyuldu ve her şey derin sessizliğe gömüldü...

Kara Murat diri diri gömüldüğü mezarda ölü -

Yüzü gerilmiş, dudakları mosmor olmuştu.

İçinde büyüyen bir ıstırap vardı.

Hayatında belki de ilk kez, içini, yavaş yavaş, derin bir korkunun sardığını hissediyordu.

Diri diri gömülmek çok feci, dehşet verici, insanlık dışı bir şeydi...

Şakakları tokmak gibi vuruyor, derisinin hareketi gitgide artıyordu.

mü beklemekten başka yapacak bir şeyi olmadığını düşününce titredi, ürperdi.

Hançerini çekip kalbine saplamayı ve bu korkunç işkenceden kurtulmayı düşündü.

Ama intihar ona yakışmazdı. .

Tanrı, son ana kadar mücadeleyi bırakmayanları severdi.

O bir savaş adamıydı... Yılmamalıydı...

Ölüme benzeyen bir uyku sarıyordu her yanını...

Uykunun keskin tırnakları gözkapaklarının içine hınçla giriyor, onları durmadan aşağıya çekiyordu.

Uyumak ölmek demekti...

Mezarın düşman karanlığı her şeye hâkim olmuştu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

31 ARALIK 1975 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 101 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

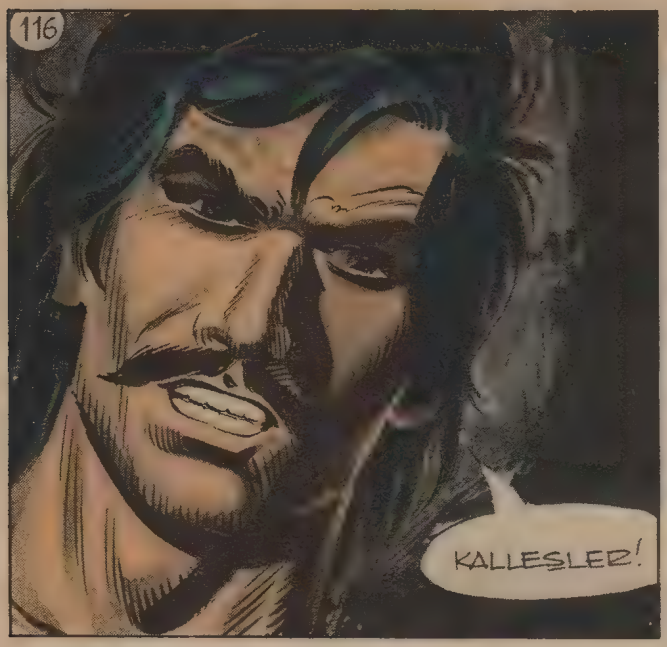

Çevresinde umutsuz bir sessizlik vardı.

O güne kadar duymadığı bir korkuya kapılmakta olduğunu seziyordu.

Bağırmamak için, tıkırdayan dişlerini acıtacak kadar sıktı.

Gerilen dudakları arasından insan sesine benzemeyen bir haykırış fırladı:

-Kalleşler!

★★★

Prenses Kondosya Kara Murat'la alay ettikten sonra hızlı adımlarla saraya doğru yürümüş, adamları da onu izlemişti.

Olinka'yı köşkten alıp saraya getirmekle görevlendirilen subayla iki muhafız, Veletova Mahallesinin yolunu tutarken, bir gölge onları, eğilip bükülerek, saklanıp gizlenerek takip ediyordu.

Bu, Şehzade Davut'un adamı Ralf'tı.

Ralf, bir yandan üç adamı izlerken, bir yandan da:

-Bizim Prens akıllı adam doğrusu! diye düşünüyordu.

Davut, Prenses Kondosya'nın odasından çıkarken çarpıştığı Casus Mihaloviç'in sözlerinden kuşkulanmış, Ralf'ı durumu öğrenmekle görevlendirmişti

Ağaçların arasına saklanarak garip cenaze törenini izleyen Ralf, bu arada Mihailo Mihaloviç'in Prenses'e söylediklerini duymuş, sözü edilen kızın Olinka olduğunu öğrenince kalbi heyecandan yerinden fırlayacak gibi olmuştu:

-Bizim prens, bu habere çok sevinecek! Sevinecek ama daha önce şu üç adamı yakalayıp bir yere kapatmak gerek...

...Acaba prensesin mezara diri diri göm - düğü adam kim? Kim olursa olsun, bana ne? Şimdi şu heriflerin icabına bakmalıyım...

Ralf, çok tedbirli bir insandı... Gereken her şeyi hazırlamıştı... Prenses Kondosya'nın üç adamı, birkaç sokak ötede ansızın saldırıya uğradı... Nereden çıktığı belli olmayan sekiz-on kişi, subayla askerleri kıskıvrak yakalayıp, iyice bağladıktan sonra boş bir evin bodrumuna kapattı.

Olinka ölmemişti... Yaşıyordu... Bundan daha güzel haber olur muydu?

Kalbi küt küt çarparak "Acaba prenses neden yalan söyledi?" diye düşündü.

Hava kararmış, evlerin pencerelerinde ışıklar yanmaya başlamıştı...

Altı kişilik kafile bir süre sonra, iki katlı konağın önünde durdu.

Bir saat kadar sonra, Ralf koşa koşa saraya döndü. Yüzünde görevini başarmış insanların gurur dolu ifadesi vardı.

Olanları öğrenen Şehzade Davut heyecandan sapsarı kesildi. Hemen kılıcını kuşanıp, yanına Ralf'tan başka dört adam daha alarak Veletova Mahallesine koştu.

Şehzadenin yüzünde aşk hulyaları vardı. Gözlerinde mutlu ışıklar yanıyordu.

Ralf :

-İşte, burası ! dedi.

Şehzade Davut, heyecanını bastırmak için bir süre bekledi... Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Ateşli bakışlarını evin pencerelerinde dolaştırdıktan sonra :

-Önce kapıyı çalacağız... Açmazlarsa kırıp içeri gireceğiz !.. dedi.

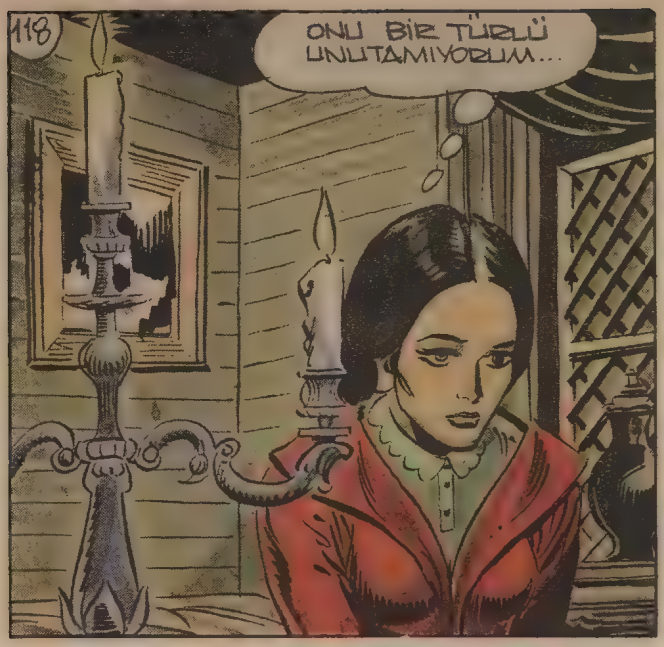

Olinka içeride mum ışığında oturuyordu.

Babasının kanlı cesedi gözlerinin önüne geldikçe göğsü kabarıyor, içini çekiyor, hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Kara Murat'ı aklından çıkaramıyordu bir türlü...:

Onu düşünürken kalbinde tatlı bir heyecan beliriyordu...

Acaba şu anda neredeydi?

tının tik taklarıydı.

Uşaklar birden sapsarı kesilerek mırıldandılar :

-Dışarıda birileri var !

Olinka da sarardı :

-Evet...Ben de duydum...Kim olabilir?

-Sabahki genç olmasın?

-İmkânsız...O böyle bir hırsız gibi yürü-

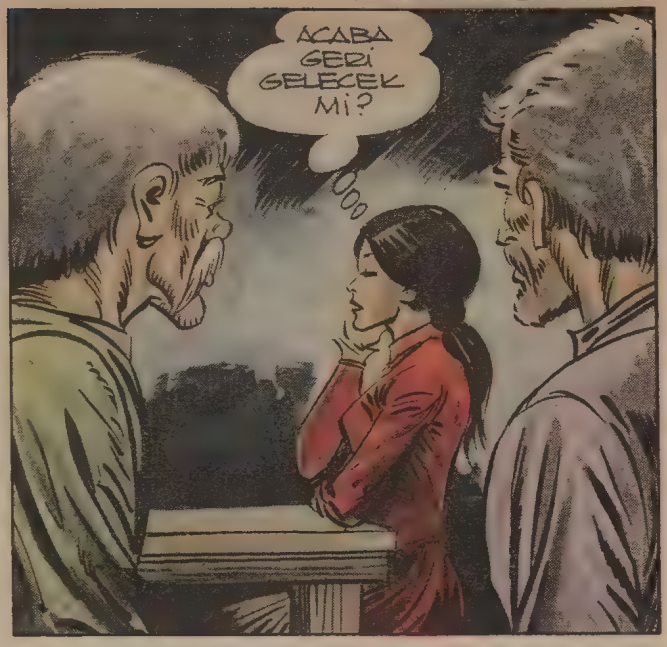

Geri gelecek miydi?

"-Gelmese bile onu hiç unutmayacağım !" diye mırıldandı.

Olinka'nın karşısındaki sedirde oturan iki yaşlı uşak, kederli gözlerle hanımlarına bakıyorlardı.

Hiç konuşmuyorlardı.

Sessizliği bozan tek şey, büyük duvar saa-

yemez...

Olinka sözlerini bitirmeden kapı şiddetle vuruldu.

İçeridekiler donmuş kalmışlardı.

Kapı tekrar hızlı hızlı çalındı. Yine cevap alınamayınca yıkılırcasına açıldı ve içeri Şehzade Davut ile adamları girdi.

İki yaşlı uşak korkudan titriyordu.

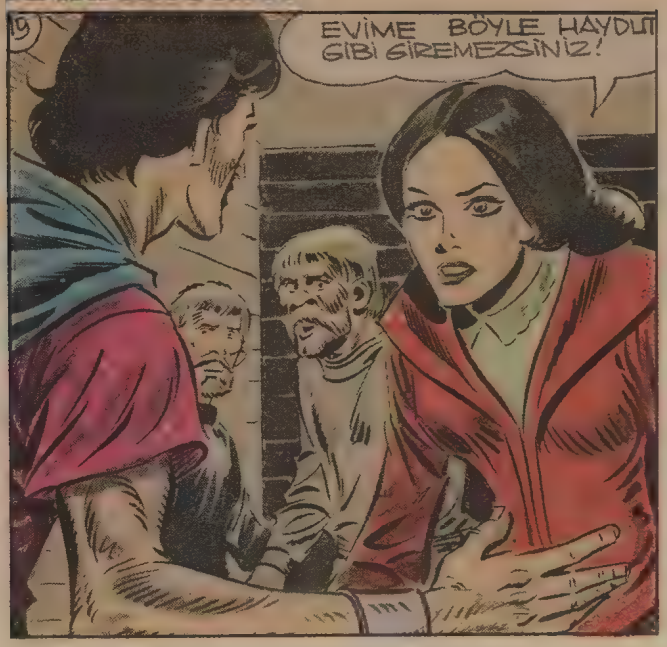

Olinka önce acı bir çığlık kopardı.

Sonra kendisini toparlayarak bağırdı :

-Evime böyle haydut gibi giremezsiniz ! Çabuk çıkıp gidin !

Şehzade Davut,Olinka'yı görür görmez şaşırıp kalmıştı.

Aylardır aşkı ile yanıp tutuştuğu kız, işte karşısındaydı.

İçinden :

size karşı duyduğum sevginin büyüklüğünü bilseniz, eminim ki, bu davranışımı hoş karşılarsınız..

Olinka kıpkırmızıydı...Gözlerinden ateş fışkırıyordu.Öfkeden boğulurcasına haykırdı :

-Çıkın ! Kim olursanız olun, derhal evimi terk edin !

Şehzade Davut heyecanını bastırmaya çalışarak acı acı gülümsedi :

"Tanrım ! Ne kadar güzel ! Bir melek kadar temiz ve masum !" dedi.

Yüzü heyecandan bembeyaz kesilmişti.Öne doğru iki adım atarak zarif bir hareketle kızı selâmladı :

-Lütfen kızmayınız...Böyle kaba bir şekilde içeri girmemizin doğru bir hareket olmadığını biliyorum.Fakat aylardır çektiğim acıyı ve

-Gitmemi istiyorsunuz demek...Tabiî gideceğim...Fakat sizinle beraber...Siz de benimle geleceksiniz...

Olinka şaşırdı :

-Sizinle mi geleceğim?...Sizin gibi bir haydutla ha? Asla !

Şehzade Davut'un ihtirası coştu, gözleri kanlandı, başı döndü :

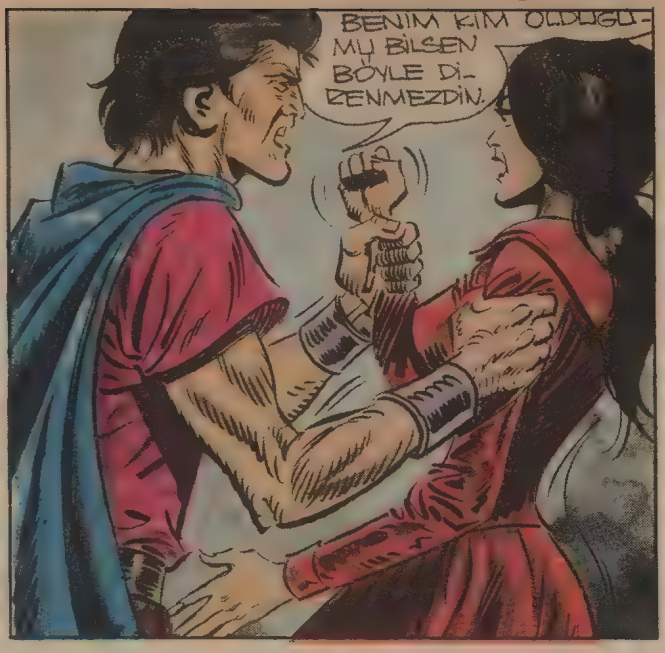

-Geleceksiniz...Ben öyle istiyorum çünkü...Şan mı, şöhret mi, şeref mi? Yoksa bir prenses olmayı mı dilersiniz? Ne isterseniz yapacağım sizi...

Olinka'nın kaşları çatıldı. Bakışları sertti. Öfkeli öfkeli soluyordu. Sesi, güzel ağzından umulmayacak kadar sert çıktı :

-Çabuk evimden defolun diyorum size!..

Şehzade Davut kendini kaybetti. Bilinçsiz bir hareketle atıldı, genç kızı kolundan tutarak sarstı :

-Bugüne kadar hiç bir kadın beni evinden kovmadı...Sen de kovamazsın...Benim kim olduğumu bilsen, her halde böyle direnmezdin...

Olinka kurtulmak isteyerek çırpındı :

-Bırak kolumu ! Alçak adam ! İmdat !..

Şehzade Davut'un gözlerinde zalim bir ışık belirdi. İçindeki öfke büyüyordu. Reddedilmek

onu çılgına çevirmişti.

İki yaşlı uşak, hanımlarına yardım etmek için atılmak istediler...Fakat ikisi de Ralf'ın demir gibi yumruklarıyla ağızları, burunları kan içinde kalarak yere serildiler.

Ralf, Olinka'nın haykırmaya başladığını görünce :

-Siz kızı susturun Prensim, ben arabayı getireyim ! diyerek evden çıktı...

On dakika sonra Olinka, her tarafı kapalı siyah bir arabanın içinde Semendre Sarayı 'na doğru yol alıyordu...

★★★

Prenses Kondosya salonda çılgın gibi dolaşıyordu.

Duyduğu haber onu deliye döndürmüştü...

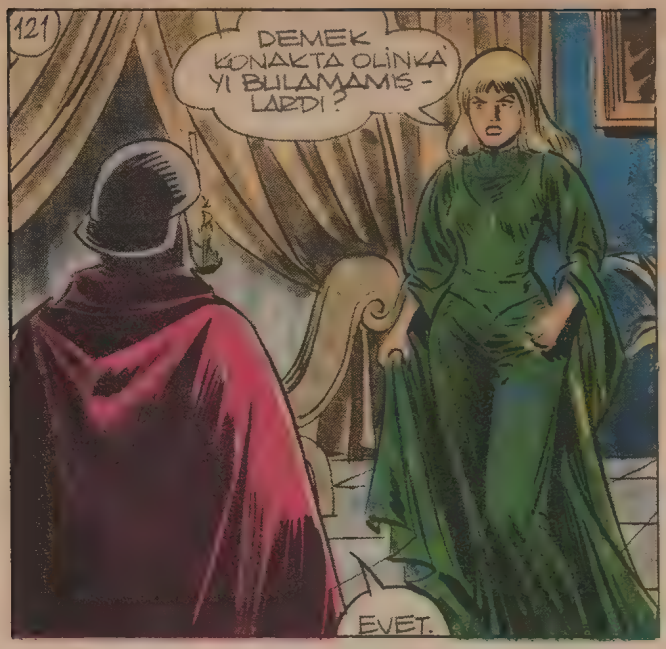

İri gözlerinde ölüm ışıltıları yanıyordu. Dişlerini gıcırdatarak sordu :

-Demek konakta Olinka'yı bulamamışlar? Demek konak boşmuş?

Prenses'in öfkesi karşısında korkuyla titreyen Komutan Vilado bitkin bir halde cevap verdi :

-Evet...Giden adamlarımız eli boş döndü...Yolda saldırıya uğramışlar. Bir ordu kadar

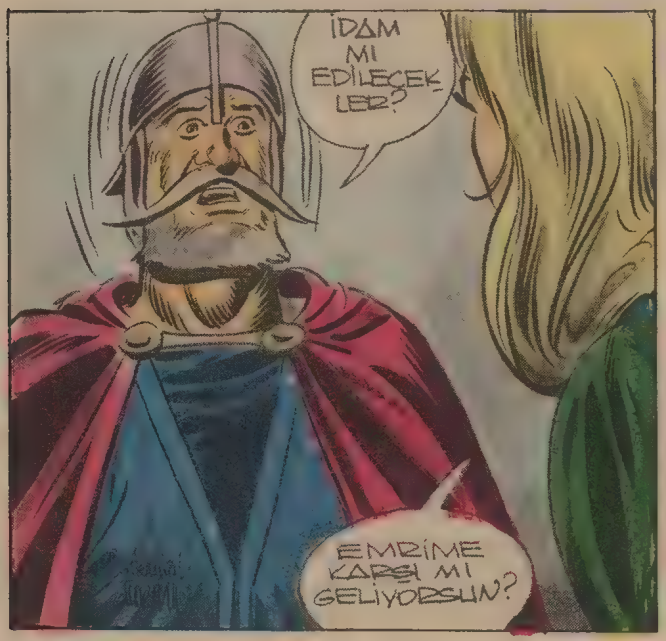

ku ile mırıldandı :

-İdam mı edilecekler? Fakat...

Kondosya adamın üzerine yürüyerek gürledi :

-Emrime karşı mı geliyorsun?

Komutan Vilado'nun sesi endişe ile düğümlendi. Bu kanlı Prenses, fazla kızarsa kendisini de öldürtebilirdi :

-Emirleriniz yapılacaktır ! diye mırıldan-

kalabalık olan saldırganlar onları bağlayıp bir mahzene kapatmış. Kurtulduklarında ise iş işten geçmiş tabiî...

Kondosya, kendini kaybetmiş bir halde haykırdı :

-Sersemler...Beceriksiz herifler...Bunun hesabını soracağım onlardan...Üçünü de zindana atın...Yarın idam edilecekler.

Komutan Vilado sarardı, geri çekildi, kor-

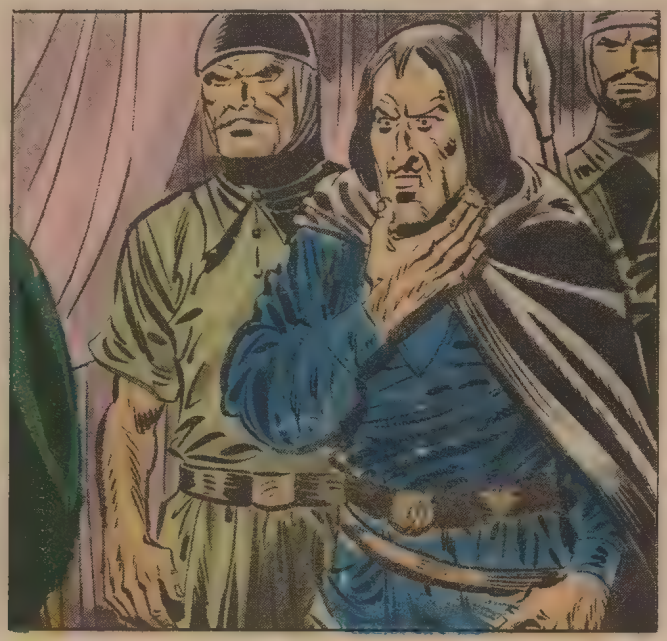

dı ...

Kondosya gittikçe artan bir cinayet hırsı içinde kükredi :

-Bana casus Mihaloviç'i getirin...

Az sonra Mihailo Mihaloviç, iki asker arasında karşısına getirildi. Sinsi bakışları korku doluydu. Dişleri tıkırdıyor, dizleri birbirine vuruyordu.

Kondosya öfkeden kudurucasına haykırdı:

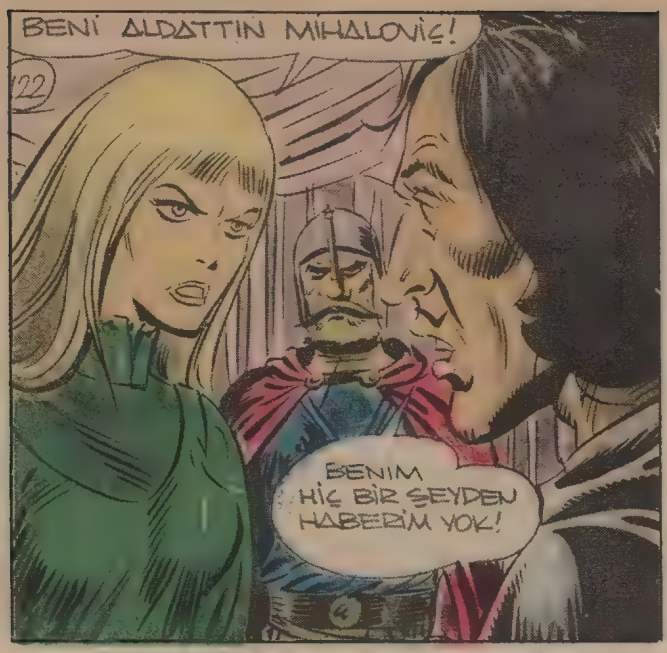

-Beni aldattın Mihailo ! Bunun cezasının ne olduğunu biliyor musun?

Casus Mihaloviç mosmor kesilmişti :

-Yemin ederim, bir köpek gibi size sadı - ğım Prensesim. Benim hiç bir şeyden haberim yok, diye güçlükle mırıldandı.

Kondosya bağırdı :

-Alçak ! Para için her şeyi yaparsın sen.. İhanetin yüzünden bir gözünü alacağım senin ...

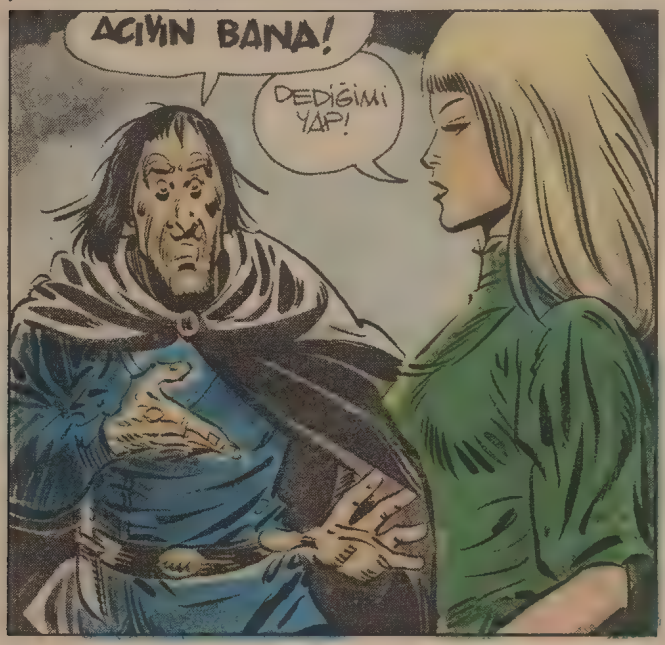

Hançerini çek ve sol gözüne sapla...

Mihaloviç yalvardı :

-Acıyın bana !

-Sapla köpek !

-Yalvarırım !

-Dediğimi yap diyorum...

Mihaloviç birden kendini kaybetti. Vahşi bir hayvan çığlığı atarak hançerini çekip :

İkinci ihanetinde ise kafanı koparacağım...

Mihaloviç kulaklarına inanamadı.

Yıllardır sadakatle hizmet ettiği prenses, kendisine nasıl böyle davranabilirdi ?

Korku ile inledi :

-Hayır ! Yanılıyorsunuz ! Ben ihanet et- medim...

Kondosya buz gibi bir sesle devam etti :

-Şimdi kendi cezanı kendin vereceksin...

-Benden önce sen gebereceksin ! diyerek prensesin üzerine saldırmak, istedi.

Fakat aynı anda muhafızlar onu kolların - dan kıskıvrak yakaladılar.

Prenses Kondosya zalim bir şekilde gü- lümsedi, korkunç bir soğukkanlılıkla Mihaloviç 'in yere düşen hançerini alıp, onun yalvarışlarına aldırmadan sol gözüne soktu, yuvasında çevirdi.

Müthiş bir çığlık salonu inletti.

Mihaloviç'in ağzından acı feryatlar fışkırdı.

Göz, kabuğundan çıkan yumurta sarısı gibi dışarı fırladı, kanla karışık bir pelte gibi aktı, adamın yanağında kızıl bir iz bırakıp yavaş yavaş çenesine indi ve orada bir süre asılı kaldı, sonra sallanarak yerdeki halının üzerine düştü.

Şimdi, yıllarca para için birçok kişinin kanına giren, prensese hizmet etmek için en aşağılık işleri yapan casusun sol gözünün yerinde kanlı bir boşluk vardı.

Oluk gibi kan akıyordu.

Prenses Kondosya bir an ona vahşi vahşi baktı, sonra adamlarına emretti :

-Bunu da götürüp, ötekilerle beraber zindana atın...

Az sonra kanlı prenses, salonda komutan

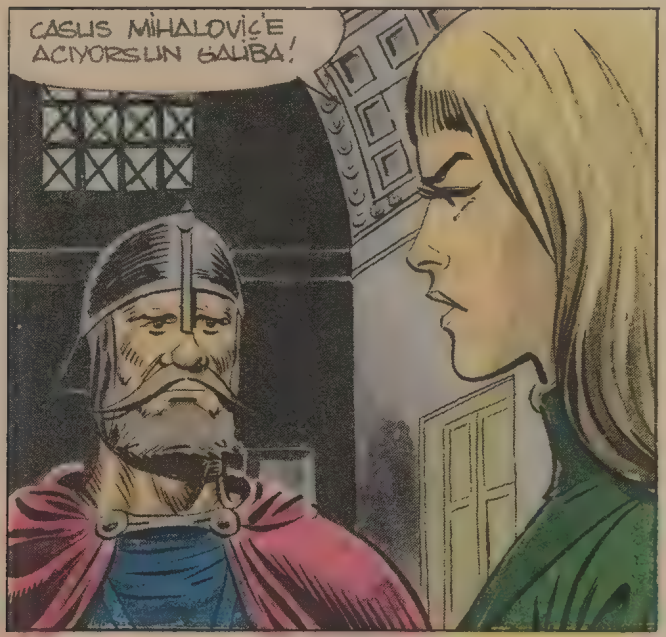

Vilado ile yalnız kalmıştı. Kan dökme arzusunu hâlâ doyurmamış gibi bir hali vardı... Adama dik dik bakarak :

-Casus Mihaloviç'e acıyorsun galiba ! dedi. Fakat acıma ! Bize ihanet etmemiş olabilir .. Ama yanlış haber vermesi de bu cezaya çarptırılmasına yeter... Bir yanlış haber, bazen düzeltilmesi imkânsız sonuçlar doğurabilir. Ben bugün

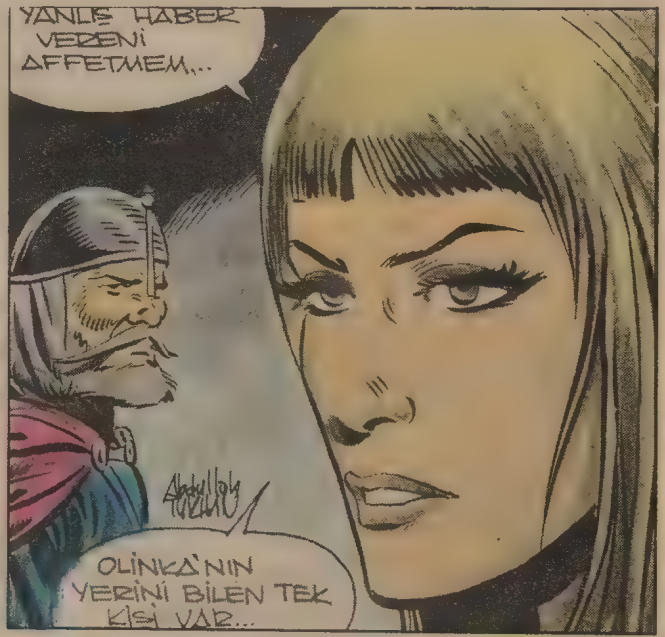

kuvvetliysem, haber alma örgütümün gücü sayesinde kuvvetliyim... Yanlış haber vereni affetmem...

Komutan Vilado içini çekti :

-Haklısınız...

-Şimdi Olinka nerede ise onu bulmalıyız.. Bana kalırsa onun yerini bilen tek kişi var...

-Kim ?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 OCAK 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 102 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

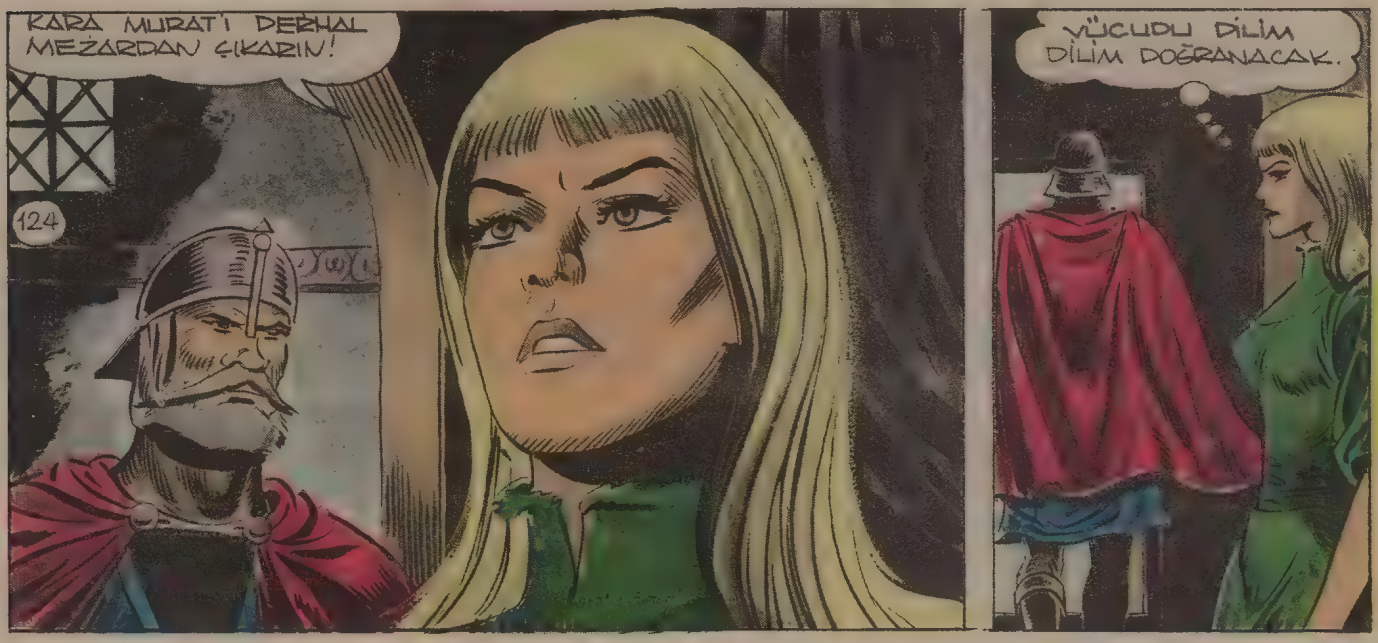

-Kara Murat !.

-Şu diri diri gömdüğümüz Türk mü?

-Evet... Onu derhal mezardan çıkarın...

-Belki de ölmüştür...

-Belki de ölmemiştir.. Haydi durma...

Komutan Vilado hızlı adımlarla solondan çıkarken, Prenses Kondosya zalim bir şekilde gülümsedi:

-Ölememişse Türk'ün çekeceği var... Ya konuşacak, ya da vücudu dilim dilim doğranacak.. Çok vakit kaybettik çünkü...

★★★

Kara Murat, mezarın ürkütücü sessizliği içinde çaresiz ve umutsuz bekliyordu.

Açlık midesini kazıyor, ona dayanılmaz bir ıstırap veriyordu.

Ağzı kurumuş, dudakları şişmişti.

"Bir yudum su olsaydı" diye acı acı düşündü.

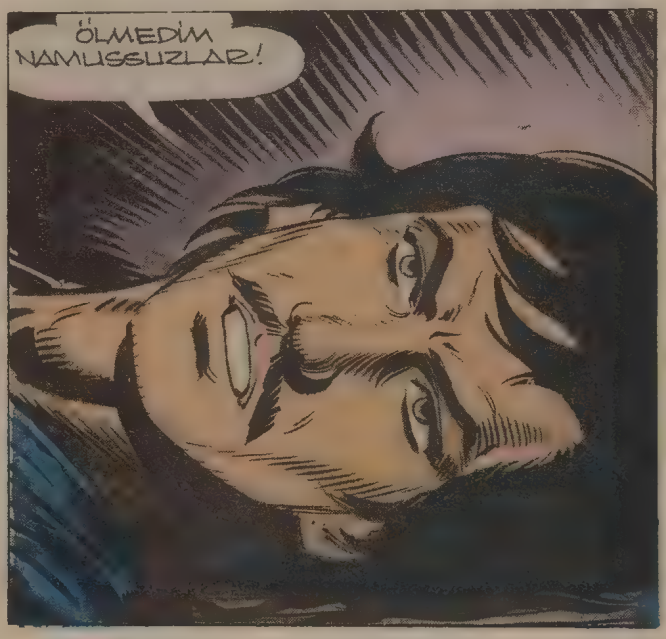

Bazen uykuya dalar gibi oluyor, o zaman bütün düşüncesini kâbuslar sarıyordu. Prenses Kondosya aklına geldikçe, yüreği öldürücü bir kinle kabarıyordu.

Birden, mezarın tüyler ürpertici sessizliğinde birtakım sesler duyar gibi oldu...

Kulaklarına inanamadı.

Sonra sesler arttı, açıkça duyulmaya başladı...

Kara Murat'ın içini çılgın bir sevinç kapladı.

Birileri mezarı kazıyorlardı.

İçi içine sığmayarak bekledi. Prenses'in adamlarının, kendisinin ölüp ölmediğini kontrol için mezarı açtıklarını düşündü.. Dişlerini sıkarak:

-Ölmedim namussuzlar, ölmedim.' diye homurdandı.

Kararını vermişti.

Mezar açılır açılmaz adamların üzerine saldıracak, ölünceye kadar çarpışacaktı...

Dövüşerek ölmek, bir Türk akıncısı için mutluluktu...

-Tanrım, sana şükürler olsun! diye mırıldandı.

Şimdi Kara Murat'ın içinde, bütün duygularını silip süpüren bir kin kasırgası vardı.

Yüzüne serin bir hava çarptı. Derin derin soluk aldı. Mezarın ölüm kokan havasından sonra bu ona çok tatlı geldi:

-Oh ! Dünya varmış !

Taze hava, alev alev yanan yüzünü serinletmişti. Kendisine bu insanlık dışı işkenceleri yaptıran Prenses'i o anda karşısında görse acımadan öldürebilirdi.

Tabutun içinde doğruldu ve mezardan çıktı.

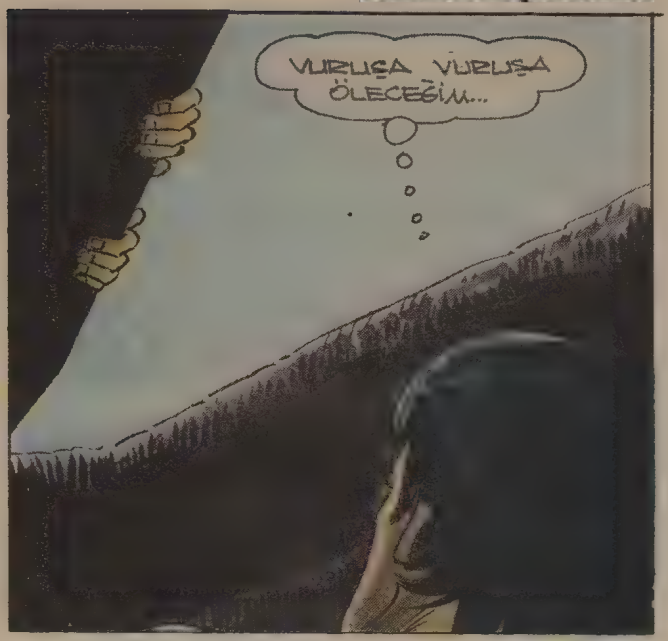

Onlara bir Türk'ün nasıl öldüğünü göstermek istiyordu..

Böylece ne kadar geçti, farkında değildi.

Yukarıda birtakım konuşmalar oldu ve tabutun kapağı açıldı.

Kara Murat artık hiç bir şey düşünemiyordu. Kafasında tek şey vardı. Elinde kılıçla vuruşa vuruşa ölmek..

Karşısına ordu çıksa korkmazdı...

Her tarafı uyuşmuştu.

Birden kendini tepeden tırnağa silahlı bir sürü askerin arasında buldu.

Korkunç bir şekilde gülümseyerek kılıcını çekip, havada öylesine vınlattı ki, adamlar korku ile geri çekilmek zorunda kaldılar.

Kara Murat haykırdı:

-Haydi it sürüsü ! Gelin bakalım, sizi bekliyorum...

Delikanlının bakışları öyle müthişti ki, hiç kimse yaklaşmaya cesaret edemedi...

Fakat komutan Vilado gerekli her tedbiri almıştı...

Onun bir işaretiyle askerler kenara çekilince, çakmaklı tüfeklerini Kara Murat'a doğrult - muş bir manga asker ortaya çıktı.

Elleri tetikte, ateş etmeye hazırdılar. .Komutan Vilado'nun bir işareti ile Kara Murat delik

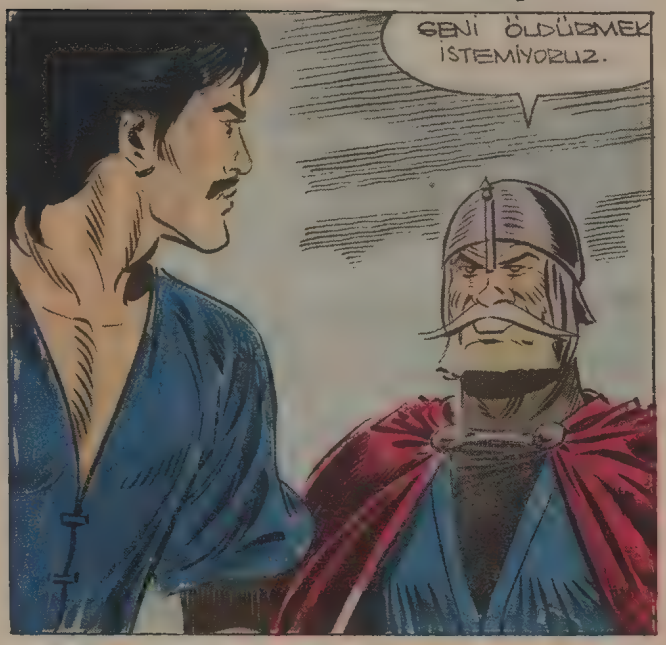

deşik olabilirdi.

Delikanlı, Komutan Vilado'ya alev saçan gözleriyle bakarak:

-Böyle ölmek, mezarda pis bir fare gibi can vermekten daha iyi, dedi.

Komutan, sesine tatlı bir hava vermeye çalışarak:

-Seni öldürmek istemiyoruz, dedi. Fakat güçlük çıkarırsan öldürmek zorunda kalırız.

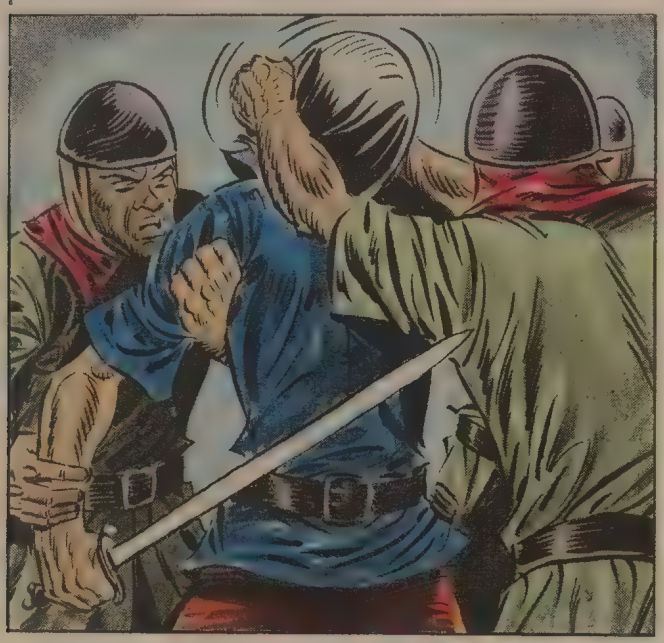

-Benim de istediğim bu zaten.. Ercesine ölmek...

Birden, arkasından sinsi sinsi yaklaşan iki kişinin bütün güçleriyle kollarına sarıldıklarını duydu. Aynı anda başına bir torba geçirilmiş ve bu torba boynunun çevresinde iple büzülmüştü.

Kara Murat bütün gücüyle adamları silkeledi, savurdu ve kollarını kurtardı...

Aynı anda askerler bağrışarak onun üzeri -

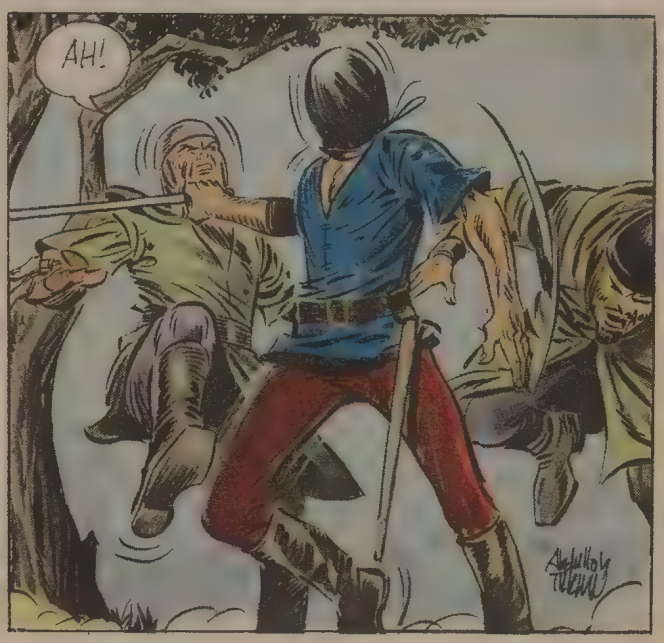

ne üşüştüler:

-Yakalayın !

-Çabuk ipi sıkın !

-Dikkat edin tehlikeli bir hayduttur.

-Ha gayret... Bağlıyoruz..

Başındaki torbayı çıkaramayan Kara Murat çevresini görmeden adamlarla boğuşmaya çalışıyor, bir yandan da:

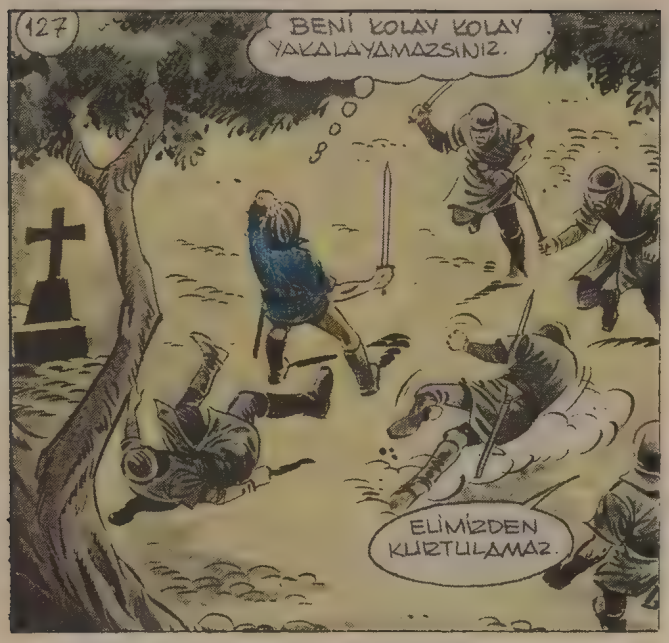

-Beni kolay kolay yakalayamazsınız, diyordu.

Bu arada, bileğine yediği bir darbe ile kılıcını elinden düşürdü. Askerler sevinçle haykırdılar.

-Haydi arkadaşlar. Domuzun dişini söktük..

Kara Murat, sağ eliyle öldürücü yumruklar savururken, sol eliyle de başındaki torbayı çıkartmaya çalışıyordu. Ama düğümü tek eliyle çözmesine olanak yoktu...

Bu garip dövüş, birkaç dakika sürdü.

Kara Murat hançerini çekmiş, öldürücü darbeler indirmeye başlamıştı.

Çevresini görmüyor, kolu her inişte, ya bir gövdeye ya bir kola saplanıyordu.

Komutan Vilado sapsarı kesilmişti.

Bir an arkebüz birliğine tüfeklerini ateşlemeleri için emir vermeyi bile düşündü.. Fakat

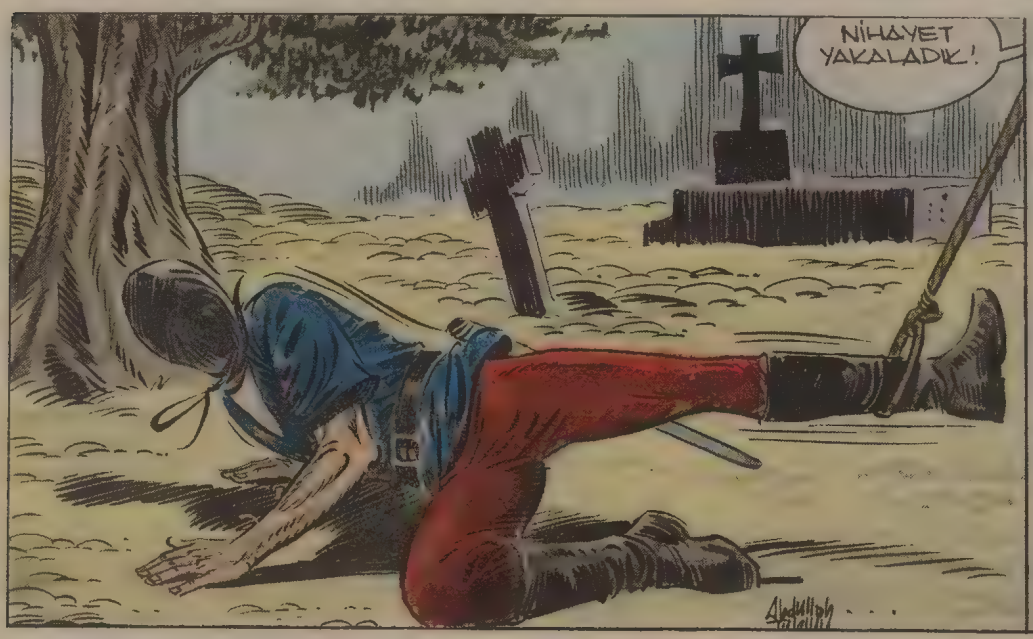

buna gerek kalmadı.

O sırada Kara Murat, bacaklarına dolanan bir iple yere yıkılmış, muhafızlar onu kıskıvrak bağlamıştı.

Komutan Vilado:

-Ohh! diye derin bir soluk aldı.

Bu müthiş Türk, ölüm halinde bile tehlikeliydi.

Sevinç çığlıkları atan askerler Kara Murat'ı kollarından ve bacaklarından tutarak saraya götürdüler.

Birtakım merdivenlerden inildi, uzun koridorlardan geçildi.

Başına geçirilen torbayı çıkartmadıkların dan Kara Murat çevresini göremiyordu.

Uzun süren yolculuktan sonra, ağır bir demir kapının gıcırdayarak açıldığını duydu.

Onu yere bıraktılar...

Birbirlerine çarpan kalın zincirlerin şakırtıları bir an kulaklarını doldurdu.

El ve ayak bileklerine demir halkalar geçirip kilitlediler.

Bütün bunlar bittikten sonra Komutan Vila - do'nun sesi:

-Başındaki örtüyü çıkartın, diye emretti.

Sonra, ağır demir kapı tekrar gıcırdayarak

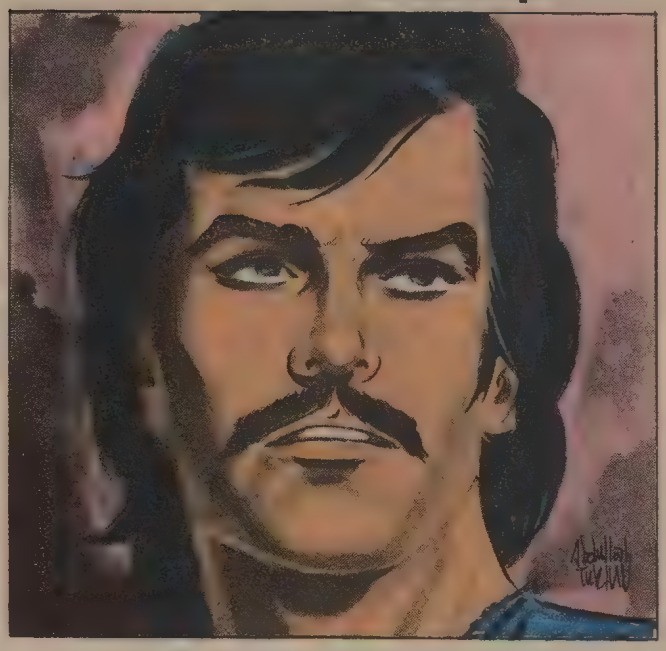

açıldı ve koridorda uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Kara Murat:

-Gittiler, diye mırıldandı.

Göz kapaklarını yavaş yavaş araladı.

Duvarda yanan meşalelerin ışığı ile bir an gözleri kamaştı.

Pis ve rutubetli bir zindandaydı.

Her yanına zincir vurulmuştu.

Meşalelerin ışığından ürküp kaçan birtakım iğrenç örümcekler duvar taşlarının üzerinde koşuşuyordu.

Zindan, dayanılması güç bir koku içindeydi..

Kara Murat'ın ayağındaki zincirler ancak ileriye ve yana doğru bir adam atabilecek uzunluktaydı.

Delikanlı, içinde biriken öfkenin birdenbire

kin haline dönüştüğünü ve kabaran göğsünden taştığını hissetti, korkunç bir sesle bağırdı:

-Rezil herifler.! Soysuzlar ! ..

Yan taraftan sinirli ve titrek bir ses:

-Eşşoğlu eşşekler ! dedi.

Bir başka ses:

-Al benden de o kadar, diye ekledi.

Kara Murat şaşırarak başını çevirdi..

Kendisi gibi zincire vurulan casus Miha - loviç'in tek gözüyle kendisine baktığını gördü.. Prensesin kör ettiği gözünün yerini alan kanlı boşluk bütün korkunçluğuyla gözüne çarptı.

Kara Murat ona kaşlarını çatarak baktı:

-Sen de nereden çıktın? Gözüne ne oldu öy- le?

Casus Mihaloviç dişlerini gıcırdattı:

-Prenses Kondosya kör etti ve beni zincire vurdurdu. Yıllardır ona bir köpek gibi hizmet et- tim. Bu hizmetime karşılık ne iyi bir mükafat değil mi?

Kara Murat ona ters ters baktı, soğuk bir sesle:

-Eden bulur ahbap, dedi.

Casus Mihaloviç korkunç bir gülümseyişle :

-Peki, ben ettim, buldum. Ya bu zavallıların

ne günahı var?..

Kara Murat, muhafız subayı ile iki askeri gördü.

Üçü de feci şekilde dövülmüştü. Her yanları kan içindeydi... Görünüşleri hüzünlü, korkunç ve içler acısıydı.

Mihaloviç devam etti:

-Bütün suçları Olinka'yı bulamamak... Kızı ele geçiremeyince Prenses öfkesini onlardan ve benden aldı.

Kara Murat'ın yüzünde memnun bir ifade belirdi:

-Demek Olinka'yı bulamadılar? Buna sevin- dim işte...

Mihaloviç korkunç bir şekilde gülümsedi.. Kör gözü insanın içine ürperti veriyordu:

-O kadar sevinme ! . . Prenses seni neden sağ bıraktı sanıyorsun?..İşkence edip kızın yerini öğrenmek isteyecek..O canavara kimse dayanamaz.

Kara Murat ilgisiz bir tavırla omuz silkti.

-Ben dayanırım! Çünkü öğrenmek istediği şeyi bilmiyorum !

★★★

Olinka, Şehzade Davut'un, saraydaki muhteşem dairesini büyük bir merakla gözden geçiriyordu.

Kendisini zorla getirip bu salona kapatmışlardı.

Şehzade Davut karşısında duruyordu.Genç adam, zaman zaman coşan, zaman zaman yalvaran bir sesle belki de onuncu defa:

-Olinka! Kalbimin prensesi ! Seni seviyorum ! dedi.

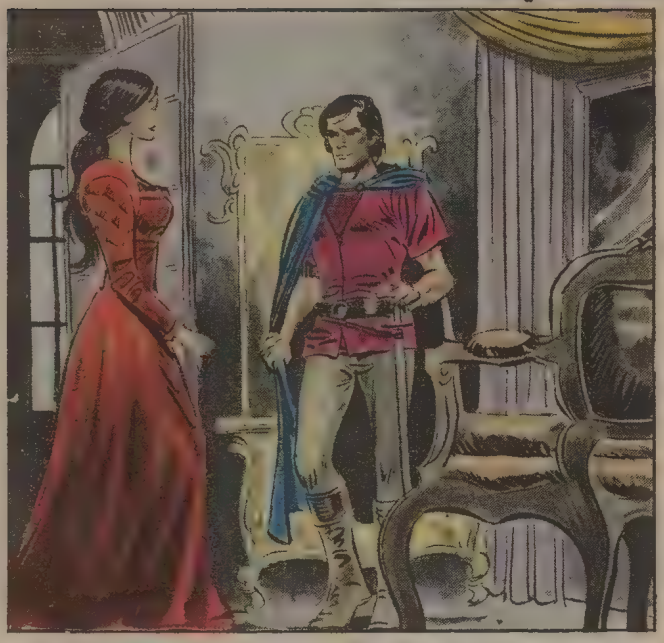

Konuşurken, gür kaşlarının gölgelediği keskin bakışlı gözlerini kaplayan kederli ifade genç prensin içini yakan alevi açığa vuruyordu.

Olinka hafifçe kaşlarını çattı, sertleşen sesiyle:

-Fakat ben sizi sevmiyorum prens ! dedi.. Beni evimden kaçırdınız, buraya kapadınız. . Bu zorba davranış sizin gibi soylu bir kişiye yakışır mı, bilmiyorum..

-Niçin böyle konuşuyorsunuz ?Sizi sevmem neden zorbalık oluyor ?Davranışlarım, içimi saran ateşin ifadesidir. Geceleri rüyalarımı süsleyen bir meleksiniz siz. Size tapıyorum. Neden sevgimi anlamak istemiyorsunuz?

-Sevgi zorla olmaz prens..Bana âşık olabilirsiniz, geceleri rüyalarınızda görebilirsiniz. Bunda özgürsünüz..Ama beni zorla buraya kaçırmak hakkını kimden alıyorsunuz?

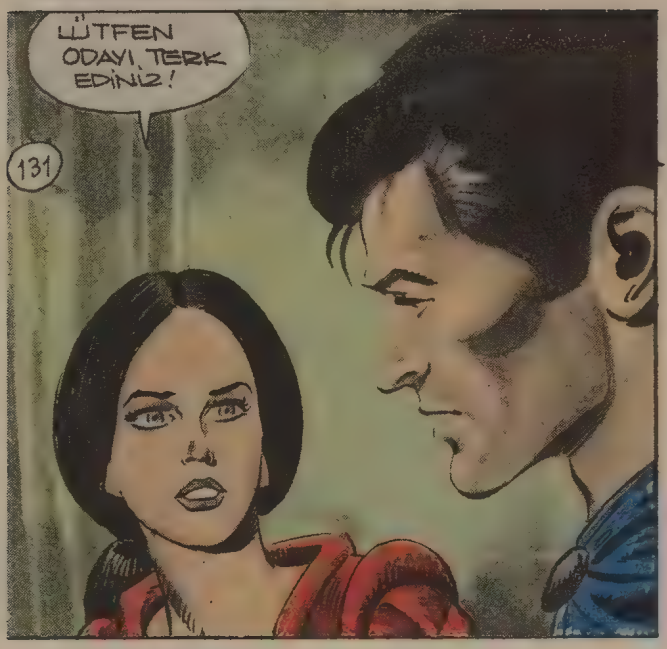

-Aşkımdan?

-Aşkınız yerin dibine batsın! İğreniyo - rum sizden!

-Bense size Tanrı gibi tapıyorum. Sizi mutlu etmek tek isteğimdir.

-Beni mutlu etmek istiyorsanız, lütfen odayı terk ediniz...

-Son sözünüz bu mu?

Olinka, kararının kesin olduğunu anlatmakis- ter gibi başını salladı. İri siyah gözlerini Davut'un gözlerine dikerek:

-Evet! dedi.

Şehzade Davut'un yüzünde acı bir ifade belirdi. Belli ki, içinde şiddetli bir mücadele oluyordu. Kederli bir tavırla:

-Peki Olinka, dedi. Gidiyorum! Beklemesini bilirim, kollarını bana açacağın günü sabırla bekleyeceğim...

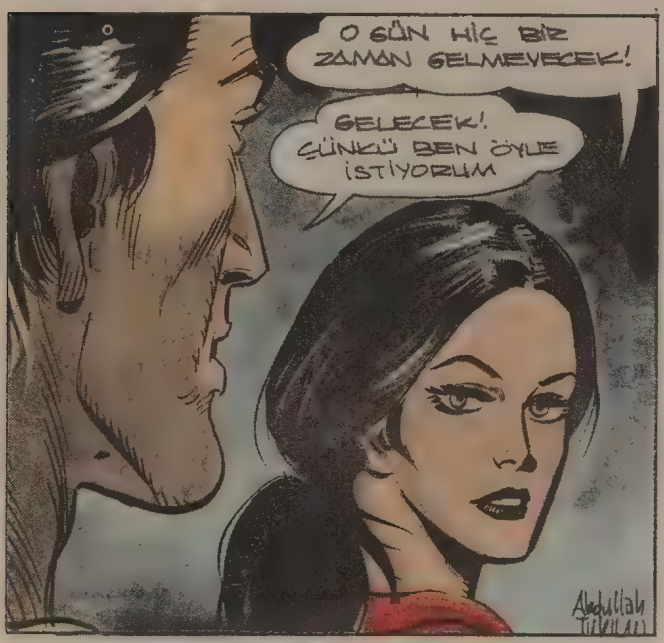

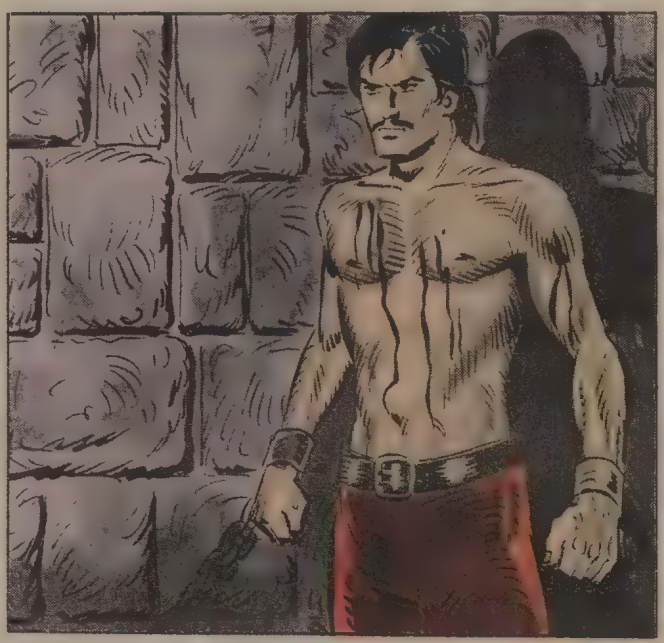

Genç kızın sesi, güzel ağzından umulmayacak kadar sert çıktı:

-O gün hiç bir zaman gelmeyecek...

Şehzade Davut salondan çıkarken genç kızın kalbine hançer gibi saplanan bir bakışla baktı:

-Gelecek... Çünkü ben öyle istiyorum.. Se - sinde sonsuz bir güven ve sınırsız bir ihtiras vardı.

★★★

Vakit gece yarısını geçmişti.

İşkence odasında yanan meşalelerin isli ışı - ğında uzayan gölgeler ıslak duvarlarda titreşi - yordu.

Zincire vurulan Kara Murat'ın belinden yukarısı çıplaktı. Vücudunun her yanından kanlar sızıyordu..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 OCAK 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 103 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'a özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

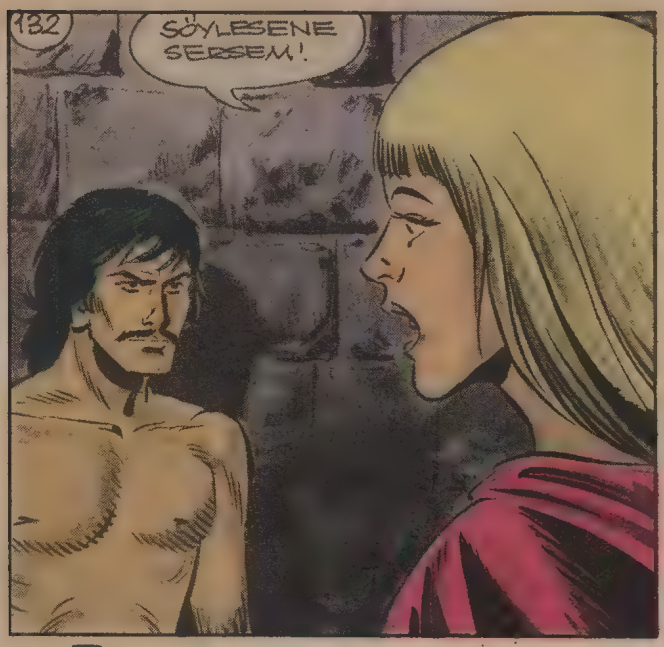

Prenses Kondosya müthiş bir öfke içindeydi. İstediğini öğrenememenin hırsı ile kuduracak gibi oluyordu. Birden Kara Murat'ın üzerine yürüyerek haykırdı:

-Söylesene sersem. Bu işkenceye daha ne kadar dayanacağını sanıyorsun?

Kara Murat içinde bulunduğu korkunç acılara rağmen muhteşem bir soğukkanlılıkla cevap verdi.

-Boşuna yoruluyorsun prenses. Kızın yerini bilmiyorum. Bilsem de söyleyecek kadar budala değilim.

Delikanlının vücudu delik deşik olmuştu. Kızgın demirle dağlanan göğsünün tüyler ürpertici, bir görünüşü vardı. Yanı başında duran cellâtın elindeki uzun şişten kan damlıyordu.

Gözlerinden şimşekler çakan Prenses Kondosya kanlı bakışlarını Kara Murat'a dikerek tek-

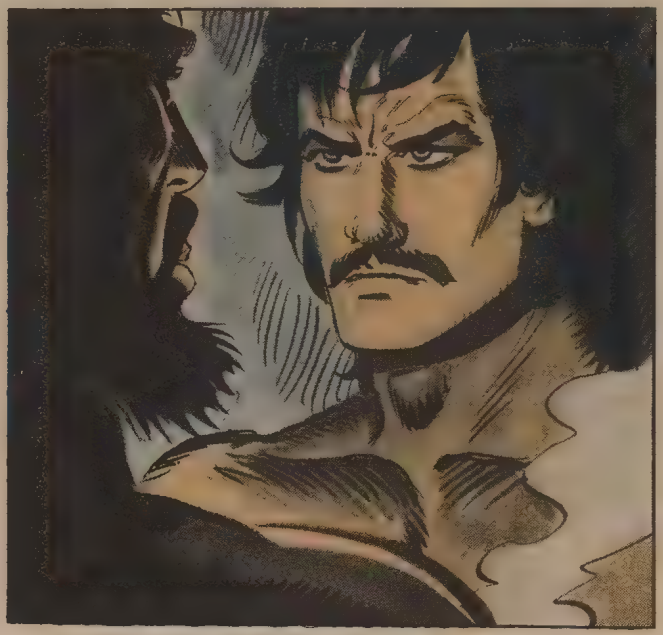

rar gürledi:

-Söyle diyorum. Söyle köpek! Yoksa gözlerini tırnaklarımla oyarım.

Kara Murat cevap vermedi. Bu umursamaz hareket kadını daha da sinirlendirdi. Cellâda dönerek:

-Bas şişi diye bağırdı.

Cellât elindeki kızgın demiri Kara Murat'ın karnına yapıştırdı. Korkunç bir cızırtı duyuldu. Zindanı yanık et kokusu sardı.

Kara Murat gık bile demedi ama duyduğu sonsuz acı gözlerinden alev gibi fışkırdı. Alnından boncuk boncuk terler iniyor, bakışlarından ıstırap dolu bir ifade taşıyordu.

Prensesin iki adım gerisinde duran Komutan Vilado:

"-Hiç bir insan bu kadar dayanıklı olamaz ! Bilse mutlaka söylerdi"diye düşündü.

Fakat prensesin gözü hiç bir şey görmüyor, "Söyle de söyle" diye tutturuyordu.

Zalim kadın, kurbanına vahşi vahşi baktı sonra cellâda dönerek tekrar bağırdı:

-Bas şişi...

Aynı yanık et kokusu bir kez daha genizleri doldurdu. Kara Murat'ın çıplak gövdesi, bağlı bulunduğu zincirlerin arasında acıyla kıvrandı.

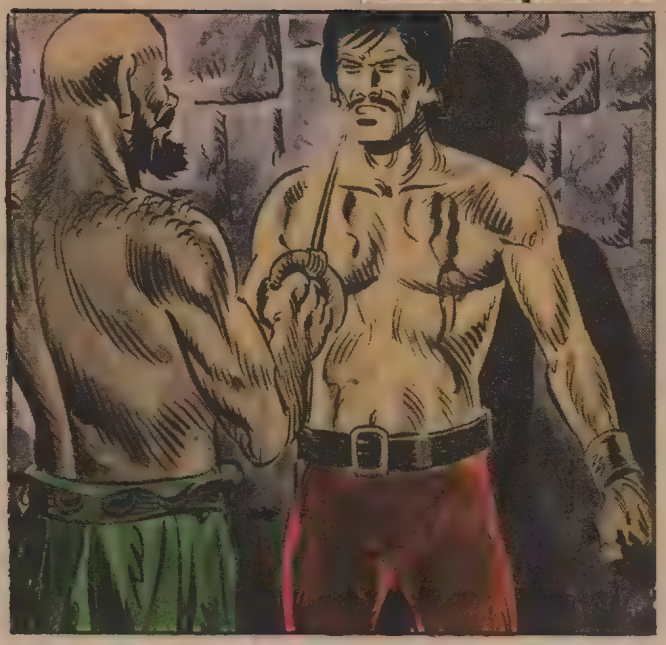

Prenses Kondosya'nın haykırışları artık çılgın bir kahkaha halini almıştı:

-Bas şişi, bas! Bir daha! Bir daha! Konuş köpek! Yoksa inleye inleye öleceksin!

Cellât bir makine düzgünlüğü içinde emirleri yerine getiriyordu. Bir süre sonra yılların tecrübesine dayanarak:

-Prensesim bu adam hiç bir şey bilmiyor !

dedi.

Vay, sen misin söyleyen?

Prenses Kondosya'nın işkence aletleri arasından kaptığı bir demir, olanca hızıyla celladın yüzüne indi, kanlı, korkunç bir yara açtı:

-Atın zindana bu köpeği! Başka bir cellât gelsin...

-Bağışlayın beni prensesim!

-Defol sersem herif!..

Muhafızlar adamı yaka-paça dışarı çıkardılar..

Kara Murat kan sızan dudakları arasından mırıldandı:

-Çok zalimsin prenses. Ama ben senin gibi bir sürü zalim gördüm. Hiç biri şu anda hayatta değil...

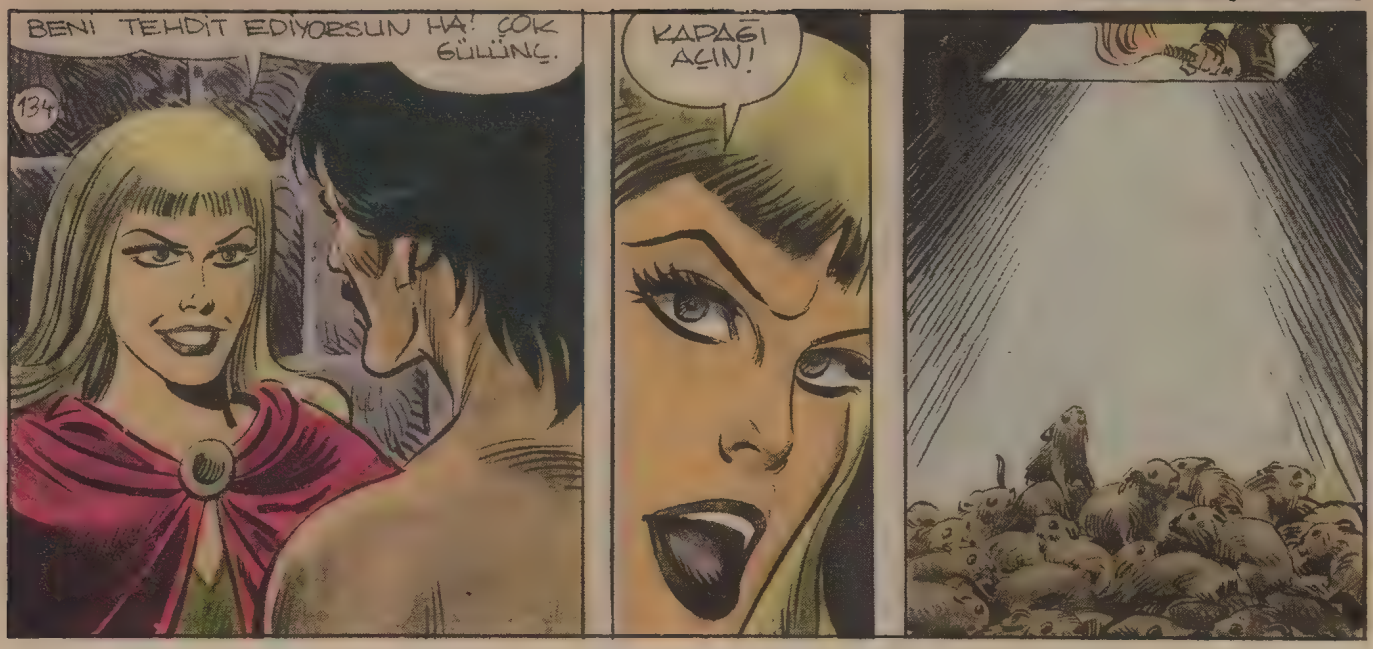

Kondosya vahşi bir kahkaha kopardı:

-Bu halinde beni tehdit ediyorsun ha... Çok gülünç...

Kanlı prenses, bu inatçı Türk'ü işkence ile konuşturamayacağını anlamıştı. Başka bir yol de - nemeye karar verdi. Kara Murat'ın iki adım kadar ötesinde bulunan demir kapağın açılmasını emretti.

İki muhafız kapağı kaldırdıkları vakit orta- ya koca bir delik çıktı. Bu delikten tiz ve boğuk sesler geliyordu.

Muhafızlardan biri elindeki meşaleyi deliğe uzatınca; üç metre kadar aşağıda kapkara bir fare okyanusu görüldü.

Mahzende binlerce fare vardı.

Küçük küçük gözler kıvılcım gibi yanıyordu.

Fareler, bir denizin dalgaları gibi kaynaşı -

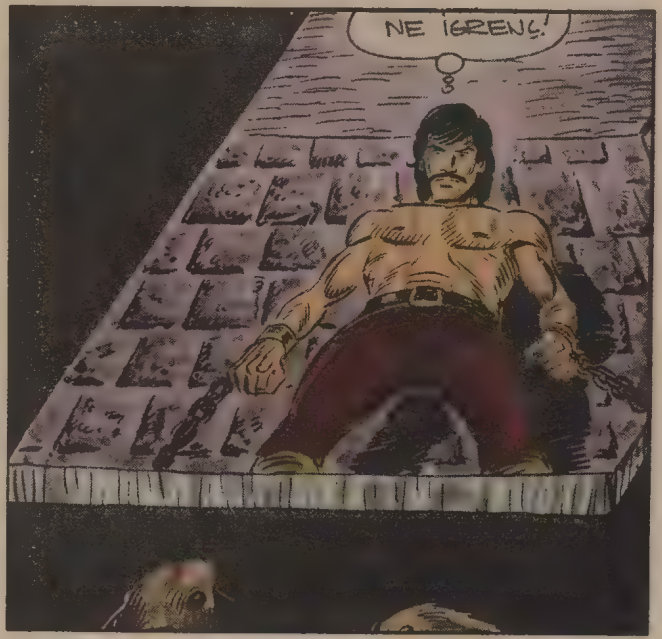

yor, birbirlerini eziyor, öldürüp yiyor, kan koku - su hayvanları daha da coşturuyor, vahşileştiriyor - du...

Zaman zaman yığından kurtulup duvara tır- manmak isteyen hayvanlar, tekrar fare okyanusu - nun içine düşüyor, kaybolup gidiyordu.

Prenses Kondosya boğuk bir sesle:

-Bunlar aç farelerdir, dedi. Özel olarak top- lanıp, bu mahzene kapatılmışlardır. Bir insanı iki dakikada yiyip, iskelet haline getirebilirler.

Farelerin, bitip tükenmeyen kaynaşmasını, birbirlerini nasıl yediklerini, dişleriyle hemcins- lerini nasıl parçaladıklarını gören Kara Murat ür- perdi.. Bakışlarındaki parlaklık sönmüş, saçları diken diken olmuştu...

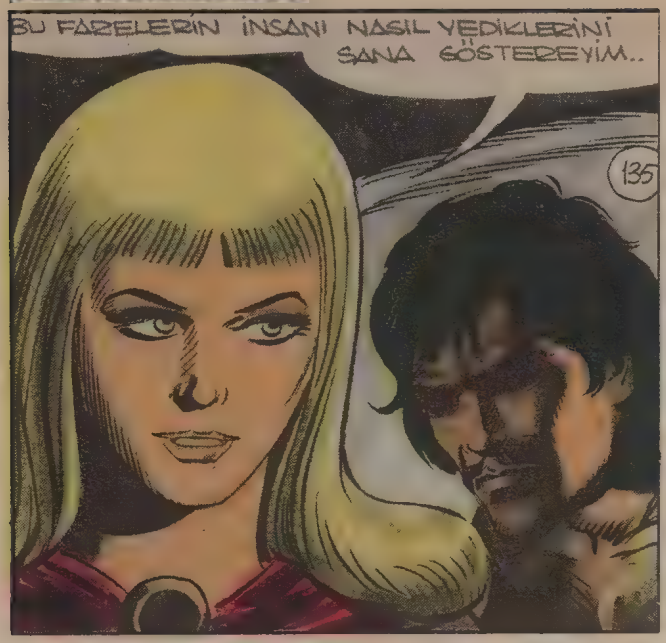

"İğrenç farelerin arasına atılmak her türlü işkenceden daha müthiş"diye düşündü.

Kara Murat'ın titreyişini gözünden kaçırmayan Prenses Kondosya'nın dudaklarında garip bir gülümseme belirdi, alaylı bir sesle:

-Bu farelerin insanı nasıl yediklerini sana göstereyim istersen! dedi. Sonra Komutan Vilado'ya dönüp hücrede bağlı bulunan tutuklu muhafızlardan birinin çözülerek deliğin yanına getirilmesini

emretti..

Zavallı adam dizleri titreyerek deliğin başında durdu.

Prenses Kondosya bağırdı:

-Atla!

Tutuklu muhafızın gözleri yuvalarından dışarı fırlar gibi oldu:

-Acıyın bana efendimiz..

-Atla diyorum köpek...

-Karıma çocuklarıma bağışlayın.

Kondosya sabırsız bir hareket yaptı. Bunun anlamını çok iyi bilen cellât bir vuruşta zavallı adamı deliğe yuvarladı.

Tüyler ürpertici bir çığlık duyuldu.

Adamın gövdesi, dalgalanan yumuşak fare yığınının üzerine düştü.

Bütün soğukkanlılığına rağmen Kara Murat'ın rengi sarardı, yüzü ve bakışları karardı.

Görünen manzara çok korkunçtu.

Adamın yarısı, kaynaşan fare yığınına gömülmüştü.

Hayvanlar bir ordu gibi göğsünde omuzlarında yürüyordu.

Adam içler acısı çığlıklar atıyor, umutsuzca çırpınıyordu.

Fareler, sonunda bütün gövdeyi kapladılar.

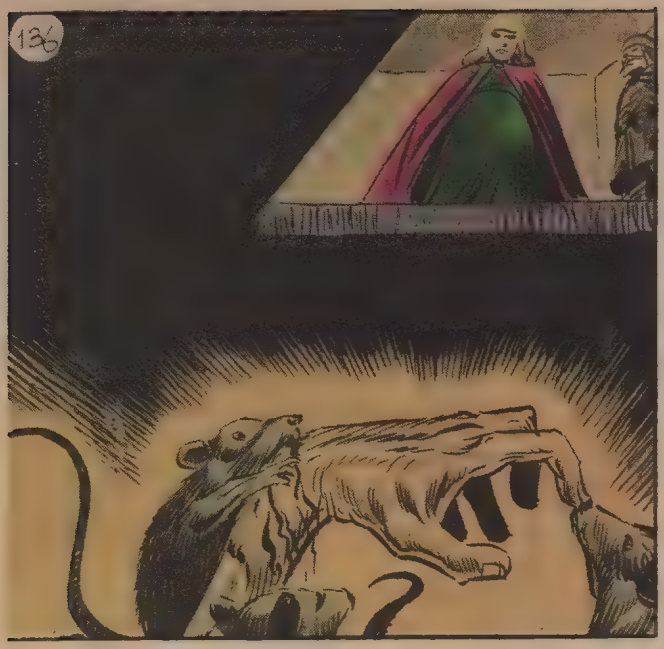

Isırdıkları her yerden kan fışkırıyordu.

Hayvanlar ummadıkları bu ziyafetten pay alabilmek için birbirleriyle boğuşuyor, küçük parlak dişleriyle adamın elbiselerini parçalayıp, yumuşak gövdesini didikliyorlardı.

Prenses Kondosya dehşet verici sahneyi gözünü bile kırpmadan, âdeta zevk alarak seyrediyor, bazen alaylı bakışlarını kaldırıp, Kara Murat' ın sararan yüzünü süzüyordu.

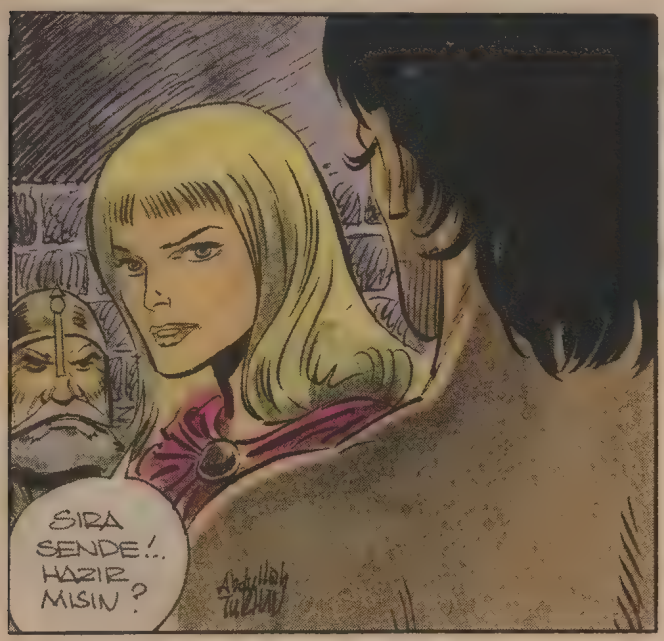

Açlıktan kuduran fareler, keskin dişleriyle et parçalarını koparıyor, yırtılan kanlı kumaşları çekiştiriyordu.

Ceset iki dakika sonra, etleri kemirilmiş bir iskelet haline gelmişti.

Prenses Kondosya Kara Murat'a tehdit dolu bakışlarını uzatarak:

-Sıra sende! Hazır mısın? dedi.

Kara Murat, ölümü yiğitçe karşılamaya karar verdi. Korkusunu belli etmemeye çalışarak hafifçe güldü.

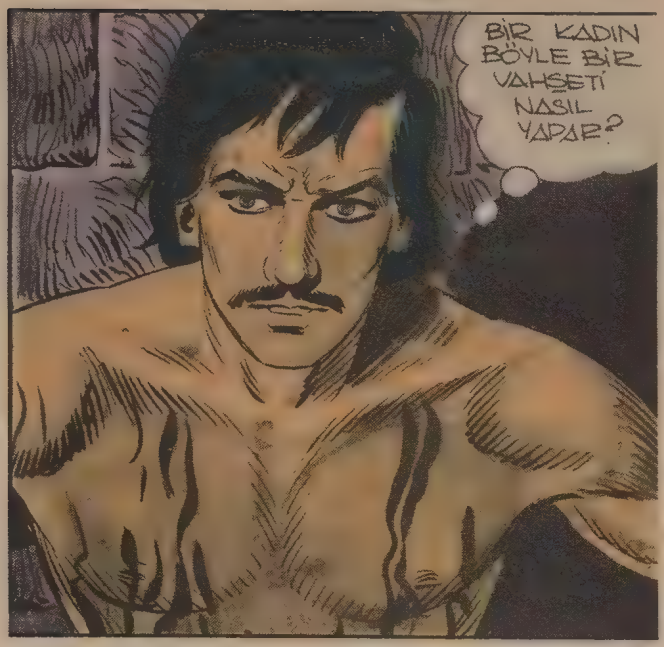

Vahşi bir galibin sınırsız sevincini taşıyan gözlerinde "Nasıl? Buna da dayanabilecek misin?" der gibi zalim bir ifade vardı.

Kara Murat donmuş kalmıştı.

Bir kadının böyle vahşeti yapabileceğine inanmıyor gibiydi.

Bu sırada fare denizi tekrar dalgalandı, iskelet haline gelen bir kol ve bir bacak, yığınının, tepesine yükseldi.

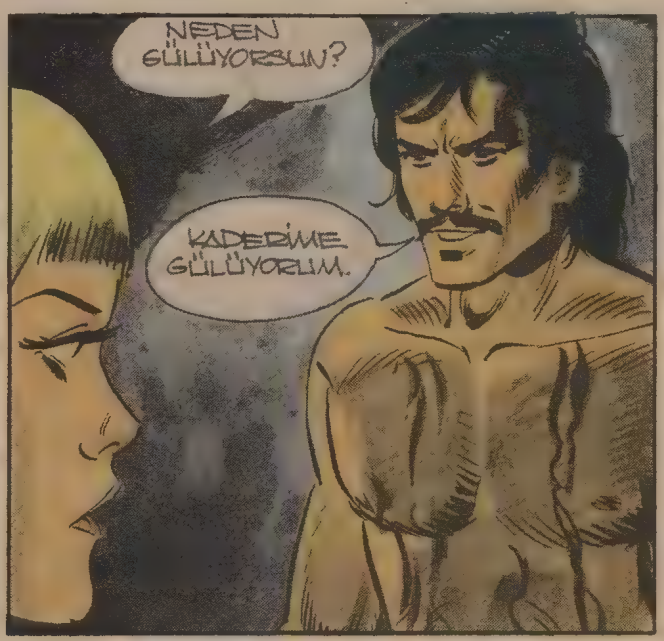

Kondosya sinirlendi:

-Neden gülüyorsun?

Kara Murat acı bir sesle:

-Size değil, kaderime gülüyorum! dedi. Bir çok savaştan, en tehlikeli dövüşlerden, türlü ölüm tuzaklarından kurtulduktan sonra, şu pis farelerin dişleriyle ölmek hazin bir şey...

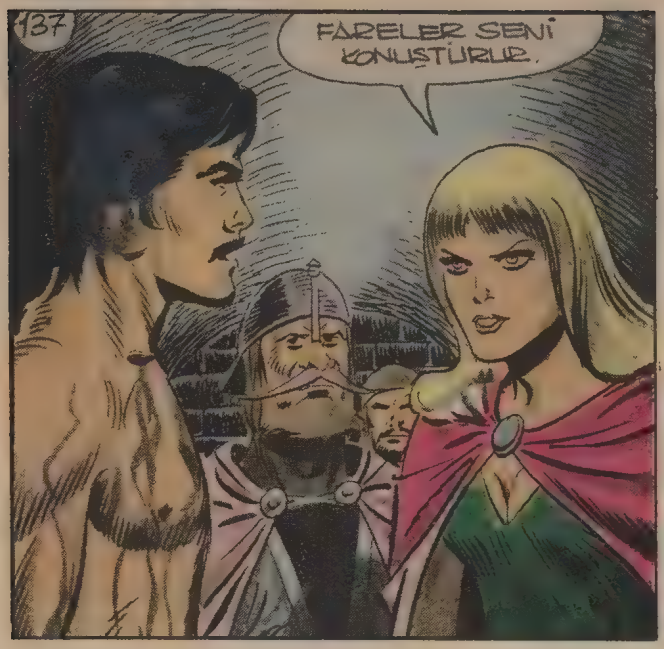

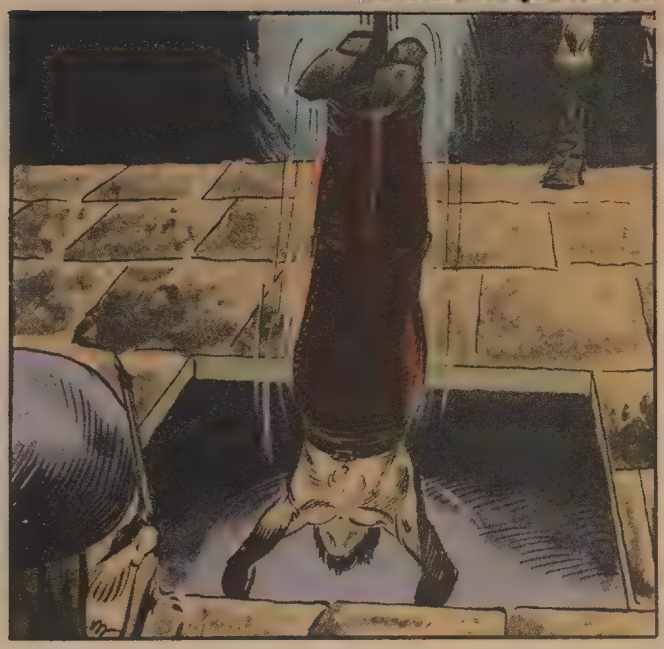

-İstersen ölmeyebilirsin...

-Nasıl?

-Olinka'nın yerini söyleyerek..

Kara Murat kızdı:

-Ne laf anlamaz kadınsın. Bilmiyorum de - dim ya!..

Kara Murat'ı duvardaki demir halkadan çözüp ayaklarına kalın bir ip bağlayarak delikten baş aşağıya sarkıttılar.

Binlerce hayvan yeni bir ziyafet umuduyla kaynaştı, kapkara fare okyanusu dalgalandı, yüzlercesi avlarının üzerine doğru atılmak istedi.

Kara Murat, burnunun ucuna kadar yaklaş - mayı başaran birkaç fareyi, bileklerindeki zinciri savurup aşağıya düşürerek haykırdı:

-Defolun pis hayvanlar...

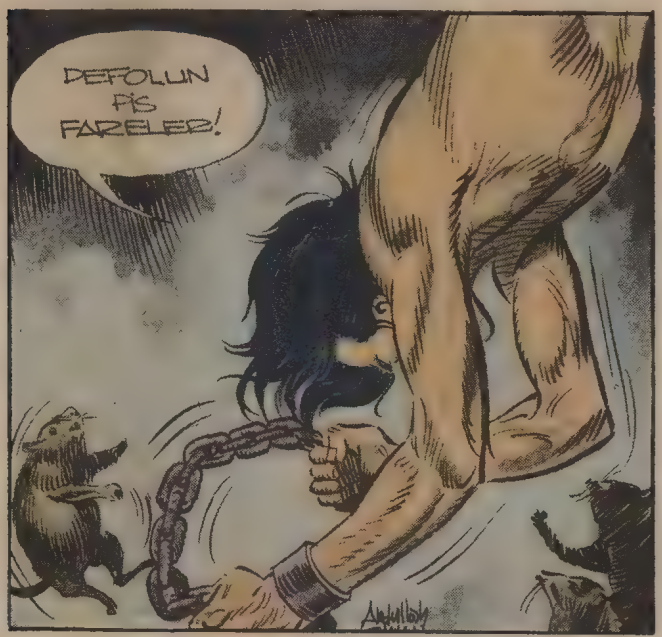

Farelerin kaynaşması bitmek tükenmek bilmiyordu. Olanca güçleriyle zıplıyorlar, ona yetişmeye çalışıyorlardı.

Kara Murat, zincirli kollarını sallamaktan ter içinde kalmıştı. Yakınına kadar sıçrayan farelerden güçlükle korunurken bir yandan da acı acı düşünüyordu.

"-Bu sefer kurtuluş yok. Sonunda bu hayvanlara yem olacağım galiba.."

Yukarıdan Prenses Kondosya'nın şeytani kahkahası geldi.

-Nasıl? Fareli mahzeni beğendin mi?

Kara Murat, içinde bulunduğu güç duruma rağmen cevap vermekten geri kalmadı:

-Fena değil.. Bu hayvanlar senden daha sevimli..

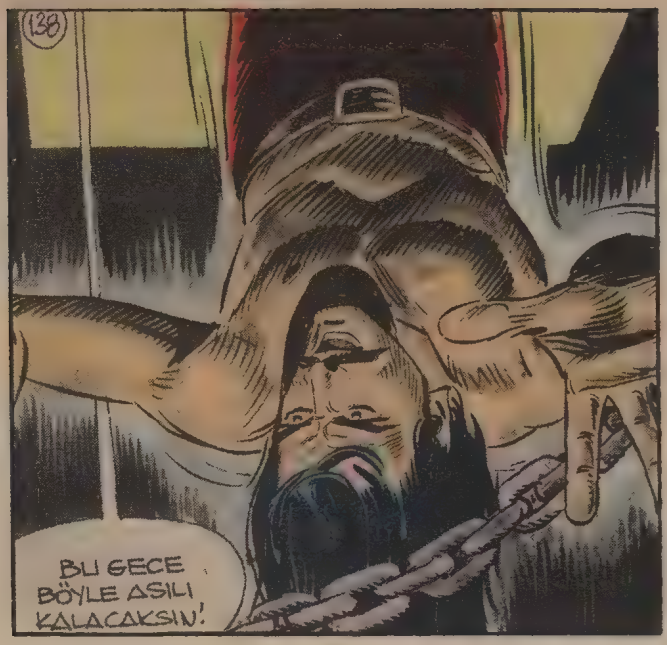

Kondosya sinirli sinirli dudaklarını ısırdı, Kara Murat'a karşı duyduğu nefret gözlerinde parladı:

-Küstah. Beni kızdırıp çabuk ölmek istiyorsun ama bu oyuna gelmem ben.. Bu gece böyle asılı kalacaksın. Üzerine atılan farelerden korunmak için sallandıkça ip gerilecek, deliğin keskin kenarına sürtünerek yavaş yavaş kopacak. Sonra

kendini bir anda fare denizinin içinde bulacaksın. Haydi bakalım kahraman.. Sinirlerin sağlamsa dayan...

Prenses bunları söyledikten sonra muhafızlarını peşine takıp gitti. Zindandan çıkarken Komutan Vilado'ya:

-Her saatbaşı gelip kontrol edin. Konuşmaya karar verirse bana bildirirsiniz, dedi.

Komutan sordu:

-Ya konuşmazsa?

-O zaman gebersin...

Kara Murat baş aşağı sallandığı delikten, zindanın kapısının gürültüyle kapandığını duydu.

Fareler hâlâ umutla ona doğru atılıyorlardı

Minik binlerce göz karanlıkta kıvılcımlar gibi parlıyordu.

Kara Murat:

-Tanrım. Bu kadın gerçekten bir canavar, diye düşündü. Sonra farelere doğru bütün nefretiyle haykırdı:

-Defolun!

Fare okyanusu yeniden dalgalandı. Binlerce hayvan birbirini ezercesine yığının üzerine çıkıp Kara Murat'a doğru atıldı.

Fakat bu atılışlar hep kısa kalıyor, çok yakına gelen fareleri ise Kara Murat, bileklerine bağlı uzun zinciri savurarak düşürüyordu.

Böylece dakikalar geçti.

Deliğin keskin kenarına sürtünen ip, yavaş yavaş incelmeye başlamıştı. İpin örgüleri birer birer kopuyordu..

Terler, Kara Murat'ın alnından su gibi akıyor, farelerin üzerine damlıyordu.

-Artık sonum geldi! Kurtulmam için mucize gerek, diye acı acı düşündü.

Kan beynine hücum ettikçe şakakları tokmak gibi vuruyor, o ana kadar mislini duymadığı bir korkuya kapılmakta olduğunu anlıyordu..

Yüzü gerilmişti. Dudakları mosmordu..

Bağlı olduğu ip bir saat kadar ancak dayanırdı.. Sonra..

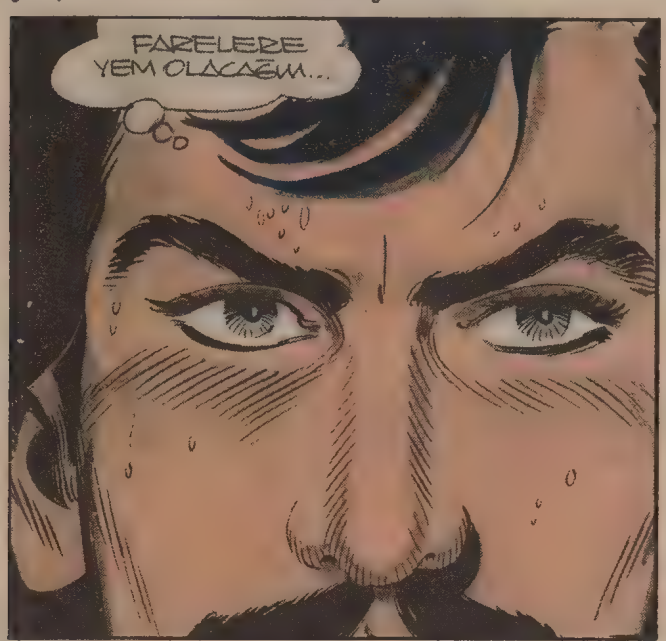

Farelere yem olacaktı.

Elinde olmadan titredi.

Burnuna garip bir koku geliyordu.

Bu kokunun adını aramış olsaydı, ona dehşet kokusu diyebilirdi.

★★★

Prenses Kondosya, öfkesinden tir tir titreyerek salona girdiği vakit hâlâ Kara Murat'ı düşünüyordu:

-İblis! Ne kadar da inatçı.. Prens Davut'un yerine elimde böyle bir Türk olsaydı çoktan Osmanlı İmparatorluğu'nu avucumun içine alırdım..

İçinden, Kara Murat'ın cesaret ve soğukkanlılığına hayran olduğunu itiraf etti. Bu genç olmasa çoktan Olinka'yı yok etmiş, Davut'un aşk umutlarını bitirmiş olurdu..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 OCAK 1976 ÇARŞAMBA ✲ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✲ SAYI: 104 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

Kara Murat'a karşı öfkesi müthiş olmasına rağmen istemeye istemeye mırıldandı :

-Bu adam benim olsa neler yapmazdım ! Ama madem benim değil, o halde ölmeli !

Birden kapı vuruldu..

Komutan Vilado'ya kendisini rahatsız etmemelerini söylemiş ve muhafızların hepsini başından savmıştı.

nına hizmetçi olarak verdiği kızdı. Onun sayesinde Davut'un bütün hareketlerinden haberdar oluyordu.

Maliçka, uzun kirpikli, güzel gözlerini kırpıştırarak :

-Evet efendim, dedi. Sizi ilgilendireceğini umduğum bir haberim var...Bu haber hoşunuza giderse belki babamı affettirirsiniz...

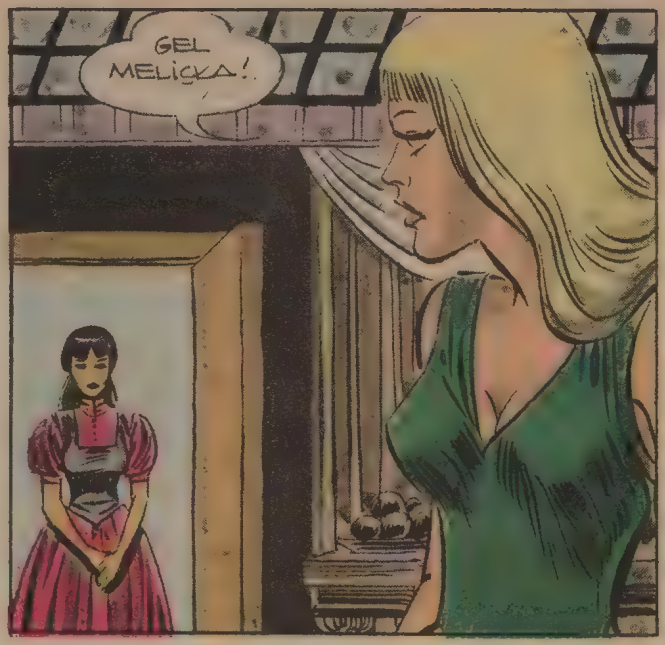

Bu gelen kim olabilirdi?

-Girin ! diye seslendi.

Kapı açıldı, eşikte genç ve güzel bir kızın sevimli yüzü belirdi.

Prenses Kondosya onu görünce gülümsedi:

-Gel Maliçka ! Heyecanlı görünüyorsun. Önemli bir haberin mi var?

Maliçka, Prenses'in, Şehzade Davut'un ya-

Maliçka'nın babası krala başkaldırmak suçundan zindana atılmıştı...Her an öldürülebilirdi. Prenses Kondosya bunu Maliçka'ya karşı koz olarak kullanıyor, ona istediğini yaptırabiliyordu.

Babasını kurtarmak uğruna her şeyi göze alan güzel kız saraydaki erkeklerin koynuna giriyor, onlara âşık pozları takınıyor, aldığı bilgileri Kondosya'ya iletiyordu...

Son olarak Şehzade Davut'un yanında çalışmaya başlamış, bu arada Ralf'la yakın ilişki kurmuştu...

Kondosya sesine yumuşak bir hava vererek konuştu :

-Babanı kurtarmak için bütün gücümle çalıştığımı biliyorsun Maliçka ! Eğer ben olmasaydım, şimdiye kadar çoktan idam edilirdi.. Şimdi söyle, getirdiğin haber nedir ?

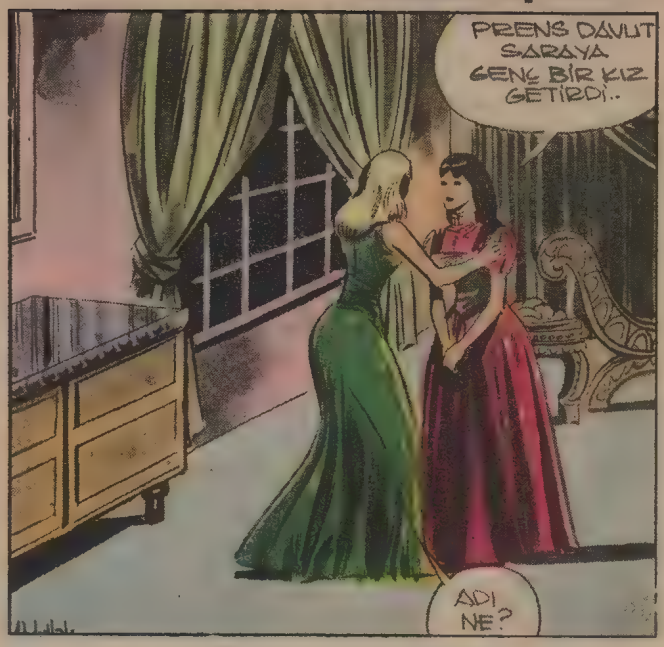

-Prens Davut iki saat kadar önce saraya genç bir kız getirdi, kendi dairesinde bir odaya kapadı, beni de onun hizmetine verdi...

Prenses birden sarardı, heyecanlandı, Maliçka'nın kolunu tutarak sordu :

-Nasıl bir kız ? Adı ne ?

Maliçka, hanımının ilgisini çeken bir haber bulmanın sevinci içinde :

-Olinka efendim, dedi.

Kondosya haykırdı :

-Olinka ha !

Kelimeler boğazını yırtıyormuş gibi devam etti :

-Demek Davut, Olinka'yı ele geçirdi !. Bu fena işte ! Kızı öldürmezsem her şey biter !..

Derhal kararını verdi, gitti, köşedeki dolabın rafından bir şişe aldı :

-Bu zehir şişesidir Maliçka ! dedi. Su kadar

duru olan bu sıvı aynı zamanda kokusuz ve lezzetsizdir. Bunu, öldürmek istediğimiz kimseye içirirsek, o yalnız su veya şarap içtiğini zanneder. Hiç bir rahatsızlık hissetmez. Ama birkaç saat sonra birdenbire, esrarengiz bir şekilde öldüğünü duyarız...

Maliçka korkuyla iki adım geri çekildi. Sapsarı kesilmişti. Titreyen sesiyle :

-Onu zehirlememi mi istiyorsunuz efendim? dedi.

Prenses Kondosya vahşi vahşi gülümsedi... Dişleri, azrailin ölüm kokan dişleri gibi ışıldadı:

-Ne o? Titriyorsun? Korkuyor musun?

-Şey... Fakat bu müthiş bir şey...

-O kız benim düşmanımdır! Ölmesi lâzım - dır! Yoksa babanın mı ölmesini istersin?

Kondosya'nın sesi bıçak gibi keskin çık - mıştı. Maliçka ürperdi, cevap vermedi...

Kondosya kıza dik dik bakarak devam etti:

-Karşımda korkudan sararmış, bir çehre, dehşet dolu gözler istemem. Ben yalnız itaat is- terim!

Maliçka boynunu büktü :

-Haklısınız efendim!

Prenses, zehir şişesini ona uzattı :

-Bunu, Davut'un getirdiği kızın içkisine ko- yacaksın.. En geç bu akşam iş bitmeli... Yoksa babanı bir daha göremezsin...

Maliçka, zehir şişesini koynuna koyarak hızla salondan çıkarken, Prenses Kondosya öf - keyle söyleniyordu :

-Davut, Davut! Sana dünya imparatorluğunu

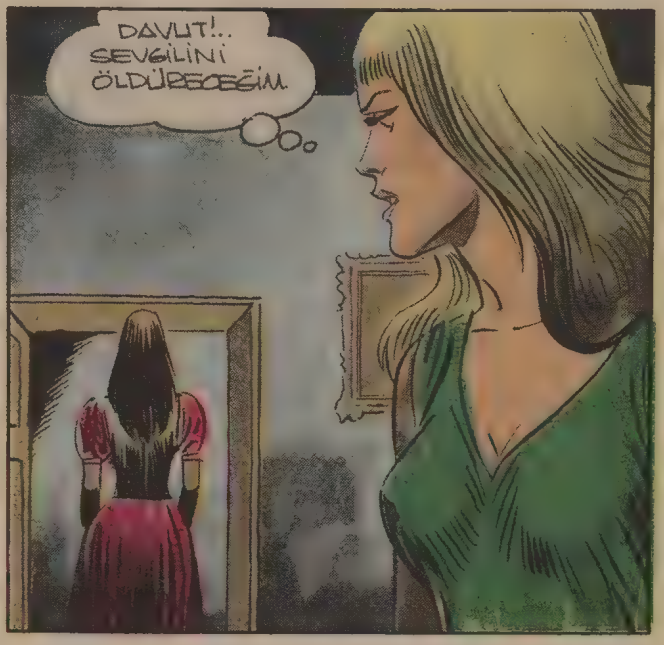

vaat ettim, sana padişahlığa giden yolu açtım, sen bana hâlâ ihanet ediyorsun! Sevgilini öldüreceğim. Belki biraz acı duyacaksın ama buna mecburum . Seni kimseye kaptırmam...

Birden aklına Kara Murat geldi :

-Artık ona ihtiyacım kalmadı, Vilado'ya söy- leyeyim de öldürsün! diye mırıldanarak elini zi- lin kordonuna doğru uzattı...

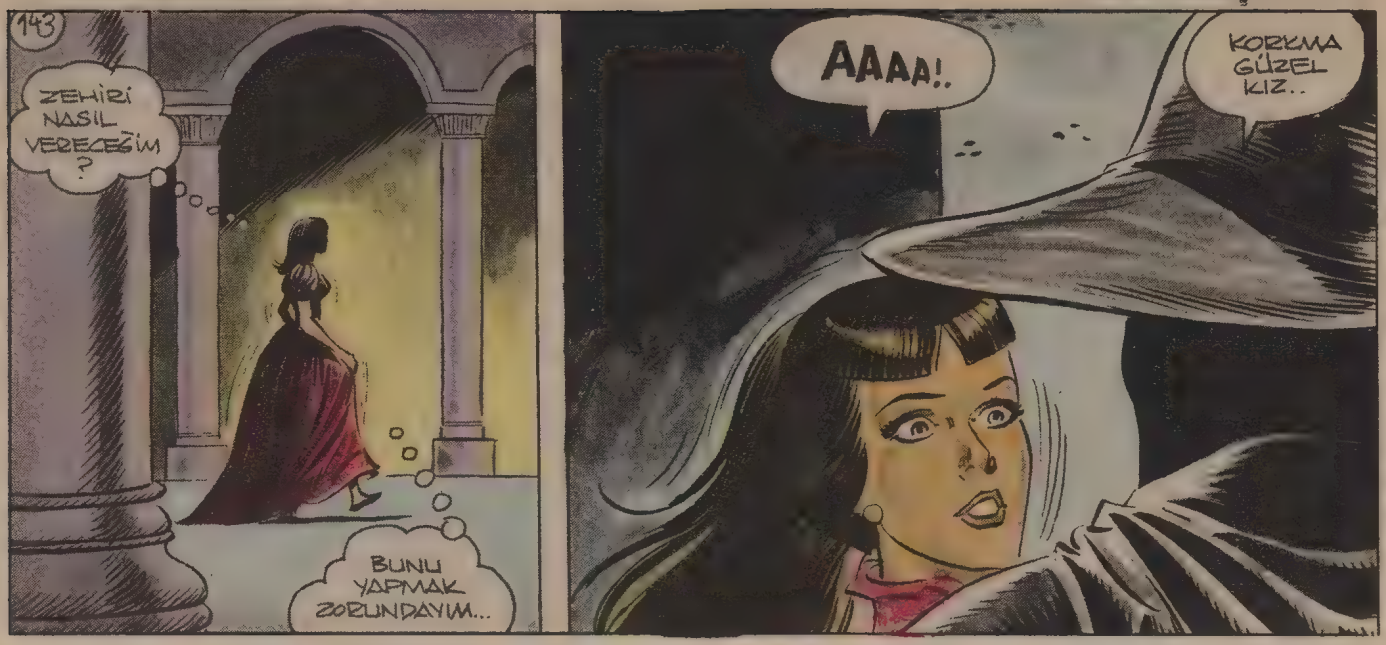

Maliçka, Prenses Kondosya'nın odasından heyecanla fırlamıştı. Koridorda hızlı adımlarla giderken, bütün benliğini saran derin bir korku içinde mırıldanıyordu :

-Çok müthiş bir şey bu... Kalbim neden böyle çarpıyor? Duracak gibi sanki... Zehiri nasıl vereceğim? Ellerim titremeyecek mi? Kalbim hayır diyor ama, bunu yapmak zorundayım.. Yoksa Prenses babamı öldürtür...

birden sarsıldığını hissetti. İçinden :

"Çok yakışıklı ! Sarayda hiç görmedim. Kim acaba?" diye mırıldandı.

Adam :

-Prensesin odası neresi, söyler misin güzel kız? diye sordu.

Maliçka :

-Köşeyi dönünce sağdaki ilk kapı, derken kalbi heyecandan, kafeste bir kuş gibi çırpınıyordu.

Maliçka hızla köşeyi dönerken, karşı yönden gelen bir gölge ile çarpıştı :

-Aaaa !

Tatlı bir ses :

-Korkma güzel kız ! Yabancı değilim !.. dedi. Maliçka utancından kıpkırmızı oldu :

-Şey... Affederseniz..

Karşısındaki adama dikkatle baktı. İçine işleyen tatlı bakışlı, iri, siyah gözler karşısında

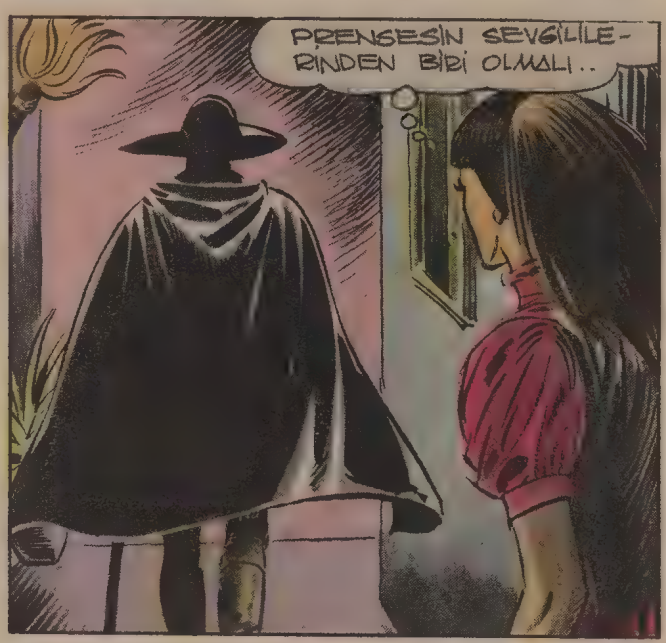

du.

Sırtında siyah pelerin, başında geniş kenarlı şapka, belinde ince, uzun bir kılıç bulunan genç adam zarif bir reveransla teşekkür edip uzaklaştı.

Maliçka onun arkasından derin bir hayranlıkla bakarak içini çekti :

-Ne kadar yakışıklı ! Prensesin sevgililerinden biri olmalı...

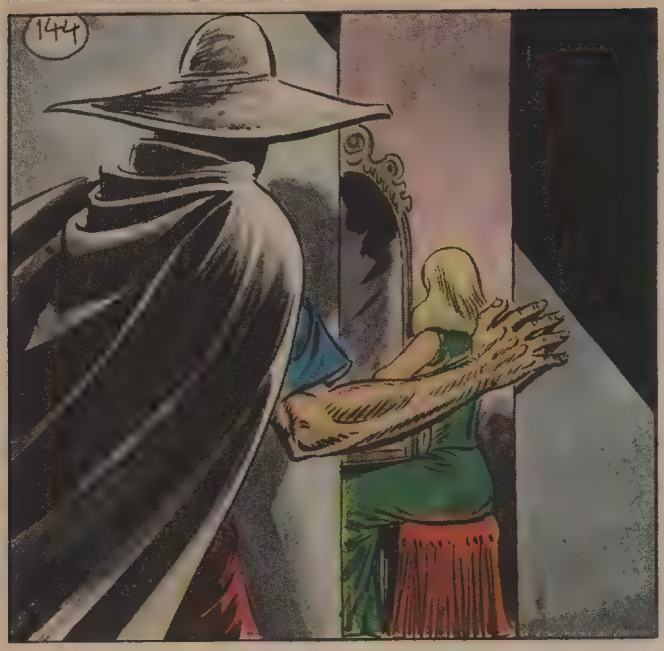

İçinde, Kondosya'ya karşı öfkeyle karışık bir kıskançlık duydu.

Adam, sakin fakat hızlı adımlarla koridoru geçti, köşeyi döndü, sağdaki ilk kapıyı açıp içeri girdi.

Aynanın karşısında yarı çıplak bir halde saçlarını düzeltmekte olan Prenses Kondosya kilidin tıkırtısını duydu, kapıya bakmaya gerek duymadan :

-Ben!

Kondosya çıplaklığını unutup, karşısındaki adama dikkatle baktı. Vücuduyla birlikte, ince kombinezonunun altındaki dik memeleri de sarsılıyordu. Tükürür gibi sordu :

-Kimsiniz siz ?

Adam, kapının önünde, ayakta dimdik duruyordu. Siyah bir pelerine bürünmüş, başına geçirdiği şapkayı gözlerinin üzerine kadar indirmişti.

-Gel Vilado ! dedi. Seni, şu pis Türk'ü gidip gebertmen için çağırdım.. Artık ona ihtiyacımız kalmadı...

Keskin bir ses :

-Ben Vilado değilim ! Vilado öldü ! diye cevap verdi..

Prenses Kondosya yerinden sıçradı, öfkeli bir titreyişle haykırdı :

-Öldü mü? Kim öldürdü?

Bir heykel gibi sessiz ve hareketsiz duran adamın hali Prenses Kondosya'yı birden ürküttü. Sesindeki öfke korkuya döndü :

-Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?

Adam, şapkasını usulca çıkarıp odanın ortasına attı, soğuk, fakat alaylı sesi salonu çınlattı:

-Hâlâ tanımadınız mı?

Prenses Kondosya'nın gözleri dehşetten büyümüştü. Ansızın yılan görmüş gibi irkildi, titredi, iki adım geriye çekildi.

Genç adam kadına doğru ilerledi:

-Güzel... Halinizden beni hatırladığınız anlaşılıyor.. Hafızanızın gücüne diyecek yok...

Prenses Kondosya bitkin ve umutsuz bir halde mırıldandı:

-Sensin ha.. Demek ölmedin...

cı acı güldü:

-Hem de fareler cehenneminden dönen bir şeytan...

Kondosya'nın saçlarının diplerinde soğuk terler birikmişti.

-Nasıl... Nasıl kurtuldun? diye güçlükle kekeledi. Soluk alırken boğazı sıkışıyor, başı dönüyordu.

-Ölmek için biraz genç sayılmaz mıyım?

Kondosya titreyen dizlerinin kendisini taşımakta güçlük çektiğini hissetti, kendini yığılırcasına bir koltuğun üzerine bıraktı. Güzel gözlerini kaplayan ifade, anlatılmayacak kadar korkunçtu:

-Kara Murat... Sen şeytanın ta kendisisin, diye bağırdı.

Kara Murat'tan başkası olmayan genç adam a-

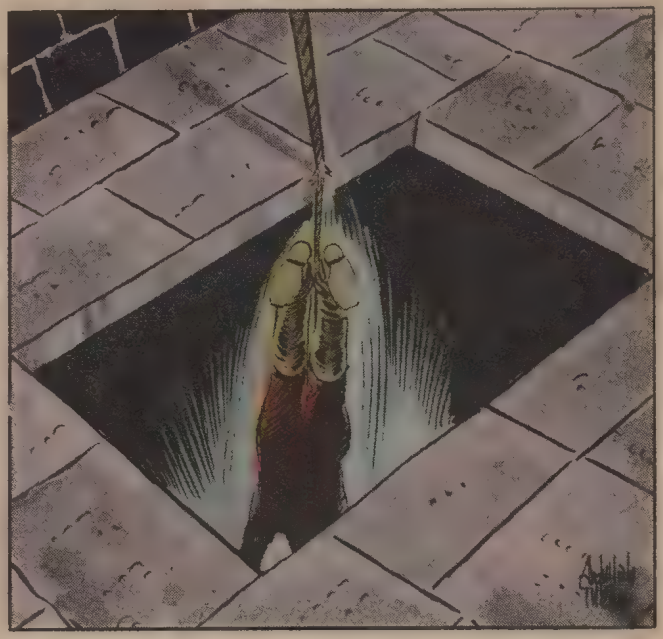

★★★

Kara Murat fareli mahzende Azrail'in solu-ğunu yüzünde hissederken birden kurtulmuştu.

Bakınız nasıl olmuştu bu?

Delikanlı başaşağı sallandırıldığı yerde, üzerine atılan fareleri uzaklaştırmak için çırpındıkça, bağlı olduğu ip, deliğin keskin yanına sürtüne sürtüne incelmiş, kopacak duruma gelmişti.

Bu sırada zindanda Casus Mihaloviç'in sesi duyuldu :

-Kara Murat! Sana kurtulman için bir yol göstereceğim!

Kara Murat, başaşağı sallandığı mahzenden sesini duyurabilmek için bağırarak sordu :

-Nasıl ?

-Ama daha önce bir söz vermelisin...

-Ne sözü?

-Beni de bu zindandan kurtaracaksın...

İp kopmak üzereydi.

Kara Murat'ın fazla vakti yoktu.

Farelerin karanlıkta kıvılcım gibi yanan minik gözleri aç bir iştahla parlıyordu..

Acele ile :

-Peki söz...Kurtulursam, seni de kurtaracağım! dedi.

Tekrar Mihaloviç'in sesi duyuldu :

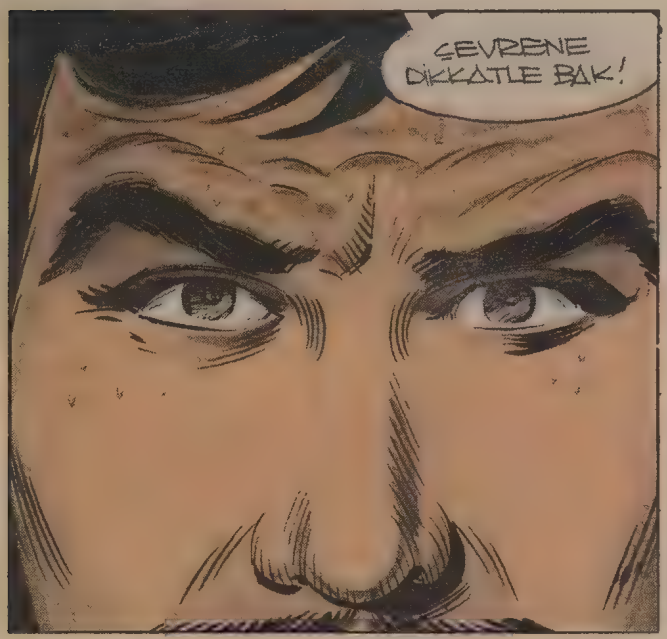

-Sana inanıyorum Kara Murat..Şimdi beni iyi dinle...Gözlerin mahzenin karanlığına alışmıştır..Çevrene dikkatle bak...Baktın mı?

-Baktım...

-Ne görüyorsun?

-Hiç bir şey...

Casusun sesini derin bir hayret ifadesi kapladı :

-Allah Allah! Nasıl olur? Duvarın üst kısmında koca bir delik olması lâzım...Eskiden o mahzen mahkûmların boğulduğu bir idam sarnıcı olarak kullanılırdı..Adamlar sarnıca atılır ve su kanalı açılırdı..Sarnıcın suyla çabuk dolması için delik oldukça geniş tutulmuştu..Sonra fareli ölüm daha cazip bulununca, su işkencesinden vazgeçtiler..Dikkatli bak...Mutlaka göreceksin ...

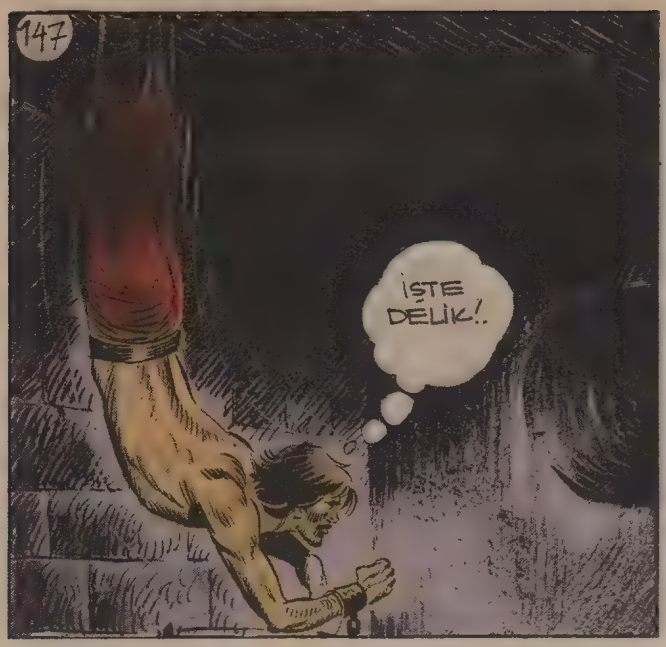

Kara Murat duvarlara yeniden bakınca, mahzenin koyu karanlığında deliğe benzer bir karaltı görür gibi oldu.

Mihaloviç'in sözünü ettiği kanal, bulunduğu yerden iki metre kadar ötede olan duvardaki bu delikti demek ki...

Kalbi birden umutla doldu...

Çektiği bunca acılardan sonra, talih yine yüzüne gülmeye başlıyordu.

sürüne kanalda ilerleyip zindanın koridoruna çıktı :

-Oh kurtuldum !

Aynı anda kulağının dibinde bir ses, top gibi patladı :

-Yaa? Kurduldun demek? Kaçıyorsun öyle mi?

Kara Murat hızla döndü.

Karşısında insan azmanı olan dev yapılı

Bütün gücüyle sallanmaya başladı...

Yarım dakika sonra ip koptuğu vakit, o bir cambaz çevikliğiyle deliğin kenarına tutunmuştu.. Zincirli kollarıyle kendisini yukarı çekmesi zor oldu ama bunu da başardı..

Her yanı sıyrık, yara, bere, kan, ter içinde kalmıştı.

Kendisini deliğe çekerken paçalarına yapışan birkaç fareyi silkeleyerek düşürdü ve sürüne

zindancı duruyordu. Uzun, siyah sakalların kapladığı geniş yüzü öfke ile kasılmıştı :

-Zannedersem kaçıyorsun, diye âdeta hırladı.

Kara Murat, onun bu kızgın haline, hafifçe gülerek karşılık verdi :

-Çok zekisin.. Kaçtığımı nasıl da bildin?

Zindancı gözlerine inanamıyormuş gibiydi:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

-Olur şey değil! Benim zindanımdan kaçıyorsun ha!

-Evet! Beni misafir ettiğiniz yerde biraz canım sıkıldı da...

Zindancının sesindeki şaşkınlık ve öfke gittikçe artıyordu:

-Aptal! Benim koruduğum zindandan kaçmaya kalkışanların ne hale geldiğini bilmiyor musun?

-Hayır!

-Kemiklerini birer birer kırıp, o beyinsiz kafalarını soğan başı gibi ezdiğimi bilmiyorsun demek?

-Bilmiyorum... Nasıl yapıyorsun bunu?

Zindancının gök gürlemesini andıran haykırışı birden koridoru kapladı:

-Dur öğreteyim sana!

Aynı anda balyoz gibi yumruğu, inanılmaz

bir çabuklukla kalktı, delikanlının yüzüne doğru indi...

Kara Murat'tan başka kim olsa, bu öldürücü darbeden kurtulamazdı...

Delikanlı kendini hızla yana attı. Savurduğu yumruk boşa giden zindancı dengesini kaybedip yere düşerken Kara Murat kendine özgü bir çeviklikle adamın arkasına dolanıp, bileklerindeki zinciri boğazına sararak bütün gücüyle sıktı.

Zindancının gözleri yuvalarından fırladı, ağzından korkunç hırıltılar çıktı, birkaç saniye sonra boynunun kırılacağını anlayınca inledi:

-Ö...Öldürme beni.. Ya... Yalvarırım öldürme!

Bir yandan da olanca gücüyle çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyordu.

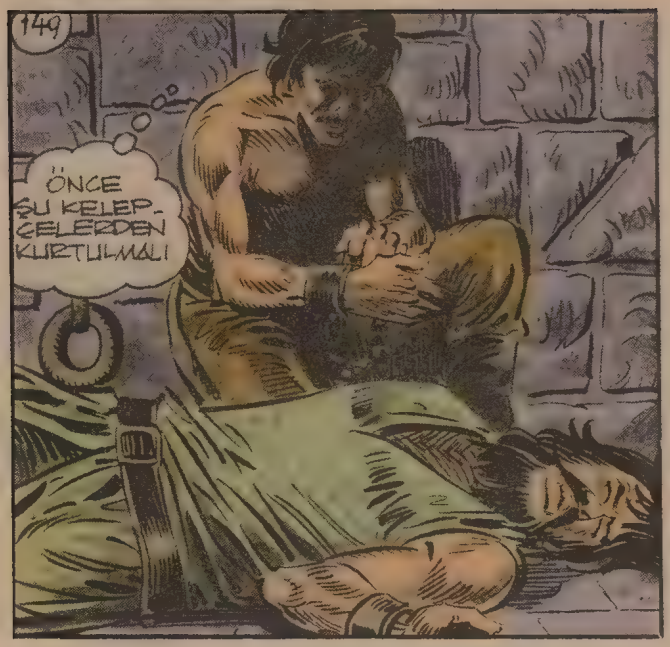

Sonunda dizleri büküldü, baygın bir halde koridora serildi...

Kara Murat hızla zindancının üstünü arar - ken :

-Boğa gibi kuvvetli. Başkası olsa çoktan ö - lürdü ! diye mırıldandı...

Adamın kuşağının arasında bir deste anah - tar buldu, bunlardan en küçük olanı bileklerinde- ki kilide uydu. Önce sol elindeki zincirin kilidini

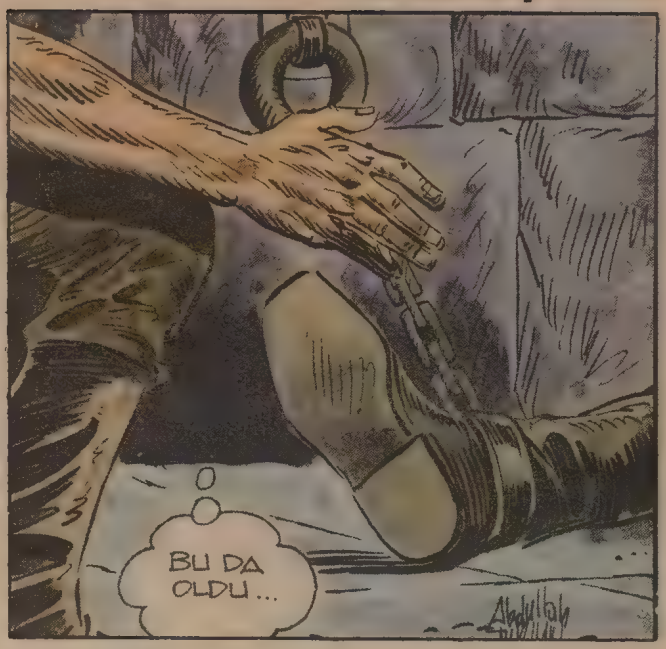

sonra sağ elindekini açtı. Bunu yaparken gözlerini yerdeki adamdan ayırmıyordu.

-Ölmemiş. Yarım saat sonra kendine gelir. O zamana kadar buradan çıkmam gerek..

Eğildi, az önce kendi bileklerini saran zin- ciri zindancının ayaklarına bağladı, zincirin öteki ucunu, duvara gömülü olan bir halkaya kilitleye - rek ilerlemeye başladı.

Koridor boyunca bir çok kapı vardı. Acaba

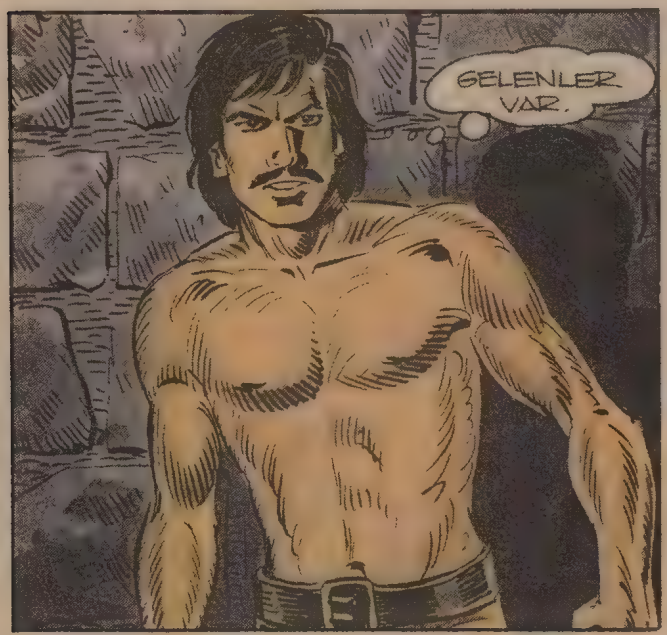

bunlardan hangisi Mihaloviç'in kapatıldığı, az ön - ce kendisinin de bulunduğu hücreydi?

Rasgele birkaç kapı açıp bakmayı düşünür- ken, koridorun öbür ucunda sert ayak sesleri duyuldu.

Gelenler vardı...

Çevresine hızla bir bakış fırlatıp, saklana - cak yer aradı, ama bir fare deliği bile göremedi.

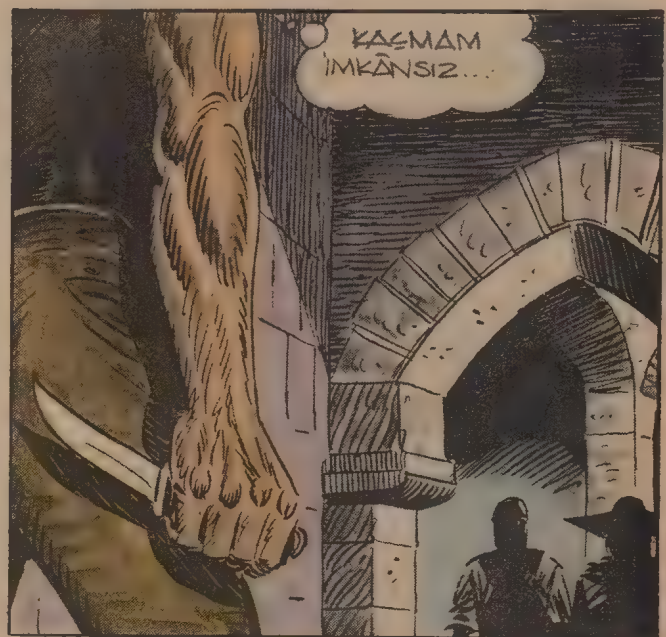

Aynı anda koridorun köşesinden iki adam döndü, hızlı adımlarla kendisine doğru ilerlemeye başladı.

Kara Murat, kaçmasının imkânsız olduğunu anlayınca, zindancının belinden aldığı hançerin sa- pını avucunun içinde sıkarak çekinmeden gelenle- re doğru yürüdü.

Bir umudu vardı.

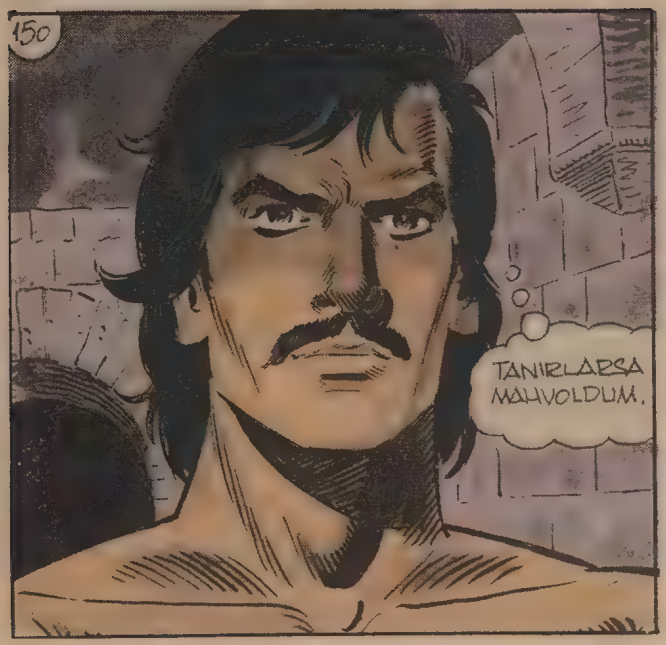

Adamlar kendisini tanımazlarsa yanlarından yürüyüp geçecekti...

Tanırlarsa mahvolmuştu...O zaman bağırıp yardım isteyeceklerdi. Koridor bir anda silahlı askerlerle dolabilirdi..Kara Murat durum böyle olursa mümkün olduğu kadarını öldürdükten sonra çarpışa çarpışa ölmeye karar verdi.

Tanınmamak için başını hafifçe eğerek yanlarından geçerken adamlardan biri :

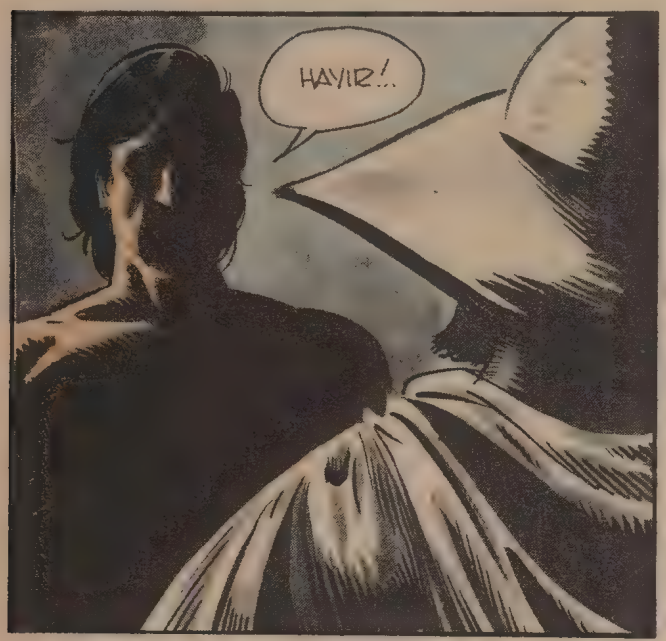

kaynadı. Kendisine korkunç işkenceler yapanlardan biriydi Komutan Vilado...

Bir an, içinde bulunduğu güç durumu unuttu, başını dikip, göğsünü gererek cevap verdi :

-Hayır ! Ben zindancı değilim !

Vilado öfkeli bir şaşkınlık içinde :

-Kimsin öyleyse? Zindanda ne arıyorsun ? diye haykırdı.

-Sen misin zindancı? diye sordu.

Koridorun öbür köşesinde yanan meşalenin ışığı, bulundukları yeri güçlükle aydınlattığı için delikanlının yüzü karanlıkta kalıyordu.

Kara Murat, birden, sesin sahibini tanıdı.

Bu, Komutan Vilado idi...

Ölüm mahkûmunu kontrola gidiyordu.

Kara Murat'ın içinde âdeta bir kin fırtınası

Aynı anda, uzaktaki meşalenin, Kara Murat'ın yüzüne vuran titrek ışıkları altında onu tanıdı, korktu, iki adım geri çekildi, kekeledi :

-Sen...Sen Kara Murat değil misin?

Gözleri yuvalarından fırlarcasına açılmıştı. Şeytan görmüş gibiydi...Boğulurcasına mırıldandı:

-Fakat...Nasıl olur?

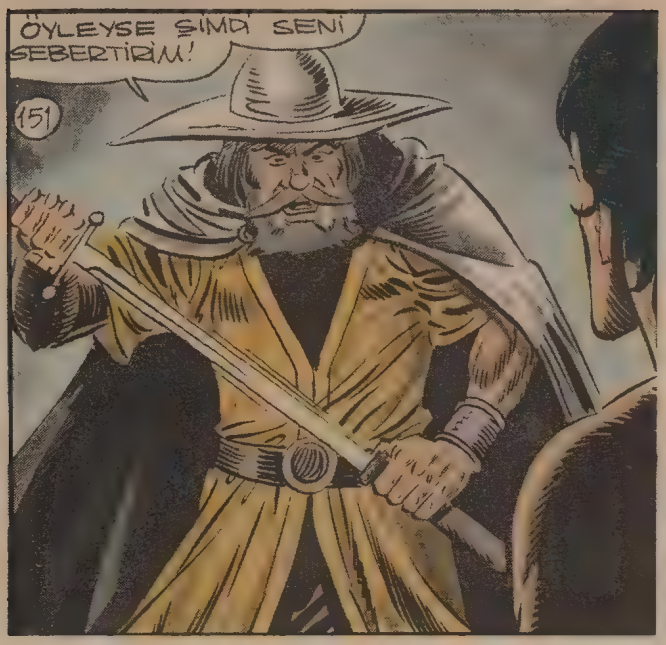

Kara Murat karşısındakileri şaşırtan bir soğukkanlılıkla omuz silkti :

-Oldu işte...

Onun silahsız olduğunu sanan Komutan Vilado hızla kılıcını çekti :

-Öyleyse şimdi seni gebertirim...

Yanındaki muhafız da kılıcına sarılmış ve Komutan Vilado ile beraber Kara Murat'ın üzerine atılmıştı...

İki kılıç, havada ışıltılı bir yay çizerek, aynı anda delikanlının üzerine indi...

Gözlerinde zalim bir sevincin ışıkları bulunan Komutan Vilado :

-Nihayet sonun geldi köpek ! diye homurdandı.

Fakat birden sarsıldı, kılıçlı kolu duvara çarptı, sendeledi, dizlerinin üzerine çöktü. Boynunda bir soğukluk hissetti, elini boğazına götür-

düğü vakit, çelik bir hançerin sapına kadar gömülmüş olduğunu dehşet içinde fark etti...

Kan oluk gibi akıyordu...

Komutan Vilado neye uğradığını anlayamadan büyük bir şaşkınlık içinde can verirken boğazından hırıltılı bir ses fırladı :

-Lanet olsun sana !

Bu onun son sözü oldu...

Kara Murat, üzerine inen kılıçlardan kur-

tulmak için kendini öne doğru fırlatırken elindeki hançeri şimşek gibi bir hızla Komutan Vilado'nun boğazına saplamıştı...

Komutanın öldüğünü gören muhafız, büyük bir korkuya kapıldı. Birkaç günden beri bu gencin ünü bütün saraya yayılmıştı. Onunla tek başına dövüşmesine imkân olmadığını biliyordu. Kılıcını elinden atarak inledi :

-Öldürme beni yabancı... Yalvarırım...

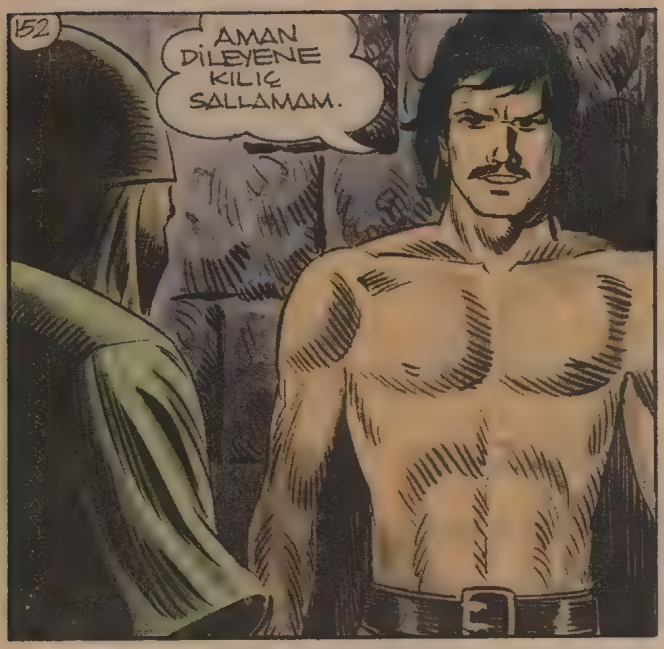

Kara Murat, dehşet içinde kalan muhafızı teselli etti:

-Merak etme dostum, sizler gibi katil değilim. Ben de her Türk gibi, aman dileyene kılıç sallamam...

Koridordaki kapılardan birini açıp muhafızı hücreye kilitledi. Sonra bir süre düşünceli düşünceli Komutan Vilado'nun cesedine baktı. Çelik tolga yerine bu kez, geniş kenarlı, siyah bir şapka giymişti komutan... Öldüğü sırada şapka başından fırlamış, birkaç adım öteye düşmüştü...

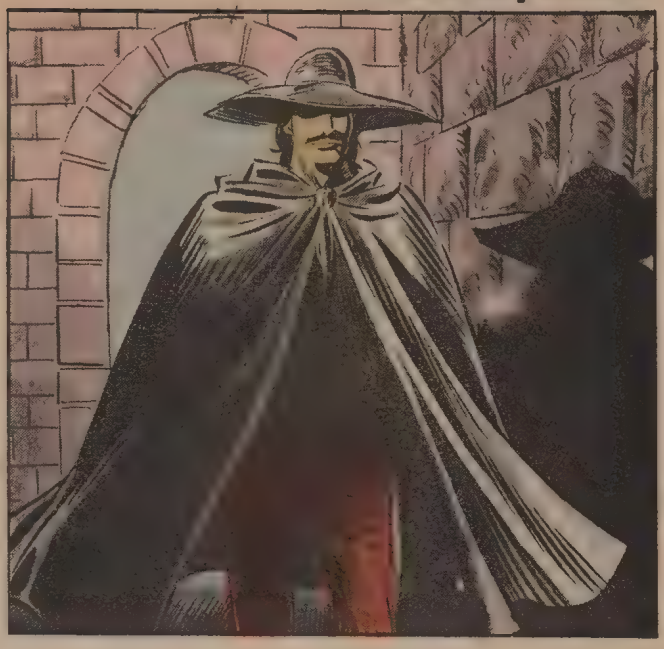

Kara Murat şapkayı alarak başına yerleştirdi, adamın pelerinini de çıkarıp sırtına geçirdikten sonra kendi kendine gülümsedi:

-Hımm... Her halde komutana biraz benzedim...

Sonra acele acele yürüdü...

Karşısına çıkan taş merdivenlerden yukarı

tırmandı.

Saray odalarının bulunduğu kata gelince ileride bir ışık gördü... Meşalelerin aydınlattığı kapıda iki muhafız nöbet tutuyordu..

Kara Murat, şapkayı iyice gözlerinin üzerine indirdi, hızla kapıya ilerledi...

Komutan Vilado'nun pelerinine bürünmüş olduğu için muhafızlar onu tanımadı... İkisi de komutan geçiyor zannederek aynı anda selâm

durdular...

Kara Murat muhafızlara bakmadan koridora çıktı. Birkaç adım ilerledikten sonra geniş bir soluk aldı...

Şimdilik tehlikeyi atlatmıştı..

Hiç vakit kaybetmeden sarayın ikinci katına giden merdivenlerden çıkmaya başladı. Etrafta kimseler yoktu.

Kara Murat, prensesin dairesinin nerede olduğunu düşünürken birden koridorda Maliçka ile karşılaştı. Ondan odanın yerini öğrendikten sonra sakin adımlarla yürümesine devam etti...

Şimdi, Prenses Kondosya'nın karşısında bulunuyordu.

★★★

Prenses titriyor, Kara Murat'ı sanki gözleriyle yiyordu.

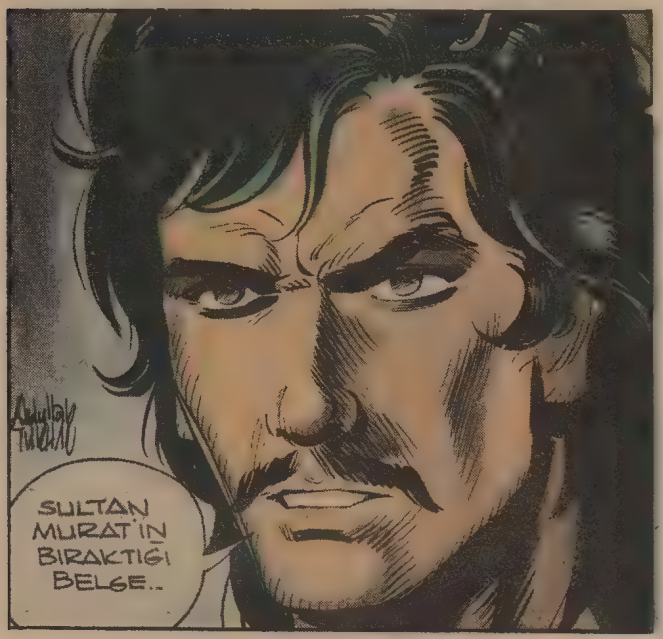

-Para mı? Servet mi? Unvan mı?

-Hayır... Onlardan da önemli bir şey...

-Nedir?

-Sultan Murat'ın bıraktığı belge!

- ? ? ?

Prenses Kondosya hayretle yerinden sıçradı. Kara Murat'ı garip bir tavırla baştan aşağıya süzdü...

İçinde öfkeyle karışık bir korku gitgide büyüyordu.

Sonunda haykırırcasına sordu :

-Peki söyle! Ne istiyorsun benden! İntikam mı?

Kara Murat birden ciddileşti. Dudaklarını süsleyen gülümseme kayboldu. Bakışlarında korkunç şimşekler çaktı :

-Daha önemli bir şey istiyorum...

Genç kadının gözleri silah olsa, o anda delikanlıyı bakışlarıyla öldürebilirdi. Yüzü ölü gibi sararmıştı.

Tehlikeli serüvenlerin adamı olduğu anlaşılan bu genç, Sultan Murat'ın bıraktığı belgeyi nereden biliyordu?

Neden onu ele geçirmek istiyordu?

Belgenin değeri hakkında bilgisi var mıydı?

Bütün bu sorular, bir şimşek hızıyla aklından geçti...

İri, güzel gözleriyle Kara Murat'a baktı.

Bakışları ılık ve tatlıydı.

Az önceki şaşkınlığı geçmiş, dudaklarından ince bir gülümseme belirmişti. Bu kadının rol yapma kabiliyeti fevkalâdeydi :

-Bakın, belki sizinle anlaşabiliriz, dedi.

Sesinde aşk vaat eden yakıcı bir ifade vardı.

İnce kombinezonunun altından şehvet duyguları uyandıran sert ve diri göğüsleri görünüyordu.

Sarhoş edici bir sesle fısıldadı.

-Ben zenginim... Güzelim üstelik... Sana çektiğin bütün acıları unutturabilirim ...

Kara Murat bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu. Hareket eden sadece gözleriydi. Merak dolu bakışları, kadının yarı çıplak vücudunda ge-

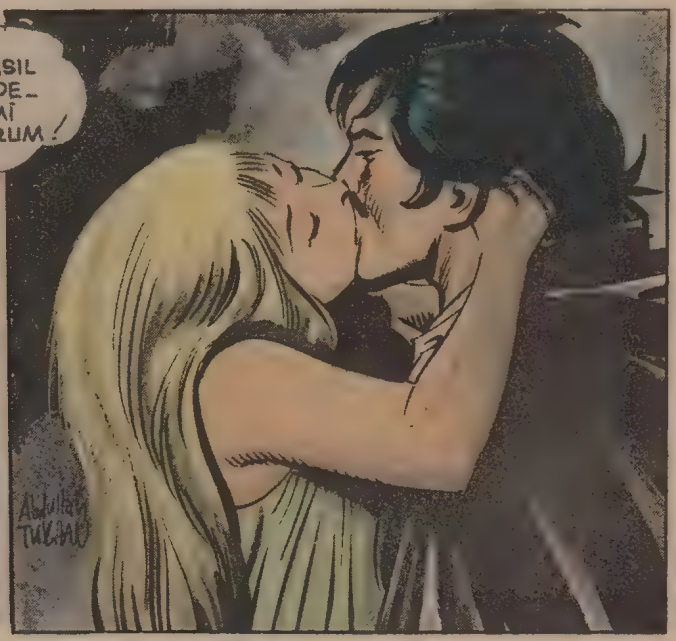

ziniyordu...

Prenses Kondosya her erkeği etkileyen büyüleyici havasının delikanlıyı da sarmak üzere olduğunu gördü. Yüreği çılgın bir sevinçle çarparak bütün dişiliğiyle usul usul ona yaklaştı...

O güne dek iradesi en güçlü erkekleri dişiliğiyle yenmişti.

Bu genç Türk'ü de baştan çıkarması onun için zevkli bir iş olacaktı...

Bir an kendisi de Kara Murat'a karşı çılgın bir arzu duydu. Şehvete susayan körpe vücudunu ona verme isteği içini yaktı...

Çıplak kollarını ihtirasla delikanlının boynuna doladı, kendini yukarı doğru çekti, ateş gibi yanan dudakları onun dudaklarının üzerine kapandı :

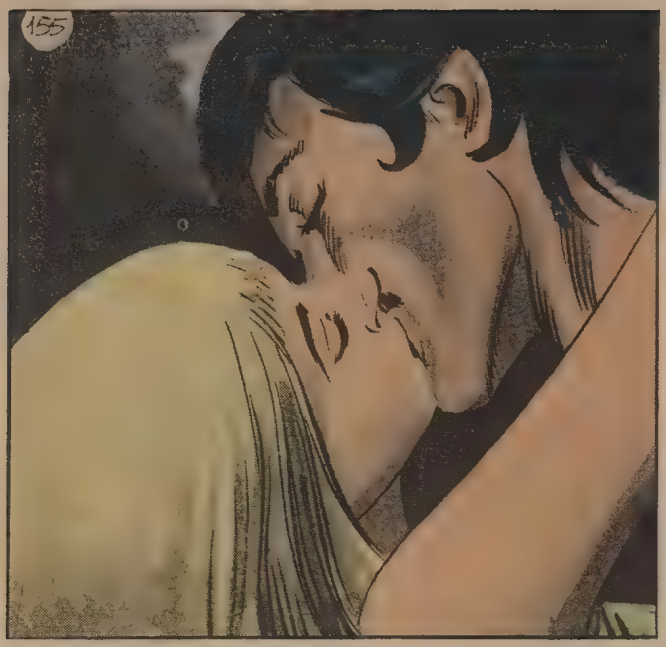

-Sana işkence ederken bile, beni kollarının arasına alıp göğsünde ezmeni, bana sahip olmanı istiyordum...

Kara Murat, genç kadının yakıcı sıcaklığını hissediyordu. Coşkun bir arzu ile tutuşan bu genç ve çıplak vücudun, vücuduna dokunuşu onu tatlı bir zevk dalgasına götürdü, alevli dudakların öpüşü, fırtınayı andıran bir baş dönmesi yarattı...

Kondosya'nın vücudu şehvetle kıvranıyordu.

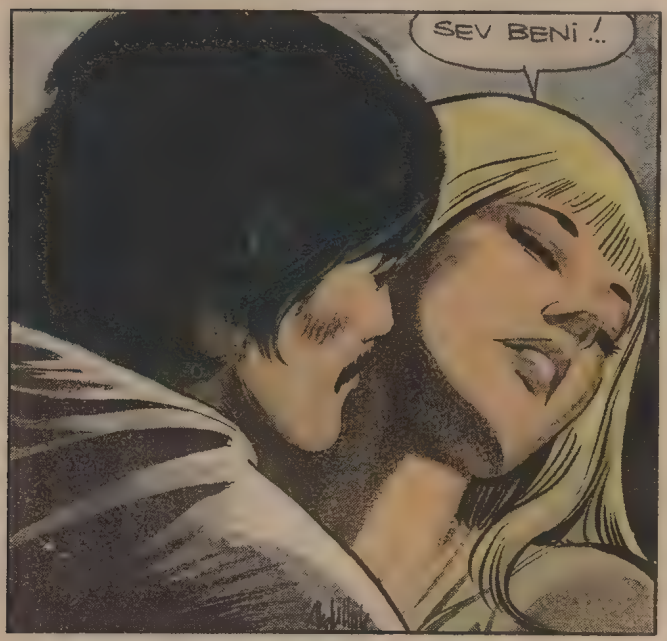

anlatmak istercesine gözlerini kapadı.

Hafif hafif inleyerek :

-Sev beni ! Sev beni ! diye fısıldıyor, bir yandan da, "İşte son şansım ! Türk'ün başını döndürüp onu mahvedemezsem, ben mahvoldum demektir" diye düşünüyordu.

Şehvete doğru yükseliş hiç durmadan devam ediyordu.

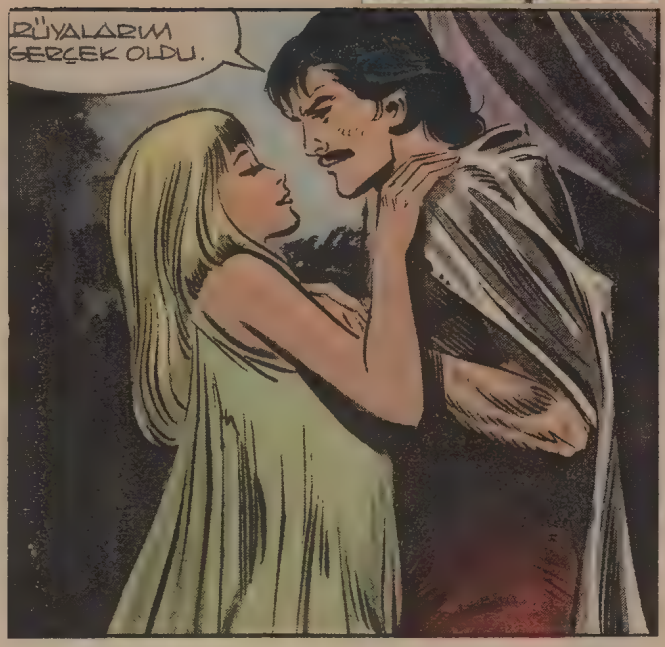

Kara Murat'ın elleri, kadının göğsüne doğru kaydı, aşk dolu bir sesle :

-Ben de işkence anında bile senin göğüslerini okşamayı istiyordum. Rüyalarım gerçek oldu, dedi.

Kondosya, memelerinin yuvarlaklığı arasında Kara Murat'ın sert parmaklı elinin dolaştığını hissetti...

Bu okşayışlarla sonsuz bir zevk duyduğunu

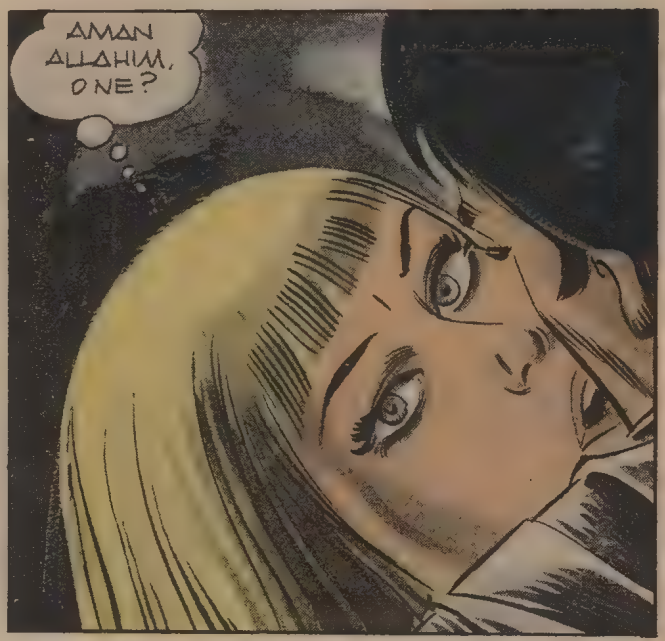

Birden memelerinin arasında garip bir kıpırtı hissetti, irkildi...

Bu Kara Murat'ın eli olamazdı..

Aman Allah'ım, o ne?

Küçük, sivri tırnaklar göğsünü kazıyor gibiydi...

Acıdan, öfkeden ve endişeden kendini kaybetmiş bir halde durakladı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 ŞUBAT 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 106 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

Ansızın dehşet içinde kaldı.

Büyüyen gözlerinde, o ana kadar duymadığı bir korku belirmişti...

Korkunç bir çığlık atarak geri kaçtı...

Bu beklenmedik bir şeydi...

Ne olmuştu?

Onu ürküten, korkutup dehşete düşüren neydi?

Kara Murat'ın yanından uzaklaştığı halde kombinezonunun altında, göğsünün ortasında kıpır kıpır bir şey oynuyordu.

Ansızın göğsü kıpkırmızı kesildi, kan beyaz kumaşı dalga dalga kapladı.

Kondosya'nın gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk vardı:

-Tanrım, bu ne?

Kanlanan kombinezonunu kaldırarak silkeledi, yere "Pat" diye bir şey düştü. Aynı anda ka-

dının çığlığı salonu kapladı:

-Aaa!..

Yere düşen küçük bir fare idi...

Gözleri fır fır dönen minik hayvan kendini toparladıktan sonra hızla ileri doğru atıldı. Bir süre sağa sola saldırarak kaçacak delik aradı.

Kondosya, ölü gibi bir çehreyle donmuş kalmıştı...

Farenin ısırdığı çıplak göğüslerinden kanlar sızıyor, gözlerinde nefret kıvılcımları, uçuşuyordu.

Öfkeyle Kara Murat'a bakarak bütün kinini boşaltırcasına haykırdı:

-Alçak!

Delikanlı hafif bir kahkaha attı:

-Ne yapalım Prenses? Fareler cehennemin-den size getirecek başka bir armağan bulamadım...

Düştüğü gülünç durum Prenses'i çılgına döndürmüştü. Köşede tavandan sarkan kordona doğru atılarak imdat zilini çalmak istedi.

Kara Murat :

-Sakın ha! diye haykırdı. Askerlerini çağırdığın an kendini ölmüş bil...

Elinde, ışıl ışıl yanan iki bıçak belirmişti.

Ansızın bu bıçaklardan biri şimşek hızıyle havada uçtu, hâlâ odada dört dönmekte olan fareyi

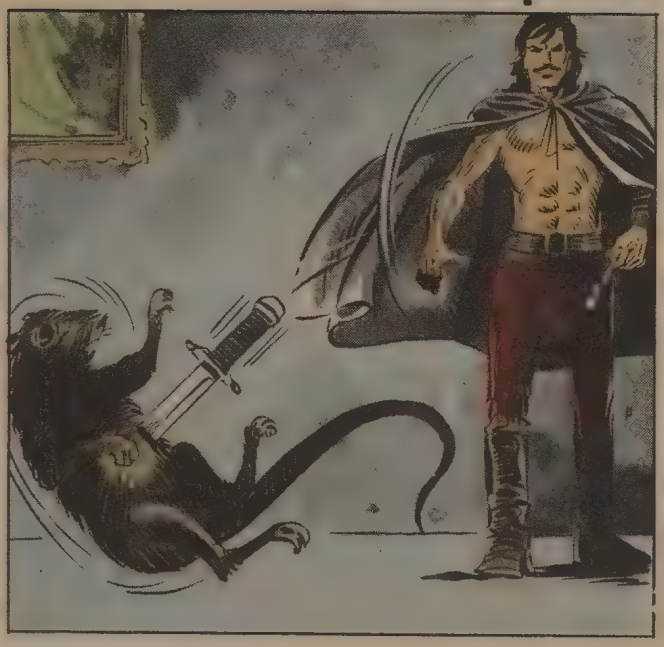

yere mıhladı...

Kondosya sapsarı kesilmişti.

Başının döndüğünü, bakışlarının kararmakta olduğunu hissediyor, bu Türk'ün elinden kurtulamayacağını anlıyordu.

Bağırmak istedi. Ancak, kuruyan dudakları arasından boğuk bir inilti çıktı... O anda zalim Prenses, darmadağınık saçları ile dehşetin insanı ürküten canlı bir tablosu gibiydi...

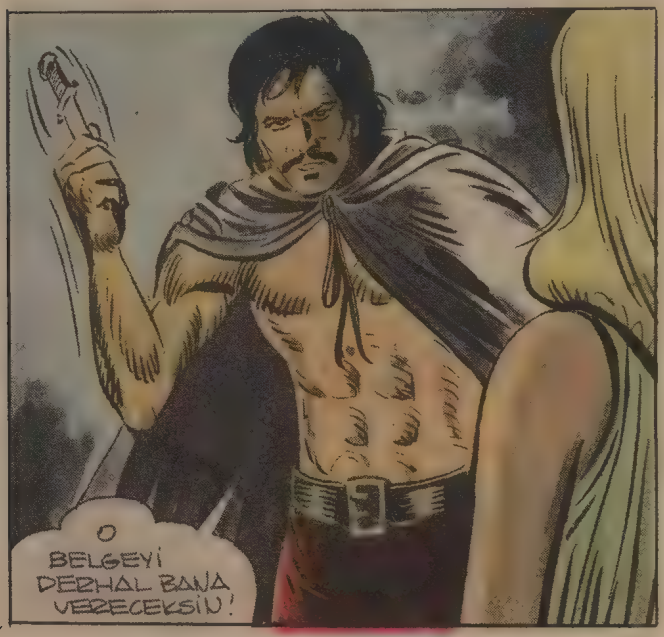

Kara Murat ikinci bıçağını kaldırdı.

Bileği yay gibi bükülmüş, kolu gerilmişti.

Bıçak ok gibi fırlamaya hazırdı.

Bakışları kanlı ve korkunç bir hal alan delikanlı müthiş bir sesle :

-Prenses..Sultan Murat'ın ölüm döşeğinde iken bilmeden imzaladığı o belgeyi derhal bana vereceksin! dedi. Yoksa, bütün kutsal varlıklarımın üzerine yemin ederim ki, bu bıçağı az son-

ra kalbine gömeceğim...

Kondosya kararsızlık içinde yutkundu. Boğazı ve göğsü sıkıştı. Kara Murat'a dikili bakışlarında tarif edilmez bir korku vardı..

Delikanlı, bıçak gibi keskin ve kesin bir dille sözünü tamamladı :

-Karar vermek için iki saniyen var Prenses! Sadece iki saniye...

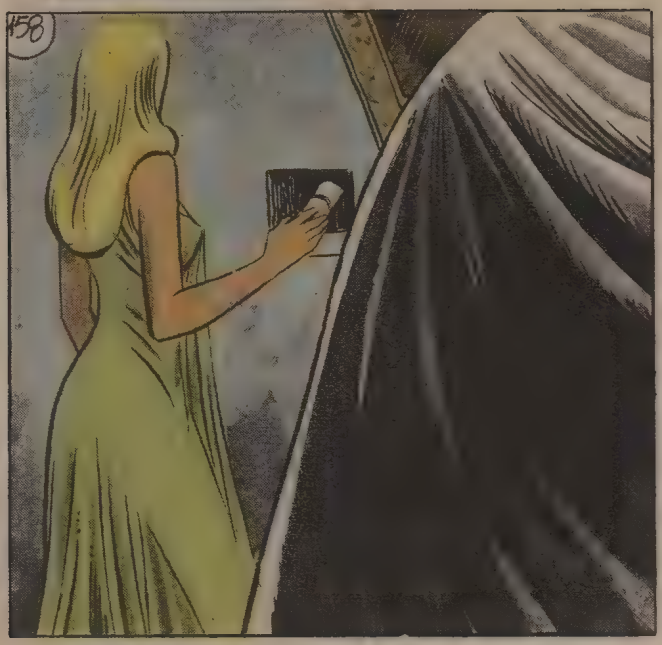

Gözleri, yere mıhlanan fareye takılan Kondosya'nın tüyleri diken diken oldu. Azrailin soğuk nefesini bir an yüzünde hissetti.

Dediğini yapmazsa bu deli Türk'ün onu fare gibi öldüreceği muhakkaktı...

Bakışlarını düşmanından ayırmaksızın geri geri gitti, duvardaki bir tablonun arkasına gizlenmiş olan kasayı açtı, çıkardığı bir kâğıdı Kara Murat'a doğru attı.

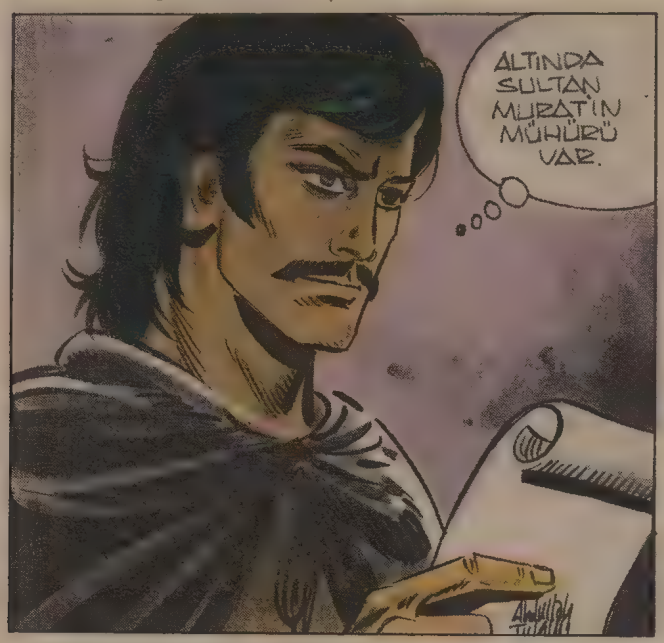

Kara Murat kâğıdı aldı, gerçekten aradığı belge olup olmadığını anlamak için dikkatle baktı. Türkçe yazılmış olan yazının altında Sultan Murat'ın mührü vardı..

Bu kâğıtta Fatih Sultan Mehmet'in babası Sultan Murat, genç eşi Sırbistan Prensesi Marya Sultan'dan doğacak olan oğlunun Osmanlı tahtının varisi olduğunu yazıyordu.

Kara Murat gözleri büyüyerek :

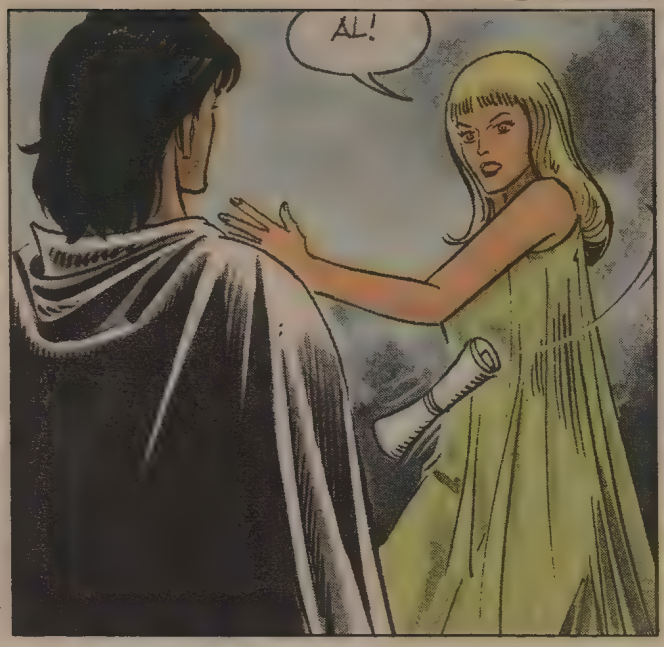

Acıdan ve öfkeden kendini kaybetmiş bir haldeydi :

-Al'. Lanet olsun sana'.

Öldürücü bir kinin gölgelediği bakışlarını Kara Murat'a dikerek devam etti :

-Ne yaparsan yap, buradan çıkamayacaksın.

Kondosya fena halde içerlemişti. Tehdit karşısında boyun eğmek zorunda kaldığını düşündükçe delirecek gibi oluyordu...

-Müthiş bir şey bu'. Ulu hünkâr endişelenmekte haklıymış'. diye mırıldandı.

Böyle bir belge, gerçekten Türk ülkesini ikiye bölerdi. Kan gövdeyi götürür, kardeş kardeşi kırardı.

Kara Murat belgeyi elde etmekle, kanlı bir iç savaşı önlemiş, binlerce Türk'ün hayatını kurtarmış oluyordu.

Sert bir sesle :

-Şimdi senin dişini söktüm Prenses'. dedi. Artık tahta kurulma hülyalarından vazgeçersin sanırım.

Kondosya kin dolu bakışlarla delikanlıyı süzdü. Kalbi öldürücü bir öfkeyle kaynıyordu.

Kara Murat :

-Şimdi şu zili çalıp muhafız subayını çağır'. dedi.

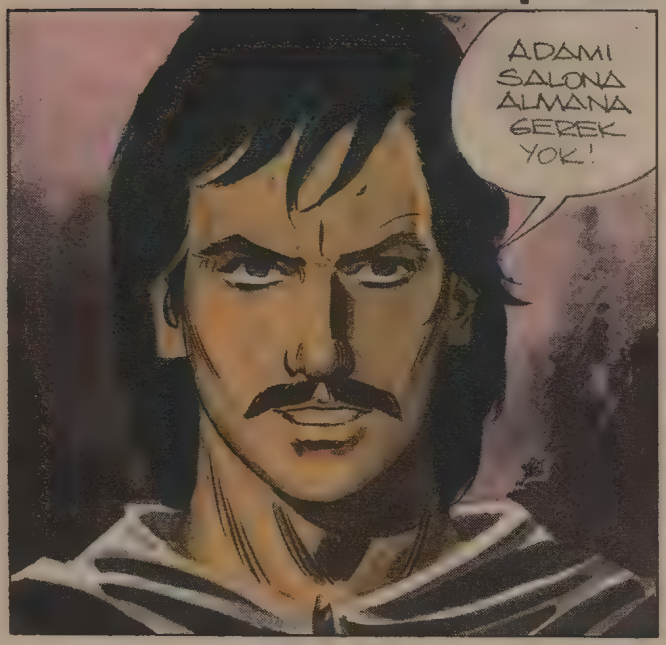

Kondosya şaşırdı, boş ve anlamsız gözlerle Kara Murat'a baktı...

Delikanlı devam etti :

-Muhafız subayını, beni yakalatmak için çağıracak değilsin... Ona, zindanda tutuklu bulunan Casus Mihaloviç'le öteki iki askeri affettiğini ve derhal serbest bırakılmalarını söyleyeceksin. Adamı salona almana gerek yok... Ama belki içeri girer diye ben şu perdenin arkasına gizleneceğim.

Subaya, benim istediklerimin dışında bir şey söylediğini, ya da işaret verdiğini görürsem, kendini ölmüş bil...

Kondosya hâlâ bir şey anlamamıştı.. Vücudu titriyor, bakışları ıstırapla bulanıyordu. Dişlerini gıcırdatarak sordu :

-Mihaloviç'i neden kurtarmak istiyorsun?

-Söz verdim de ondan...

-O alçak heriften şüphelenmekte haklıymı -

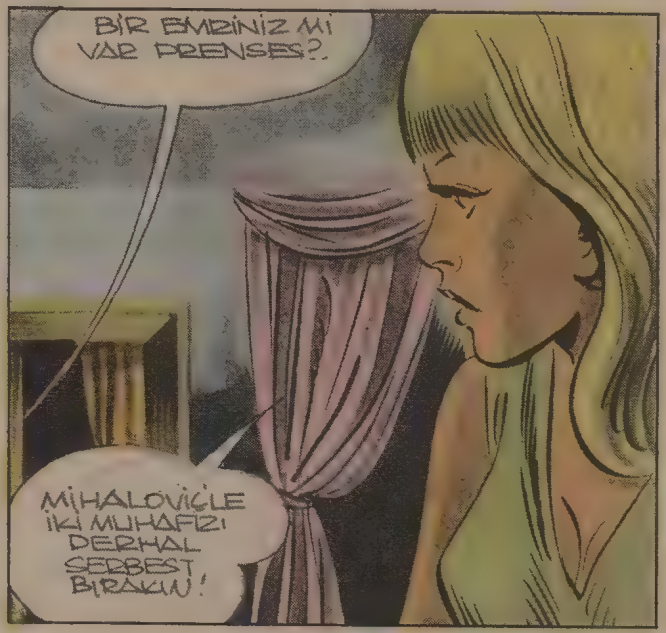

şım. Keşke iki gözünü birden oysaydım...

Zili, Prenses'in yerine Kara Murat çaldı. Az sonra dışarıdan bir ses :

-Bir emriniz mi var Prenses? diye sordu.

Kondosya titreyen sesiyle :

-Evet, dedi. Zindanda bulunan Casus Mihaloviç'le iki muhafızı affettim... Derhal serbest bırakın...

Muhafız subayının sevinçli sesi duyuldu :

-Emredersiniz Prenses. Arkadaşlar buna çok sevinecek... Hepimiz onların haline üzülüp duruyorduk...

Kara Murat hızla uzaklaşan ayak seslerini dinleyerek neşeli neşeli mırıldandı :

-Bu iş de bitti... Mihaloviç birkaç dakika sonra özgürlüğüne kavuşur ve aklı varsa buradan hemen uzaklaşır... Peki ben nasıl çıkacağım saraydan?

Prenses Kondosya umutsuz bir öfkeyle bağırdı :

-Sefil! Buradan asla çıkamayacaksın!

Kara Murat güldü :

-Çıkacağım Prenses! Hem de seninle beraber...

-Benimle mi?

-Evet. Şimdi tıpış tıpış önüme düşeceksin.. En ufak şüpheli hareketinde bıçağı iki kürek ke-

miğinin arasına gömeceğimden kuşkun olmasın...

Aynı anda keskin bir ses salonda çınladı :

-Bunu yapamayacaksın!

Kara Murat irkildi, tepeden tırnağa titreyerek hızla sesin geldiği yana döndü...

Salonun öbür kapısında uzun boylu, geniş omuzlu bir adam duruyor, bakışları kinle yanıyordu. Sesi ölüm kadar soğuktu :

-Bırak elindeki hançeri Kara Murat! Yoksa kurşunu alnının ortasına yersin!

Adamın elinde ateş kusmaya hazır bir tabanca vardı...

O devirde yeni yeni kullanılmaya başlanan ilkel bir piştovdu bu... Namludan doldurulur ve sadece tek kurşun atardı...

Hafifçe sararan Kara Murat, derin bir hayretle düşmanına baktı... Kimdi bu adam?

Nereden gelmişti?

Prensesin bir fedaisi miydi?

Kara Murat'ın adama doğru dönmesi, Kondosya'nın perişan çehresinde bir umut ışığı belirmesine yol açmıştı. Gelenin kim olduğuna bile bakmadan hızla kapıya atılıp koridora çıkarak haykırmaya başladı :

-Askerler!. Muhafızlar !.

Kadını elinden kaçırdığını gören Kara Murat "İşte şimdi hapı yuttuk" diye acı acı düşündü.

Tabancalı adam, alaylı bir sesle konuştu :

-Bıçak kullanmaktaki ustalığını biliyorum Kara Murat.., Ama kurşundan hızlı atamazsın .. Dediğimi yap ve elindeki hançeri bırak!...

Kara Murat bıçağı yere attı.

Bir an bakıştılar...

Kanlı, karanlık ve bulanık bir bakıştı bu...

Düşmancaydı...

Ansızın Kara Murat'ın kafasında bir şimşek çaktı :

-Ralf!. Sen Ralf'sın!. Tanıdım seni!. diye haykırdı.

Ralf acı acı gülümsedi :

-Hatırlamasaydın üzülürdüm...Evet, ben Ralf'ım...Senin Azrailin...

Kara Murat'ın dudaklarında, karşısındakini küçük gören bir gülümseme belirdi. Sesinde zehir gibi öldürücü bir alay vardı :

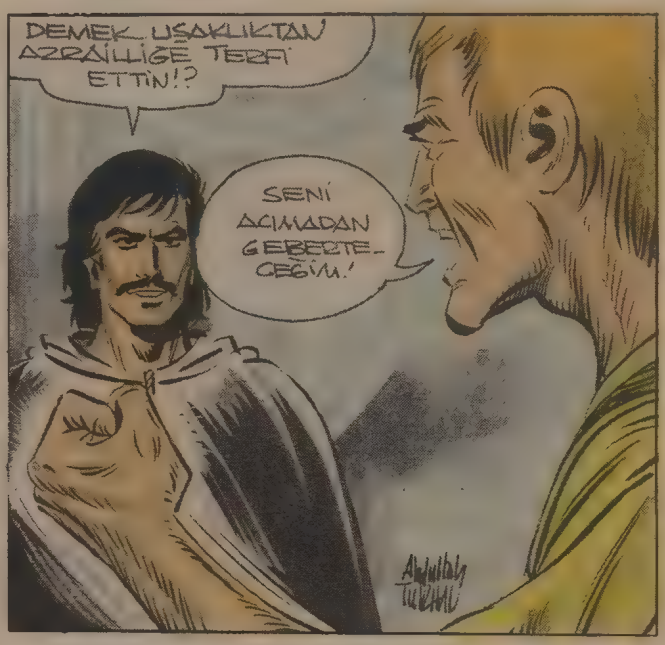

-Demek uşaklıktan Azrailliğe terfi ettin? Ne çabuk? Oysa karşımda diz çöküp göz yaşı dökerek yalvardığın gün, dün gibi aklımda...

Ralf tehdit dolu bir sesle homurdandı :

-O dündü...Biz bugünü yaşıyoruz...Kardeşim Alf'ı öldürmüş, beni de herkesin içinde küçük düşürmüştün...

-Sen beni öldürmedin ama, şimdi ben seni acımadan geberteceğim..

Koridordan gürültüler gelmeye başlamıştı.. Ayak sesleri hızla yaklaşıyor, küfürler ve tehditler bir uğultu halinde yükseliyordu...

Prenses Kondosya'nın deli gibi haykırışı bu uğultuları bastırmaktaydı :

-Çabuk olun! Kaçmasın...

Kara Murat dışarıdan gelen sesleri bir an

dilenmeni istiyorum.

Hızlı adımlarla yürüdü, salonun koridora açılan kapısını kilitledikten sonra tabancayı Kara Murat'ın ensesine dayayarak öteki kapıyı gösterdi :

-Yürü. Şuradan çıkalım. Öldürmeden önce seni birine göstereceğim...

Onlar salonu terk ederlerken, muhafızlar kilitli kapıyı omuzlamaya başlamışlardı. Bir yan-

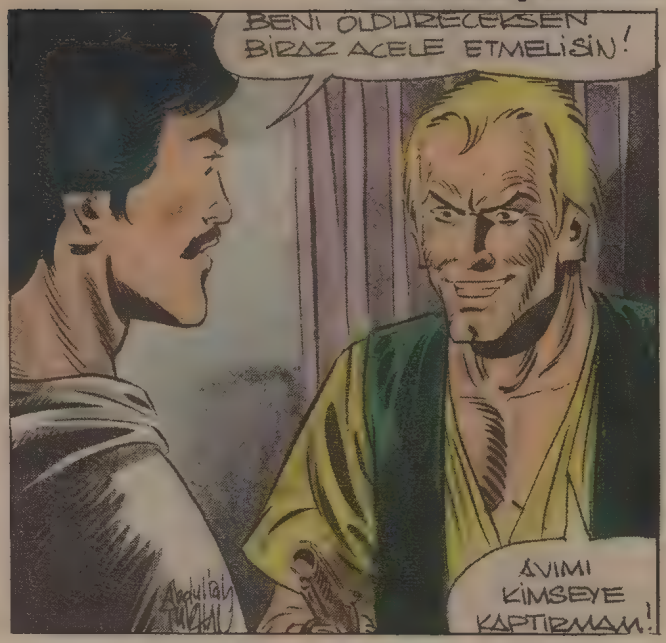

dinledi. Sonra Ralf'a dönüp inanılmaz bir soğukkanlılıkla :

-Beni öldüreceksen biraz acele etmelisin, dedi. Az sonra askerler salona dolacak...O zaman korkarım ki, sana sıra gelmez...

Ralf'ın gözleri korkunç bir kinle ışıldadı :

-Merak etme. Avımı kimseye kaptırmam.. Senin kolay bir ölümle ölmeni istemiyorum. Karşımda köpek gibi inleyerek yalvarmanı, merhamet

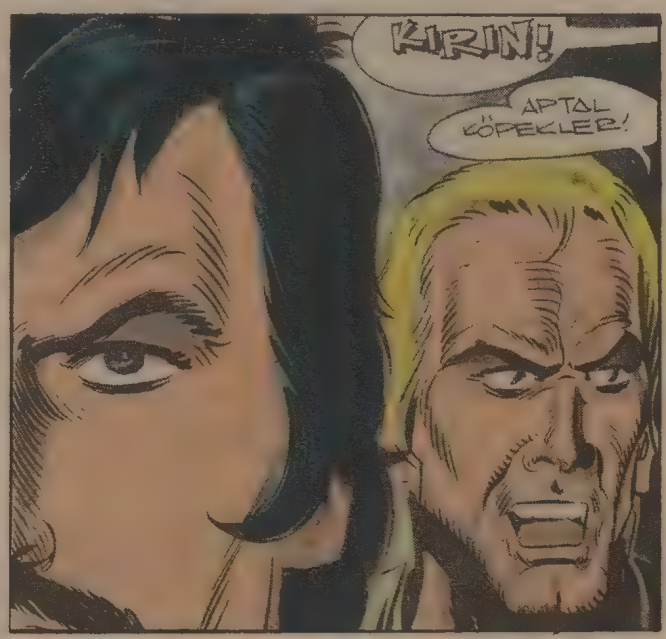

dan da bağırıyorlardı :

-Kırın...

-Çabuk olun...

-Kaçırmayalım...

-Haine ölüm...

Ralf, Kara Murat'la beraber öbür kapıdan çıkarken nefretle homurdandı :

-Aptal köpekler! Havlamaktan başka bir işe yaramazsınız..

Sonra tabancasıyla Kara Murat'ı iterek söylendi:

-Haydi..Sallanma.. Hızlı yürü... Kaçmaya kalkışırsan kurşunu ensene yersin...

Ralf'ın tehdidi yersizdi...Kara Murat zaten kaçmayı düşünmüyordu. Ralf'ın nasıl bir nişancı olduğunu biliyor, elinden kurtulmanın imkânsız olduğunu anlıyordu.

Şimdi tek düşüncesi vardı: Ölmeden önce

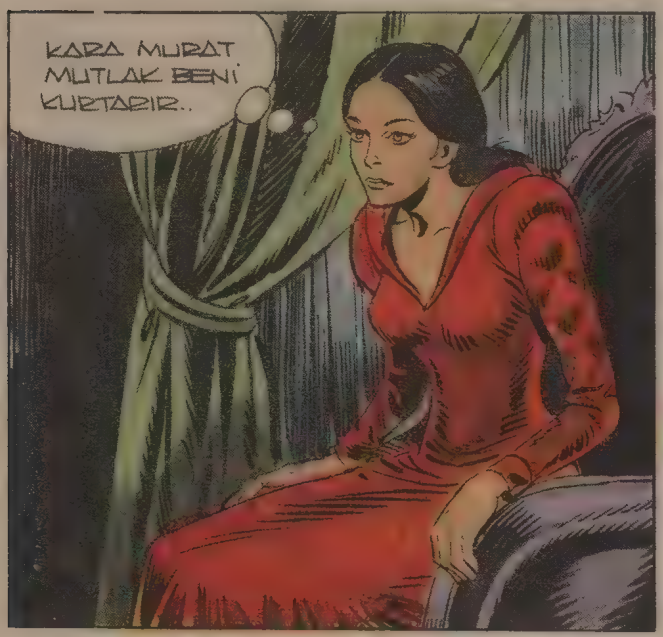

Ne yapacaktı?

Nasıl kurtulacaktı onun elinden?

Birden aklına Kara Murat geldi. Delikanlının sıcak bir sevgi taşan, kaynayan, yakan, kavuran bakışları gözlerinin önünde canlandı. Şu kısa ömründe, karşılaştığı erkekler içinde sevebildiği tek insandı o...

Başına bir felâket gelmemişse, Kara Murat ın gelip kendisini kurtaracağına içtenlikle inanı -

koynundaki gizli belgeyi yok etmek...

Bunu başarırsa ölüme seve seve gidebilirdi

Yoksa bütün çabaları boşa gitmiş olurdu...

★★★

Olinka, kapatıldığı salonda sinirli adımlarla dolaşıyordu. Güzel gözlerini derin bir üzüntünün gölgesi sarmıştı.

Kendisini buraya hapsedenin önemli bir kişi olduğu anlaşılıyordu.

yordu...

Olinka bunları düşünürken kapı açıldı, eşikte Şehzade Davut'un ince, uzun silüeti belirdi. Olinka yüzünü buruşturdu:

-Yine mi siz?

Davut gülümsedi:

-Evet, yine ben...Sizi rahatsız ettiğimin farkındayım ama katlanmak zorundasınız.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 ŞUBAT 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 107 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

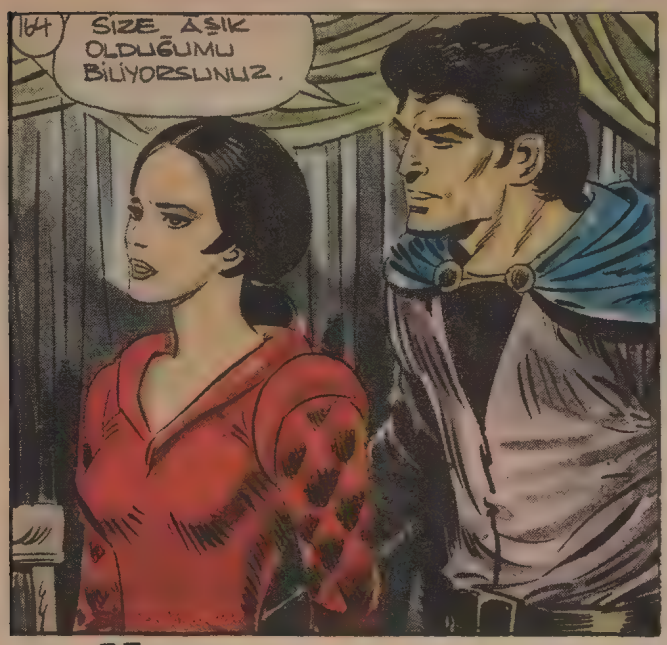

-Neden?

-Çünkü benim esirimsiniz...Ama dilerseniz, kalbimin kraliçesi olabilirsiniz.

-Ben kraliçe filan olmak istemiyorum..

-Sizi sevdiğimi, size âşık olduğumu biliyorsunuz...

-Ben bu aşktan nefret ediyorum...

-Sizi mutlu etmek istiyorum...

-Mutlu olmadığımı nereden çıkardınız?

-Mutlu olmanız için sevmeniz gerekir...

-Seviyorum Prens...Ama sizi değil, bir başkasını...

Duyduğu sözler, Şehzade Davut'un kalbine ateşten iğneler gibi battı, gözlerinden alev fışkırdı.

Sevdiği, taptığı kızın bir başkasına gönül vermiş olması, genç adamı kalbinin en zayıf yerinden vurmuştu...

Olinka, onu eze eze sözlerini tekrarladı :

-Evet...Bir başkasını seviyorum Prens... Artık umudunuz kalmadığına göre beni bırakırsınız sanırım...

Davut'un bütün vücudu öfkesinden titriyordu. Yüzünde acı ifadesi vardı.

Kızı yiyecekmiş gibi gözlerini açarak tehdit dolu bir sesle haykırdı :

-Kimi seviyorsunuz?Söyleyin onu ellerimle boğayım...

Olinka sakin bir sesle :

-Buna gücünüz yetmez Prens !, dedi.

Bu cevap Şehzade Davut'u daha da kızdırdı, atıldı, kızı kolundan tutarak sarstı :

-Söyleyin kimdir?

-Dünyanın en iyi silahşoru...

Şehzade Davut birden kahkahalarla gülmeye başladı.

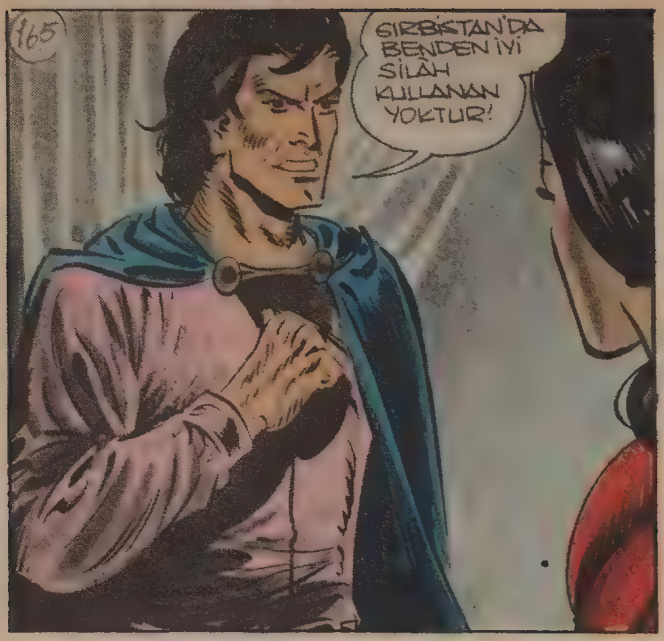

O, bu ülkede kendisinden daha usta bir silahşor olacağını düşünemiyordu...Göğsünü gererek büyük bir güven içinde :

-Sırbistan'da benden iyi kılıç kullanan yoktur Olinka !.dedi.

Genç kız "Sevdiğim adam Sırp değil, Türk" diye haykırmamak için kendini güç tuttu.. Kara Murat'ı tehlikeye sokmak istemiyordu.

Şehzade Davut devam etti :

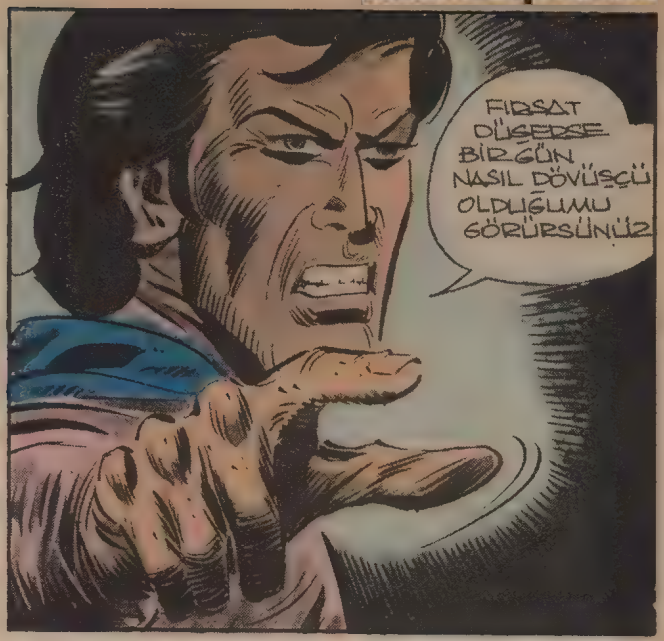

-Fırsat düşerse bir gün nasıl dövüşçü olduğumu görürsünüz...Eğer gerçekten bir başkasını seviyorsanız, kılıcımla onun göğsünde kanlı bir delik açacağımdan emin olunuz...Sizi benden başkasının sevmesine dayanamam.

Bu sırada salonun kapısı hızlı hızlı vuruldu. Heyecanlı bir ses :

-Girebilir miyim Şehzadem? diye sordu.

Yüzünde, rahatsız edilen insanların sıkıntılı

ifadesi beliren Davut bağırdı :

-Sen misin Ralf? Ne istiyorsun?

-Size bir sürprizim var !.İzin verirseniz gireyim !.

-Sürpriz mi? Ne sürprizi?Gel bakalım...

Şehzade Davut açılan kapıya merak içinde baktı.Ralf'ın kolay kolay heyecanlanan insanlardan olmadığını bilirdi. Onun "Sürpriz" dediği, mutlaka çok önemli bir şeydi...

Olinka konuşulanlara karşı ilgisiz görünüyordu ama içeri girenleri görünce birden yerinden sıçradı, haykırmamak için kendini güç tuttu. Ayaklarının dibine yıldırım düşse, daha fazla hayret ve dehşet içinde kalmazdı.

Önde yürüyen Kara Murat'tı...

Aklından bir an bile çıkarmadığı, az önce adını vermeden Şehzade Davut'a bahsettiği sevdiği adam...

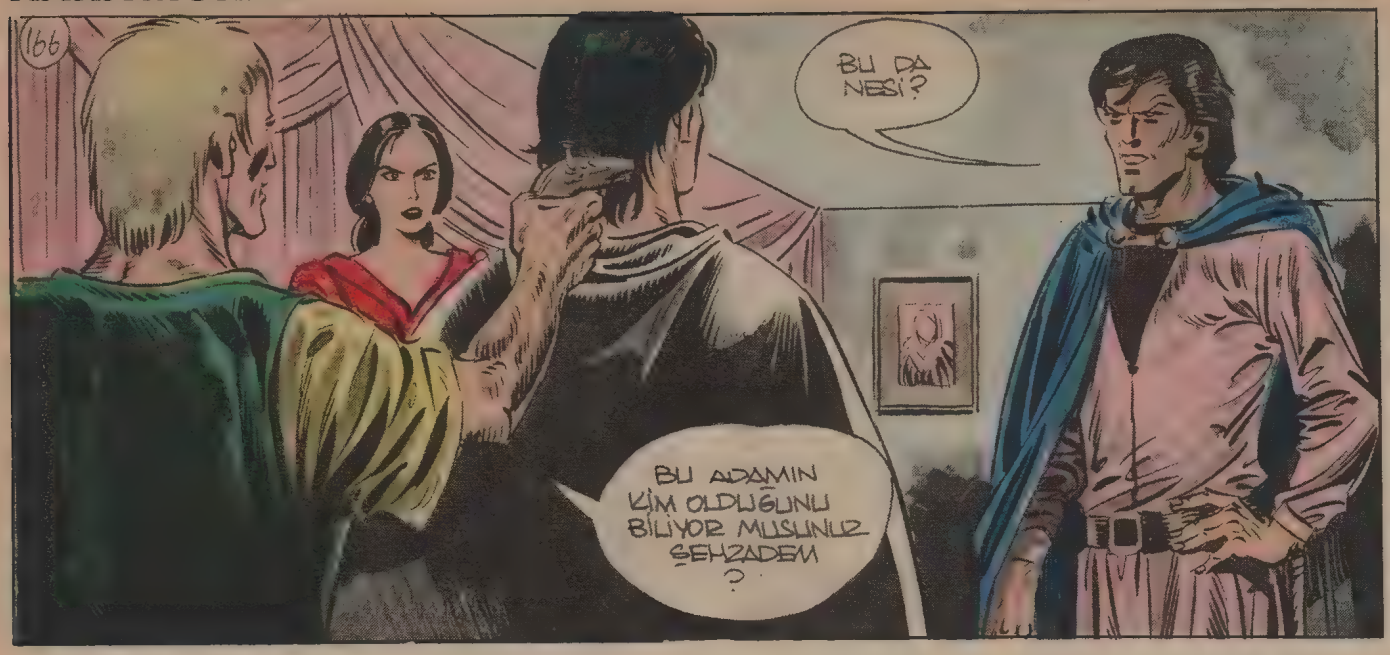

Genç kız "Kara Murat" diye bağırarak delikanlının boynuna atılmamak için kendini güç tuttu.

Böyle bir hareketinin, onun ölümüyle sonuçlanacağını anlamıştı.

Kara Murat'ı tanımamış gibi davranmak en doğru yol olacaktı.

Delikanlı iri, siyah gözleriyle bir an kıza baktı. Sanki onu ilk defa görüyormuş gibiydi. Az sonra ilgisiz bir tavırla başını çevirerek gözlerini Şehzade Davut'a dikti.

Ralf, tabancasını Kara Murat'ın ensesinden ayırmadan coşkun bir heyecanla sordu :

-Bu adamın kim olduğunu biliyor musunuz Şehzadem?

Olanlardan hiç bir şey anlamayan Şehzade Davut, Kara Murat'ı garip bir bakışla baştan aşağıya süzdükten sonra gözlerini Ralf'a çevirdi :

-Söyle bakalım kim?

Ralf keyiflendi. Söyleyeceği sözlerin, Şehzade'nin üzerinde nasıl bir etki yaratacağını biliyordu. Ağır ağır konuştu :

-Bu adam, yolunu merakla beklediğimiz Kara Murat'tır. Can düşmanınız olan ağabeyiniz Sultan Mehmet'in sizi öldürmek için buraya yolladığı fedai...

Şehzade Davut hafif bir şaşkınlık geçirdi. Uzun uzun Kara Murat'a baktı... Ona dikilen gözlerinden o kadar korkunç şeyler okunuyordu ki, bunu gören Olinka elinde olmadan titredi :

-"Tanrım! Bu adam, Kara Murat'ı öldürtecek!"

Şehzade Davut Kara Murat'a bakarken, ağabeysi Fatih Sultan Mehmet'i düşünüyordu.

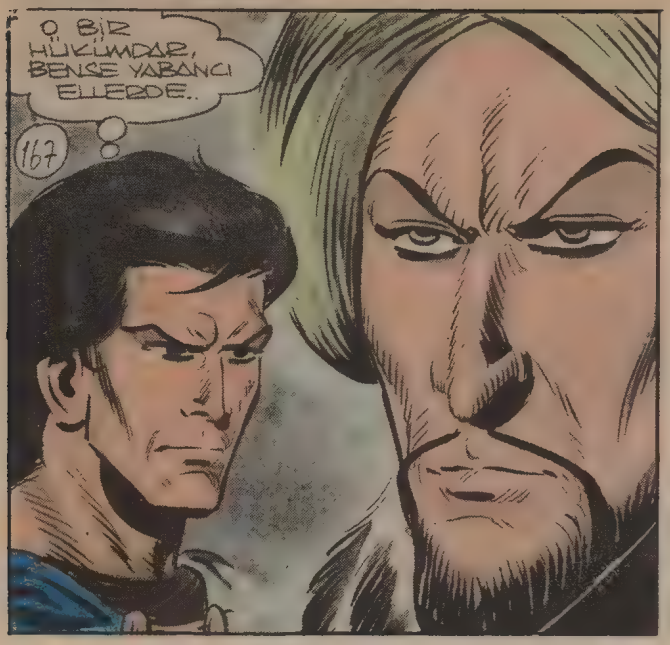

O saltanat koltuğunda dünyaya hükmederken kendisinin yabancı ellerde yanıp tutuşması haksızlık değildi de neydi?

Yıllardan beri ağabeyini her düşünüşünde, yüreği öldürücü bir kinle kabarmıştı. Şimdi de kafasına ölüm ve intikam düşünceleri dolmaktaydı...

Hafifçe kaşlarını çatarak konuştu :

-Seninle daha önce ormanda karşılaşmıştık sanırım?

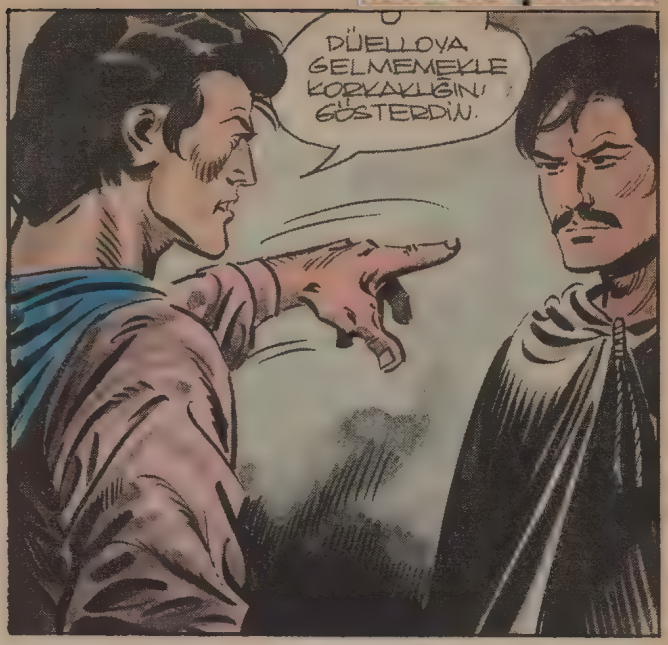

-Evet...

-Yarıda kalan bir düellomuz vardı...

-Evet...

-O düelloya gelmemekle korkaklığını gösterdin...

-???

-Evet! Sen korkak köpeğin birisin!

Kara Murat, kulaklarının arkasına kadar kıpkırmızı kesildi. Vücuduna bir ateş bastı, fakat cevap vermedi. Bu gözü dönmüş Şehzadeye, düelloya yetişemeyişinin sebeplerini anlatmak gereksizdi...

Ağzı bir hakaret volkanına benzeyen Şehzade Davut bağıra bağıra devam etti :

-Söyle bakalım sersem! Bu korkaklığınla beni nasıl öldürecektin?

Kara Murat büyük bir öfke ile Şehzade' nin üzerine atılmak istedi. Ama Ralf da bunu anlamış, delikanlının ensesine dayadığı tabancayı biraz iterek :

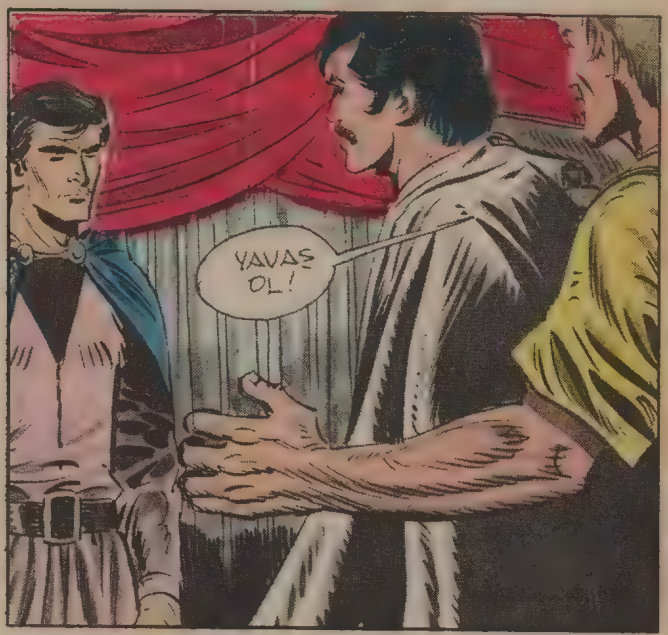

-Yavaş ol! Patlar ha! diye homurdanmıştı..

Kara Murat kızgın bakışlarını Şehzade Davut'un gözlerine sapladı :

-Merak ediyorsan, nasıl öldüreceğimi gösterebilirim...

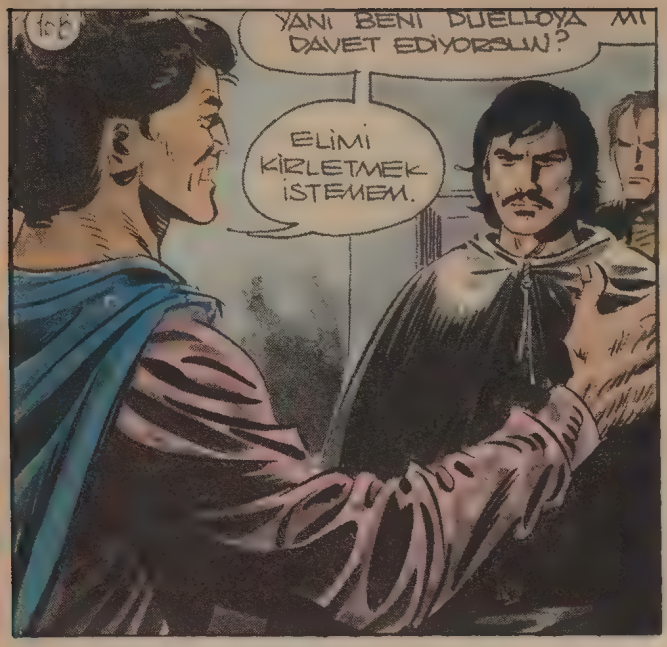

Davut sinirli bir kahkaha attı :

-Yani beni düelloya mı davet ediyorsun?

Kara Murat onu kızdırmak için, kelimele - rin üzerine basa basa cevap verdi :

-Kendine güveniyorsan, evet !...

-Bu çok komik bir şey...Seni iki dakikada öbür dünyaya yollarım ama elimi kirletmek iste - mem...

Kara Murat ısrarla alay etti :

-Evet...Onu öldüreceğim !

-Bırakın bu işi ben yapayım...Hem bana söz vermiştiniz...

-Ne sözü?

-Kara Murat'ı bana teslim etmek için ver - diğiniz söz...

-Şehzade Davut kısa bir an düşündü, sonra soğuk bir sesle mırıldandı :

-Ölmekten korktuğunu söylesen daha doğru olmaz mı?Korkan insanların ucuz mazeretidir bu.

Şehzade Davut elini hırsla kılıcına götürdü.

Kara Murat'ın Davut'u kızdırmayı başardı - ğını gören Ralf, avının elinden alınacağını sezerek telâşla atıldı :

-Ne yapıyorsunuz Şehzadem? Böyle bir ser- seri ile düello mu edeceksiniz?

-Haa...Evet, hatırladım...Onu öldürmek senin hakkın Ralf...Al götür, istediğin gibi öldür.

Ralf'ın gözleri intikam sevinciyle parladı , derin bir heyecan içinde :

-Sağ olun Şehzadem !. dedi.Sonra Kara Mu - rat'a dönerek homurdandı :

-Haydi, yürü bakalım...İntikam saati geldi. Bu güzelim salonu pis kanınla kirletmeyelim !

Olinka, sevdiği adamın öldürülmek üzere olduğunu görünce hafif bir feryat kopardı. Yakın ölümün ışığı, kalbindeki aşkı aydınlattı, hiç istemediği halde dudaklarının arasından şu kelimeler fırladı :

-Sevdiğim adam Kara Murat'tır Prens !. Az önce öğrenmek istiyordunuz !. Onu öldürtürseniz sizi asla affetmem !...

Olinka'nın bütün kalbiyle söylediği bu söz-

ler, Şehzade Davut'u yıldırım çarpmış gibi sarstı, bakışlarında kıvılcımlar uçuştu :

-Nee? Kara Murat mı? Şu serseri ha !.

Olinka, neye mal olursa olsun Kara Murat 'ı kurtarmaya karar vermişti :

-Evet, onu seviyorum !..

-Bunu öğrenmem, onu mahvetmem için yeter bir sebeptir...

-Hayır Prens !. Onu öldürmeniz, size karşı

olan nefretimi artırmaktan başka bir şeye yaramaz... Kalbimde yaşadıktan sonra ölmesi neyi değiştirir?

Şehzade Davut :

-Bu dünya ikimize birden fazla.. Onu öldüreceğim !. diye bağırdı.

Olinka buz gibi bir sesle :

-Az önce, dedi, iyi bir dövüşçü olduğunuz -dan söz ediyordunuz !. Bunu bana ispat ediniz ...

Kara Murat'ı bileğinizin gücü ile yenerseniz size inanırım !...

Şehzade Davut'un gözlerinde bir umut kıvılcımı parladı. Kara Murat'ı yenip küçük düşürürse Olinka'nın sevgisini kazanabileceğini düşündü.. Genç kızlar kuvvet gösterilerine bayılırlardı...

-Yenersem benimle burada kalmaya razı olacak mısınız? diye sordu.. Olinka bu soruya

başka bir soruyla karşılık verdi:

-Yenilirseniz onu serbest bırakacak mısınız?

-Yenmek, yenilmek yok! Ya ben öleceğim, ya da o... Sağ kalırsa dilediği gibi gidebilir...

Kara Murat konuşulanları büyük bir hayret içinde dinliyordu. Olinka'nın kendisini böylesine sevebileceğini hiç düşünmemişti... Onun bu aşkı, şimdi, yaşaması için yeni bir fırsat çıkarıyordu karşısına...

Ralf sapsarı bir yüzle :

-Fakat, dedi. Kendinizi büyük bir tehlikeye atıyorsunuz Şehzadem... Ben bu adamın ne hınzır olduğunu bilirim. Şeytan gibidir...

Şehzade Davut öfkeli öfkeli soludu :

-Sen benim gücümden şüphe mi ediyorsun? Onu iki dakika içinde öbür dünyaya yollamazsam bana Davut demesinler?

Ralf'ın ise, tabancayı tutan eli titriyor, kalbini derin bir üzüntü kemiriyordu... Şehzadeye söz geçiremeyeceğini bildiği için susmayı tercih ediyordu...

Şehzade Davut ona döndü :

-Şimdi Kara Murat'la dövüşeceğiz Ralf! Eğer ben ölürsem, onun bu saraydan çıkıp gitmesine engel olmayacaksın. Bu bir emirdir, tamam mı?

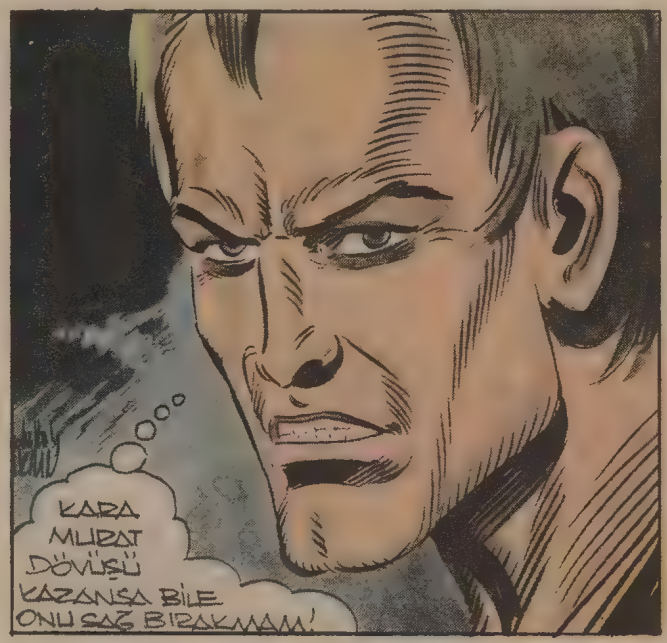

Ralf perişan bir halde: "Şehzadeyi durdurmaya imkân yok! Aşk gözünü döndürmüş!" diye düşündü.. Sonra içinden "Kara Murat dövüşü kazansa bile onu sağ bırakmam.. Beynine bir kurşun sıkarım olur biter!" diye mırıldandı...

Bu düşünceyle rahatlayarak piştovu indirdi.

Olinka'nın kalbi parçalanacak gibi çarpıyordu...

Kendisi için dövüşecek iki genç erkeğe korku dolu gözlerle bakıyor, içinden "Tanrım! İkisinden birinin ölmesi şart mı?" diye inliyordu.

Kara Murat Olinka'ya doğru yürüdü, kızı omuzlarından tutup, gözlerinin içine bakarak :

-Bana, yaşama şansı sağladığın için sana teşekkür ederim Olinka! dedi. Ama şunu da söylemek isterim... Ormanda karşılaştığımız ilk

gün, senin için kanımı dökmeye hazır olduğumu, hayatımı senin mutluluğun için harcayabileceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?

Olinka kirpiklerini indirdi :

-Evet...

-Bu vaadim hâlâ geçerlidir...Şimdi sana soruyorum. Dövüşü kazanmamı, yaşamamı gerçekten istiyor musun?

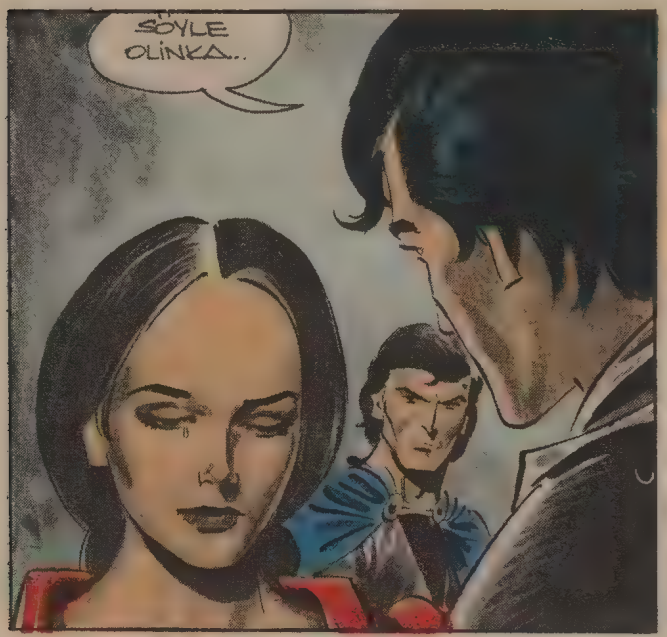

Olinka göğsünün kabardığını, gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Bu yüksek ruhlu genç ona "Karşımızdaki bir Prenstir...Ben ise başıboş bir insanım. Belki onu tercih etmek istersin..Eğer durum böyleyse, mutluluğun için kendimi feda edebilirim" demek istiyordu.

Olinka gözlerini yumarak :

-Kazanmanı istiyorum! diye fısıldadı.

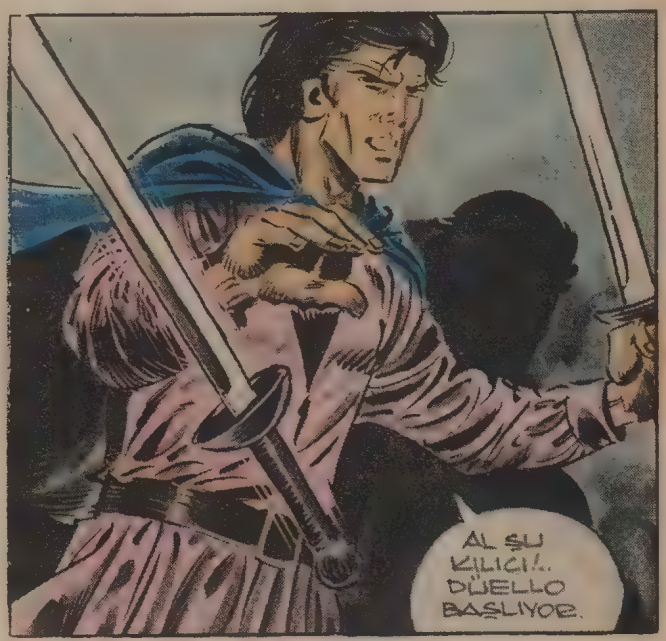

Bu sırada Şehzade Davut duvarda çaprazlama asılı duran kılıçlardan birini alıp korkunç bir sesle haykırdı :

-Al şu kılıcı! Düello başlıyor!

Kara Murat, Davut'un attığı kılıcı havada yakalayarak savunma durumu aldı.

Şehzade Davut :

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 ŞUBAT 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 108 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

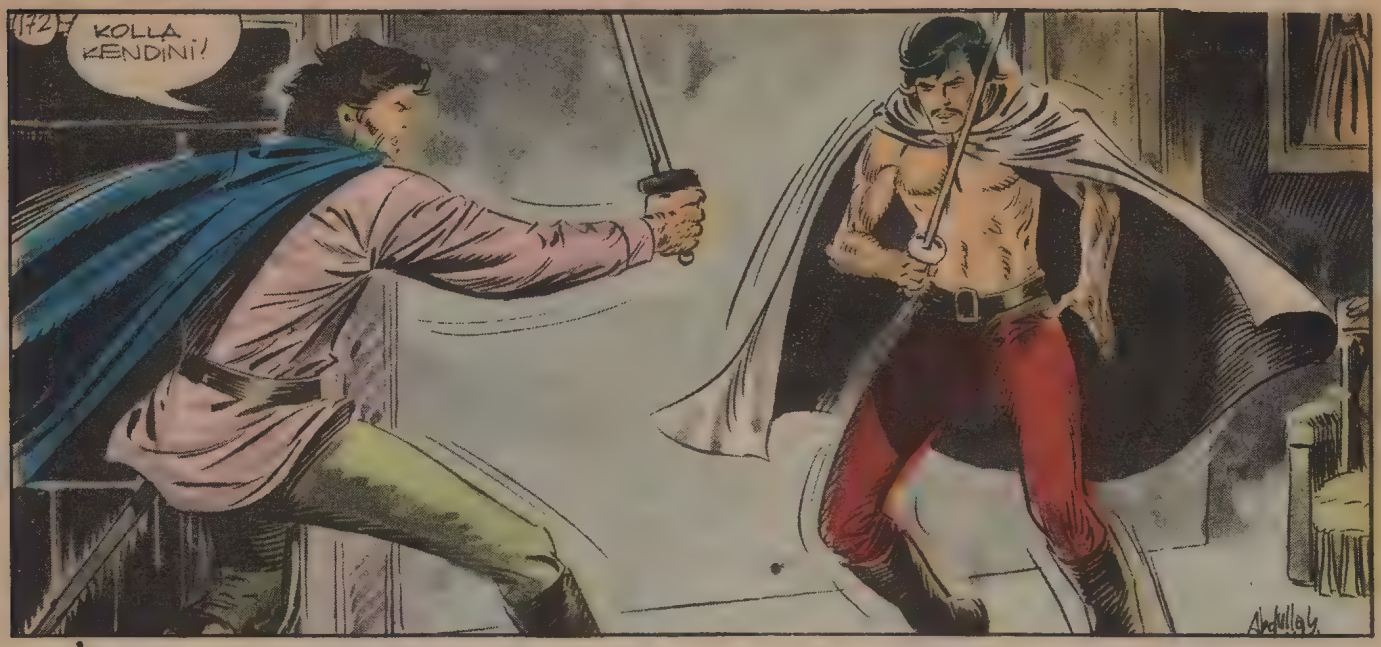

– İkimizden biri mutlaka ölmelidir! Kolla kendini ! diye gürledi ve kılıçlar havada çarpıştı...

Bu iki genç adamın karşılaşması, görmeye değer, heyecan verici bir manzaraydı...

İkisi de gerçekten iyi kılıç kullanıyordu. İkisi de cesur ve kavgacıydı. Ama kader gereği bir birlerine karşı çıkmak zorunda kalmışlardı...

Bu kavgada biri ölecekti? Ama kim?...

Ralf "Kara Murat gibi yaman bir kavgacıya karşı koymak güç... Ama gücünü böyle hesapsız harcarsa, az sonra yorulup dövüşü kaybedecek !.." diye düşündü.

Şehzade Davut durmadan atılıyordu.

Salonda devrilmedik masa, kırılmadık eşya kalmamıştı... Kara Murat bir darbeden kurtulmak için geri sıçrarken ayağı kayarak sendeledi. Aynı anda Şehzade Davut'un kılıçlı kolu yay gibi

du, bu toy şehzadeyi kolay haklar !" diye düşünüyordu ama, çok geçmeden yanıldığını anladı...

Aşkın kamçıladığı, canlı bir kasırgaya döndürdüğü şehzade Davut, çılgın gibi saldırıyor, içini saran sevgiden aldığı büyük güçle hasmını zor durumlara düşürüyordu...

Düşmanının ustalığı Kara Murat'ın hoşuna gitti "Yaman bir silahşor... Devamlı saldırılarını

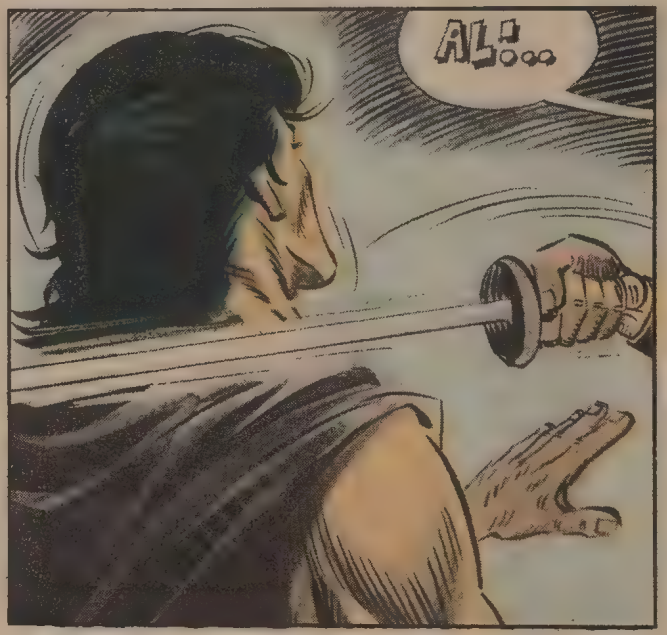

boşandı...

Olinka hafif bir çığlık attı.

Ralf "Bizim Şehzade kazanıyor ! diye düşündü.

Kara Murat son anda başını yana çekmese, sivri çelik boğazını delip geçecekti. Kılıç boynunda derin bir sıyrık açtı.

Şehzade Davut zafer neşesi içinde :

"-İyi kolla kendini! Az sonra öbür dünyayı boylayacaksın!"diye bağırdı.

Dakikalar bu şekilde geçti.

Hücumda olan hep Şehzade Davut'tu..

Kara Murat sadece kendini savunuyor, karşı saldırıya geçmiyordu.

Rakibinin gücünü iyice anladıktan sonra, ustaca manevralarla dövüşe yavaş yavaş hâkim olmuş, bu arada birçok defa Şehzade Davut'un açı-

olur..Kavga biter bitmez Ralf'ın, kurşunu beynime sıkacağından eminim. Bakışları hiç iyi değil. Avının, pençesine düşmesini bekleyen bir kediye benziyor..."

Gerçekten Ralf, Şehzade'nin yenilmesi halinde tabancasını ateşlemeye karar vermişti.

Bunca zaman bekledikten sonra yakaladığı Kara Murat'ı elinden kaçırmaya hiç niyeti yok-

ğını yakaladığı halde nedense vurmamıştı!..

Bunu, usta bir dövüş kurdu olan Ralf hemen fark etti, içinden:

-"Şaşılacak şey! Neden vurmuyor acaba?" diye mırıldandı.

Aynı anda Kara Murat şöyle düşünüyordu:

-"Dövüşü mümkün olduğu kadar uzatmalıyım..Davut'u öldürürsem, bu benim de sonum

tu. Esrarlı ve zalim bakışlarını delikanlıdan ayırmıyor, ona ölmüş bir insan gözüyle bakıyordu.

Bu durumda Kara Murat'ın kurtulma şansı hiç yoktu...

İki ateş arasında kalan delikanlı, çaresizlik içinde ne yapacağını düşünürken, Şehzade Davut soluk almak için durdu. Alnında biriken terleri elinin tersi ile silerek:

-Doğrusu güzel dövüşüyorsun! dedi. Tam bana göre bir rakipsin... Ama bu dünya ikimize birden fazla olduğuna göre seni öldürmek zorundayım..

Kara Murat alçak gönüllü bir gülümseyişle cevap verdi:

-Sen de fena sayılmazsın ama henüz beni yenecek güçte olmadığını görüyorum.. Daha çok çalışman gerek.. Bunun için sana bazı iyi hocalar öğütleyebilirim...

Şehzade Davut bu sözleri kahkahalarla karşıladı:

-"Güldürme beni!.. Şaklabanlığın sırası değil. Hem boş lafları bırak da kendini savunmaya bak... Bir dakika sonra seni arkandaki kapıya mıhlayacağım.."

Davut, ölüm saldırısına geçmeden önce, şöminenin yanındaki masada duran sürahiden bardağa su doldurdu, yudum yudum içtikten sonra kılıcını havada korkunç bir şekilde vınlattı:

-"Son duanı yap Kara Murat! Yemin ederim ki şimdi öleceksin!.."

Kara Murat'ın yüzünde aynı alaylı bir gülümseme dalgalandı:

-"Tanrı'nın kime daha uzun ömür verdiğini kimse bilemez asilzadem!.. Bakarsın tesadüfen benim kılıcım senin göğsüne giriverir. Hem bugüne kadar birçok prensin, kontun, baronun göğsünde pencereler açmıştır bu kılıç..."

Şehzade Davut:

-"Komedyacı herif!" diye gürledi. "Dilin kılıcından daha uzun! Deminki hücumlarımdan kurtuldun ama bu sefer kaçamayacaksın!"

Sonra hızla atıldı:

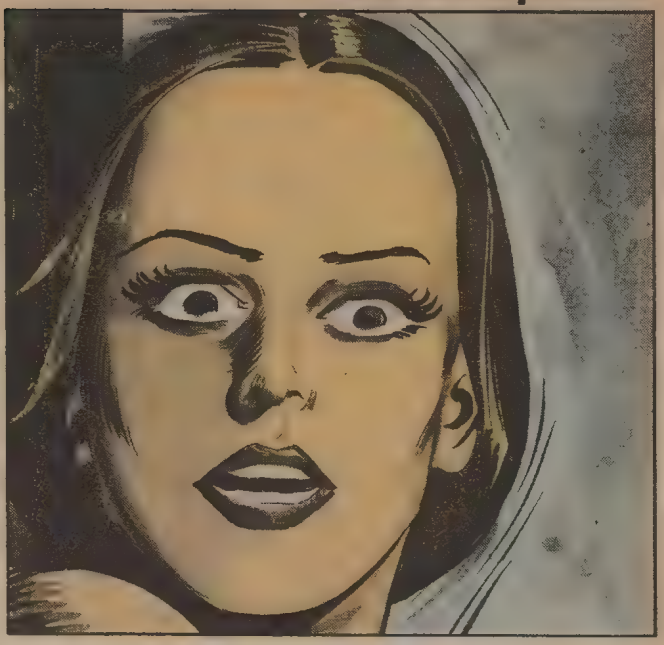

Yeniden göğüs göğüse geldiler.

Kılıçlar çarpıştı..

Şimşekler çaktı..

Salonu çelik şakırtıları doldurdu.

Fakat bu şiddetli çarpışma sadece yarım dakika sürdü.

Birden ikisi de duruverdi...

İkisinin de vücutlarından soğuk bir rüzgâr geçti.

İkisi de titredi, sarardı, ürperdi.

Çünkü dövüşü seyreden Olinka, birdenbire derin bir inilti çıkararak külçe gibi yere yığılmıştı.

Genç kızın gözleri dehşetle yerinden fırlamış, alnında iri ter taneleri belirmişti.

Olinka'ya ne olmuştu?

Neden böyle fenalaşmıştı?

Düellonun heyecanına mı dayanamamıştı?

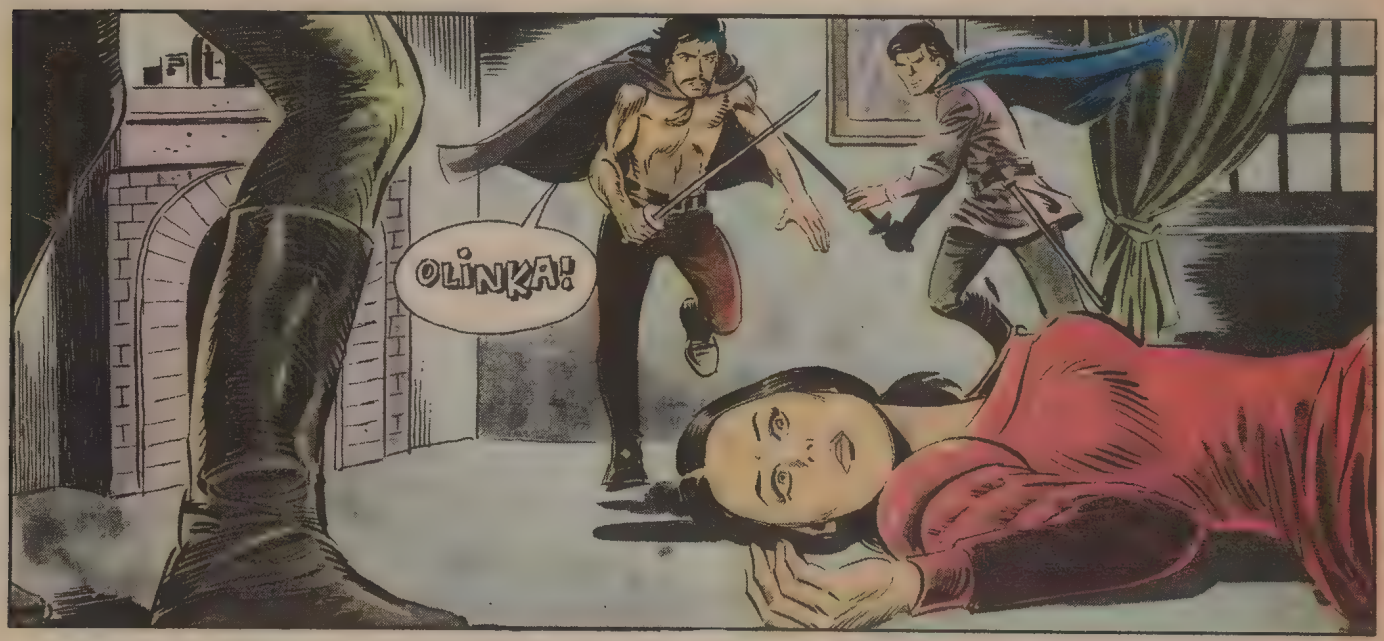

Hayır!

Onu bu hale getiren heyecan değildi.

Sararan yüzünde ölümün gölgesine benzer garip bir ifade vardı.

Kanı damarlarından çekiliyor gibiydi.

Olinka'nın yere düştüğünü gören Kara Murat'la Şehzade Davut kavgayı bırakarak ona doğru koştular... İkisi de öfkeyi, kini bir anda unutmuştu..

Olinka, bir sis perdesinin arkasından bakıyormuş gibi iki gencin kendisine doğru yaklaştığını bulanık bir hayal şeklinde gördü.

Yüzü dayanılmaz acılarla buruşuyor, hayat yavaş yavaş vücudundan çekiliyordu.

Az sonra, kendisine çok uzaktan geliyormuş gibi hafif gelen konuşma seslerini işitti.

Bu sesler, Kara Murat'la Şehzade Davut'un sesleriydi.

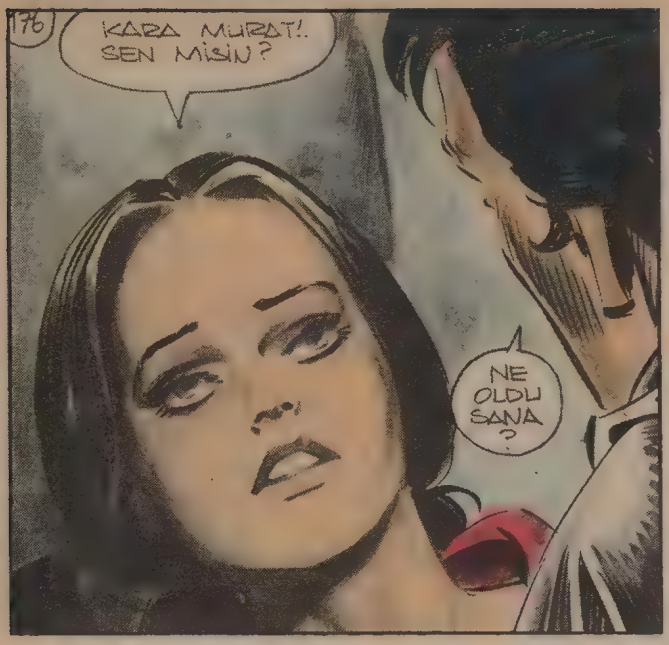

Ne söylediklerini anlamak için kendini zorladı, bütün gücünü toplayarak başını doğrulttu. Yüzünde hafif bir gülümseme dolaştı:

-Kara Murat! Sen misin?

Genç kızın başına diz çöken delikanlının boğazı ıstırapla sıkıldı:

-Benim Olinka! Ne oldu sana?

Genç kız, can çekiştiği belli olan bir sesle mırıldandı:

-Bilmem... Birden başım döndü, ayaklarım gövdemi taşıyamadı..Kim bilir, belki de heyecandandır...

Yüzü gittikçe sararan ve endişesi büyüyen Kara Murat, kızı güçlü kollarıyla tüy gibi kaldırıp bir kanapenin üzerine yatırdı.

Olinka sık sık nefes alıyor, dişleri birbirine vuruyordu.

Kara Murat:

-Elleri buz gibi! Yine fenalaşıyor.. Çabuk su getirin! diye bağırdı.

Sevdiği kızın ölümle boğuştuğunu gören Şehzade Davut ayakta kaskatı kesilmişti. Gözleri kanlanmış, bakışları, Olinka'nın kâğıt gibi beyazlaşan yüzüne saplanıp kalmıştı.

Ralf, su almak için şöminenin yanındaki masaya doğru koştu, fakat yüzü birden allak bullak oldu. Bardağın dibinde hafif beyaz bir tortu gör-

müştü. Dehşet içinde kalarak:

-Zehir! Zehirlemişler Olinka'yı! diye bağırdı.

Şehzade Davut kükredi:

-Zehir mi? İmkânsız bir şey bu!.. Kimse böyle alçakça bir cinayet işleyemez..

Kara Murat'ın bakışları donuklaşmış, görünüşü ürkütücü bir hal almıştı:

-"Evet, mutlaka zehir bu... İçtikten uzun süre sonra etkisini gösteren bir zehir olmalı. Bunu kimin yaptığını tahmin etmek zor değil!" diye acı acı düşündü...

Bu sırada Olinka gözlerini hafifçe aralamıştı.

Kara Murat acıyla, ıstırapla, aşkla onun başını kavradı.

Genç kız güçlükle soluk alıyordu. Zayıf bir

Şehzade Davut, tarifsiz bir acı içinde:

-"Bir şeyler yapmalıyız!. Hekim çağıralım!" diye haykırdı.

Kara Murat:

-"Faydası yok!" dedi. "Artık onu kimse kurtaramaz!"

Olinka'nın güzel yüzü tanınmaz hale gelmişti. Donuklaşan gözleri cam gibi bakıyor, alnından terler boşanıyordu. Titreyen sesi mırıltı ha-

inilti halinde:

-"İçim yanıyor!" dedi.

Bu sırada Ralf dehşet içinde:

-"Aman Allahım! Aynı sudan Şehzade Davut da içti. O da mı zehirlendi yoksa?" diye düşünüyordu.

Olinka'nın yüzü birden ölü gibi sarardı, müthiş bir titreme vücudunu sarstı. Kara Murat'ın kolları arasında çırpındı.

linde çıktı:

-"Galiba ölüyorum Kara Murat! Yanımdan ayrılma!.. Korkuyorum!..."

Kara Murat, o sert savaş adamı, ağlamamak için dudaklarını kanatırcasına ısırdı, bir hıçkırık boğazında düğümlendi:

-"Yemin ederim ki öcünü alacağım, Olinka! Bunu yapanı biliyorum.. Ona kan kusturacağım."

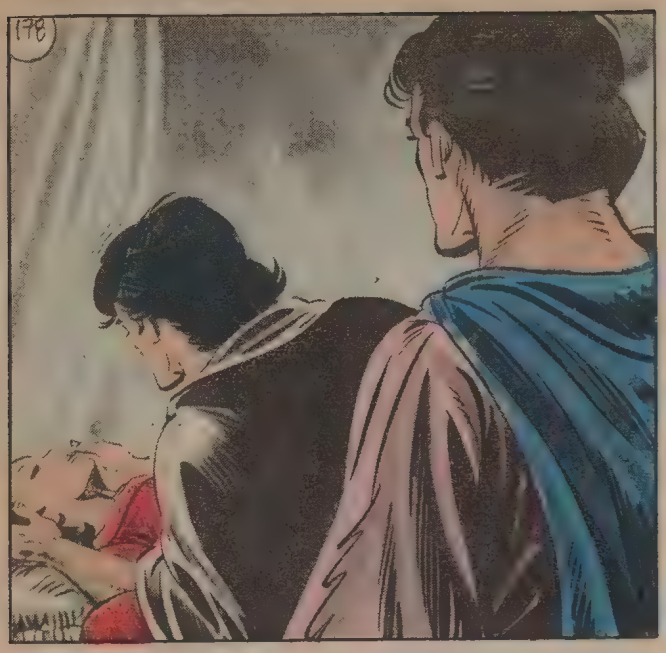

Genç kızın aralanan dudakları arasından hafif bir inilti çıktı, derin bir iç çekişi ile göğsü şişti, soluğunu verdiği anda ruhunu da teslim etti.

Artık, Kara Murat'ın kolları arasında sadece bir ceset vardı.

Genç adam acı bir çığlık attı, sevgilisinin cesedi önünde yumruğunu gökyüzüne doğru sıkarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Ralf, başını öne eğerek, acele ile haç çıkar-

maya başladı.

Kara Murat içini saran büyük acıya rağmen bu kadar sakin durabildiğine şaşıyordu. Şehzade Davut'un haline bakarak ona acıdı, hazin bir sesle:

-"Ağlama arkadaş!"dedi."Ölenlerin arkasından sadece kadınlar ağlar..Erkekler ise intikam alır!.."

Şehzade Davut birden doğruldu.

dı. Şehzade Davut onlara dehşetle bakıyordu. Görünüşü korkunçtu. Olinka'nın başının düştüğünü görünce boğulurcasına sordu:

-"Öldü mü? Gerçekten öldü mü?"

Kara Murat ağır ağır doğruldu. Gözleri bir türlü akamayan yaşlarından sanki şişmişti.

-"Öldü!" diye mırıldandı.

Şehzade Davut eğildi, genç kızın saçlarını şefkatle okşadı, sonra hıçkıra hıçkıra ağla-

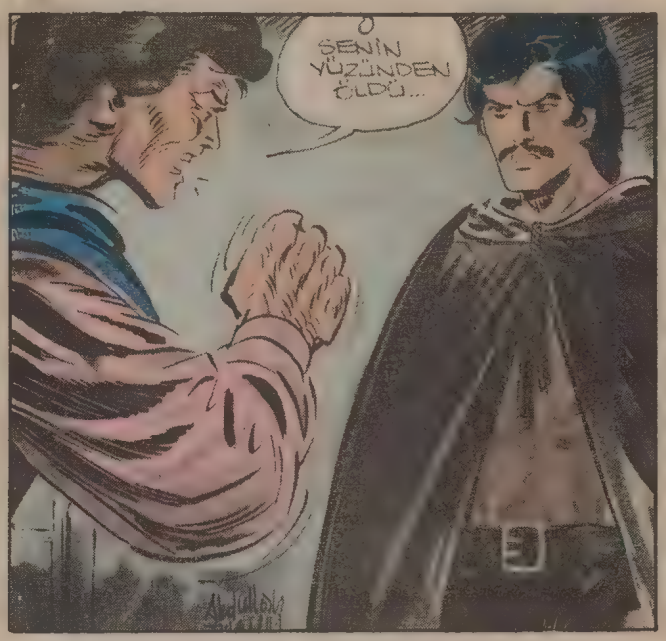

Gözleri kıpkırmızıydı.

İlk defa görüyormuş gibi Kara Murat'a garip garip baktı. Sonra üzerine doğru yürüyerek, haykırdı:

-"Alçak! O senin yüzünden öldü!"

Kararan bakışlarından kin taşıyordu. Çılgına dönmüş gibiydi..Birden, az önce yere attığı kılıcına doğru atılarak tekrarladı:

KARDEŞ KANI

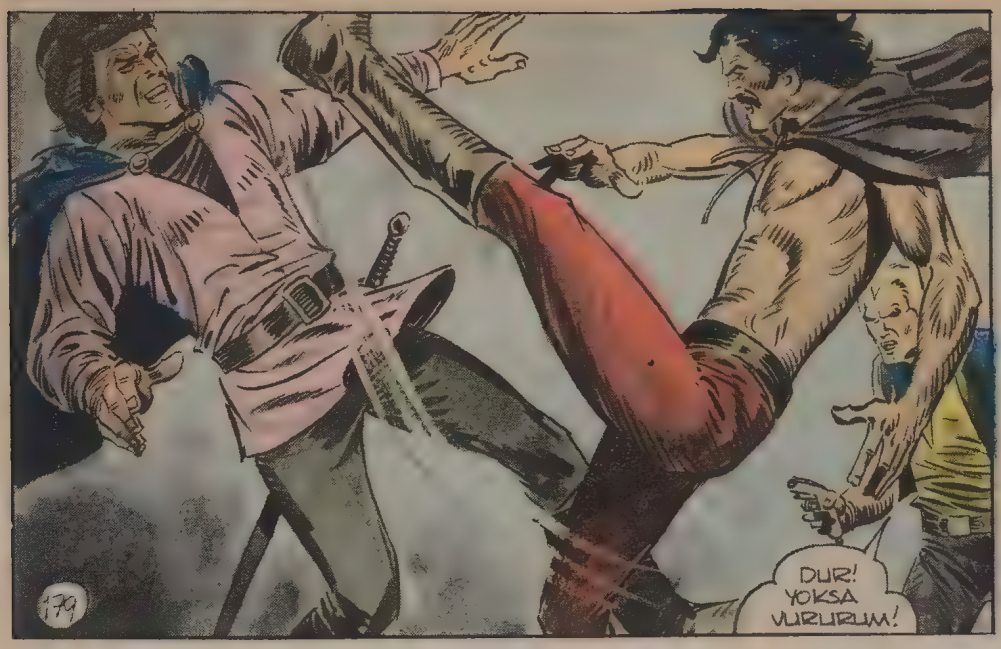

-Evet...Onu sen öldürdün...Öyleyse sen de öl!..

Kara Murat, içinde, öfkenin, ıstırabın, umutsuzluğun müthiş kuvvetini hissetti. Delikanlı o anda, az sonra yıldırım olacak, elektrik yüklü bir fırtına bulutu gibiydi. Şehzade Davut daha kılıcına ulaşamadan ok gibi atıldı, savurduğu korkunç tekmeyle onu soluksuz yere serdi.

Aynı anda tabancasına davranan Ralf:

-"Dur ! Yoksa vururum !" diye bağırdı.. Fakat artık Kara Murat'ın gözü hiç bir şeyi görmüyordu. Pençelerini açarak bir kartal gibi Ralf'ın üzerine indi, balyoz gibi yumruğu adamın burnunun üzerinde patladı...

Yıldırımı çarpmışa dönen Ralf devrilirken tetiğe bastı, kurşun tavana saplandı.

Kara Murat, sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalışan Ralf'ın tepesine dikilerek kılı -

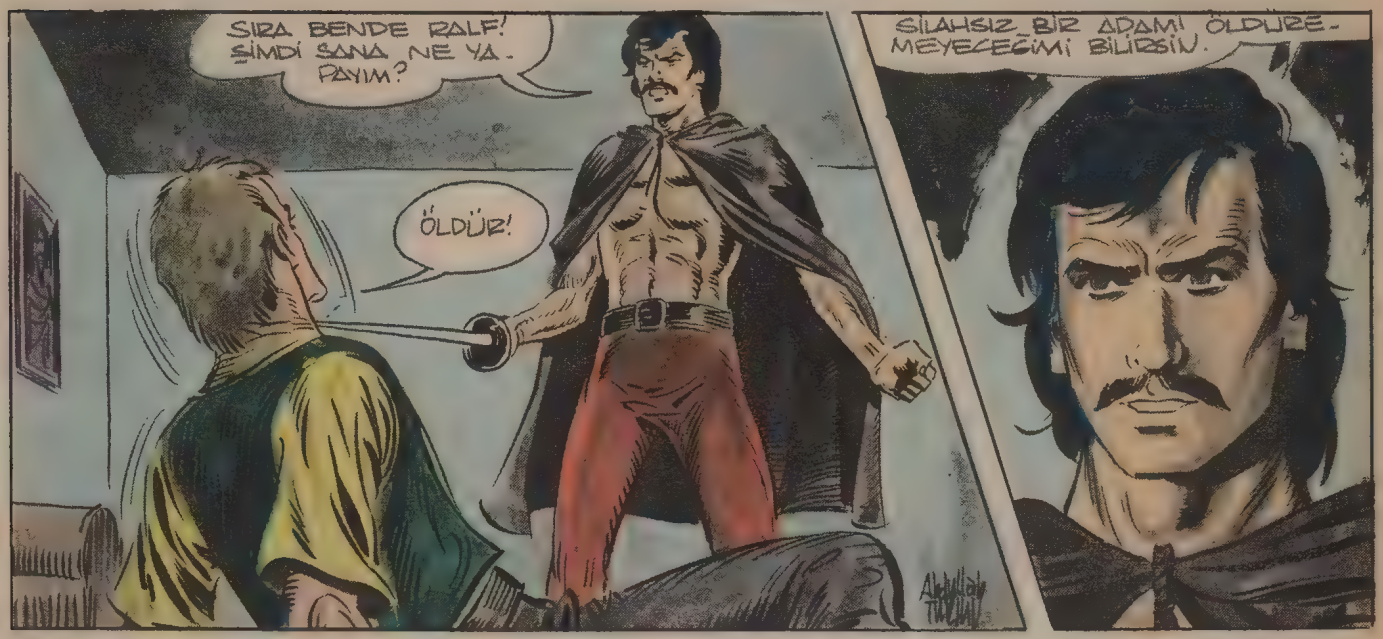

cını boğazına dayadı:

-"Sıra bende Ralf'. Söyle bakalım, şimdi sana ne yapayım ?"

Adamın patlayan burnundan oluk gibi kan fışkırıyordu. Yüzü tanınmaz haldeydi. Korkunç kinini kusarcasına homurdandı:

-"Öldür ! Yoksa bir gün ben seni öldüreceğim!"

Kara Murat başını salladı:

-"Silahsız bir adamı öldüremeyeceğimi bilirsin.."

-"Öyleyse bana da bir kılıç ver, dövüşelim.."

-"Olmaz..Vaktim yok..Başka sefere.."

Ralf kudurarcasına haykırdı:

-"Korkak..Yenileceğini biliyorsun, değil mi?"

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 ŞUBAT 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 109 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

Kara Murat ona cevap bile vermedi. Gerçekten vakti yoktu. O anda, Prenses Kondosya'nın adamları sarayın her köşesinde onu aramaktaydı. Kara Murat bunu biliyor, artık kaybedecek bir dakikası bile olmadığını düşünüyordu.

Onun bu düşünceli halini fırsat bilen Ralf çizmesinin yanından usul usul çektiği hançeri Kara Murat'a savurmaya kalkıştı, ama aynı anda yüzüne yediği müthiş tekme ile suratı parçalanarak baygın yere serildi.

Kara Murat :

-Sen öldürmeye bile değmezsin ! diyerek hızla kapıya doğru atıldı, koridora çıkarken, gözleri salona kaydı, koltuğun üzerinde cansız yatan Olinka'yı gördü.

İçi, anlatılmaz bir acıyla titredi, bakışları bulandı...

Dudaklarının arasından iki kelime bir ıstırap çığlığı halinde fışkırdı :

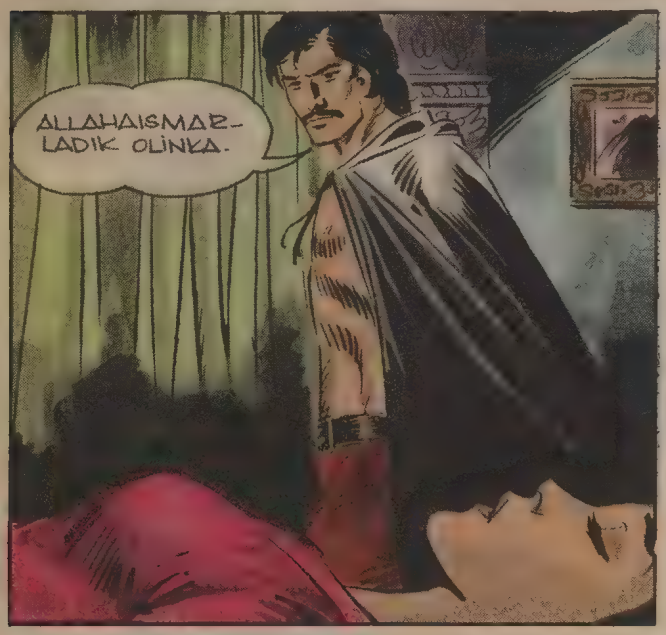

-Allahaısmarladık Olinka !

★★★

Kara Murat hızla kapıdan çıkarken, salonun kalın perdelerinden biri hafifçe aralandı, genç bir kızın sararmış yüzü göründü.

Bu, hizmetçi Maliçka idi.

Korkudan büyüyen gözleriyle salonda ölü gibi yatan üç kişiye baktı :

-Aman Allahım ! Yoksa üçü de mi zehirli sudan içti ?

Ürkek adımlarla salonun ortasına doğru yürüdü :

-Olinka ölmüş galiba ! Peki Şehzade Davut'a ne oldu ? O da ölmüşse, Prenses beni asla affetmez... Ne yapsam acaba ? Oda neden böyle karmakarışık. Bir kavga mı olmuş ?

Ayaklarının ucuna basarak şöminenin ya - nındaki masaya doğru ilerledi. Bir yandan da de - rin bir acı içinde mırıldanıyordu :

-Hemen sürahiyi ortadan yok etmeliyim. Su- yun zehirli olduğu anlaşılırsa, Prenses bile beni kurtaramaz !

Tam elini sürahiye uzattığı sırada, arkasın- dan öfkeli bir ses yükseldi :

-Yakaladım seni Maliçka ! Demek suya ze - hiri sen koydun?

Hizmetçi kız, büyük bir dehşete kapılarak ge- ri döndüğü zaman, az önce baygın yatan Ralf ' ın kendine gelmiş olduğunu gördü, kekeledi :

-Hayır... Hayır... Ben bir şey yapmadım .

Ralf, gözlerinden şimşekler çakarak Maliç- ka'nın üzerine yürüdü :

-Yalan söyleme... Suya zehiri sen koydun. Olinka'nın ölmesi umurumda değil ama, aynı sü-

rahiden Şehzade Davut da içti... Beni ilgilendiren bu...

Maliçka'nın yüzündeki korku ifadesi, tarifsiz bir dehşete döndü :

-Aman Allahım... Şehzade Davut da mı iç- ti? O halde...

Ralf acı acı güldü :

-O halde o da ölecek, değil mi?

Maliçka başını öne eğdi, büyük bir umutsuz luk içinde hafifçe hıçkırdı :

-Ne talihsizim ! Artık Prenses, beni de, ba- bamı da yaşatmaz !

Ralf, öfkeden kudurucasına gürledi :

-Şehzade ölürse, seni Prenses'ten önce ber geberteceğim ! Söyle bakalım, bu zehirin panze - hiri var mı?

Maliçka başını salladı :

-Hayır !

-Hiç bir umut yok mu?

-Hayır !

-O kadar kuvvetli bir zehir demek !.. Peki şehzade kaç saat daha yaşar?

-Bilmiyorum... Belki iki, belki üç saat ...

Ralf birden çılgına döndü :

-Öyleyse, onunla beraber sen de öl ! diye

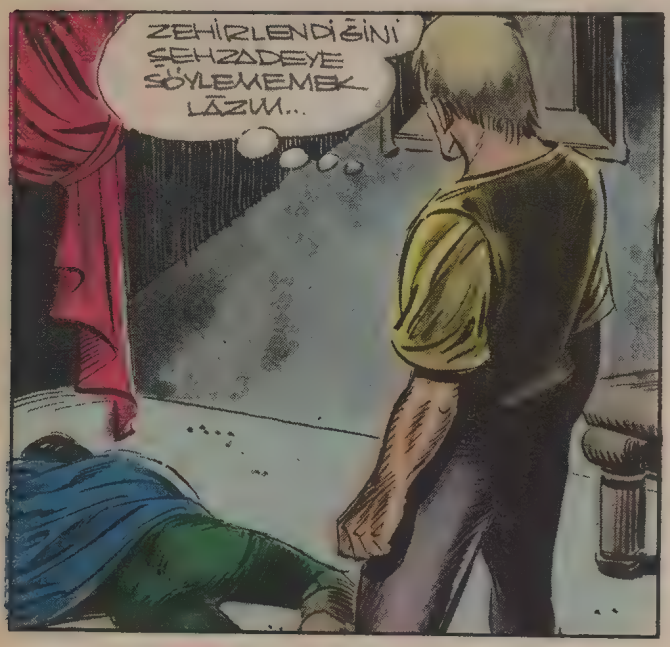

Genç Şehzade hâlâ baygın yatıyordu.

Ralf onun ölüme mahkûm olduğunu düşünerek titredi, mosmor kesildi, acıyan gözlerle bakarak :

-Zehirlendiğini Şehzade'ye söylememek lâzım... Hiç değilse fazla azap çekmeden, huzur içinde ölür gider ! diye mırıldandı.

Bir süre sonra Şehzade Davut bitkin bir halde kendine geldi.

haykırarak masanın üzerindeki sürahiyi kaptı, kızın yalvarmalarına, göz yaşlarına, çırpınmalarına aldırmadan zehirli suyu zorla ağzına boşalttı ... Sonra kanlı yüzünde beliren korkunç bir gülümseme ile onu omuzundan iterek homurdandı :

-Haydi, şimdi git, ölümünü bekle !

Yüzünü korkunç bir ifade kaplayan Maliçka hıçkıra hıçkıra salondan çıkarken Ralf, Davut'un yanına gitti.

Yavaş yavaş doğrularak boş gözlerle çevresine bakınırken salonun kapısı gürültüyle açıldı, eşikte, Prenses Kondosya ile adamları göründü.

Acıdan, öfkeden ve endişeden kendini kaybetmiş bir halde bulunan Kondosya kanlı gözleriyle altüst olan salona bakarken dudakları müthiş bir gülümsemeyle büzüldü :

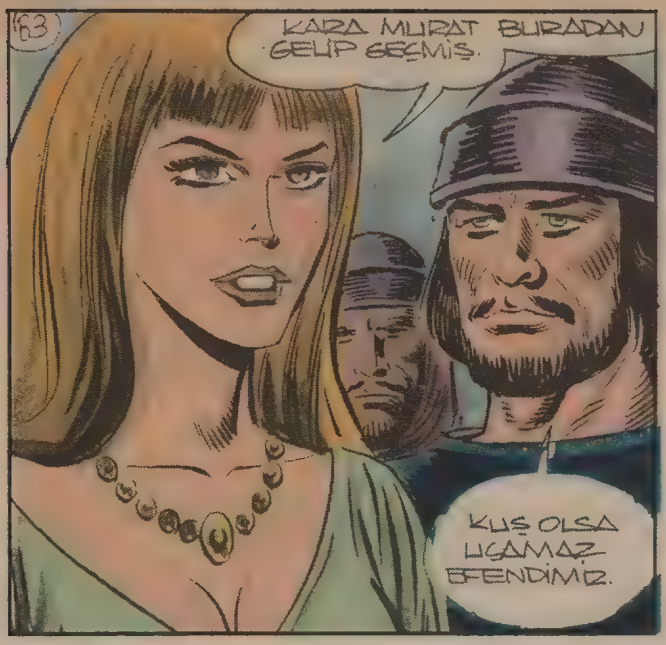

-Anlaşılan Kara Murat buradan gelip geç - miş... Alçak adam ! Her gittiği yerde arkasında kanlı bir iz barakıyor ! Fakat çok uzağa gidemez. Sarayın çevresini beş yüz asker sardı. Bir o ka - dar kişi de içeride arama yapıyor !

Prensesin arkasında duran yeni komutan homurdandı :

-Kuş olsa uçamaz, efendimiz !

Şehzade Davut artık iyice kendisine gelmiş-

ti.

Saçlarının diplerinde soğuk terler vardı.

Gözleri Olinka'nın ölüsüne takılınca hafifçe hıçkırdı.

Onun ölümü, kalbinde hiç bir vakit kapanmayacak bir yara açmıştı. Yüreği kin, isyan ve intikam duygularıyla doluydu. Prenses Kondosya 'ya dönerek boğulurcasına mırıldandı :

-Sizden bir isteğim var Prenses ! Kara Mu-

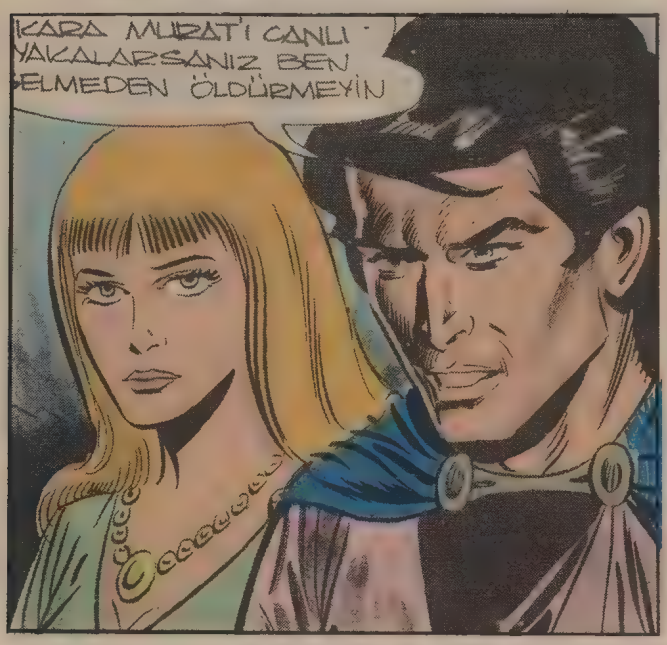

rat'ı canlı yakalarsanız, lütfen ben gelmeden öl - dürmeyin... Onun ıstırap çekişini, inleyip yalva - rarak can çekişmesini görmek istiyorum.

Kondosya esrarlı ve zalim bir gülümsemeyle :

-Olur Prens ! dedi. Kara Murat'ı öldürürken sizi de çağırırız !

Prenses Kondosya salona girip, Olinka 'nın cesedini gördüğü vakit zor zaptedebildiği bir se -

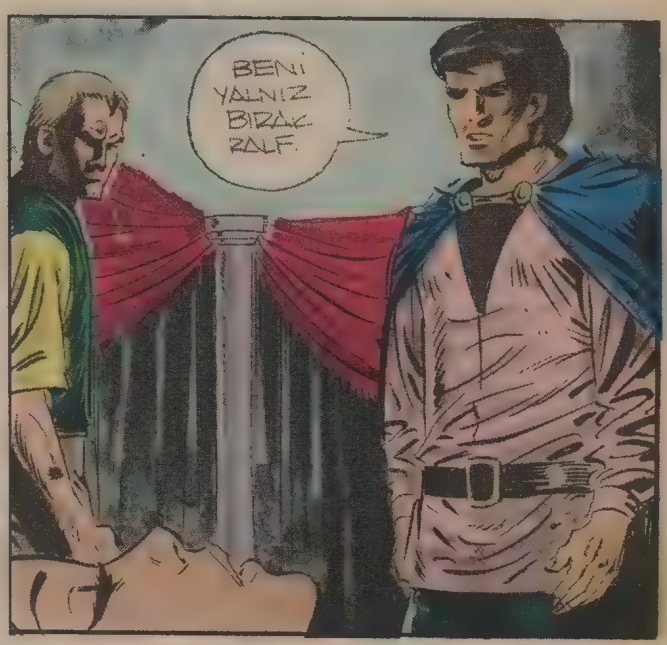

vinç içinde "Tamam... Artık Davut'u elimden kimse alamaz" diye düşünmüştü.

Yanılmıyordu...

Şehzade Davut bu dakikada dünyayı altüst etmeye, bir tahtı devirmeye, bir ülkeyi kan içinde boğmaya hazırdı.

Prenses ve adamları gittikten sonra Şehzade Davut, Ralf'a kendisini yalnız bırakmasını söyledi.

Olinka'nın ölüsünün önüne gidip, uzun süre kaskatı kesilmiş bir halde hareketsiz durdu.

Sapsarıydı, fakat sakindi. Vahşi bir karar vermişe benziyordu. Dişlerini gıcırdatarak :

-İntikamım müthiş olacak ! diye haykırdı . Gözlerinden usul usul yaşlar süzülüyordu.

★★★

Kara Murat salondan ok gibi fırlamıştı.

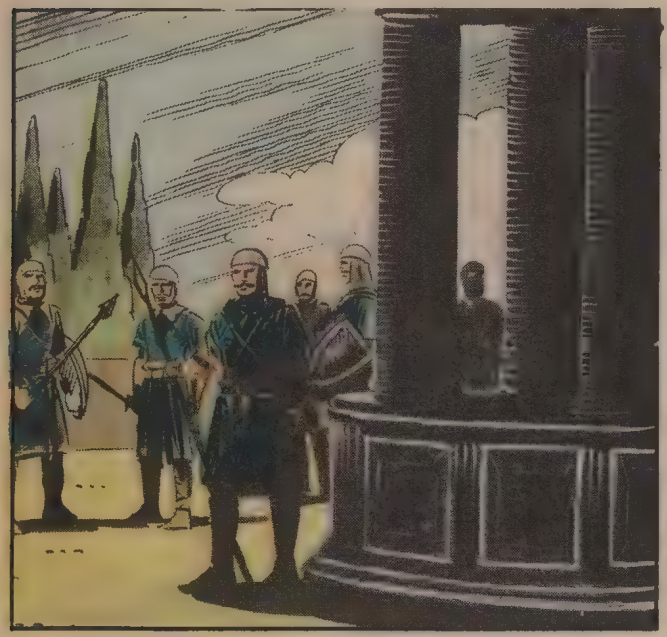

Askerlerin bir kısmı ise, harbe hazırlanıyormuş gibi bahçede toplanıyordu. Sarayın çevresini saran muhafızlar, içeridekilerin aksine, derin bir sessizlik içindeydi. Gürzleri, mızrakları , baltaları ellerinde etrafı dinliyorlardı.

Kara Murat, koridorun pençeresinden dışarıdaki hazırlıkları görünce rengi biraz sarardı :

-Bütün bunlar benim için ! diye mırıldan -

Olanca gücüyle koridorda koşarken, bir yandan da "Acaba hangi yol beni dışarı götürür ?" diye düşünüyordu.

Sarayın her yanından gürültüler gelmeye başlamıştı.

Koridorlarda muhafızlar koşuşuyor, küfürler, homurtular, tehditler, çığlıklar birbirine karışıyordu.

dı.

Saraydan çıkmayı başarsa bile bahçeden nasıl geçecekti ?

Yüzlerce kişilik ölüm çemberini nasıl aşacaktı ?

Birden arkasında, çatlak bir ses uğursuz bir neşeyle haykırdı :

-İşte ! Orada ! Yakalayalım !

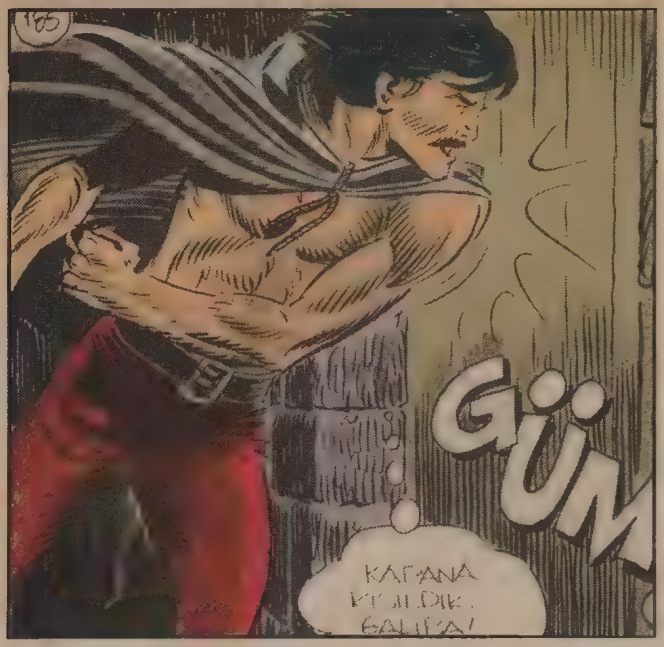

Kara Murat başını çevirdiği vakit üç asker-in, ellerinde kargılarla üzerine doğru koştukla-rını gördü, hemen önündeki kapıyı omuzlayıp içeri daldı.

Burası daracık, küçük bir oda idi ve başka kapısı yoktu.

Alnı ter içinde kalan delikanlı :

"-Eyvah ! Kapana kısıldık galiba !.." diye düşündü.

-Teslim ol ! Kurtulamazsın ! diyorlardı.

Kara Murat soğukkanlılıkla bekledi, adam-ların çelik miğferleri aralıkta görününce birden olanca gücüyle kapıya yüklendi.

İki asker de derin bir inilti çıkardı, kapı-nın arasına sıkışıp, ezilerek baygın yere düştü...

Kara Murat onların üzerinden atlayıp çıkar-ken :

Bu sırada üç asker kapının önünde durmuş-tu. Kısa bir an aralarında konuştular :

-Dikkat edelim, tuzak kurmuş olabilir !

-Evet... Tehlikeli bir hayduttur !

-Hep birden içeri dalalım !

-En iyisi birimiz gidip yardım çağırsın !

Askerlerden biri koşa koşa koridorda uzak-laşırken, öteki ikisi aralık kapıdan yavaş yavaş başlarını uzatıp baktılar. Bir yandan da :

-Bu ikisinin işi tamam... Üçüncüsü nerede acaba ? diye mırıldandı.

Aynı anda üçüncü asker koridorun öbür u-cunda bağıra bağıra koşmaktaydı :

-Yetişin ! Haydut burada ! Bu tarafa gelin, bu tarafa !

Adamın çığlıkları, sarayın koridorlarında yankılar yaparak büyüyordu. Kara Murat :

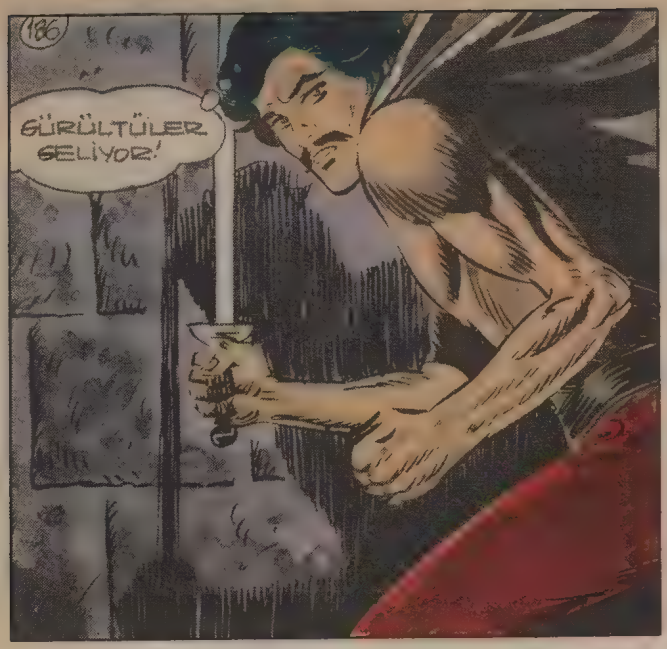

-Onu durdurmaya imkân yok ! diye acı acı söylendi.

Az sonra muhafızlar koridorda kum gibi kaynayacaktı.

İleriye atıldı.

Hızlı bir koşu ile koridorun sonuna yaklaşırken arkasında duyduğu gürültülerle başını çevirip baktı .

Öfkeli bir kalabalık peşine takılmıştı.

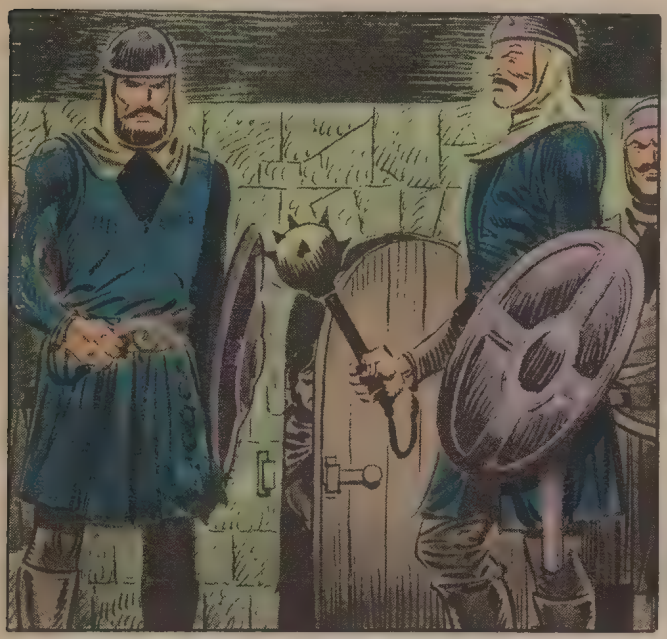

Peşindeki kalabalıktan kurtulmak için bu holden geçmesi zorunluydu.

Aralık kapıdan bakınca ani bir titreme vücudunu sardı, saçları diken diken oldu.

Holde beş muhafız vardı.

Adamların her birinin bileğinde kayışa asılı, uçları sekiz çivili birer gürz bulunuyordu...

Elinde kalkan olmadan, bu gürzlü adamların arasına dalmak, intihar etmekten farksız olurdu.

Ellerinde gürzler, mızraklar, kılıçlar bulunan muhafızlar, ağızlarından köpükler saçarak bağırıyorlardı :

-Yakalayın ! Vurun ! Tepeleyin !

-Öldürün ! Yaşatmayın !

Kara Murat, koridorun sonuna geldiği vakit ansızın durdu.

Önüne küçük, demir bir kapı çıkmıştı.

Bu kapı hole açılıyordu.

Geriye de dönemezdi.

Arkasından koşan kudurmuş sürü en az elli kişiydi.

Ansızın kararını verdi, aralık duran kapıyı bir tekme savurarak açtı, kılıcı elinde içeri daldı, girdiği demir kapıyı hızla kapatıp sürgüledi.

Bu suretle peşinden gelen kalabalığın yolunu kesmiş oluyordu.

Biraz şaşıran adamlar kızgın kızgın homurdanarak ona baktılar...

İlk şaşkınlıkları geçen muhafızların gözleri birden faltaşı gibi açıldı :

-Garip şey !

-Nedir garip olan?

-Bu aradığımız Türk değil mi?

-Evet...Ta kendisi...

-Vay aptal vay ! Kendi ayağıyla geldi, kafese girdi !

-Yakalarsak prenses bize iyi mükâfat ve -rir...

-Tutalım, kaçmasın !

Muhafızların başı olduğu anlaşılan adam,

kaba kaba güldü :

-Girdiği kapıyı kendi eliyle sürgüledi...Ötekini de ben kaparsam artık kaçamaz !

Adam, gözlerini Kara Murat'tan ayırmadan gitti, holün ikinci kapısını da kapatıp, sürgüledi :

-Hah, hah, ha ! Şimdi ne yapacaksın bakalım? Kapana girdin ! Her tarafı kapalı bir odada seninle baş başayız...

Kara Murat adama vahşi vahşi baktı... Buz gibi, korkunç, fakat sakin ve vakur bir sesle :

-Aptallar ! dedi. Aslında kapana giren sizlersiniz ! Şimdi topunuzu geberteceğim!

Adamlar bir an duraklar gibi oldular.

İçlerine bir şüphe kurdu düştü.

Ama başlarındaki muhafız hemen duruma hâkim oldu :

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 MART 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 110 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

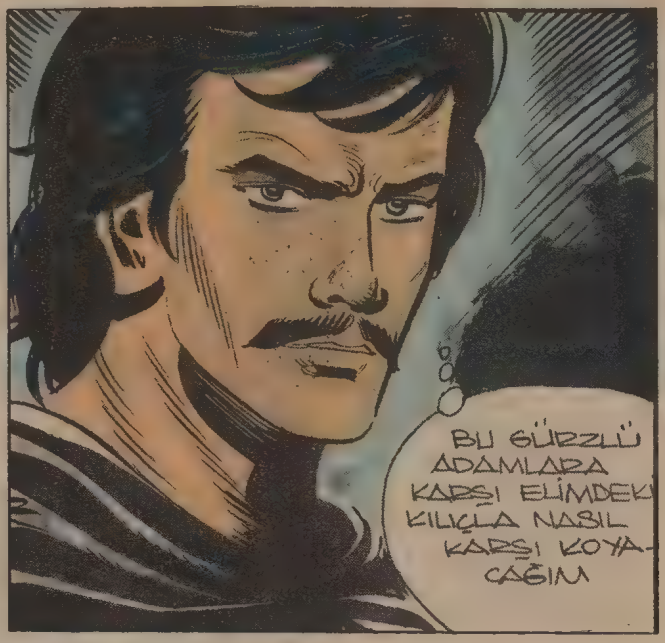

-Çok yüksekten konuşuyorsun... Boş yere bize güçlük çıkarma...Kılıcını at ve hemen teslim ol...Yoksa o nazik bedenini acıtmak zorunda kalacağız!

Kara Murat, içinde bulunduğu güç duruma rağmen keyiflendi:

-Anlaşılan sen bugüne kadar Türklerle dövüşmemişsin ahbap! Beni teslim almak istiyorsan, yorulman gerekecek...Azıcık terlemeli, biraz da kan vermelisin!

Dışarıdaki gürültüler iyice yaklaşmıştı.

Az sonra demir kapıya dayandılar. Ama kapı çok sağlamdı, kırılması uzun sürerdi.

Kara Murat muhafızların komutanını lafla oyalarken, gözleri odanın içinde dönüyordu.

Bu gürzlü adamlara karşı, elindeki ince kılıçla bir şey yapamayacağını anlıyordu.

Odada müthiş bir fırtına kopmak üzereydi.

Kara Murat birden göz ucuyla, duvara dayanmış geniş bir kalkan gördü, yüreği sevinçle titredi.

Askerlerden birinin olduğu anlaşılan bu kalkanı ele geçirebilirse, kendini savunabilirdi.

Muhafızların başı kükredi:

-Son defa soruyorum! Teslim oluyor musun?

-Hayır!

-Öyleyse geber!

Adamlar hep birden bağrışarak atıldılar.

Kara Murat üzerine gelen ilk muhafızı, kalbe doğru inen yıldırım gibi bir vuruşla cansız yere serdi. Adamlar duraklar gibi oldu.

Kara Murat, onların içine düştükleri ani şaşkınlıktan faydalanıp, duvara dayalı kalkanı kaparak sol koluna geçirdi, sonra alaylı sesi odada çınladı:

-Haydi şimdi gelin ! Hem acele edin biraz. Fazla vaktim yok çünkü...

Dört Muhafız küfürler savurarak tekrar Kara Murat'ın üzerine saldırdı.

Kalkana çarpan gürzlerden kıvılcımlar fırladı.

Çelik sesleri odayı doldurdu.

Muhafızlar yarım dakika sonra, karşılarındakinin çok ustaca kılıç kullanan, kaya gibi sağlam bir adam olduğunu anladılar...

Üstelik son derece çevikti.

Sağa, sola sıçrıyor, zıplıyor, eğiliyor, her darbeden inanılmaz bir şekilde kurtuluyordu.

Adamların gözleri yılan gibi oldu. Öfkeyle homurdandılar :

-Allah kahretsin !

-Şeytan mı bu herif ?

-Ele avuca sığmıyor !

-Vurun ! Gebertelim !

Kara Murat, korkunç bir saldırıyı daha önlerken, iri gürzle çarpışan kılıcı ikiye bölündü.

-Allah kahretsin ! Ne aksilik !

Şimdi sadece bir kalkan ve kırık bir kılıçla kalmıştı...

Muhafızlar sevinç çığlıkları attılar :

-Kılıcı kırıldı !

-Hapı yuttu şimdi...

-Haydi , bitirelim işini !

Gözleri dönmüş bir halde yeniden saldırdılar...

Fakat, insanların en zayıf anları, kazandıklarını sanıp, tedbiri elden bıraktıkları andır...

En öndeki muhafız, birden, yıldırım gibi bir ölümle, soluk bile alamadan sırt üstü yere düştü.

Kara Murat, kırık kılıcını adamın ağzına sokmuş, dişleri parçalayan çelik boğazını delip geçmişti...

Delikanlı kırık kılıcı muhafızın boğazında bıraktı, cesedin üzerinden atlayarak eğilip yerdeki gürzlerden birini almak istedi...

Öteki üç muhafız aynı anda onun üzerine ölüm yağdırdılar :

-O gürzü kullanamayacaksın !

-Aaah ! Yandım !

Adam yere devrildi ve o anda öldü.

Öteki muhafızlar dehşet içinde kalmışlardı.

Bu ne çabukluktu !..

Bir vuruşta cansız yere sereceklerini sandıkları yabancı inanılmaz derecede hızlı silah kullanıyordu.

Kara Murat çevik bir hareketle sıçrayıp a-

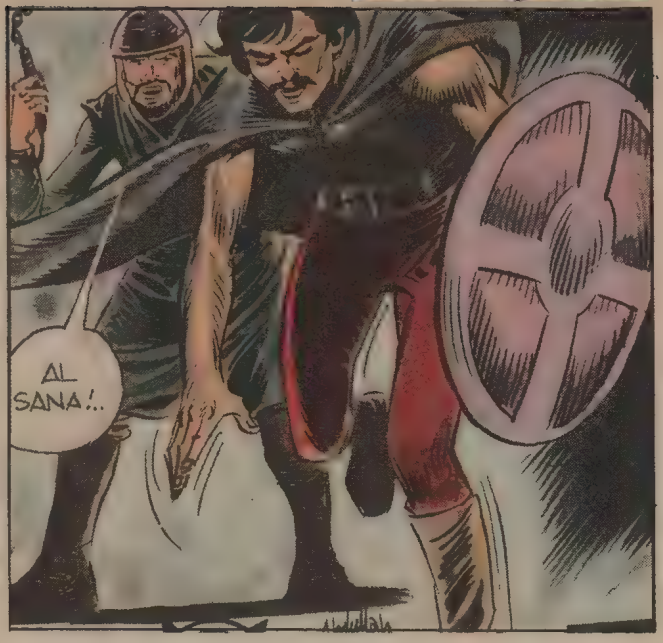

-Al sana !

-Geber !

Kara Murat, tepesinde şimşek gibi parlayan gürzleri gördüğü an yerde hızla döndü, kendine özgü bir çabuklukla kaptığı çivili gürzü muhafızlardan birinin başına indirdi...

Etrafa, et, kan ve kemik parçaları sıçradı.

Yürekler parçalayan bir feryat, sağ kalan iki muhafızın kanını dondurdu...

yağa kalktığı vakit iki muhafız onun, eline başka bir gürz geçirmiş olduğunu gördü.

Bu bir insan değil, şeytandı sanki...

Elinde çivili gürzle muhafızların üzerine yürüyen Kara Murat şimdi kanlı bir kasırgayı andırıyordu.

Muhafızlar ürpererek geri geri çekildi.

Yaklaşan ölümdü...

Yüzleri korkudan mosmor olmuş bir hal-de boğuk boğuk haykırdılar :

-Çabuk kapıyı açalım !

-Evet evet...Kapıyı açalım... Dışarıda -kiler yetişmezse, bizi de öldürecek bu canavar...

İçerideki ölüm-kalım dövüşü devam ederken kalabalık grup hâlâ demir kapıyı kırmaya çalışıyordu.

Kapı, inen darbelerle sarsılıyor, menteşe-

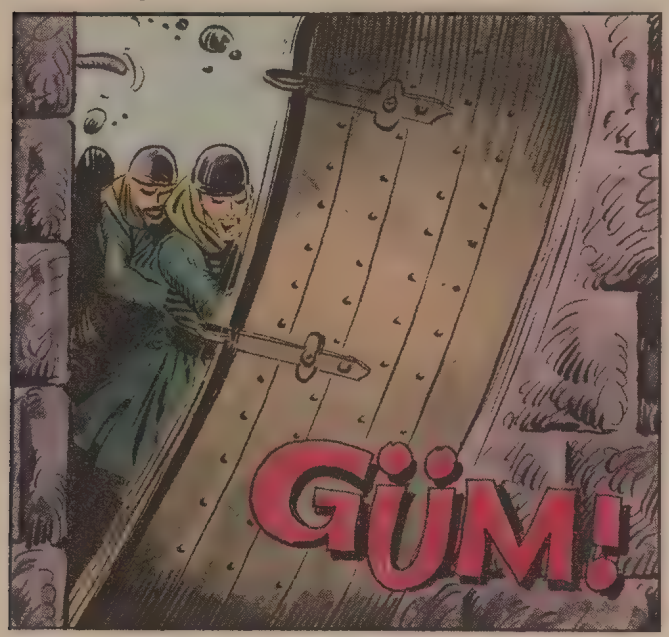

mişti. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu :

-Çabuk olun ! Çabuk olun sersemler! Herif kaçacak !

İki dakika sonra koca demir kapı, duvar -dan koparak büyük bir gürültüyle odanın içine devrildi.

Fakat...

Başta Prenses Kondosya olmak üzere hepsi, gördükleri manzaranın dehşeti karşısında don-

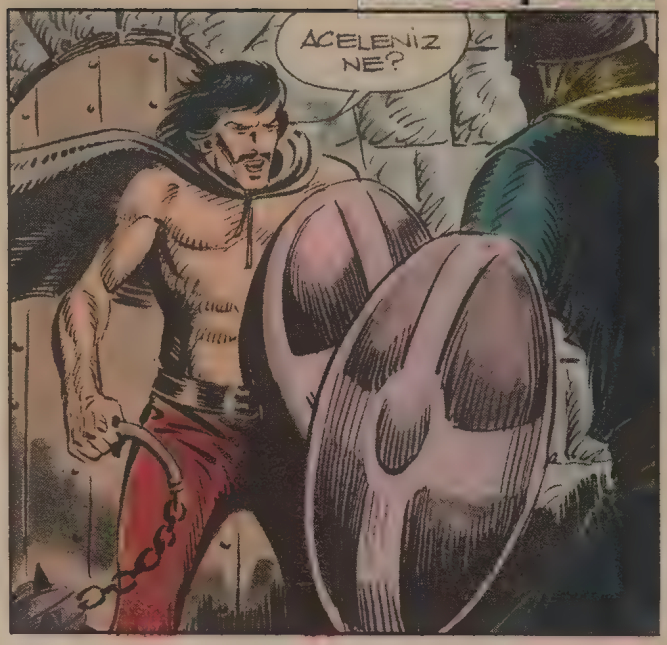

leri yaylanıyor, fakat dayanıyordu.

Sağ kalan iki muhafız sürgüyü çekmek için atılırken Kara Murat, ölümün gölgesi gibi önlerine geçti. Boğuk bir sesle homurdandı :

-Durun bakalım...Aceleniz ne?

İki asker, bu öfkeli kasırganın, bu fırtınanın önünde geriledi...

Kapı kırılmaya çalışılırken, Kara Murat'ın kıstırıldığını duyan Prenses Kondosya koşup gel-

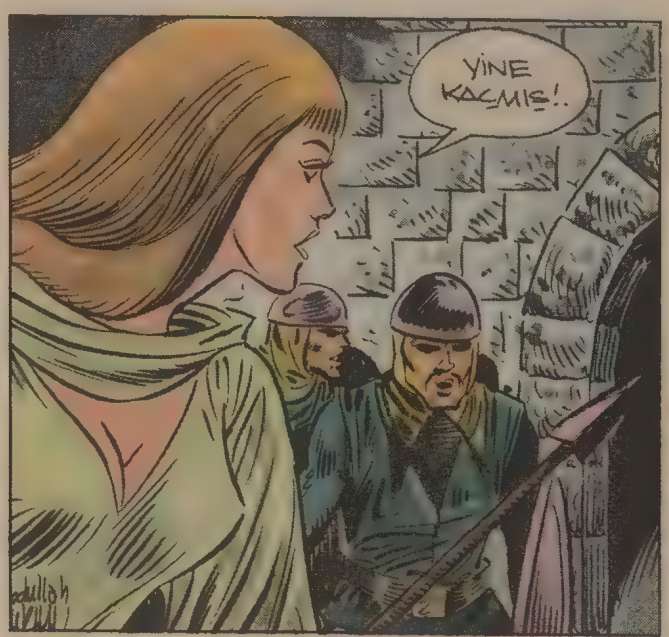

du kaldı.

Odada beş kanlı ceset vardı...

Yüzü sapsarı kesilen Prenses Kondosya, korku içinde gözlerini etrafta gezdirdi.

Kara Murat neredeydi?

Girdiği kapının tam karşısında açık bir kapı gördü, titreyerek haykırdı :

-Alçak ! Yine kaçmış !

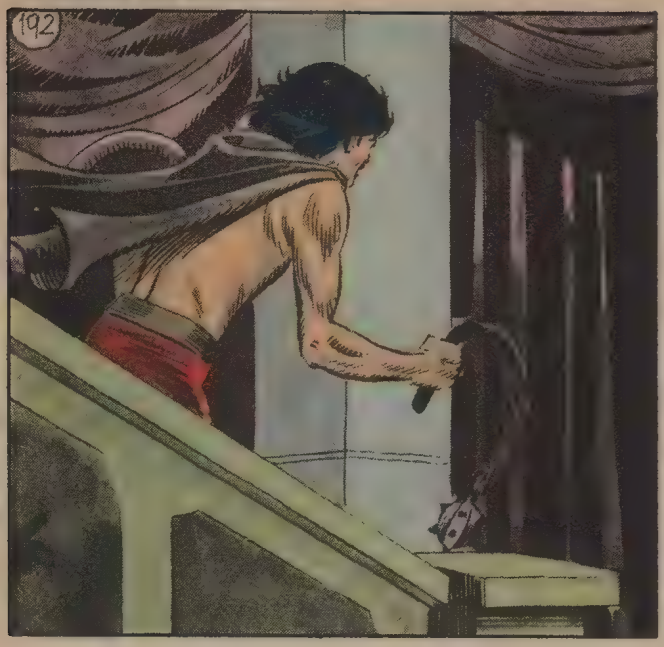

Kapıyı göstererek adamlarına emretti :

-Buradan gitmiş ! Fazla uzaklaşmamış - tır. Koşun ! Yakalayın !

Muhafızlar müthiş naralar atarak, küfür - ler savurarak açık kapıdan öbür koridora daldılar.

Ölüm koşusu yine başlamıştı.

Kara Murat'ın elinde şimdi sekiz çivili bir gürz ve bir kalkan vardı.

Hızlı koşmasına engel olduğu halde, ağır

kararlı, canlı bir kasırgaya benzeyen Kara Mu - rat'ı görünce korku ile geriledi.

Delikanlı, ucundan kan damlayan çivili gür- zü tehdit edercesine sallayarak :

-Çekilin, diye haykırdı .

Dizleri titreyen muhafızlar bu fırtınayı iki kişinin durdurmasına imkân olmadığını düşünmüş olacaklar ki, ona yol verdiler.

Kara Murat hızla geçti. Koridorun öbür u-

kalkanı bırakmıyor, büyük bir inatla taşıyordu.

Önüne ilk çıkan merdivenlerden dörder dör- der atlayarak indi.

Havada uçan pelerininin altından, belden yukarısı çıplak vücudu görünüyordu.

Merdivenin sonuna geldiğinde, koridorun köşesinden çıkan iki muhafızla karşılaşarak zınk diye durdu.

Adamlar, önüne gelen her şeyi yıkmaya

cuna doğru koşarken arkasında bir gürültü koptu. Az önce korkudan titreyen iki muhafız ayakta te - piniyor, çığlık çığlığa :

-Koşun ! Bu tarafa kaçıyor ! Yakalayın... diye bağırıyordu...

Kara Murat bir kat daha aşağıya indi.

Birden karşı taraftan da gürültüler, gel - meye başladı.

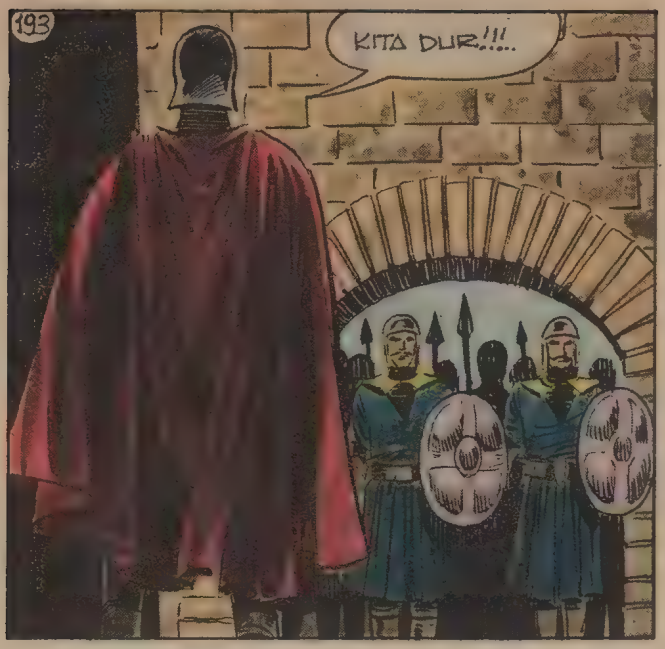

Koridorun bittiği yerde bulunan küçük holde, kısa ve sert bir emir duyuldu:

-Kıta dur !

Bir muhafız birliği yolu kesmişti.

En az yirmi kişi vardı.

Hepsi tepeden tırnağa silahlıydı.

Kara Murat aynı anda arkasından korkunç bir hızla yaklaşan ayak seslerini, küfürleri, bağrışmaları duyarak titredi :

"-Şimdi iki ateş arasında kaldım işte."

Aceleyle çevresine bakındı.

Küçük bir pencereden başka bir şey göremedi.

Hızla pencereye yaklaştı. O zaman sarayın birinci katına inmiş olduğunu anladı... Bahçenin zemini pencereden iki metre aşağıdaydı...

Bahçeye atlarsa, kanını içmeye yemin eden bu öfkeli sürünün elinden şimdilik kurtulmuş olurdu, fakat...

Pencere demir parmaklıklarla örtülü idi.

Kara Murat'ın yüzü umutsuzlukla buruştu.

Aynı anda muhafızlar koridorun köşesini dönmüşler, üzerine doğru koşmaya başlamışlardı.

Hepsinin gözlerinden alevler fışkırıyor, ağızlarından köpükler saçılıyordu...

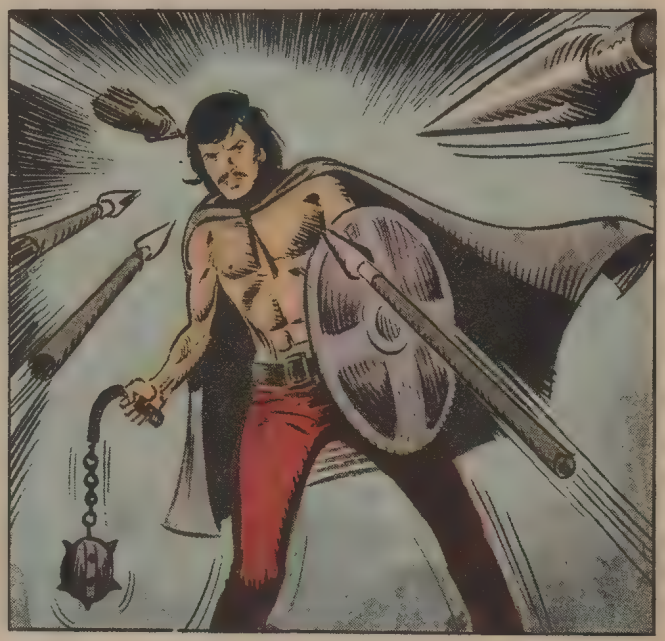

-Kıstırdık canavarı !

-Kargılarınızı savurun !

-Vurun ! Öldürün !

-Gebertin !..

On mızrak birden Kara Murat'ın üzerine doğru uçtu.

Eğer delikanlının elindeki geniş kalkan olmasa, o anda cansız yere serilirdi...

Fakat mızraklar korkunç gürültülerle kalkana çarpıp, birden kürdan gibi yere döküldüler...

Kargı yağmuru dinince, Kara Murat büzüldüğü kalkanın arkasında dimdik doğruldu, gür erkek sesi koridorda yankılar yaptı :

-Gelin köpekler ! Uzakta durmayın...Gelin dövüşelim.

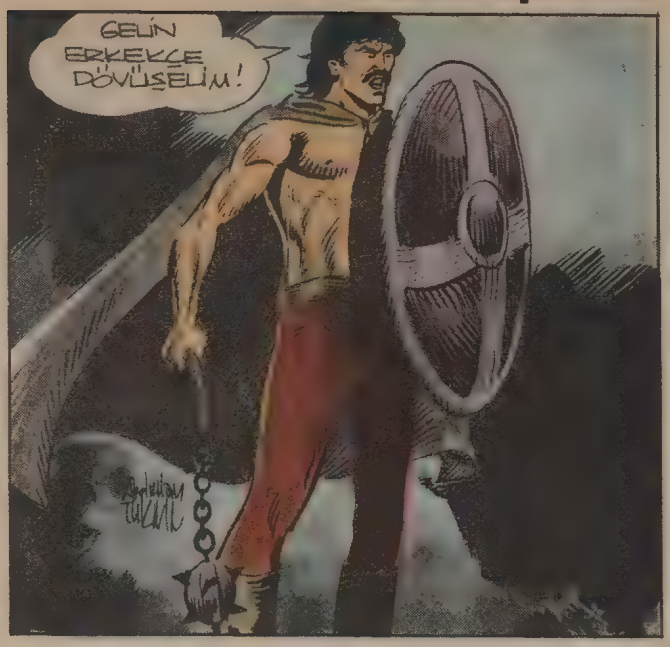

Gürültüyü duyan öbür yandaki muhafızlar da Kara Murat'a doğru koşmaya başlamıştı...

Az sonra iki taraftan üzerine saldıracaklardı.

Kara Murat, önündekilerle mi dövüşecekti, arkasındakilerle mi?

"Ah ! Sırtımı sağlam bir yere dayayabilsem, bunların topunu cehenneme gönderirdim" diye acı acı söylendi...

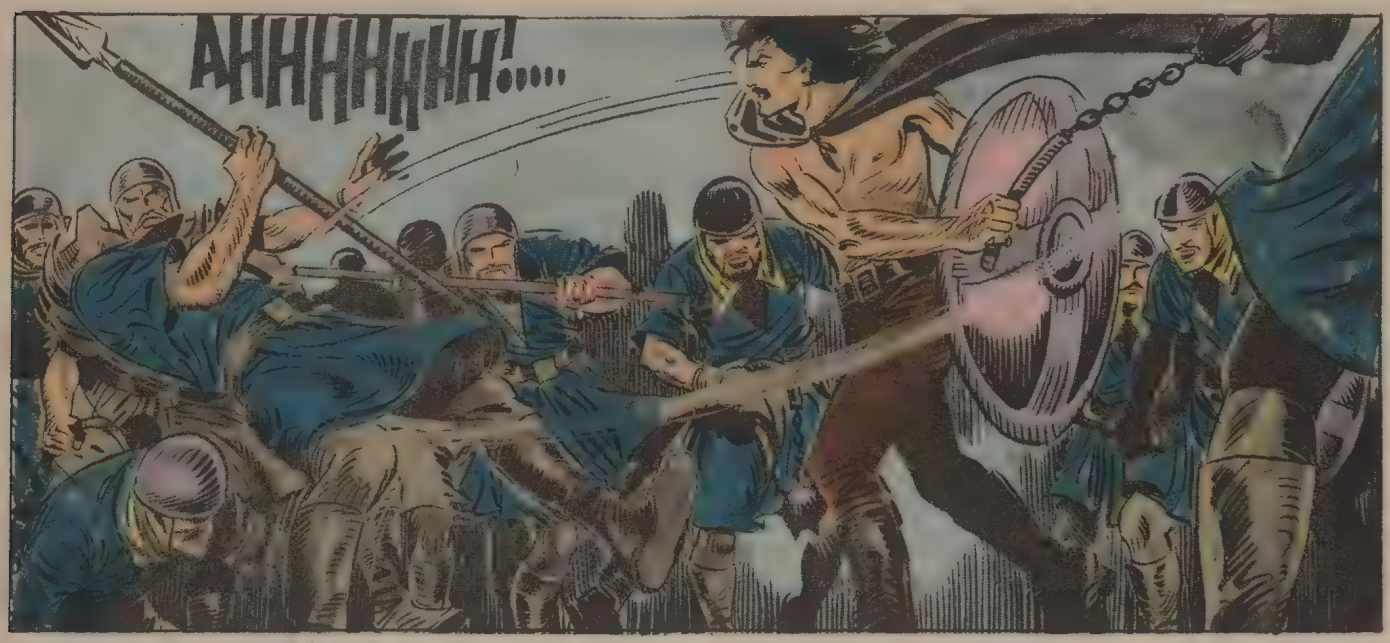

Birinci grup haykırarak Kara Murat'ın üzerine atıldı :

-Geber, hain !

-Al, köpoğlu köpek !

-Leşini domuzlara yedireceğiz...

İlk çarpışmada, koridorda gök gürültüsüne benzeyen bir ses çıktı, birbirine değen çeliklerin gürültüsü ilikleri dondurdu.

Bunu kırılan mızrakların, birbirine çarpan demirlerin sesi kovaladı.

Kara Murat, elinde sekiz çivili gürzü !le ölüm makinesi gibi kalabalığın arasına girmişti artık...

Küfürler...Lânetler...Boğuk hırıltılar... İniltiler...

KARDEŞ KANI

Delikanlının kükreyen sesi,koridorda gümbür gümbür ötüyordu :

-Savulun ! Savulun köpekler ! Geri basın !

Elindeki kalkan onu her darbeden koruyor, gürzü ise ölüm saçıyordu.

Her taraf kan, et ve kemikle dolmuştu.

Birinci muhafız grubu, kayalara çarpıp parçalanarak dönen azgın bir dalga gibi homurdana homurdana geri çekilirken, öbür taraftan koşan ikinci muhafız grubu kavga yerine yetişti.

Kara Murat'ın her yanı kan ve ter içindeydi.

Yerlerinden fırlamış gözleri, diken diken olmuş saçları, açılmış burun delikleriyle korkunç bir görünüşü vardı.

İlk çatışmayı kazanmış olmanın sevincini bile tadamadan kendisini ikinci öfkeli asker kalabalığının arasında buldu.

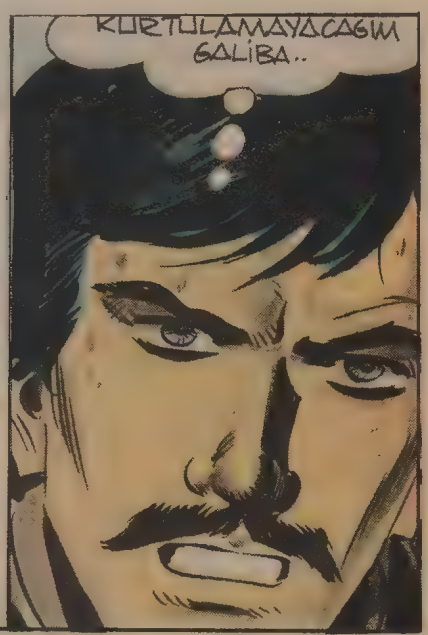

Göğsü körük gibi inip kalkıyor, gürzlü sağ kolu makine gibi işliyor, her defasında bir kafa , bir omuz, bir göğüs parçalıyordu.

Geri çekilmiş olan öteki grup da az sonra müthiş bir saldırıya geçti.

Şimdi Kara Murat iki yana birden yetişmek zorundaydı.

Bu, bir insan için olanaksızdı...

Hele savaş alanı, dar bir saray koridoru olursa, dövüşmek daha da zordu...

Kara Murat umutsuzdu...

Ama yiğitliğinden, erkekliğinden hiç bir şey kaybetmemişti...

O ölümü gülerek karşılayabilecek kadar soylu bir ulusun çocuğuydu...

Canını pahalıya satacaktı...Buna karar - lıydı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 MART 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 111 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

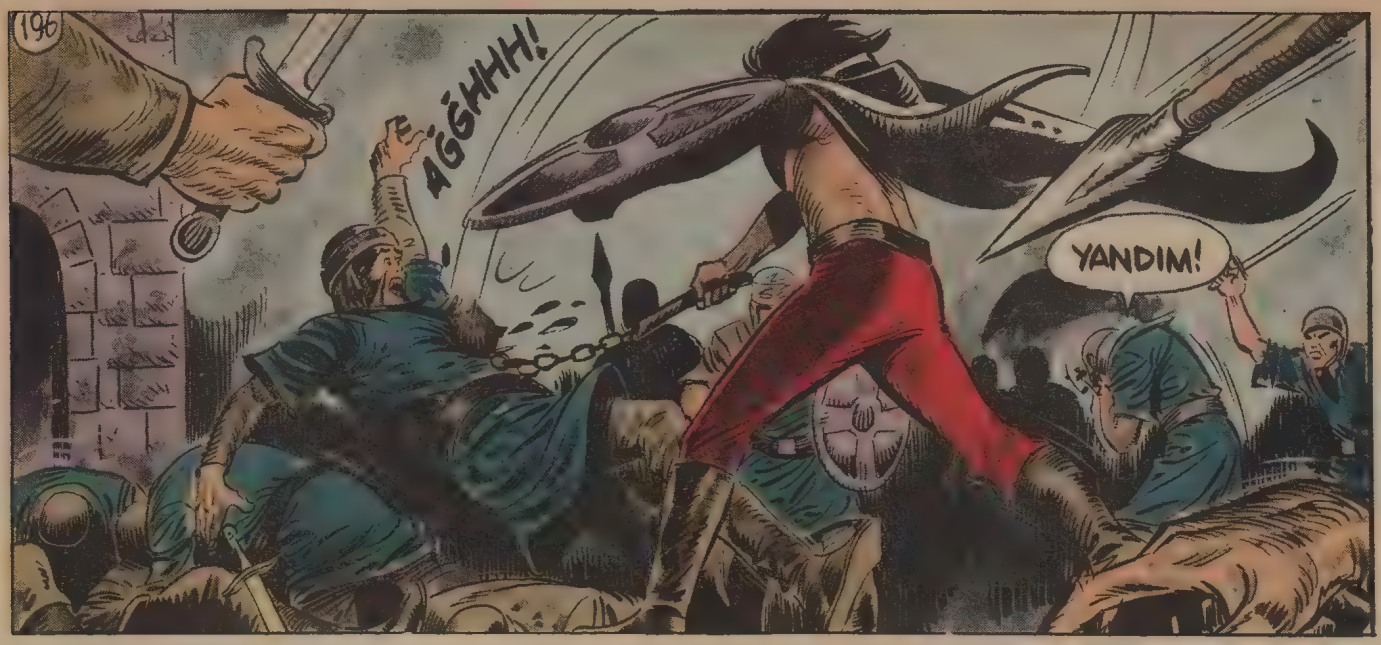

Can verenlerin hırıltıları, yaralıların feryatları, dehşet ve korku, bütün ağızlardan fışkıran kin dolu sözler, ölürken bile öldürmek, boğazlamak, boğmak isteyen insanlar, kanlar içerisinde birbirlerinin üzerine yuvarlanan vücutlar, koridorda küçük bir ırmak gibi akan, yer yer minik gölcükler halinde biriken kanlar, karınları deşilen adamlar ve bütün gücünü bileğinde toplayarak hınçla, inatla, azimle dövüşen Kara Murat...

yıl önce Orta Asya'dan küçük bir aşiret halinde gelip, bir ulusun tarihinde kısa sayılacak zaman içinde nasıl dünyanın en büyük devleti olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Bilek, yürek ve zeka...

Tanrı vergisi olan bu üç önemli unsur, Avrupa'yı tir tir titreten Türklerde bir araya gelmişti..

Böyle adamları olduğu için Sultan Mehmet'e

Görülmeye değer, müthiş bir tabloydu bu.

Prenses Kondosya, askerlerin arkasından kavgaya, bir kâbusun hayallerini seyreder gibi titreyerek, ürpererek bakıyordu.

Yüzü korkuyla kasılmış, gözleri iri iri açılmıştı:

"Tanrım! İnanılmaz bir şey! Bu adam tek başına bir ordu" diye düşünüyordu.

Prenses, Osmanlı Türklerinin, daha iki yüz

karşı, içinde hınçla karışık bir kıskançlık duydu. Sonra dişlerini gıcırdatarak, yılan ıslığına benzer bir sesle mırıldandı:

-Fakat, ne pahasına olursa olsun, onu öldürteceğim...

Bir kişinin, bunca askere kafa tutması, karşılarında başa baş, dişe diş dövüşmesi inanılacak şey değildi, ama bir gerçekti..

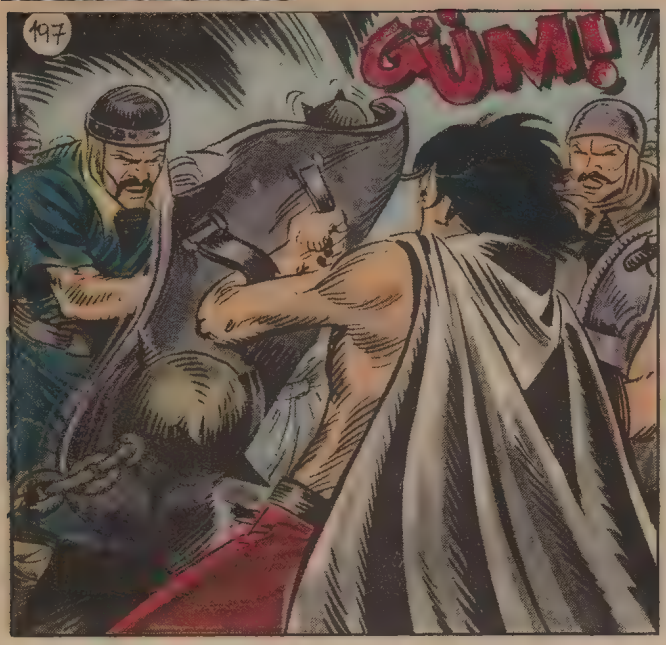

Kara Murat artık yorulmaya başlamıştı.

Başı dönüyor, gözleri kararıyordu.

Dakikalardır sarf ettiği olağanüstü enerji onu bitirmişti.

Üzerine inen iki gürzü önlemek için kolunu kaldırdı.. Artık kalın kalkan bile darbelere dayanamayacak duruma gelmişti.. İnen gürzlerle parçalandı...

Kara Murat, delik deşik olan kalkana bakarak acı acı gülümsedi:

-Senin işin, benden önce bitti..

Delikanlı artık kalkansız kalmıştı.

Bir tek gürzle kendisini bu azgın adamlara karşı savunamazdı..

"Şimdi, vücudumu delik deşik edecekler.. Aynı zamanda üzerimdeki belge de paramparça olacak ve işe yaramaz hale gelecek"diye düşündü.

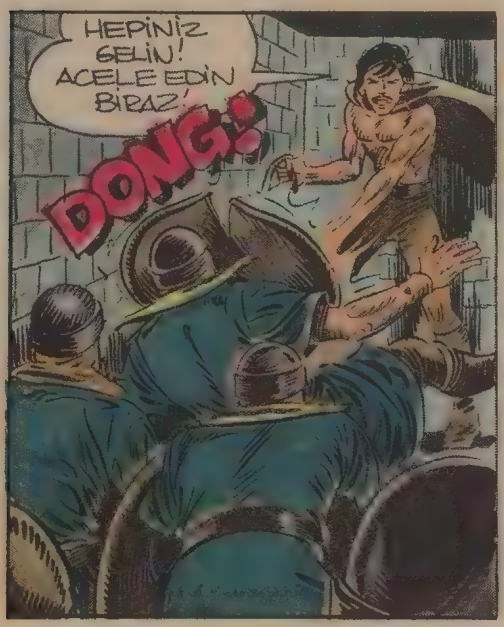

Bu düşünce onu teselli etti.

Eğri büğrü olan kalkanı askerlerin üzerine savurarak korkunç bir kahkaha attı:

-Gelin! Hepiniz gelin! Acele edin biraz!

Bu vahşi ses muhafızların kanını dondurdu.

Kara Murat'ın ölümüyle bitecek son saldırıya hazırlanırlarken birden durakladılar.

Sonra bağrışarak birbirlerine cesaret verdiler:

-Kalkansız kaldı!

-Kendini koruyamaz artık!

-Haydi! Vurun, öldürün!

-Gebertin!..

Kara Murat kükredi:

-O kadar kolay değil!

Muhafızlardan üçü birden atıldı:

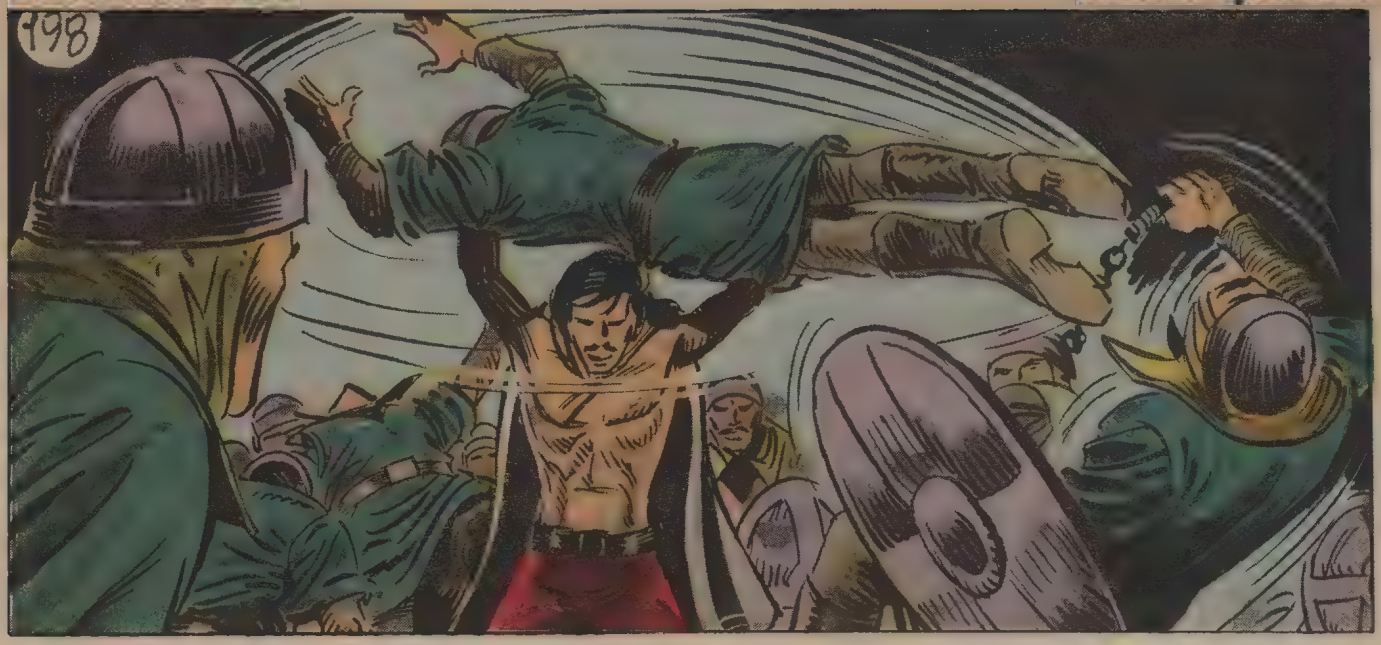

Kara Murat, en öndekinin başını bir vuruşta dağıttı, ikincisini tutup kendisine siper etti, savrulan bir mızrak adamın göğsünü deldi...

Üçüncüsünü kıskıvrak yakalayıp havaya kaldırarak başının üzerinde döndürdü, çevresinde bir boşluk açtıktan sonra, kollarının arasında yengeç gibi kıvranan, çırpınan, imdat isteyen adamı muhafızların üzerine fırlattı.

Askerler, gülle gibi gelen arkadaşlarının vücudu altında kalıp ezilmemek için korkuyla kaçıştılar.

Adamın vücudu uçtu ve demir parmaklıklı pencereye çarptı..

İşte o anda müthiş bir şey oldu.

İnanılmaz, akıllara durgunluk veren mucizevi bir şey...

Sağlam görünen, aslında çürümüş olan demir parmaklıklar askerin ağır vücuduyla duvar -

dan koptu ve adam korkunç çığlıklar atarak bahçeye uçtu...

Hiddet, öfke, dehşet ve biraz da hayretten doğan sessizlik etrafı kapladı..

Kara Murat da şaşırmıştı.

Ama bu çok kısa sürdü.

Gözleri birden ışıldadı.

Daha önce pencereden dışarıya bakmış olduğu için yüksekliği biliyordu.

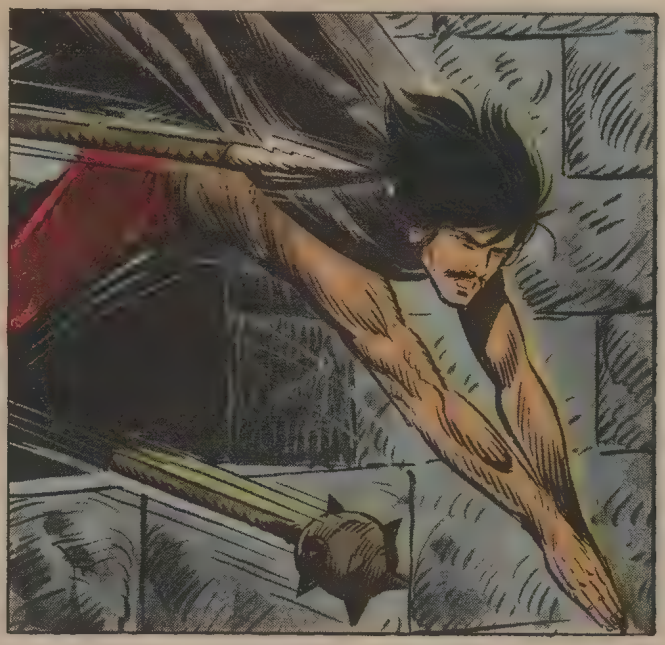

Sırtını dayadığı duvarın dibinden ok gibi fırladı ve denize atlayan bir yüzücü gibi balıkla - ma kendisini pencereden dışarıya bıraktı...

Avlarının bir anda ellerinden kaçtığını gören muhafızlar arkasından müthiş küfürler, feryatlar, tehditler savurdular.

Mızraklar ve kılıçlar havada uçtu, ama hiç biri hedefini bulamadı.

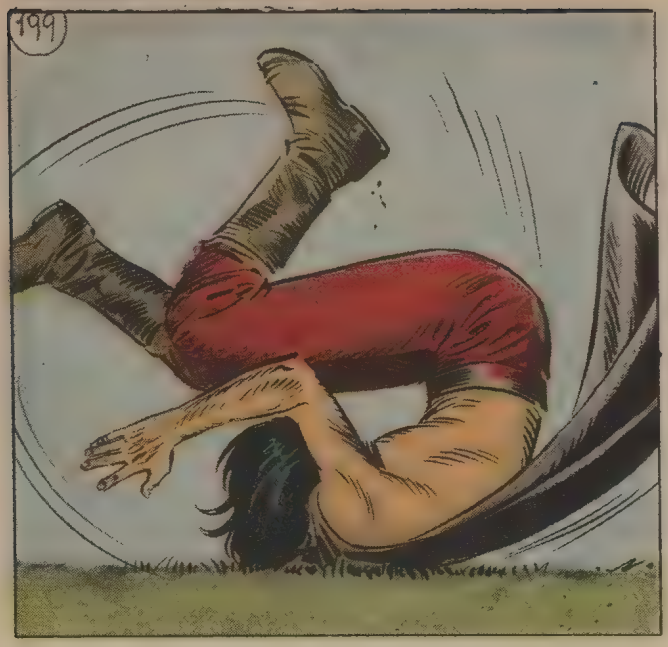

Kara Murat, bahçenin çimleri üzerine düşerken, ellerini yere koyup bir takla attı. Serin çimenlerin üzerinde iki saniye kadar sırt üstü yatarak derin derin soluk aldı.

Koridorda kalan muhafızlar pencereden üst üste başlarını uzatarak çığlık çığlığa bahçedeki muhafız birliğine seslendiler.

-Tutun! Yakalayın! Kaçmasın!

Gerçekten bahçede askerler kum gibi kaynıyordu.

Kara Murat'ın kendisini pencereden fırlattığını gören bazıları ona doğru koşmaya başlamışlardı bile..

Kara Murat yüzlerce askerin arasından nasıl geçip kurtulabilirdi?

Kuş olsa uçamaz, kaçamazdı.

Kaçamazdı ama, ölene dek dövüşür, derisini pahalıya satardı.

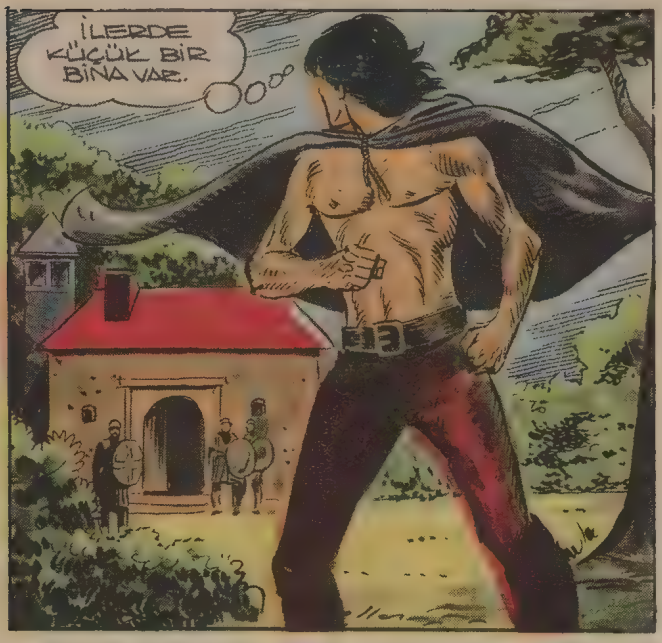

Kara Murat, tüm yorgunluğuna rağmen çevik bir hareketle ayağa sıçradı.

Şimşek hızıyla çevresine göz attı.

İleride, bahçenin ortasında küçük bir bina görünüyor, üzerinde iki kule bulunan binanın kapısında birkaç muhafız nöbet tutuyordu.

Kara Murat:

"Bu binaya girip kapıyı kapatabilirsem soluk alıp dinlenecek zaman bulur, yeniden dövüşecek gücü toplarım! "diye düşündü.

Hızla o yana atıldı.

Bir asker önünü kesti:

-Dur!

Kara Murat vahşi vahşi homurdandı:

-Acelem var, duramam!

Asker, kargısıyla delikanlının karnını deşmek istedi, Kara Murat hızla yana çekilip mızrağı tuttu, büktü ve adamın elinden aldı.

Muhafız kılıcını çekmeye çalışırken, bir kargı darbesiyle cansız yere düştü.

Kara Murat mızrağı, kendisine doğru koşan muhafızlardan en öndekine fırlattı. Adam devrildi. Kara Murat ilk muhafızın kılıcını alarak koşmaya başladı.

Onun binaya sığınacağını anlayan muhafızlar, kapının önünde aşılması güç bir set oluşturmuşlardı. Yolunu keserek bağırdılar:

rıştı.

Çarpışma kısa, fakat müthiş oldu.

Birbirine giren insanlar, kudurmuş gibi bağırıyor, saralılar gibi titriyordu.

Kollar sadece öldürmek için kalkıyordu.

Kara Murat'ın gözleri ateş saçıyor, boğuk feryatlara ölüm iniltileri karışıyordu.

Delikanlının her yanı kandan kızarmıştı.

Elindeki kılıç, sağlam ve şaşmaz darbeler-

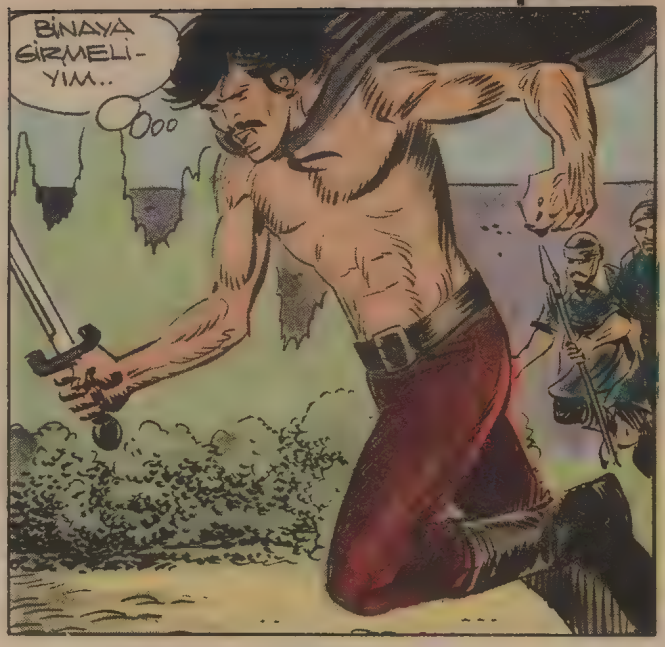

-Kaçamazsın!. Teslim ol!..

Kara Murat buna müthiş bir kükremeyle cevap verdi:

-Savulun!

Sonra bir top mermisi gibi muhafızların arasına daldı.

Yıldırım gibi kalkıp inen kılıçlı kolu havada şimşekler çizdi.

Çığlıklar, feryatlar, inlemeler birbirine ka-

le önündekileri öldürüyor, kendisine kanlı bir yol açıyordu.

-Savulun köpekler! Savulun!

Üzerine sağdan, soldan, önden, arkadan kılıçlar yağıyor, her yanından çelikler parlıyordu.

Bir kişiydi...

Fakat bu bir kişi, tıpkı karınca sürüsünün içine düşen ağır bir cisim gibi çevresinde geniş bir boşluk yaratmıştı.

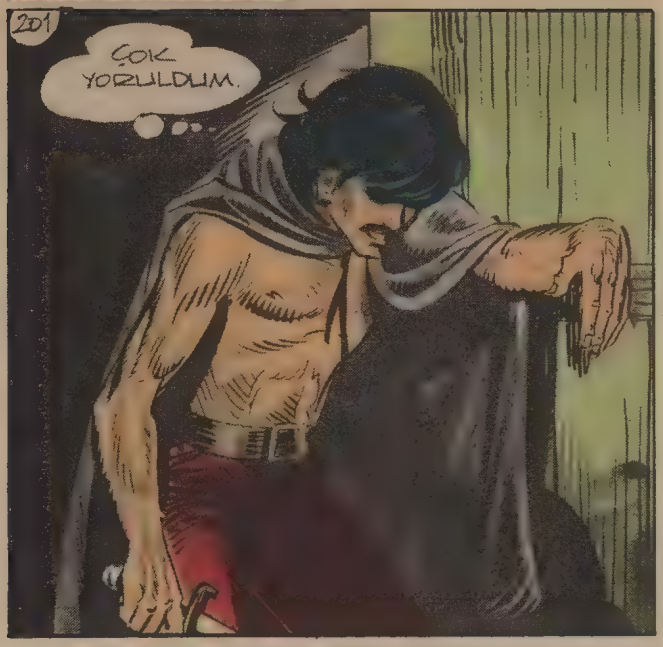

Yeni cesetler, eski ölülerin üzerine düşüyordu.

Kara Murat bir ara, nasıl olduğunu anlamadan kendisini kapının yanında buldu.

Dövüşe dövüşe, düşmanı yara yara kapıya varmıştı.

Kara Murat kendisini hızla içeri atıp, kapıyı sürgüledikten sonra derin bir soluk alarak yere yığıldı..

Yorgunluktan bayılmak üzereydi.

Askerler öfkeyle kapıya yüklenirken başlarındaki subay onları durdurdu:

-Bırakın! Zorlamayın kapıyı!. Haydut kafese girdi! Kaçamaz artık!

Muhafızlar sevinç çığlıkları attılar.

Öyle ya, binayı sardıkları takdirde, adamın kaçmasına olanak kalmıyordu. Ya teslim olacak, ya da ölecekti...

Birden hepsi korkuyla ürperdi.

Kara Murat'ın girdiği binanın cephanelik olduğu akıllarına yeni gelmişti.

Dehşetle mırıldandılar:

-İçerisi silah ve barutla dolu!

-Binayı havaya uçurursa hep birden ölürüz.

-Kaçalım!..Uzaklaşalım buradan!.

Muhafızlar telâşla binadan yüz metre kadar uzaklaştıktan sonra rahat bir soluk alarak durdular.

Artık Kara Murat binayı havaya uçursa bile kendilerine bir şey olmazdı. Tehlikeli sahanın dışındaydılar.

Muhafızların komutanı askerlerden birine:

-Koş, Prenses'e haber ver... Haydudu kıstırdık! dedi.

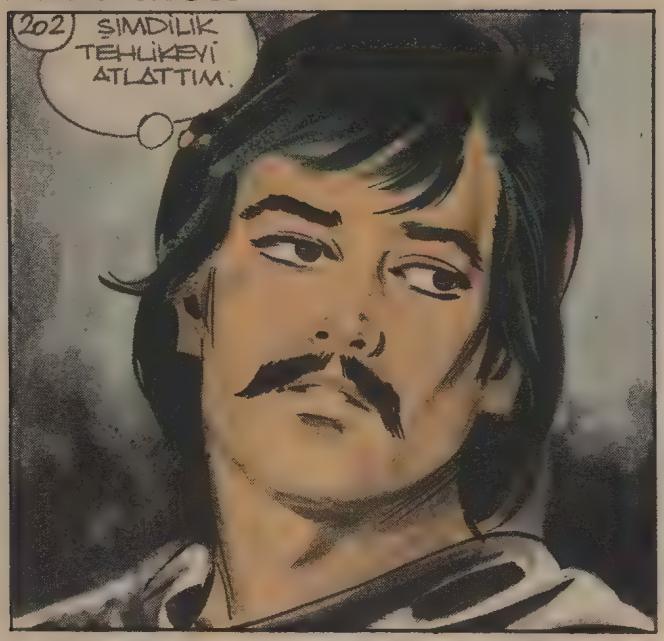

Binanın çevresini en az beş yüz kişi sarmıştı...

★★★

Kara Murat küçük binadan içeri girince hem sevindi, hem de artık her şeyin bittiğini düşünerek içi sızladı.

Şimdilik tehlikeyi atlatmıştı ama, buradan nasıl kurtulacaktı?

Onun gözünde ölümün korkulacak yanı yoktu. Fakat alınacak öcü vardı. Bu öcü almadan ölmek onun için çok acı bir son olurdu.

Uzun süre yerinden kımıldayamadı.

Bütün kemikleri ağrıyordu. Şurasından burasından yaralanmıştı. Yaraların bazıları derin, bazıları hafifti ama, bütün bunlar ona acı veriyordu.

Bir süre dinlenebileceğini düşünerek rahatladı.

Yorgun bir halde dövüşmek başka, düşmanlarının karşısına dinlenmiş halde çıkmak başkaydı.

Kara Murat bunları düşünürken yorgunluktan gözleri kapanıyordu.

Birden içi geçti, derin soluklar alarak uyumaya başladı.

İnsanın ölüm tehlikesi karşısında bile böyle rahatça uyuyabilmesi olağandışı bir şeydi.

Yarım saat sonra, dışarıdan gelen gürültülerle gözlerini açtığı zaman vücudunda inanılmaz bir rahatlık hissetti.

Hemen yerinden fırladı, kapıya baktı, sağlamdı.

Çevresini gözden geçirdiği vakit, birden dondu kaldı.

Gözlerine inanamıyordu.

Bulunduğu geniş salon, bir silah deposu gibiydi...

Çakmaklı tüfekler, kılıçlar, mızraklar, gürzler, barut fıçıları her yeri doldurmuştu.

Salonda mazgal gibi birkaç ufak delikten başka hiç bir pencere yoktu.

Şu halde, binanın tek giriş ve çıkış yeri kapıydı.

Bu onu rahatlattı.

Küçük pencerelerden birine yaklaşıp dışarıya baktığı zaman, vücudunda ani bir ürpermenin dolaştığını hissetti.

Yüzlerce asker binayı sarmıştı.

Ellerinde tüfekler, oklar, mızraklar vardı.. Derin bir umutsuzluk içinde mırıldandı:

-Tanrım! Kaçmama imkân yok! Şu halde erce ölmeliyim!

Derhal çakmaklı tüfekleri doldurmaya ve ateşe hazır hale getirmeye başladı..

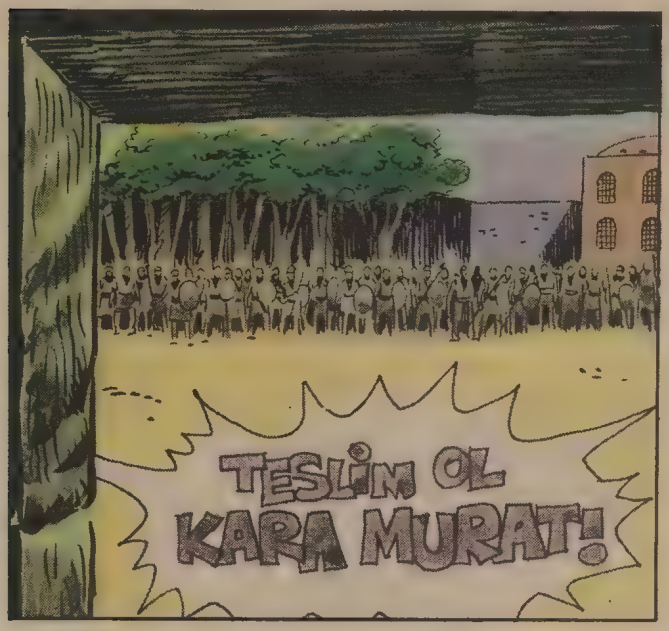

Dışardakiler her an saldırıya geçebilirlerdi.

Bu sırada uzaktan muhafız komutanının sesi duyuldu:

-Teslim ol Kara Murat! Hiç bir kurtuluş umudun yok artık...

Kara Murat küçük pencereden alaylı bir sesle cevap verdi:

-Bir umudum var!

-Nedir o ?

-Dövüşerek ölmek!

Muhafız komutanı bağırdı:

-Aptal! Yaşamak varken ölmek neden? Teslim olmazsan hemen hücum edeceğiz!

Kara Murat artık işi oluruna bırakmıştı:

-Yoo! dedi. Kabadayılığa gerek yok. Saldırırsanız topunuzu gebertirim ha!

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 MART 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 112 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

Komutan birden duraladı, yanında sapsarı bir yüzle konuşmayı dinleyen Prenses Kondosya'ya dönerek :

-Tamam... Bu kadar güvenle konuştuğuna göre muhakkak barut fıçılarını ateşlemeye hazırladı ! dedi...

Prenses buz gibi bir sesle cevap verdi :

-Mümkün... Bu deliden her şey beklenebilir !

-Ne yapacağız? Emrederseniz saldıralım.. En çok on beş askerimiz ölür...

Kondosya başını salladı :

-Askerlerin ölümü umurumda değil, fakat..

-Kara Murat'ı canlı mı ele geçirmek istiyorsunuz?

-Hayır..Ölü ya da diri, fark etmez... Ama binanın havaya uçmasını istemiyorum. Çünkü haydudun üzerinde önemli bir belge var. O belgeyi

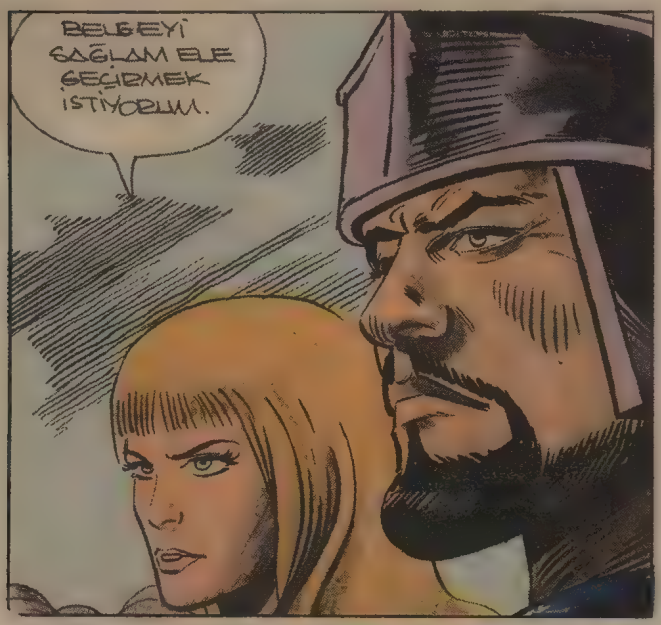

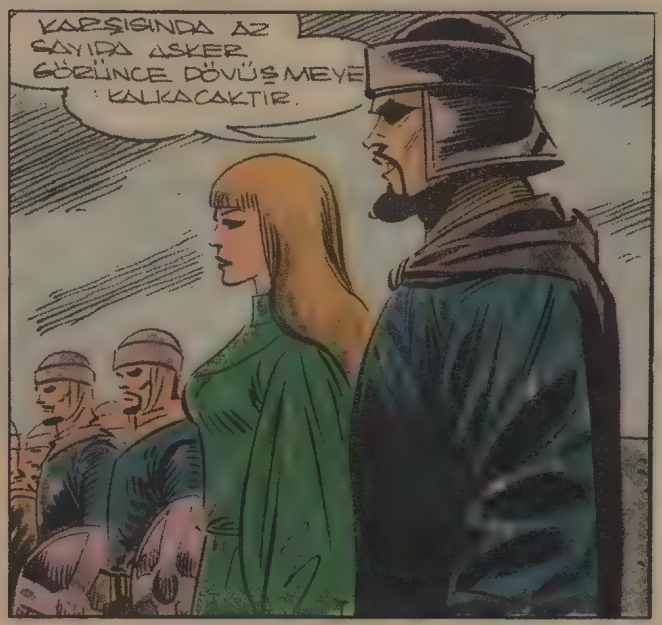

sağlam ele geçirmek istiyorum...

Komutan kısa bir an düşündü :

-Şu halde topluca saldırmak tehlikeli olur.. Hep birden hücum edersek, adam korkup barutları ateşleyebilir...

-Bir fikrin var mı?

-Evet... En iyi silahşorlerimden dört kişi ona görünmemeye çalışarak yaklaşsın, binanın damına tırmanarak baca deliğinden içeriye girsin. Zaten bacadan daha fazla adam giremez. Dört kişi onu haklayamazsa binayı havaya uçurmaya zaman bulur... Karşısında az sayıda asker görünce muhakkak dövüşmeye kalkışacaktır...

-Eee... Sonra?

-Adamlarımız da onu kıskıvrak yakalayacaktır !..

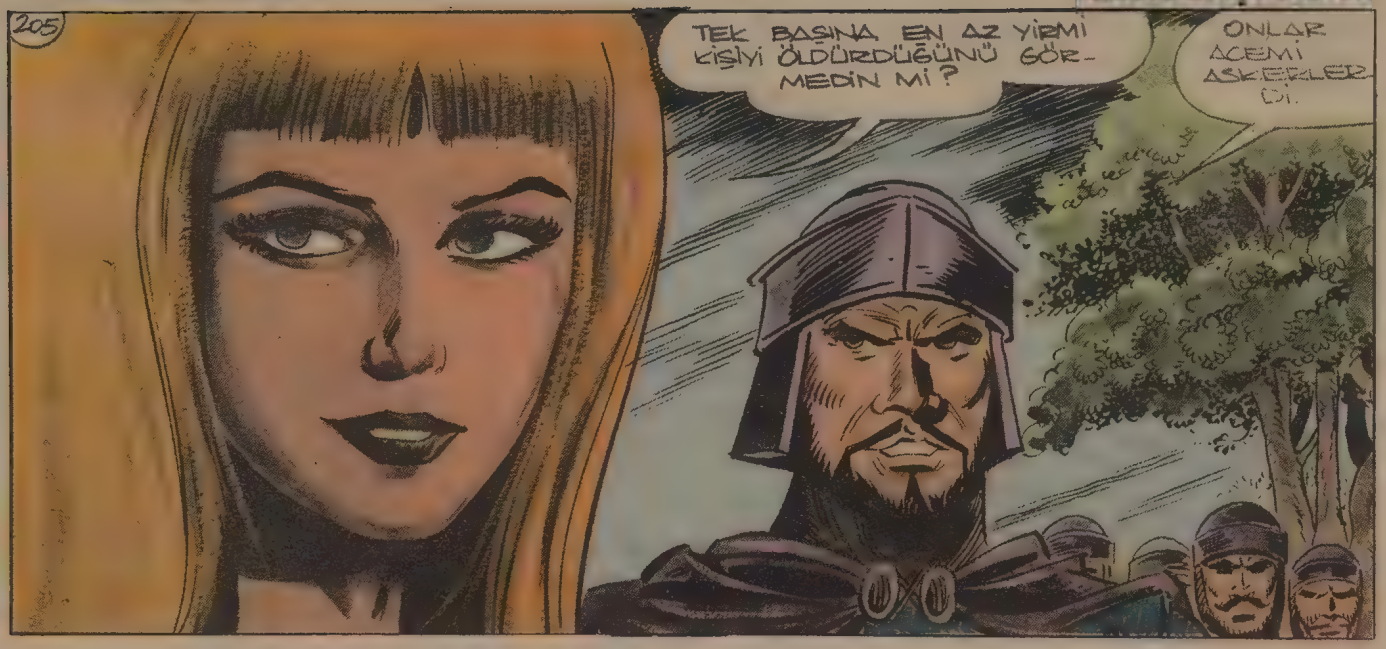

Kondosya'nın dudakları alaylı bir bükülüşle kıvrıldı :

-Öyle mi sanıyorsun?

Muhafız komutanı şaşırdı :

-Dört kişi onu yakalayamaz mı?

-Tek başına en az yirmi kişiyi öldürdüğünü görmedin mi?

-Ama onlar acemi askerlerdi... Ben en usta silahşorlerimi yollayacağım... Hepsi birer kılıç ustası...

-Kimler?

-Rade, Peter, Antoine, Papo...

Prenses düşünceli düşünceli başını salladı. Yüzünde bir umut ışığı belirmişti :

-Evet...Dördü de yaman birer silahşor... Kimbilir, belki haklısın.. Bir deneyin bakalım..

Sırbistan'ın en iyi silah kullanan adamlarından olan dört şövalye, Rade, Peter, Antoine ve Papo, aldıkları emirle dört ayrı yandan binbir tedbirle binaya yaklaştılar.

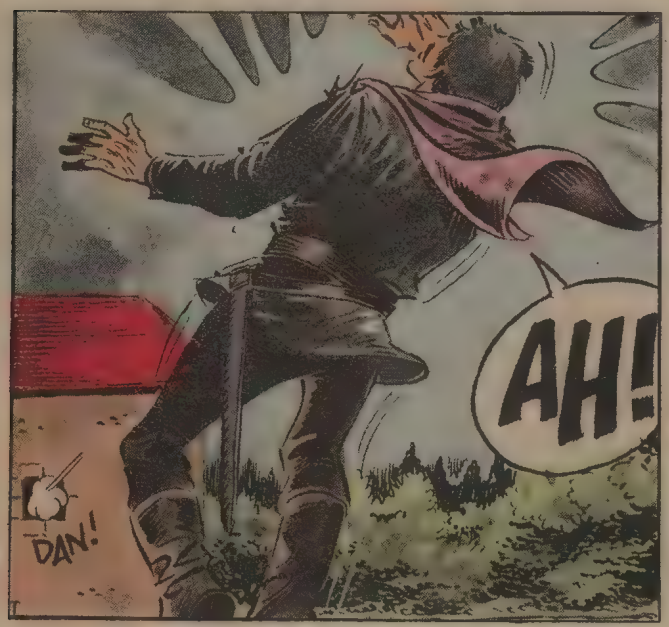

Kara Murat bunlardan yalnız birini, Peter'i gördü.

Pencereden bir tüfek patladı ve şövalye omuzundan yaralanarak, yıldırım çarpmış gibi yere yuvarlandı...

Kara Murat gürledi :

-Başka yaklaşan olursa, bu defa omuzuna değil, alnına yapıştırırım kurşunu !

Peter'in yaralandığını gören muhafız komutanı yüzünü buruşturarak :

-Biri gitti, kaldı üç ! diye mırıldandı.

Öteki şövalyeler binanın yanına kadar gelmiş, bir ağaca tırmanarak usulca dama atlamıştı. Baca, bir kişinin rahatça sığacağı kadar genişti...

Üçü de, ayaklarını ve ellerini bacanın duvarlarına dayayarak usul usul aşağıya inmeye başladı.

Rade, dudaklarının arasından boğuk bir sesle fısıldadı :

-Aman gürültü etmeyelim! Herif, bacadan indiğimizi anlarsa, hepimizi şişler!

Üç arkadaş hiç bir zorlukla karşılaşmadan aşağıya inip, birer birer salona çıktılar.

İş umduklarından kolay olmuştu.

İşte, haydut, salonun ortasında, arkası kendilerine dönük duruyordu.

Geldiklerini görmemişti bile...

Üç silahşor, dikkat edince Kara Murat'ın bir şeyler yemekle meşgul olduğunu gördü.

Delikanlı bir barut fıçısının üzerine oturmuş, başka bir barut fıçısının üstüne koyduğu öteberiyi harıl harıl yiyordu.

Yemeği nereden bulmuştu?

Her halde, nöbetçilerden birinin içeride bıraktığı yiyeceklerdi bunlar...

Antoine'nin dudaklarında şeytanca bir gülümseme belirdi :

-Tam sırası! Herifi arkadan vurup, işini bitirelim!

Rade ile Papo arkadan adam vurma yanlısı değildi. Arkadaşları hançerini Kara Murat'ın sırtına saplamak için hızla atılırken, onlar yerlerinden kımıldamadılar.

Antoine bıçağı kaldırdı :

-Geber! diye bağırarak tam saplayacağı sırada bir tabanca patladı, ayakta sarsılan, titreyen ve içler acısı bir feryat koparan şövalye kanlar içinde yere yuvarlandı.

Kurşun tam alnına saplanmıştı.

Rade ile Papo âdeta dondu kaldı.

Kara Murat hâlâ arkası dönük duruyordu... Ama sağ elinde namlusundan dumanlar tüten bir piştov vardı. Sol eliyle ise yemek yemeye devam ediyordu. Hiç istifini bozmadan :

-Baylar! Eğer karnımız açsa buyurun! dedi.

İki adam hayretle birbirine baktı.

İkisinin de aklından aynı şey geçti.

Demek Kara Murat, geldiklerini duymuştu.. Peki, arkası dönük olduğu halde Antoine'nin yak-

laştığını nasıl görmüştü?

Son ana kadar beklemesi, onun korkunç soğukkanlılığını gösteriyordu.

Kara Murat, barut fıçısının üzerinden kalkmadan geri döndü. İki arkadaşın aklından geçenleri okumuş gibi hafifçe gülümseyerek :

-Bakın, dedi. Tam karşıma, ayna gibi parlak bir kalkan koymuştum. Bütün hareketlerinizi

oradan gördüm. Eğer arkadaşımız beni arkamdan bıçaklamaya kalkışmasaydı, onu öldürmezdim.

Rade de, Papo da yürekli kişilerdi. Üstelik merttiler :

-Haklısın! dediler. Arkadaşımız kötü bir iş yaptı ve cezasını buldu. Bunu bırakalım da, senin teslim olman konusuna gelelim. Bire karşı iki kişiyiz. Bizi fazla uğraştırmayacağını umarız...

Kara Murat'ın kaşları hafifçe çatıldı :

-Beni yakalayabileceğinize gerçekten ina - mıyor musunuz?

İki silahşorun gözlerinde, soğuk ve kesin bir kararın ışığı görülüyordu :

-Yemeğini yarıda kestiğimiz için bizi bağışla... Ama çaresiz seni Prenses'in huzuruna çıkaracağız... Ölü ya da diri...

KARDEŞ KANI

Kara Murat, sadece tek kurşun atan piştovu bir kenara fırlattı, aynı anda ayağa kalkarak kılıcını çekti :

-Deneyin bakalım!

İki adam ellerinde kılıçlarla ileri atıldı.

Odanın içinde şiddetli bir çarpışma başladı.

Rade de, Papo da, zamanın en usta kılıç kullanan adamlarıydılar.

Güvendikleri oyunlarla arka arkaya saldırıp Kara Murat'ın göğsünü deşmek istediler fakat, her defasında saldırılarının boşa gittiğini görerek hayrete düştüler:

-Allah Allah! Nasıl iş bu?

-Bütün oyunlarımızı biliyor bu adam!

Kara Murat, bir yandan onların saldırılarını savuşturdu, bir yandan da cevap verdi :

-Hatta daha fazlasını biliyorum baylar...

-Neyi biliyorsun?

-Sizin kılıç tutmasını bilmeyen acemi birer silahşor olduğunuzu...

İki şövalye öfke içinde, kanlı gözlerle ona baktılar :

-Geveze herif! Şimdi seni geberteceğiz!

Kara Murat onların kızgınlığına aldırmadı bile :

-Dikkat edin, şimdi biriniz kavga dışı kalacak! dedi.

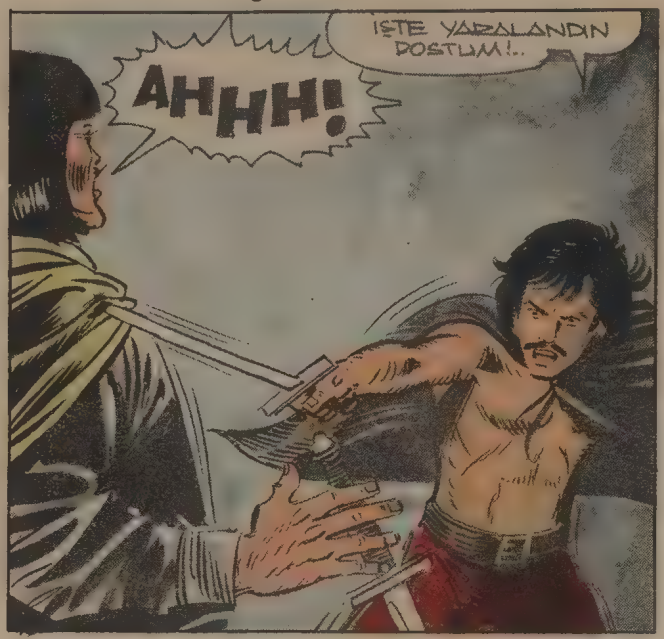

Aynı anda yay gibi eğildi, kılıçlı kolu zemberek gibi boşandı :

-Tamam... İşte yaralandın dostum!..

Rade boğuk bir çığlık atarak geri çekildi.

Omuzuna saplanan kılıç, derin bir yara açmıştı :

-Alçak! diye haykırdı.

Sonra kılıcını sol eline alarak yeniden saldırdı.

Kara Murat ters bir vuruşla onun elindeki kılıcı düşürdü, şövalye derin bir umutsuzluk içinde :

"Galiba yanıldık ! Evdeki hesap çarşıya uymadı !" diye düşündü.

Bu sırada Papo, kudurmuş bir öfkeyle Kara

-Teslim olmak mı ?dediler. Buna ne gerek var ? Bizi öldür olsun bitsin. Biz seni böyle yaka - lasak, acımadan öldürürdük...

Kara Murat'ın gözlerinde bir gurur ışığı yandı :

-Zararı yok ! Ben size acıyor ve canınızı bağışlıyorum...

Rade ile Papo aynı anda bağırdı :

Murat'ın çevresinde dönüyor, onun açığını yaka - lamaya çalışıyordu.

Kara Murat, Papo'nun öldürücü bir hamlesini boşa çıkardıktan sonra kılıcını adamın boğazına dayadı:

-Eh... Artık teslim olun da, bu oyun bitsin!

İki silahşor utançlarından kıpkırmızı olmuşlardı. Ölmek düşüncesinden çok, yenilmenin ıstırabı içlerini yakmıştı. Derin bir hayretle :

-Nee ? Bizi öldürmeyecek misin ?

-Hayır ! Beni arkamdan vurmaya kalkışmadığınız için sizi öldürmüyorum. Haydi, şimdi kapıyı açıp basın gidin..

Rade ile Papo kapıya doğru ilerlerken :

-Çok garip bir adam bu ! diye mırıldandılar.

Az sonra utana utana, sıkıla sıkıla komutanlarının yanına dönüyorlardı.

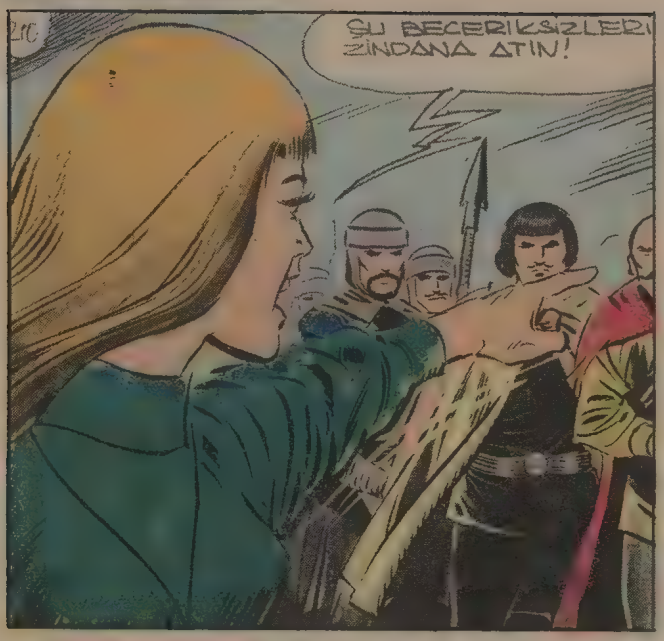

Prenses Kondosya onların süklüm püklüm geldiklerini görünce, yüzü bir an içinde altüst oldu. gözleri karardı, yumruklarını sıkarak adamlarına bağırdı :

-Şu beceriksizleri zindana atın !

Rade isyan edercesine homurdandı :

-Siz becerikliyseniz, yakalayın da görelim bakalım...

Askerler iki şövalyeyi zindana götürürlerken, muhafızların komutanı umutsuz bir tavırla başını salladı :

-Şimdi ne yapacağız Prensesim? Bu herifi ele geçirme umudumuz kalmadı...

Aynı anda arkalarından keskin bir ses :

-Yanılıyorsunuz ! dedi. Her zaman bir umut, bir çare vardır.

Prensesle Komutan hayretle geriye dönerek sesin geldiği yana baktılar.

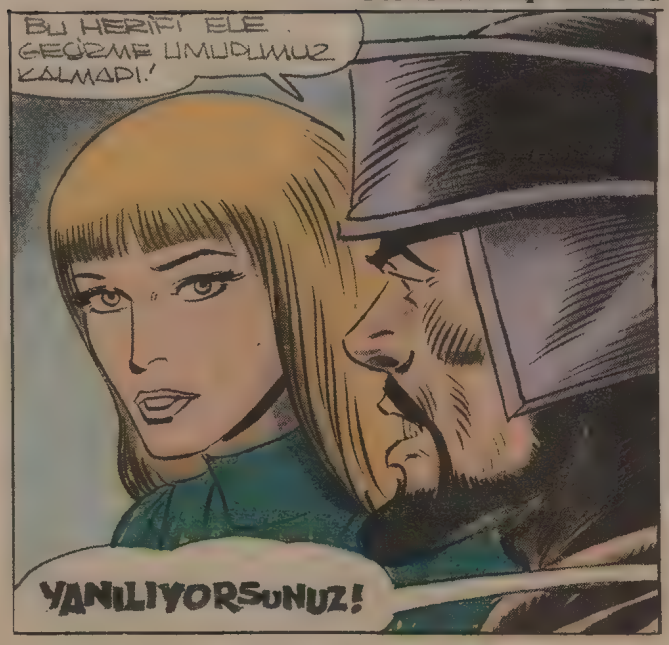

Karşılarında Şehzade Davut duruyordu.

Sinirli görünüyordu.

Alnı buruşukluklar içindeydi.

Gözlerinde, soğuk ve kesin bir kararın değişi vardı.

Prenses Kondosya uğursuz bir neşeyle :

-Oh!.. Siz misiniz Prens? dedi.

-Evet ! Düşmanın kapana girdiğini duyunca geldim. Biliyorsunuz o benim can düşmanımdır.

-Düşmanımız ölecek Prens !

-Öleceğini biliyorum. Fakat onu öldürmek benim hakkımdır !

-Belki hakkımız, ama bunun imkânsız olduğunu biliyorsunuz !

Şehzade Davut'un sesi boğuk ve ıstıraplı çıktı :

-Neden imkânsız olsun ?

-Çünkü içeriye kapadı kendisini... Yanına kimseyi yaklaştırmıyor. Hep birden saldırıya geçersek, binayı havaya uçuracağı muhakkak...

Prenses Kondosya, Şehzade Davut'u bir yana çekti. Yüzünde endişe bulutları geziniyordu ... Kimsenin duyamayacağı bir sesle ve bitkin bir halde :

-Binanın havaya uçmasını istemiyorum Prens ! dedi. Çünkü sizin, Osmanlı tahtının varisi olduğunuzu kanıtlayan belgeyi Kara Murat ele geçirdi. O belge yok olursa, bütün umutlarımız da biter..

Şehzade Davut bir an dalgın kaldı, sonra ağır ağır konuştu :

-Şu halde o belgeyi almak görevi bana düşüyor!

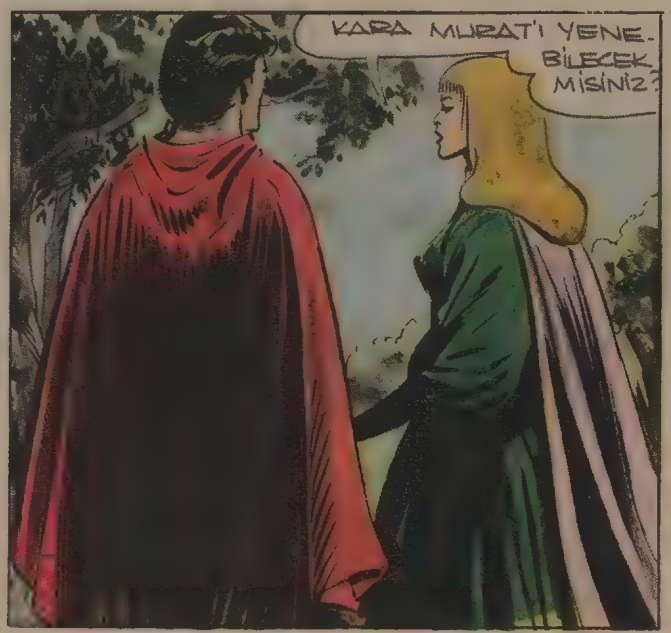

Kondosya hayretle kaşlarını kaldırdı :

-Nasıl?

Davut korkunç bir gülümseyişle :

-Onu düelloya çağıracağım! Teke tek dövüşüp öldüreceğim! dedi.

Kondosya'nın sesi alaylı bir hal aldı :

-Dışarıya çıkmayacak kadar zekidir...

-O halde ben içeri girerim.

-Dövüşmeyi kabul eder mi?

-Kazandığı takdirde onu serbest bırakmayı vaat edersek razı olur sanırım...

Prenses Kondosya'nın ılığı andıran sesi büsbütün alaylı bir hal aldı :

-Peki Kara Murat'ı yenebilecek misiniz?

-Evet !

-Ama az önce dört kişinin hakkından geldi!.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 MART 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 113 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: **Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.**

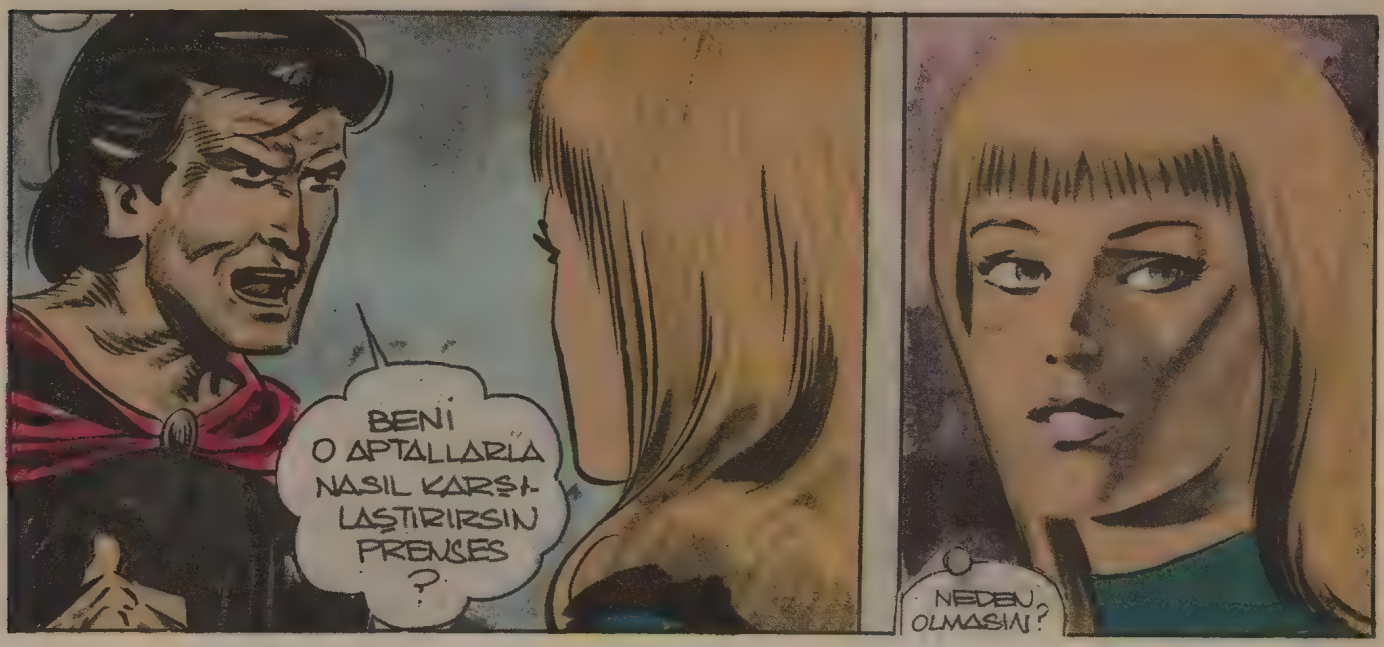

Şehzade Davut'un gözlerinde öfke kıvılcımı parladı, gururu kırılmış bir insan gibi haykırdı :

-Beni o aptallarla nasıl karşılaştırırsınız Prenses?

Bu sırada Kondosya'nın karanlık düşünceleri arasında bir şimşek çaktı, aklına şeytanca bir fikir geldi.

İçinden heyecanla -"Evet, evet... Neden olmasın?" diye mırıldandı.

Kara Murat'a, dövüşü kazanırsa canını bağışlayacağını ve serbest bırakacağını vaat etmişti. Başka çaresi olmadığından Türk bunu kabul etmek zorundaydı.

Eğer dövüşü Kara Murat kazanıp dışarı sağ çıkarsa, sözünde durmaz, onu yakalatırdı. Şehzade Davut'un ölmesinin Kondosya için fazla önemi yoktu. Sultan Murat'ın imzasını taşıyan belgeyi

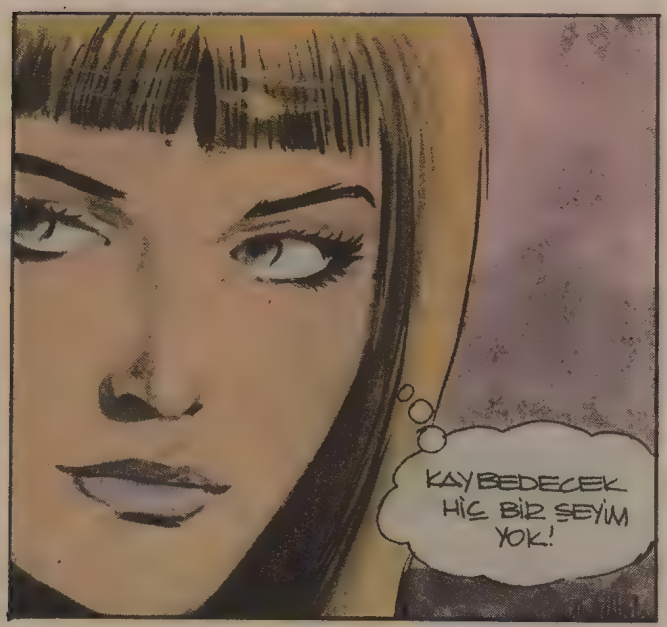

ele geçirdikten sonra, nasıl olsa sahte bir şehzade yaratırdı.

Davut'un kazanması halinde ise, her şey kendiliğinden halledilmiş olacaktı.

Prenses Kondosya bu durumda kaybedecek hiç bir şeyi olmadığını düşünerek sevinçle titredi. Davut'un kuvvetli ısrarı karşısında dayanamıyormuş gibi başını eğerek :

-Peki Prens, dediğiniz gibi olsun!. dedi.

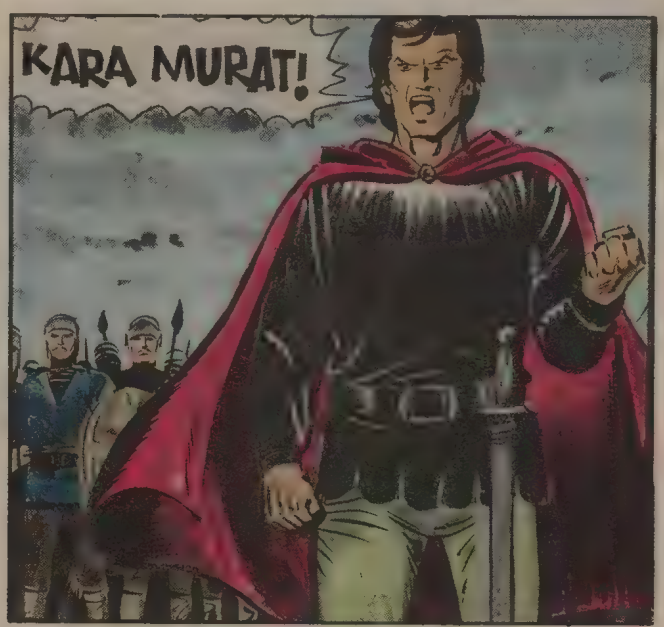

Şehzade Davut'un gözleri, deli gözü gibi parladı, yumruklarını sıkarak :

-Göreceksiniz öcümü alacağım!. diye homurdandı.

Kararlı adımlarla binaya doğru yürüdü. İyice yaklaştıktan sonra meydan okurcasına haykırdı :

-Hey!..Kara Murat!..Beni duyuyor musun?

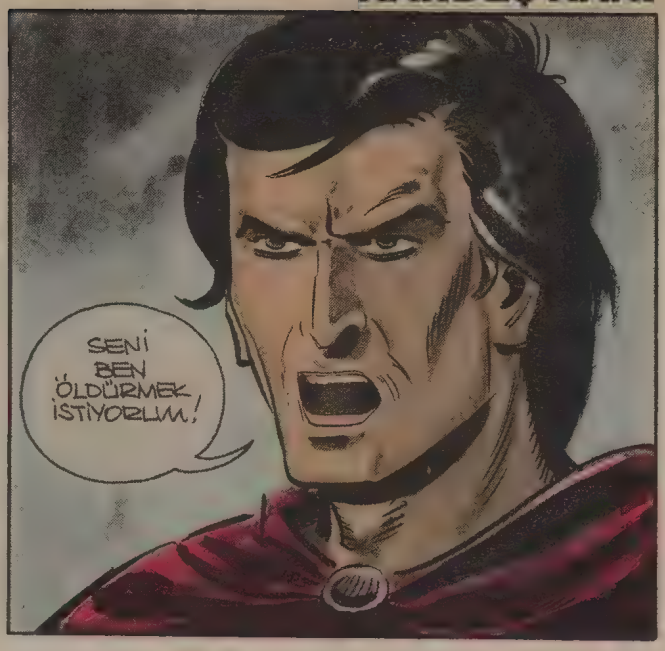

Pencereden Kara Murat'ın sesi yükseldi:

-Bir emrinizi mi var asilzadem?

Davut'un sesinde çok korkunç ve vahşi bir eda vardı :

-Alayı bırak! Bir teklifim var sana! Yarıda kalan dövüşümüzü tamamlamak istiyorum. İkimizden biri ölmeli !

-Ben zaten ölmek üzereyim asilzadem. Bu çemberden kurtulmamın imkânsız olduğunu görmemek için budala olmak gerekir.

Şehzade Davut, bakışlarını penceredeki düşmanına dikerek :

-Fakat seni ben öldürmek istiyorum! diye bağırdı. Anlıyor musun, ben öldüreceğim seni!.. Eğer teklifimi kabul etmezsen dünyanın en kor - kak, en alçak, en aşağılık adamı olduğunu kabul etmiş olacaksın !..

Kara Murat bu hakaretler karşısında kız-

madı, sakin bir sesle :

-Ya kazanırsam? diye sordu.

Şehzade Davut öfkeli öfkeli soludu :

-Kazanamayacaksın !

Kara Murat yumuşak bir tonla :

-Canım, dedi. Bir an için galip geldiğimi düşünelim. O zaman benim kazancım ne olacak?

-Serbest bırakılacaksın. Kollarını sallaya sallaya buradan çıkıp gitmene kimse engel olmayacak...

Kara Murat duyduklarına inanamayarak tepeden tırnağa titredi. Bu bir oyun muydu?. Derin bir heyecanla :

-Nee? diye haykırdı. Serbest kalacağım öyle mi?

-Evet...

Pencereden korkunç bir kahkaha yükseldi:

-Siz çocuk mu kandırıyorsunuz? Buna inanmam için budala olmam gerekir...

Şehzade Davut sinirli bir tavırla homurdandı :

-Söz veriyorum. Bana inanmıyor musun?

-Sana inanırım Şehzade! Ne de olsa Türk - sün. Ama Prenses Kondosya'ya güvenemem...

Konuşmayı heyecan içinde dinleyen Kondosya söze karışma zamanının geldiğini düşüne -

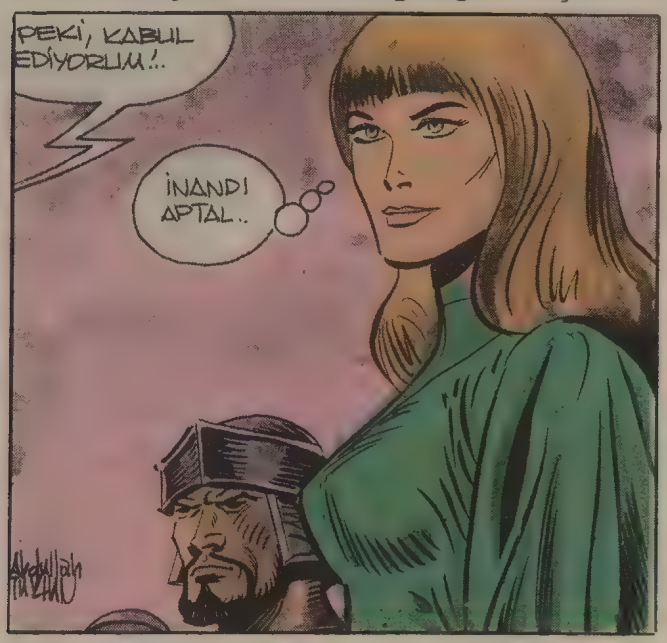

umudu beliriyordu:

-Peki, dedi. Kabul ediyorum! Şehzade Davut yalnız gelsin! Bir oyun oynamaya kalkarsanız binayı havaya uçururum ha!

Prenses Kondosya sevinçten çıldıracak gibiydi: "Tamam, inandı aptal" diye düşündü.

Şehzade Davut, başını gururla dikerek, sert adımlarla binaya doğru yürüdü.

Sarayın bahçesinde bir ölüm sessizliği var-

rek bağırdı :

-Sana şeref sözü veriyorum Kara Murat... Şehzade Davut'u yenersen serbest bırakacağım.

Kara Murat'ın böyle verilmiş sözlere karnı toktu ama Şehzade Davut'la dövüşmeyi kabul etmesinin kendisine bir şey kaybettirmeyeceğini düşündü.

Zaten ölecekti. Yenilirse, yolu uzatmamış olurdu. Ama kazanırsa, zayıf da olsa bir yaşama

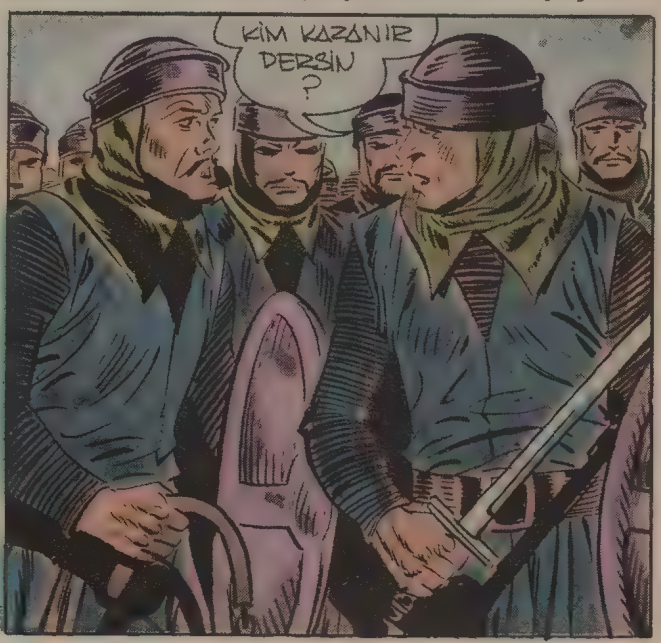

dı...

Silahlı askerler, gürzleri, kılıçları, mızrakları, baltaları ellerinde bekliyorlardı.

Bütün gözler, Şehzade Davut'un üzerine dikilmişti.

Yavaş yavaş başlayan mırıltılar, az sonra uğultu halini aldı. Herkes heyecanlı bir ilgiyle birbirine soruyordu :

-Kim kazanır dersin?

-Bence yabancı bir vuruşta Davut'u öldürür...Az önce nasıl dövüştüğünü görmedin mi?

-Ama Şehzade Davut da yabana atılmaz.Ülkenin en yaman silahşörlerini dize getirmiş bir adamdır o...

-Kim ne derse desin, esaslı bir dövüş olacak...

-Yazık !Seyredemeyeceğiz !

-Şu alanda dövüşselerdi ne olurdu?

-Ne ile dövüşeceğiz? Kılıçla mı, tabancayla mı?

Şehzade Davut umursamaz bir tavırla omuz silkti :

-Tabanca, ya da kılıç...Benim için fark etmez...İkisi de öldürür nasıl olsa...

Kara Murat, Şehzade Davut'u artan bir merakla süzdü?

-Kazanacağına o kadar eminsin demek?

-Adam, akıllı...Ortaya çıkarak tuzağa düşmek istemiyor..

Konuşmalar bu şekilde uzayıp giderken,Şehzade Davut, Kara Murat'ın açtığı kapıdan içeri girdi, hazin hazin başını sallayarak :

-İşte geldim !. dedi.

Kara Murat, Şehzade Davut'un gözlerindeki ölüm kararını okudu, acı bir gülümsemeyle dudakları büzüldü :

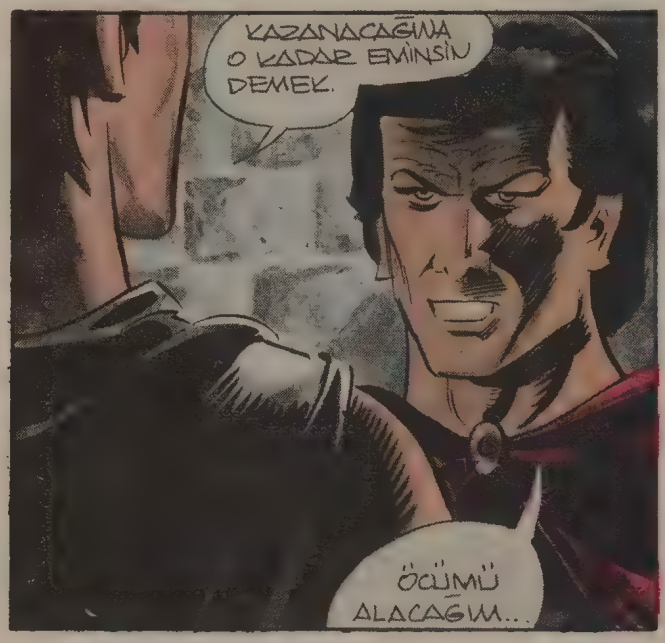

Şehzade Davut dişlerini gıcırdatarak kin dolu bir sesle mırıldandı :

-Evet !.Öcümü alacağım.Kalbimde devamlı kanayan bir yara var...İçimi kemiren, yakan, kavuran, ıstırap veren bir ateş bu...İntikam ateşi !..

Bir saniye ikisi de birbirini süzdü.

Kara Murat :

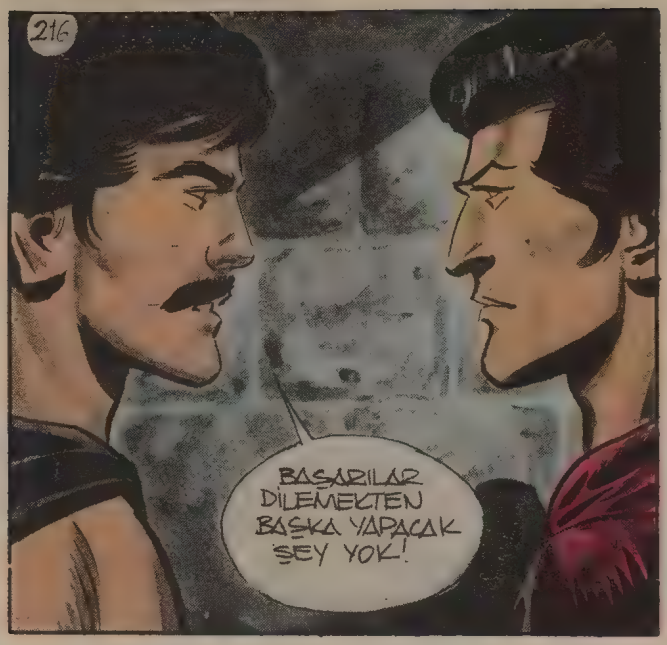

-O halde başarılar dilemekten başka yapacak şey yok ! dedi.

Bu iki gencin karşılaşması gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı...

İlgi çekici, ürpertici ve heyecan vericiydi..

Kısa bir süre daha konuştuktan sonra, kozlarını tabanca ile paylaşmaya karar verdiler...

★★★

Dışarıda heyecanlı bir bekleyiş vardı.

Muhafızların komutanı sabırsız bir tavarla homurdandı :

-Bu iş uzayacağa benziyor !

Prenses Kondosya düşünüyordu :

-"Dua edelim de Davut kazansın... Yoksa sahte bir şehzade yetiştirmem için en az birkaç yıl uğraşmam gerekecek..."

Saniyeler ağır ağır ilerliyordu.

Gözler kapıya dikilmişti.

Kara Murat mı, yoksa Şehzade Davut mu çıkacaktı?

Prenses Kondosya ve askerlerine yıllar kadar uzun gelen birkaç dakika geçti...

Zaman ilerlemek bilmiyordu..

İçerideki iki adamdan biri ölüme mahkûmdu...

Acaba hangisi?

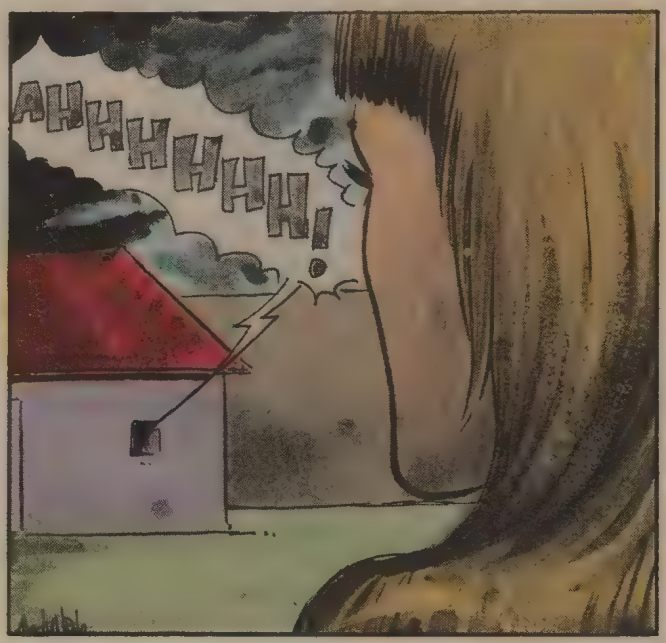

Yavaş yavaş akşam oluyor, hava kararıyordu.

Birden binanın içinden bir tabanca sesi yükseldi.

Yürekler parçalayıcı, keskin, canhıraş bir feryat ortalığı çınlattı...

Biri ölmüştü !

Ama kim?

Az sonra kapı açıldı. Heyecan ve korku dolu gözler, içeriden çıkacak adamı bekledi.

Prenses Kondosya'nın saçlarının diplerinde soğuk terler birikmişti.

Bahçedekiler, kapıda beliren silüeti görür görmez tanıdılar. Boğazlardan boğuk birer haykırış fırladı :

-Aaaa !

Kapıda heykel gibi duran Kara Murat'tı.

-Kazandım Prenses ! Şimdi serbest miyim?

Herkes donmuş kalmıştı...

Birkaç kişi mırıldandı :

-Bu belliydi..Kara Murat gibi bir savaş kurdu, Şehzade Davut'a yenilmezdi elbette...

-Yazık oldu Şehzadeye..Mert bir gençti.

-Peki şimdi ne olacak?

-Adam kollarını sallaya sallaya gidecek

Mesafe uzak olmasına rağmen onu hemen tanımışlardı...

Çıplak vücudunun üzerine geçirdiği peleri - nin arasından sarkan elinde, namlusundan hâlâ barut dumanı tüten piştov görünüyordu.

Yavaş yavaş çöken akşamın karanlığında kapıda dimdik duran delikanlının attığı korkunç kahkaha Prenses Kondosya'nın iliklerini dondurdu:

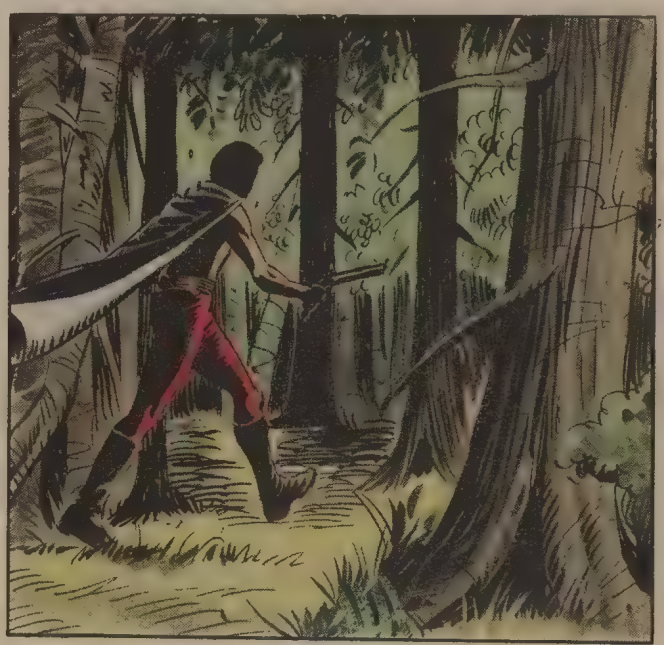

mi?

Çevredeki büyük şaşkınlıktan yararlanan delikanlı, sakin, fakat hızlı adımlarla bahçedeki sık ağaçlığa doğru yürüdü.

Artık iyice akşam olmuş, ağaçlar alaca karanlıkta çıkan rüzgârla hafif hafif hışırdamaya başlamıştı..

Ortada bir ölüm sessizliği vardı...

Prenses Kondosya'nın perişanlığı kısa sürdü. Birden bakışları kararda, gözleri döndü. Bu andaki görünüşü, avının ortasında pusu kuran bir örümceğe benziyordu. Vahşi bir hayvan gibi âdeta ulurcasına bağırdı :

-Yakalayın ! Kaçmasın !

Yüzü kudurmuş bir deniz gibiydi.. Emrini tekrarladı :

-Vurun ! Öldürün !

Prensesin sesini duyan delikanlı, işlerin sarpa sarmaya başladığını görerek yürümeyi bırakıp olanca gücüyle koşmaya başladı.

Arkasından birkaç silah patladı, ama isabet etmedi.

O koşarken, sırtındaki pelerini havada dalgalanarak uçuyordu.

Sarayın sık ağaçlı bahçesinde bir ölüm koşusu başlamıştı... Fakat kaçağın, bahçeyi çeviren

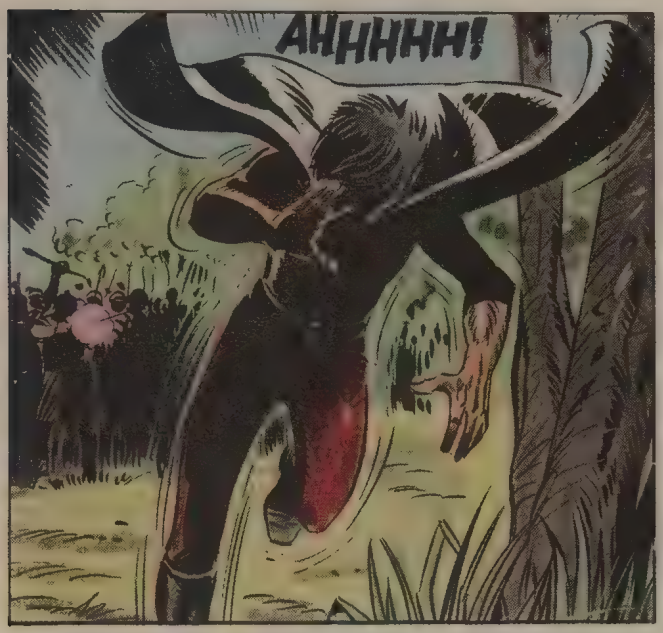

yüksek duvarları aşması imkânsız olduğuna göre, az sonra yakalanacağı muhakkaktı...

Peşindeki beş yüz kişiyi atlatamazdı...

Bu sırada patlayan bir silahla delikanlı birden sarsıldı, durakladı, güçlükle koşmaya çalıştı, fakat daha üç adım atmadan ikinci bir kurşun onu yere serdi.

Askerlerin göğüslerinden sevinçli hırıltılar yükseldi :

-Tamam, vurduk !

-Kurşunu yedi !

-Oh ! Nihayet geberttik herifi !

Delikanlının vurulduğunu ve yerde sonsuz bir acı ile kıvrandığını gören Prenses Kondosya'nın dudakları zalim bir gülümsemeyle çizgilendi:

-Sonunun bu olacağı belliydi Kara Murat .. Yırtıcı kuşun ömrü az olur...

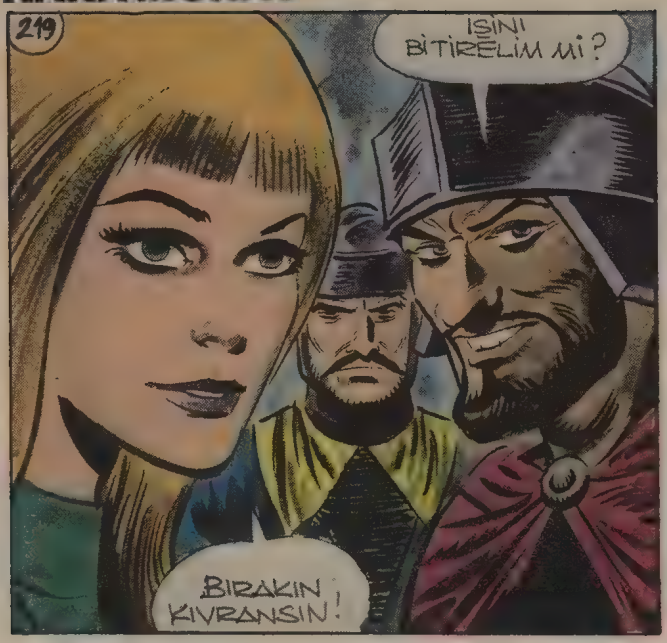

Muhafızların komutanı sordu :

-Bir kurşun daha sıkıp işini bitirelim mi?

Kondosya vahşi bir zevkle başını salladı :

-Bırakın, kıvransın !O bize çok çektirdi ... Biraz da o çeksin...

Büyük acılar içinde büklüm büklüm olan delikanlı, bir süre sonra hareketsiz kaldı.

Ya bayılmış, ya da ölmüştü...

Prenses Kondosya, binbir tedbirle yavaş yavaş yaklaştı. Bir yandan da :

-"Öldü galiba... Ama belli olmaz ki... Yedi canlıdır bu herif... Dikkatli olmak gerek!" diye düşünüyordu.

Delikanlı yüzükoyun yatmıştı. Hiç bir hayat belirtisi yoktu. Sırtının ortasına saplanan ikinci kurşunun ciğerlerini parçaladığı anlaşılıyordu.

Yanı başında büyük bir kan gölü meydana gelmişti.

Prenses Kondosya artık çekinmeye gerek kalmadığını düşündü, uğursuz bir gülüşle eğildi, delikanlıyı kendisine doğru çevirdi.

İşte o zaman, korkunç bir feryat, sarayın bütün avlusunu inletti :

-Aaaa !

Sapsarı kesilen Prenses Kondosya'nın dudakları arasından anlaşılmaz sözler fışkırdı.

Yerde yatan delikanlıya dikilen bakışlarında anlatılması güç bir dehşet belirmişti :

-Bu... Bu... Kara Murat değil... Şehzade Davut !... Fakat, nasıl olur? diye kekeledi.

Aldatılmış olmanın ıstırabını ta yüreğinin derinliğinde duydu.

Böğrüne bir bıçak saplansa, daha çok acı çekmezdi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

31 MART 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 114 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Sırbistan'da yaşayan şehzade Davut, Fatih'in kardeşi olduğunu ve Osmanlı tahtında hakkı bulunduğunu iddia eder. Ülkenin bölünme tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu gören Fatih Kara Murat'ı özel bir görevle Sırbistan'a gönderir.

Bu nasıl olmuştu?

Şehzade Davut, Kara Murat'ın kılığına neden bürünmüş, neden Prenses Kondosya ile adamlarını aldatmıştı?

Bunu anlamak için biraz geriye dönmemiz gerekiyor.

Kara Murat, binada Şehzade Davut'a dolu bir tabanca uzatmış ve sormuştu :

-Hazır mısın?

Şehzade Davut'un rengi kül gibiydi :

-Hayır !

-Ne demek hayır?

-Buraya düello için gelmedim !

-Ya neden geldin?

-Seni kurtarmak için...

Kara Murat, ayağının dibine yıldırım düşse bu kadar şaşırmazdı :

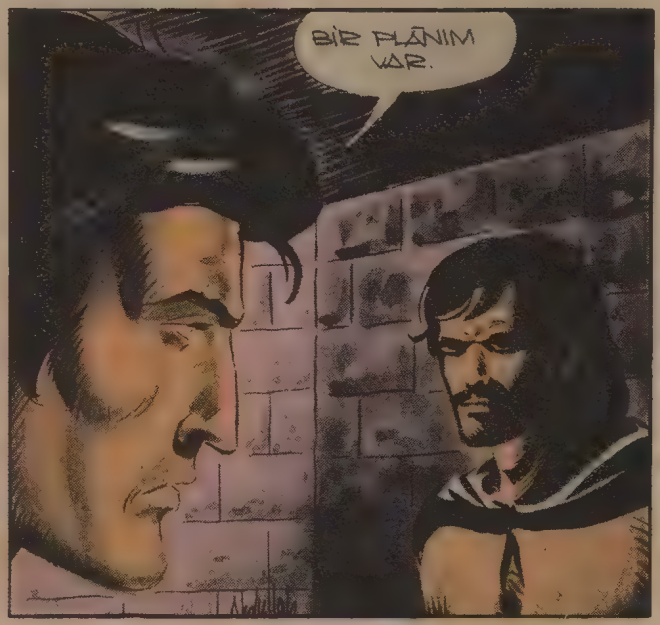

-Beni kurtarmak için mi ? Anlamadım !

Şehzade Davut uzun uzun onu süzdü. Bakışlarında yumuşak, ılık, sevgi dolu bir deyiş vardı:

-Burada anlaşılmayacak bir şey yok. Düelloyu kazansan bile Prenses Kondosya'nın seni sağ bırakmayacağını biliyorsun !

-Evet, biliyorum.

-O halde onu kendi oyunuyla yıkalım. Sözünde durmamanın cezasını çeksin... Sen benim elbiselerimi giyeceksin. Ben de senin pelerinine bürüneceğim. Hava kararmak üzere... Dışarı çıkınca herkes beni sen sanıp peşime takılacak... O zaman kolayca kaçıp kurtulursun. Tamam mı?

Kara Murat'ın yüreğinde, içyüzünü bilmediği garip bir eziklik belirdi. Canı sıkılmış halde sordu :

-Bu işi neden yapıyorsun?

Şehzade Davut acı acı başını salladı :

-Yani bu fedakârlığı demek istiyorsun değil mi? Bunun fedakârlıkla filan ilgisi yok dostum... İnsan ne iyilik yaparken büsbütün iyi, ne kötülük yaparken büsbütün kötüdür...Ben seni Prenses Kondosya'dan öç almak için kurtarmak istiyorum...

Kara Murat'ın gözlerinde çelik ucu gibi bir parıltı yandı söndü...Olaylar garip bir yol izliyordu :

-Öç mü? Ne öcü? diye sordu.

Şehzade Davut :

-Olinka'nın öcü! dedi.

Kara Murat kaşlarını çatarak karşısındaki gence daha dikkatli baktı, sert bir sesle :

-Bu teklifini reddediyorum, dedi. Haydi, çek git şimdi...Canımı kurtarmak için bir başkasını

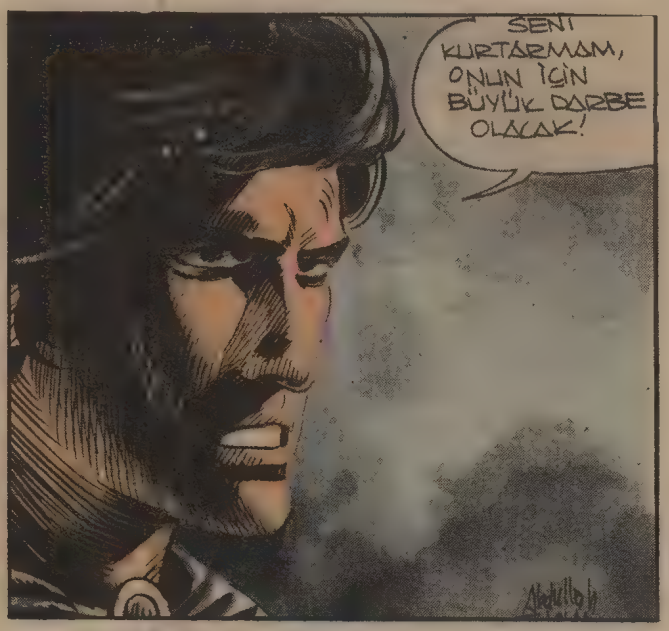

ölüme yollayamam...

Şehzade Davut telâşlanır gibi oldu :

-Ben zaten öleceğim ! diye bağırdı. Üstelik kendi hayatımın öcünü de almak istiyorum. Olinka ile beraber ben de zehirlendim. En çok bir saat sonra acılar içinde kıvranarak can vereceğim. Ölmeden önce öcümü almama izin ver...

Davut, ruhunun kinle dolduğunu karşısında - kine anlatan vahşi bir sesle devam etti :

-Prenses Kondosya'yı en zayıf yerinden vuracağım...Seni kurtarmam, onun için büyük darbe olacak...Çıldıracak, kederinden ölecek âdeta.. Çünkü seninle birlikte bütün saltanat hülyaları da uçup gidecek...

Şehzade Davut'un yüzü ve bakışları değişti. Kara Murat'a hazin hazin bakarak konuşmasını sürdürdü :

- İstesem Kondosya'yı bir hançer darbesiyle öldürebilirdim ama ölümümün bir işe yaramasını istiyorum. Türk gibi yaşamadım, hiç değilse bir Türk gibi öleyim...

Koynundan çıkardığı bir tomar kâğıdı Kara Murat'a uzattı :

-Bu belgelerde, Sırbistan'ın askerî gücü, savaş planları, Semendre surlarının zayıf ve kuvvetli bölgelerini gösteren bilgiler var. Ağabeyi -

ra muhteşem bir soğukkanlılıkla :

-Haydi, vakit kaybetmeyelim ! dedi.

★★★

Şimdi sırtından iki kurşun yiyen Şehzade Davut, sarayın bahçesindeki çimenlerin üzerinde yatıyordu.

Henüz ölmemişti.

Gözleri kederle doluydu ama, yüzünü mut-

min ordusu birkaç günde burayı zapteder. Geç de olsa Türk kanım ağır bastı Kara Murat !..

Kara Murat'ın gözleri nemlenmişti. Davut'un duygularını anlıyordu. Başını öne eğerek :

-Galiba haklısın Şehzadem! derken sesi hafifçe titredi :

Davut'un perişan çehresi bir an aydınlanır gibi oldu. Sert adımlarla Kara Murat'a yaklaşıp ona sarıldı, kısa süren veda sahnesinden son-

lu bir deyiş kaplamıştı...

Prenses Kondosya onu kolundan tutup, öfkeyle sarsarak bağırdı :

-Neden? Neden yaptın bunu?

Şehzade Davut öcünün tadını çıkarmak istiyormuş gibi ağır ağır konuştu :

-Sen... Sen neden zehirledin Olinka'yı?

Kondosya'nın bakışları karardı :

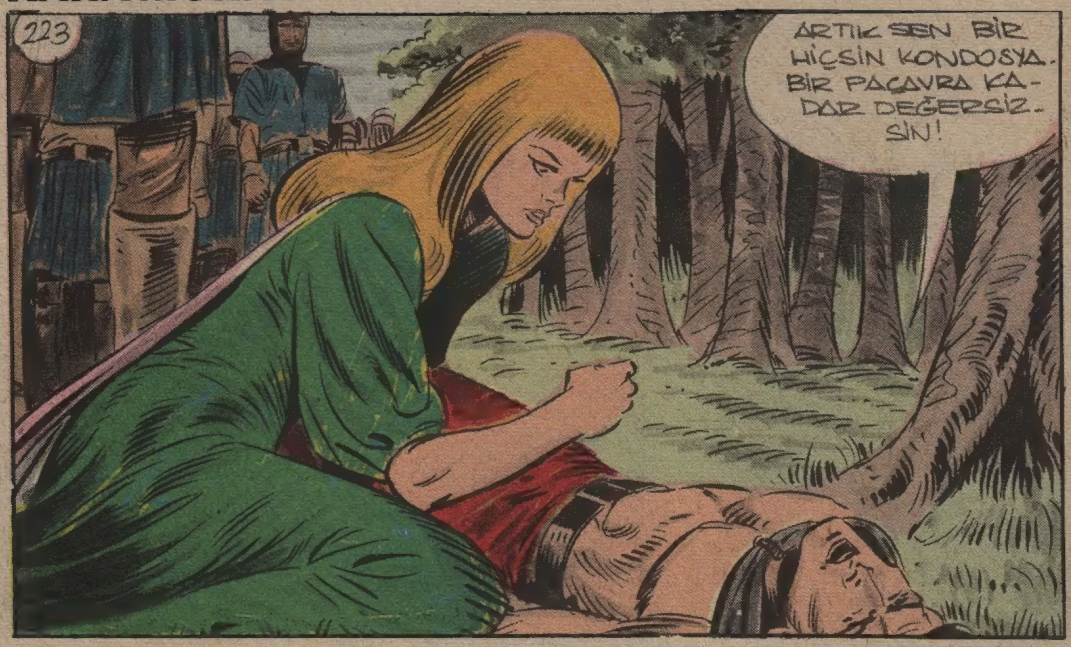

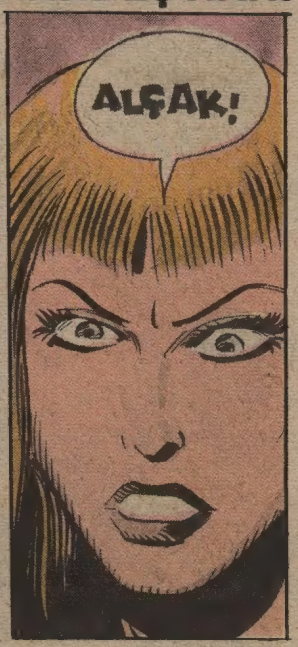

-Bunu öğrendin demek? Fakat...Bir kız için...Değer mi?

Şehzade Davut gülümsemek istedi, fakat gülemedi. Bedeni acı çekiyordu ama kalbi huzur içindeydi :

-Değer ölçüleri herkese göre değişiktir Prenses ! dedi. Senin elinde bunca zaman oyuncak olduğum için şimdi utanç duyuyorum... Kara Murat giderken senin bütün umutlarını da götürdü. Artık sen bir hiçsin Kondosya !...Bir paçavra kadar değersizsin...

Prenses'in yüzü mosmor oldu, korkunç bir buhranın pençeleri arasına düştü. Gözleri yuvalarından fırlar gibiydi. Hançerini çekti, ağzından köpükler saçarak haykırdı :

-Geber alçak !

Bıçaklı kolunu olanca hızıyla Şehzade Davut-

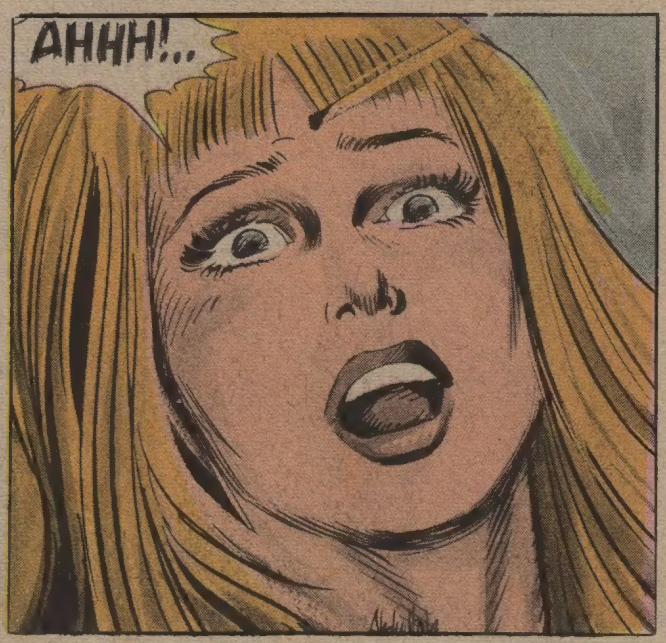

un göğsüne sapladı. Bir yandan da acı çığlıklar atıyordu :

-Geber ! Geber ! Geber !

Şehzade Davut, göğsü delik deşik olmasına rağmen hâlâ ölmemişti. Vücudu öyle hissizleşmiş ti ki, bıçak darbelerini duymuyor gibiydi...

Prenses Kondosya son bir defa daha bıçağını saplamak için kaldırdı, fakat indiremedi...

Aynı anda bir silah patladı...

Kondosya'nın eli havada asılı gibi kaldı.

Vücudu yıldırımla çarpılmış gibi sarsıldı..

Boğazından boğuk bir "Ahhh" sesi çıktı.

Korkunç bir şekil alan gözleri bir an çevresine boş boş baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. İki saniye sonra Şehzade Davut'un yanına cansız yığıldı.

Patlayan meçhul silahtan çıkan kurşun, Kondosya'nın alnına saplanmış, başının düştüğü çimenler, bir anda kızıla boyanmıştı...

Şehzade Davut da son saniyelerini yaşıyordu. Dilini, kuruyan dudaklarının üzerinde dolaştırarak :

-Kaderin şu cilvesine bak... O benden önce öldü ! diye mırıldandı...

Avludaki askerler birbirine girmişlerdi.

Her kafadan bir ses çıkıyor, herkes kurşunun nereden atıldığını soruyordu :

Birden sarayın bahçe duvarının üstünde ince bir gölgenin ayağa kalktığı görüldü. Elinde uzun namlulu bir arkebüz vardı.

Askerler :

-İşte ! Orada ! diye bağrıştılar.

Şehzade Davut büyük bir çaba sarf ederek başını kaldırdı...

Artık, damarlarındaki kanın çekildiğini, ölmek üzere olduğunu anlıyordu.

Duvarın üzerinde canlı bir ölüm heykeli gibi duran gölgeye bakarken gözlerinde tanıma sevinci ışıldadı:

-Kara Murat ! Güle güle yiğit Türk ! diye mırıldandı. Bu onun son sözleri oldu. Başı Kondosya'nın cesedinin yanına düştü. Ölmüştü ama yüzünde mutlu bir ifade vardı.

Duvarın üzerindeki Kara Murat kendisine doğru koşan askerlere bakarak gürledi :

-Şimdi gidiyorum ! Ama en kısa zamanda yine döneceğim ! O zaman yemin ederim ki, burası da bir Türk ülkesi olacak...

Delikanlının gölgesi birden duvarın üzerinden kayboldu. Hava artık iyice kararmıştı. Bakır renkli bir hilal ağaçların üzerinden göğe doğru yükseliyordu.

Gerçekten Kara Murat'ın dediği gibi oldu.

Beş ay sonra Türk Ordusu Sırbistan kapılarına dayandı.

Sırplar korktu, umutsuzca direnmek istedi.

Ama Türk Ordusu bir çığ gibiydi.

Engel tanımayan bu güçlü orduyu, ne Sırpların titrek kolları, ne yüksek kale duvarları durdurabilirdi...

Kara Murat dövüşenlerin en önündeydi. Korkunç savaş narasıyla Yeniçerileri coşturuyordu :

-Vurun ! Vurun yiğitlerim ! Düşmana aman vermeyin !

Kılıcından kan damlıyordu.

Sonunda Sırplar teslim bayrağını çekti.

Bu, koca bir Avrupa devletinin tarih sayfasından silinmesiydi...

★★★

Tarihçi Hammer Sırbistan'ın sonunu şöyle anlatıyor :

"Sadrazam Mahmut Paşa komutasındaki Türk Ordusu, Sırpların hiç beklemediği bir zamanda Semendre surları önünde göründü.

Birkaç ay önceki olaylar Sırpların direnme gücünü iyice azaltmıştı. Türk Ordusunun karşısında fazla dayanamayıp, teslim olmaktan başka çare bulamadılar.

Böylece Sırbistan, Osmanlı Devleti'nin bir vilâyeti oldu ve bundan sonra Semendre, Türk ülkesinin kuzeyinde müstahkem bir mevki niteliğini kazandı..."

Bu Serüvenin Sonu